Chuck Palahniuk

BÎNTUIȚII

„Cel mai original roman al anului 2005!“
The Guardian

POLIROM

Chuck Palahniuk

BÂNTUIŢII

Un roman de poveşti

Traducere din limba engleză şi note de Rareş Moldovan
2007

Supranumit „portdrapelul generaţiei nihiliste”, Chuck Palahniuk s-a născut în 1962. Primele sale două cărţi, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla şi cu romanul *Fight Club,* respins iniţial pentru că a fost considerat „prea întunecat şi prea riscant”. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 şi devenit un clasic al literaturii underground, *Fight Club* este unanim considerat în momentul de faţă drept unul dintre cele mai originale şi provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. În 1999, Palahniuk publică romanele *Supravieţuitor* şi *Monştrii invizibili,* urmate de *Sufocare* (2001), *Cântec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003) şi *Bântuiţii* (2005). A mai publicat o carte de amintiri şi însemnări de călătorie, *Fugari & refugiaţi* (2003), şi un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficţiunea* (2004). Până în prezent, în colecţia Biblioteca Polirom au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004) şi *Jurnal* (2006). *Bântuiţii* este unul dintre cele mai bune romane ale lui Palahniuk, exploatând convenţia povestirii în ramă, în tradiţia *Decameronului* şi a *Povestirilor din Canterbury* şi, în acelaşi timp, o satiră necruţătoare la adresa emisiunilor de tip *reality show.* Cele 23 de povestiri care formează substanţa cărţii aparţin protagoniştilor unui experiment inedit şi, aşa cum se va vedea, macabru: persoane care au răspuns invitaţiei de a petrece trei luni într-un teatru dezafectat, în condiţii minime de confort, pentru a produce o posibilă capodoperă care le va garanta celebritatea pe scena literară. Treptat, stimulate de acest mediu neobişnuit, personajele se vor implica într-un joc pe muchie de cuţit care îi va ţine pe cititori cu sufletul la gură.

„Erau multă frumuseţe şi mult desfrâu,
multe *ciudăţenii* străbătute şi de un fior
de groază; şi mai erau multe amănunte
care-ţi puteau face silă.”[1]

E.A. Poe, *Masca morţii roşii*

[1] E. A. Poe, „Masca morţii roşii“, traducere de Ion Vinea. În *Prăbuşirea casei Usher. Schiţe, nuvele, povestiri*, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 480.

CUPRINS

Cobai
Obiective turistice *Un poem despre Sfântul Fără-Maţe*
Maţe *O povestire de Sfântul Fără-Maţe*
Sub acoperire *Un poem despre Mama Natură*
Joc de picioare *O povestire de Mama Natură*
Produs îmbunătăţit *Un poem despre Miss America*
Camera verde *O poveste de Miss America*
Think tank *Un poem despre Lady Zdreanţă*
În mizerie *O poveste de Lady Zdreanţă*
Secretele meseriei *Un poem despre Contele Calomniei*
Cântec de lebădă *O poveste de Contele Calomniei*
Eroziune *Un poem despre domnul Whittier*
În ani câineşti *O poveste de Brandon Whittier*
De închiriat *Un poem despre Ducele Vandalilor*
Ambiţie *O poveste de Ducele Vandalilor*
Privind în urmă *Un poem despre doamna Clark*
Postproducţie *O poveste de doamna Clark*
Fişa postului *Un poem despre Directoarea Tăgadă*
Exod *O poveste de Directoarea Tăgadă*
Bâlbe *Un poem despre Reverendul Fără Dumnezeu*
Buimac *O poveste de Reverendul Fără Dumnezeu*
Consultantul *Un poem despre Peţitor*
Ritual *O poveste de Peţitor*
Cutia Coşmarurilor *O poveste de doamna Clark*
Voir dire *Un poem despre Sora Justiţiară*
Apusul civil *O poveste de Sora Justiţiară*
Planul B *Un poem despre Bucătarul Asasin*
Plasarea produsului *O poveste de Bucătarul Asasin*
Anticipare *Un poem despre Tovarăşa Lătrău*
Să-ţi spui amarul *O poveste de Tovarăşa Lătrău*
Vacanţe americane *Un poem despre Agentul Ciripel*
Olog *O poveste de Agentul Ciripel*
Evoluţie *Un poem despre Veriga Lipsă*
Teză de doctorat *O poveste de Veriga Lipsă*
Cap de afiş *O poveste de doamna Clark*
Miopie *Un poem despre Contesa Clarviziune*
Ceva-ceva tot o ieşi *O poveste de Contesa Clarviziune*

Iertare *Un poem despre Baroneasa Degerătură*
La ceaun *O poveste de Baroneasa Degerătură*
Cassandra *O altă poveste de doamna Clark*
Interpretul *Un poem despre domnişoara Hapciu*
Spirite rele *O poveste de domnişoara Hapciu*
Dovada *Un alt poem despre domnul Whittier*
Depăşit *O poveste de domnul Whittier*

Cobai

Ar fi trebuit să fie o tabără pentru scriitori. Ar fi trebuit să fim în siguranţă.
O colonie de scriitori, izolată, unde-am fi putut lucra,
condusă de un bătrân muribund pe nume Whittier,
până n-a mai fost ce-ar fi trebuit.
Şi-ar fi trebuit să scriem poezii. Poezii drăguţe.
Gaşca asta a noastră, elevii lui talentaţi,
închişi departe de lumea obişnuită timp de trei luni.

Şi ne-am dat unii altora porecle, de pildă „Peţitorul”. Sau
„Veriga Lipsă”.
Sau „Mama Natură”. Nume prosteşti. Asociaţii libere.
Aşa cum inventai, când erai mic, nume
pentru plantele şi
animalele din lumea ta. Peoniilor lipicioase
de nectar şi năpădite de
furnici le spuneai „floarea furnicii”. Câinilor Collie le ziceai „Lassie”.
Aşa cum şi azi îi spui cuiva „ăla cu un singur picior”
Sau „ştii, negresa aia…”

Ne-am numit unii pe ceilalţi:
„Contele Calomniei”.
Sau „Sora Justiţiară”.
Nume pe care ni le-am câştigat după poveştile noastre.
Nume
pe care ni le-am dat
după vieţile noastre, nu după familii:
„Lady Zdreanţă”.
„Agentul Ciripel”.
Nume primite după păcatele noastre, nu după slujbe:
„Sfântul Fără-Maţe”.
Şi „Ducele Vandalilor”.
După greşelile şi crimele noastre. Opusul
numelor de supereroi.

Nume prosteşti pentru oameni în carne şi oase. Ca şi cum

ai tăia o păpuşă
de cârpe şi-ai găsi înăuntru:
intestine adevărate, plămâni adevăraţi, o inimă care bate, sânge. Mult
sânge încins, lipicios.
Şi-ar fi trebuit să scriem povestiri. Povestiri amuzante.
Eram prea mulţi, noi, ăştia izolaţi de lume pentru o întreagă
primăvară, vară, iarnă, toamnă – un întreg anotimp al acelui an.

Nu conta cine eram, cel puţin pentru bătrânul domn Whittier.
Dar nu ne-a zis asta de la început.
Pentru domnul Whittier eram animale de laborator. Un experiment.

Dar nu ştiam.
Nu, era doar o tabără de scriitori până când a fost prea târziu
să mai fim altceva
decât victimele lui.

1

Autobuzul trage pe dreapta la colţul străzii unde ne-am înţeles să aştepte Tovarăşa Lătrău, şi ea stă acolo îmbrăcată într-o jachetă militară de un măsliniu închis şi pantaloni largi de camuflaj, suflecaţi deasupra cizmelor de infanterie. Cu câte-o valiză de flecare parte. Cu bereta neagră trasă pe frunte, ar putea fi oricine.

— Regula era… spune Sfântul Fără-Maţe la microfonul care atârnă deasupra volanului.

Şi Tovarăşa Lătrău spune „Bine”. Se apleacă să scoată eticheta de pe una din valize. Tovarăşa Lătrău vâră eticheta în buzunarul ei măsliniu, apoi ia cealaltă valiză şi urcă în autocar. Valiza orfană rămâne abandonată, singură pe trotuar, şi Tovarăşa Lătrău se aşază şi spune:

— OK. Spune: Dă-i drumul.

Cu toţii lăsaserăm bilete cu explicaţii în dimineaţa aia. În zori. Strecurându-ne în vârful picioarelor, cu valizele după noi pe scări întunecoase, apoi de-a lungul străzilor lungi, întunecate, având drept companie doar camioanele de salubrizare. Nici n-am văzut răsăritul soarelui.

Pe scaunul de lângă Tovarăşa Lătrău, Contele Calomniei scrie ceva într-o agendă de buzunar, cu ochii sărindu-i de la ea la propriul stilou.

Şi, aplecându-se să vadă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Am ochi *verzi,* nu *căprui,* şi culoarea naturală a părului meu e *arămiu.* Se uită în timp ce el scrie *verzi,* apoi zice: Şi am un mic trandafir roşu tatuat pe bucă. Ochii i se opresc pe reportofonul argintiu care se iţeşte din buzunarul cămăşii, cu micul microfon acoperit cu o grilă metalică, şi spune: Nu scrie *păr vopsit.* Femeile fie îşi *accentuează,* fie îşi *nuanţează* culoarea părului.

Lângă ei stă domnul Whittier, ţinând strâns cu mâinile lui tremurătoare şi acoperite de pete scheletul cromat al scaunului său cu rotile, pliat lângă banchetă. Alături stă doamna Clark, cu sânii atât de mari încât aproape i se odihnesc în poală.

Privindu-i cu coada ochiului, Tovarăşa Lătrău se apleacă spre mâneca de flanelă gri a Contelui Calomniei. Spune:

— Pur ornamentali, presupun. Şi fără nicio valoare nutritivă…

Aia a fost ziua în care am ratat ultimul nostru răsărit de soare.

La intersecţia următoare ne-aşteaptă Sora Justiţiară, care ne-arată ceasul ei mare şi negru, spunând:

— Ne-am înţeles la patru treişcinci. Bate cu degetul în cadran, spunând:

— Acum e patru treişnouă…

Sora Justiţiară şi-a adus o casetă din imitaţie de piele, cu o curea de trecut peste umăr şi o clapetă care se închide cu un pocnet, protejând Biblia dinăuntru. O poşetă artizanală făcută pentru a căra de ici-colo Cuvântul lui Dumnezeu.

Am aşteptat autobuzul peste tot prin oraş. La colţuri de stradă sau pe băncuţele din staţiile de autobuz, până când apărea Sfântul Fără-Maţe. Domnul Whittier aşezat în faţă, lângă doamna Clark. Contele Calomniei. Tovarăşa Lătrău şi Sora Justiţiară.

Sfântul Fără-Maţe trage maneta ca să deschidă uşa pneumatică, şi pe trotuar e micuţa domnişoară Hapciu. Cu mânecile puloverului ei umflate de şerveţelele murdare îndesate înăuntru. Îşi ridică valiza, care răpăie sonor ca floricelele într-un cuptor cu microunde. La fiecare treaptă, valiza răpăie tare ca un foc de mitralieră îndepărtat, şi domnişoara Hapciu îşi ridică privirea spre noi şi spune:

— Pastilele mele. Scutură puternic valiza şi spune: Un stoc pe trei luni…

De-aia era regula despre bagaje. Ca să încăpem toţi.

Singura regulă era un bagaj de persoană, dar domnul Whittier n-a spus cât de mare sau ce fel de bagaj.

Când a urcat la bord Lady Zdreanţă, purta un inel cu un diamant cât o boabă de porumb, ţinea în mână o lesă, iar lesa trăgea o valiză de piele pe rotile.

Fluturându-şi degetele ca să facă piatra să scânteieze, Lady Zdreanţă spune:

— E soţul meu răposat, incinerat şi transformat într-un diamant de trei carate…

La care Tovarăşa Lătrău se apleacă spre agenda în care scrie Contele Calomniei şi spune:

— Forma corectă este *lifting* facial.

La câteva străzi mai încolo, după ce trecem de vreo două semafoare şi dăm de câteva ori colţul, aşteaptă Bucătarul Asasin, cu o valiză din aluminiu turnat, având înăuntru chiloţii lui albi de supraelastic, tricourile şi şosetele lui împachetate în mici pătrăţele, ca nişte origami. Plus un set de cuţite de bucătărie asortate. La fundul valizei sunt îndesate teancuri de

bancnote legate cu elastic, toate de câte-o sută de dolari. Toate atât de grele încât are nevoie de ambele mâini ca s-o urce în autocar.

Apoi de-a lungul altei străzi, pe sub un pod, autobuzul a ocolit un parc şi a tras pe dreapta într-un loc unde nu părea să aştepte nimeni. Acolo, bărbatul căruia i-am spus „Veriga Lipsă” a ieşit din tufişurile de lângă trotuar. În braţe, ca pe o minge uriaşă, purta un sac menajer negru, prin găurile căruia se scurg cămăşi de flanelă în carouri.

Uitându-se la Veriga Lipsă, dar vorbind lateral, spre Contele Calomniei, Tovarăşa Lătrău spuse:

— *Barba* lui parcă-i un animal din ălea pe care le vâna Hemingway…

Lumea asta cufundată în vise, toţi ăştia ne-ar crede nebuni. Oamenii ăştia care-s încă în aşternut or să mai doarmă vreo oră, apoi or să se spele pe faţă, la subsuori şi-ntre picioare, înainte de-a se duce la munca de toate zilele. Trăind aceeaşi viaţă, în fiecare zi.

Oamenii ăştia ar plânge să vadă c-am plecat, dar ar plânge şi dacă ne-am îmbarca pe-o corabie, să începem o viaţă nouă dincolo de-un ocean. Dacă am emigra. Dac-am fi pionieri.

În dimineaţa asta eram astronauţi. Exploratori. Treji în timp ce ei dormeau.

Oamenii ăştia ar plânge, dar apoi s-ar întoarce să servească la mese, să zugrăvească, să programeze computere.

La următoarea oprire, Sfântul Fără-Maţe deschise uşa şi o pisică ţâşni pe scări şi apoi pe culoar printre scaune. În urma ei apăru Directoarea Tăgadă, spunând:

— O cheamă Cora.

Numele pisicii era Cora Reynolds.

— Nu eu i l-am dat, a spus Directoarea Tăgadă, cu bluza şi fusta acoperite de o glazură de păr de pisică.

Cu unul din revere umflându-i-se pe piept.

— Un toc de umăr pentru pistol, spune Tovarăşa Lătrău, aplecându-se aproape de reportofonul din buzunarul Contelui Calomniei.

Toate astea – şoptitul în întuneric, lăsatul bileţelelor, plecatul pe furiş – erau aventura noastră.

Dacă ai avea de gând să naufragiezi pe o insulă pustie timp de trei luni, ce-ai lua cu tine?

Să zicem că hrana şi apa ţi-ar fi asigurate, sau cel puţin aşa crezi.

Să zicem că nu poţi lua decât o valiză pentru că o să fiţi o grămadă, iar în autobuzul care vă duce pe insula pustie nu încap prea multe.

Ce-ai împacheta în valiză?

Sfântul Fără-Maţe a adus cutii de snackuri cu costiţă şi pufuleţi cu brânză. Degetele şi bărbia îi sunt portocalii de la praful lor sărat. Cu o mână scheletică ţine volanul, cu cealaltă înclină cutia şi-şi toarnă în gură snackurile.

Sora Justiţiară a adus o pungă de haine, cu un săculeţ rotund fixat în partea de sus.

Aplecându-se peste propriii sâni imenşi, ţinându-i în braţe ca pe un copilaş, doamna Clark o întreabă pe Sora Justiţiară dacă a adus o ţeastă de om.

Şi Sora Justiţiară deschide săculeţul cât să se vadă cele trei găuri ale unei bile de bowling şi zice:

— E hobby-ul meu…

Tovarăşa Lătrău îşi plimbă privirea de la Contele Calomniei, care mâzgăleşte ceva în carneţel, la părul negru împletit în cozi strânse al Sorei Justiţiare, prins cu agrafe din care nu scapă nicio şuviţă.

— *Ăla,* spune Tovarăşa Lătrău, *e păr accentuat.*

La următoarea oprire, Agentul Ciripel stă pe trotuar cu o cameră de filmat lipită de un ochi, filmând autobuzul care trage pe dreapta. A adus un teanc de cărţi de vizită pe care le-a împărţit ca să ne arate că e detectiv particular. Cu videocamera ţinută ca o mască, acoperindu-i jumătate din faţă, ne-a filmat în timp ce trecea pe culoar spre un loc liber din spate, orbindu-ne pe toţi cu lumina camerei.

După încă vreun cvartal, a urcat la bord Peţitorul, cu urme de bălegar pe cizmele lui de cowboy. Cu o pălărie de cowboy de pai în mână şi cu un sac de fâş pe umăr, s-a aşezat şi a deschis geamul şi a scuipat o zeamă maronie de tutun pe caroseria de oţel striat a autobuzului.

Asta am adus pentru cele trei luni departe de lume. Agentul Ciripel, camera lui video. Sora Justiţiară, bila de bowling. Lady Zdreanţă, inelul cu diamant. De astea vom avea nevoie pentru a ne scrie povestirile. Domnişoara Hapciu, de pastilele şi şerveţelele ei. Sfântul Fără-Maţe, de snackurile lui. Contele Calomniei, de carneţelul şi reportofonul lui.

Bucătarul Asasin, de cuţitele lui.

În lumina slabă din autobuz ne uităm cu toţii pe furiş la domnul Whittier, organizatorul atelierului. Profesorul nostru.

Sub cele câteva fire cărunte pieptănate de-a curmezişul i se zăreşte ţeasta lucioasă, cu scalpul acoperit de pete. Gulerul apretat al cămăşii, ridicat ca un gard alb în jurul gâtului său subţire şi pătat.

— Oamenii de care vă ascundeţi, va spune domnul Whittier, nu vă vor iluminaţi. Ei vor să ştie la ce să se aştepte. Domnul Whittier va spune: Nu puteţi fi omul pe care-l ştiu ei şi omul extraordinar, măreţ, care vreţi să deveniţi. Nu în acelaşi timp.

Oamenii care ne-ar iubi într-adevăr, a spus domnul Whittier, ne-ar implora să plecăm. Să ne îndeplinim visul. Să ne exersăm arta. Şi ne vor iubi când ne vom întoarce cu toţii.

Peste trei luni.

Bucăţica asta de viaţă pe care am juca-o toţi la zaruri.

Pe care am risca.

Cu timpul ăsta, am paria pe capacitatea noastră de a scrie o capodoperă. O povestire sau un poem sau un scenariu sau nişte memorii care să dea sens vieţilor noastre. O capodoperă care să ne scoată din sclavia faţă de un soţ sau de un părinte sau de o corporaţie. Care să ne câştige libertatea.

Călătorim cu toţii pe străzile pustii, în întuneric. Domnişoara Hapciu pescuieşte un şerveţel umed din mâneca bluzei şi-şi suflă nasul. Îşi trage nasul şi spune:

— M-am furişat, mi-era aşa de frică să nu mă prindă. Vârând şerveţelul în mânecă, spune: M-am simţit exact ca… Anne Frank.

Tovarăşa Lătrău scoate eticheta bagajului din buzunarul jachetei, rămăşiţa valizei abandonate. A vieţii ei abandonate. Şi, învârtind-o fără încetare în mână, tot uitându-se la ea, Tovarăşa Lătrău spune:

— Din câte mi se pare mie… Spune: Lui Anne Frank nici nu i-a fost prea greu în viaţă.

Şi Sfântul Fără-Maţe, cu gura plină de fulgi de porumb, privindu-ne pe toţi în oglinda retrovizoare, mestecând sarea şi grăsimile, spune:

— Cum aşa?

Directoarea Tăgadă îşi mângâie pisica. Doamna Clark îşi mângâie sânii. Domnul Whittier, scaunul lui cromat cu rotile.

Sub un felinar, la colţul următor, aşteaptă silueta întunecată a altui scriitor aspirant.

— Cel puţin Anne Frank, spune Tovarăşa Lătrău, n-a trebuit să meargă în turnee de promovare a cărţii ei…

Şi Sfântul Fără-Maţe apasă frâna şi roteşte volanul să tragă

pe dreapta.

Obiective turistice
Un poem despre Sfântul Fără-Maţe

— Asta-i slujba la care am renunţat ca să vin aici, spune Sfântul. Şi
viaţa pe care am părăsit-o.
Fusese şofer de autocar.

Sfântul Fără-Maţe pe scenă, cu braţele încrucişate pe piept,
    atât de slab
    încât mâinile i se ating în mijlocul spatelui.
Acolo-i Sfântul Fără-Maţe, cu un singur strat de piele
aplicat pe schelet.
Claviculele îi ies ca nişte bucle din piept, mari cât nişte
mânere
din autocar.
Prin tricoul alb i se văd coastele, iar cureaua…
    nu curul… îi ţine pantalonii.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
    culorile caselor şi trotuarelor, semnelor de circulaţie şi
    maşinilor parcate
    îi trec peste faţă. Masca unui trafic intens.
    Furgonete şi camioane.

Spune:
Slujba aia, şofer de autocar…
Erau doar japonezi, nemţi, coreeni, care învăţaseră engleza
    ca pe o a doua limbă, strângând
în mâini ghiduri de conversaţie, încuviinţând şi zâmbind la
    orice-ar fi spus în
microfon conducând autocarul pe la intersecţii, pe
    străzi, pe lângă casele
vedetelor de cinema sau criminalilor supersângeroşi, pe
lângă apartamentele
    în care staruri rock muriseră de supradoză.

Acelaşi tur în fiecare zi, aceeaşi mantră: crime,
    vedete, accidente. Locuri

în care s-au semnat tratate de pace. În care-au dormit
preşedinţi.
Până când într-o zi Sfântul Fără-Maţe opreşte în faţa unui gard cu uluci albe,
în faţa unei case care imită un ranch, doar un ocol
să vadă dacă Buickul cu patru uşi al părinţilor săi e tot acolo, dacă tot aici locuiesc,
unde, în curtea din faţă, un bărbat împinge o maşină
de tuns iarba.
Acolo, Sfântul spune în microfon încărcăturii
sale climatizate:
— Îl aveţi în faţă pe Sfântul Mel.
Şi, în timp ce taică-su mijeşte ochii la geamurile opace ale autocarului,
— Sfântul protector al Ruşinii şi Furiei, spune Fără-Maţe.

Dup-aia, în fiecare zi, turul include „Altarul Sfântului
Mel şi al Sfintei Betty”.
Sfânta Betty, protectoarea Umilinţei Publice.
Parcând în faţa apartamentului de bloc al surorii sale, Sfântul Fără-Maţe
le arată
unul dintre etajele superioare. Acolo sus e altarul Sfintei Wendy.
„Protectoarea Avorturilor Terapeutice”.

Parcând în faţa propriului său apartament,
le spune pasagerilor:
— Acolo e altarul Sfântului Fără-Maţe,
iar Sfântul însuşi, cu umerii lui de porumbel, cu buzele ca de cauciuc
şi cu tricoul prea larg,
se reflectă, şi mai micuţ, în oglinda retrovizoare.
Sfântul protector al Masturbării.
În timp ce pe fiecare rând de scaune din autocar, încuviinţând, întinzându-şi
gâturile, se uită să vadă
ceva divin.

Maţe

O povestire de Sfântul Fără-Maţe

Inspiră.

Trage în plămâni cât de mult aer poţi.

Povestirea asta ar trebui să dureze cam cât eşti în stare să-ţi ţii răsuflarea şi încă puţin după aia. Aşa că ascultă cât de repede poţi.

Pe la treisprezece ani, un prieten de-al meu a auzit de „ţepuşcă”. Asta-i atunci când un tip o ia în cur cu un vibrator. A auzit zvonul că dacă stimulezi destul de tare prostata, poţi avea orgasme explozive *hands-free.* La vârsta aia, prietenul e un mic maniac sexual. Mereu se-nvârte căutând feluri tot mai mişto să şi-o facă. Se duce să-şi cumpere un morcov şi nişte vaselină. Să facă nişte cercetări pe cont propriu. Apoi îşi imaginează cum o să arate la casă, doar morcovul ăla şi vaselina alunecând pe banda automată înspre casieriţă. Toţi ceilalţi clienţi aşteptând la coadă, privindu-l. Văzând cu toţii ce seară de pomină şi-a aranjat el.

Aşa că prietenul cumpără lapte şi ouă şi zahăr şi-un morcov, toate ingredientele pentru o tartă cu morcovi. Şi vaselină.

De parcă se duce acasă să-şi vâre o tartă cu morcovi în cur.

Acasă, ciopleşte morcovul şi-l transformă într-o unealtă boantă. Îl dă cu grăsime şi şi-l înşurubează în găoz. Şi-apoi… nimic. Niciun orgasm. Nu se întâmplă nimic în afară de faptul că-l doare.

Apoi maică-sa îi strigă puştiului că-i gata masa. Îi zice să coboare, chiar acum.

El îşi scoate morcovul şi îl ascunde, lunecos, împuţit, între hainele murdare de sub pat.

După cină se duce să caute morcovul şi ia-l de unde nu-i. Toate hainele murdare le-a luat maică-sa când el era la masă, să le spele. Nu se poate să nu fi găsit morcovul, cioplit grijuliu cu un cuţit de tranşat, încă strălucind de lubrifiant şi puţind.

Prietenul ăsta aşteaptă luni de zile cu un nor negru deasupra capului să-l ia ai lui la explicaţii. Şi ai lui n-o fac. Niciodată. Chiar şi-acum, când s-a făcut mare, morcovul ăla invizibil atârnă deasupra fiecărei mese de Crăciun, deasupra fiecărei zile de naştere. De Paşti, când împreună cu copiii lui, cu nepoţii

părinţilor lui, caută ouăle roşii ascunse prin casă, morcovul fantomă pluteşte deasupra tuturor.

E prea scârbos să vorbească despre el.

Francezii au o vorbă: „Spirit de scară”. În franceză: *Esprit d’escalier.* E atunci când găseşti o replică, da-i prea târziu. De pildă, eşti la un chef şi cineva te insultă. Trebuie să zici ceva. Aşa că, presat, cu toţi ăia care se uită la tine, scoţi pe gură ceva naşpa de tot. Dar în clipa în care ai ieşit…

Când începi să cobori scările, pac, un moment de magie. Găseşti chestia perfectă pe care ar fi trebuit s-o spui. Execuţia perfectă ca să-l termini pe ăla.

Ăsta-i un spirit de scară.

Necazul e că nici francezii n-au o expresie pentru chestiile tâmpite pe care le scoţi pe gură când eşti presat. Lucrurile alea prosteşti, disperate, pe care le gândeşti sau le faci.

Unele chestii sunt prea scârboase ca să aibă un nume. Prea umilitoare ca să fie discutate.

Privind în urmă, psihologii de copii şi consilierii din şcoli spun astăzi că în valul recent de sinucideri la adolescenţi e vorba, de fapt, mai ales de puştii care încearcă să se sugrume în timp ce-şi fac laba. Îi găsesc ai lor ţepeni, c-un prosop răsucit în jurul grumazului, legat de suportul de prosoape din baie. Spermă moartă peste tot. Sigur, părinţii curăţă. Trag nişte pantaloni pe copil. Fac să pară totul… mai acceptabil. Să pară intenţionat. Genul obişnuit de sinucidere tristă de adolescent.

Un alt prieten de-al meu, un coleg de la şcoală, avea un frate în marină care i-a spus că tipii din Orientul Mijlociu şi-o freacă altfel decât noi. Fratele ăsta era încartiruit într-o ţară de-aia unde-i plin de cămile şi unde se găseşte în comerţ un soi de deschizător de scrisori fiţos. Chestia asta de fiţe e doar o tijă subţire de aramă sau argint lustruit, lungă cam de-o palmă, având într-un capăt fie o bilă mare de metal, fie genul ăla de mâner sculptat pe care-l mai vezi la săbii. Fratele ăsta din marină zice că arabii şi-o scoală şi apoi îşi vâră tija de metal pe toată lungimea pulii. Şi-o freacă cu tija aia înăuntru şi slobozul e mult mai mişto. Mai intens.

Fratele ăsta mai mare călătoreşte prin lume şi-i trimite expresii franţuzeşti. Ruseşti. Sugestii utile pentru labă.

Dup-asta fratele mai mic n-apare într-o zi la şcoală. Seara mă sună să mă-ntrebe dacă nu pot să-i iau şi lui temele pentru următoarele două săptămâni. Fiindcă e-n spital.

Trebuie să împartă salonul cu babalâci operaţi la maţe. Îmi

zice că au un singur televizor. Îi desparte doar câte-o perdea. Ai lui nu vin în vizită. La telefon îmi zice că acuma părinţii l-ar omorî pur şi simplu pe frate-său din marină.

La telefon puştiul îmi poveste cum în ziua precedentă era doar un pic dus, pen' că fumase ceva. Stătea pleaşcă pe pat la el în dormitor. Aprinsese o lumânare şi răsfoia o revistă porno mai veche, pregătindu-se să şi-o ia la labă. Asta-i după ce-a auzit de la frate-său din marină chestia aia utilă despre cum şi-o fac arabii. Puştiul se uită prin jur să găsească ceva care să se potrivească. Un pix e prea gros. Un creion e prea gros şi cu muchii. Dar, prelinsă în josul lumânării, e-o creastă de ceară subţire şi netedă, care pare numai bună. Doar cu vârful degetului puştiul rupe bucata lungă de ceară de pe lumânare. O rulează în palme şi-o netezeşte. Lungă şi netedă şi subţire.

Dus şi excitat, şi-o vâră înăuntru, mai adânc şi mai adânc, în gaura sculei întărite. Cu o bucată bună de ceară ieşită în afară, se pune pe treabă.

Chiar şi acum, zice că arabii ăia sunt deştepţi al dracului. Efectiv au reinventat laba. Întins pe spate în pat, lucrurile merg atât de bine încât puştiul nu mai ţine ceara sub observaţie. Mai trebuie doar să strângă o dată bine şi-şi dă drumul, când ceara nu se mai vede.

Tija subţire de ceară a alunecat înăuntru. De tot. Aşa de adânc încât nici n-o mai simte în uretră.

De jos îl strigă maică-sa să vină la masă. Îi strigă să coboare la cină imediat. Puştiul cu ceara şi puştiul cu morcovul nu-s acelaşi tip, dar cu toţii trăim cam aceeaşi viaţă.

Abia după cină începe să-l doară burta. E vorba de ceară, aşa că puştiu-şi închipuie că poate se topeşte înăuntru şi-o s-o dea afară când se pişă. Apoi începe să-l doară în spate. Rinichii. Nu mai poate sta în picioare.

Puştiul vorbeşte la telefon din patul lui de spital, şi în fundal se aud clinchete de clopoţel, oameni care ţipă. Concursuri televizate.

Radiografia dezvăluie adevărul, ceva lung şi subţire îndoit în vezică. V-ul ăsta lung şi subţire dinăuntru colectează toate mineralele din urina puştiului. Se face tot mai mare şi mai dur, acoperit cu cristale de calciu, se loveşte de colo-colo, sfâşiind căptuşeala moale a vezicii, împiedicând urina să se evacueze. Rinichii îi sunt înfundaţi. Puţinul care i se mai scurge din puţă e roşu de sânge.

Puştiul ăsta, cu părinţii lui acolo, cu toată familia, ăia

uitându-se la radiografia neagră de faţă cu doctorul şi asistentele, şi cu V-ul ăla mare de ceară strălucind alb să-l vadă toată lumea, puştiul trebuie să spună adevărul. Despre cum şi-o freacă arabii. Despre ce i-a scris frate-su mai mare din marină.

La telefon, chiar acuma, izbucneşte în plâns.

Au plătit operaţia din banii strânşi ca să-l trimită la colegiu. O greşeală prostească şi n-o să mai ajungă în veci avocat.

Să-ţi vârî chestii în tine. Să te vârî pe tine în chestii. O lumânare în sculă sau capul într-un laţ, e clar că o-ncurci.

Eu am încurcat-o din cauza unei chestii căreia-i ziceam Pescuit de Perle. Adică făcutul labei sub apă, stând pe fundul bazinului în partea mai adâncă a piscinei alor mei. Inspirând adânc, mă duceam la fund şi-mi scoteam costumul de baie. Stăteam acolo vreo două, trei, patru minute.

Doar de la labă, aveam o capacitate pulmonară uriaşă. Dacă eram singur acasă, asta făceam toată după-amiaza. După ce-mi dădeam drumul la spermă, plutea acolo în cocoloaşe mari, grase, lăptoase.

Dup-aia mă scufundam iar să le prind. Să le adun şi să le şterg pe fiecare de-un prosop. De-asta îi ziceam Pescuit de Perle. Chiar dacă apa era dezinfectată cu clor, tot mă îngrijoram din cauza soră-mii. Sau, Doamne-Dumnezeule, a maică-mii.

De-asta îmi era cel mai frică: soră-mea, adolescentă şi virgină, crede că doar se îngraşă, după care aduce pe lume un copil retardat cu două capete. Ambele semănând leit cu mine. Cu mine, tatăl ŞI unchiul lui.

Pân' la urmă, nu chestiile de care ţi-e frică îţi vin de hac.

Cea mai mişto parte a Pescuitului de Perle era gura de scurgere pentru filtrul piscinei şi pentru pompa de circulaţie a apei. Partea cea mai fainâ era să te dezbraci şi să te-aşezi pe ea.

Cum ar spune francezii: cui nu-i place să i se sugă curul?

Şi totuşi, acu' eşti doar un puşti care şi-o freacă, şi-n clipa următoare n-o să mai ajungi în vecii vecilor avocat.

Acu' mă aşez pe fundul piscinei, şi cerul unduieşte albastru deschis prin cei doi metri jumate de apă de deasupra mea. Lumea e tăcută, în afara bătăilor inimii care-mi zvâcnesc în urechi. Slipul cu dungi galbene l-am înfăşurat în jurul gâtului pentru siguranţă, în caz că apare vreun prieten, vreun vecin, oricine, să mă-ntrebe de ce n-am fost la antrenamentul de fotbal. Sucţiunea constantă a gurii de scurgere mă loveşte uşor, în valuri, şi-mi frec curul alb şi slăbănog de senzaţia aia.

Acu' am destul aer, şi pula în mână. Ai mei sunt duşi la lucru

şi soră-mea-i la ora de balet. Câteva ore bune n-o să fie nimeni acasă.

Mi-o frec până când sunt aproape să-mi dau drumul şi apoi mă opresc. Ies la suprafaţă să mai iau o gură bună de aer. Mă scufund şi mă aşez pe fundul piscinei.

Fac asta din nou şi din nou.

Probabil de-asta vor fetele să ţi se-aşeze pe faţă. Suptul ăsta e ca şi cum te-ai căca şi nu s-ar mai termina. Cu pula sculată şi curul supt încet, nici n-am nevoie de aer. Cu inima bătându-mi în urechi, rămân sub apă până când încep să-mi viermuiască steluţe luminoase prin faţa ochilor. Stau cu picioarele întinse, pielea din dosul genunchilor frecându-se de beton. Degetele mari de la picioare încep să mi se-nvineţească, toate degetele au pielea încreţită de cât am stat sub apă.

Şi-apoi îi dau drumul. Încep să ţâşnească cocoloaşele mari şi albe. Perlele.

Atunci am nevoie de aer. Dar când să mă-mping din picioare de pe fund, nu pot. Nu-mi pot aşeza picioarele sub mine. Curul mi s-a înţepenit.

Medicii de la salvare ţi-ar putea spune că, în fiecare an, cam 150 de oameni sunt prinşi aşa de o pompă de circulaţie. Îţi prinde părul lung sau curul, şi te îneci. În fiecare an, o grămadă de lume o păţeşte. Majoritatea în Florida.

Dar nu se vorbeşte despre asta. Nici măcar francezii nu vorbesc chiar despre TOATE LUCRURILE.

Ridicându-mi un genunchi, reuşind să-mi îndoi un picior sub mine, mă ridic pe jumătate când simt că mă trage ceva de cur. Îmi îndoi şi celălalt picior sub mine şi mă împing de fundul piscinei. Reuşesc să mă eliberez, nu mai ating betonul, dar nici n-ajung la aer.

Dând din picioare în apă, agitându-mi braţele, ajung cam pe la jumătatea distanţei până la suprafaţă, dar mai sus nu pot. Inima îmi bate tot mai tare şi mai iute în cap.

Prin faţa ochilor îmi roiesc scântei strălucitoare, mă întorc şi mă uit în jos… şi nu mai înţeleg nimic. O funie groasă, un fel de şarpe alb-albăstrui şi brăzdat de vene a ieşit din gaura de scurgere şi m-a prins de cur. Din unele vene se scurge sânge, sânge roşu care pare negru sub apă, şi se împrăştie din micile rupturi ale pieii palide a şarpelui. Sângele se răsfiră şi dispare în apă, şi sub pielea subţire, alb-albăstruie, a şarpelui se zăresc cocoloaşe de hrană pe jumătate digerată.

Asta e singura explicaţie rezonabilă. Un groaznic monstru

marin, un şarpe marin care n-a văzut niciodată lumina zilei, stătea ascuns în gura de scurgere întunecată, aşteptând să mă înfulece.

Aşa că… dau cu piciorul în pielea lui alunecoasă, elastică, plină de gâlme şi vene, şi pare că iese şi mai mult din gaura de scurgere. Acuma e lung cam cât piciorul meu, dar tot se ţine strâns de găoază. Cu încă o lovitură, am mai avansat câţiva centimetri spre o gură de aer. Încă simţind cum mă trage şarpele de cur, sunt cu doi centimetri mai aproape de libertate.

Înnodate înăuntrul şarpelui, se văd grăunţe de porumb şi alune. Se vede o biluţă portocalie, alungită şi luminoasă. E genul de capsulă de vitamine babană, cât pentru un cal, pe care taică-meu mă obligă s-o înghit ca să mai iau în greutate. Ca să obţin o bursă de fotbalist. Capsule cu supliment de fier şi acizi graşi omega 3.

Vederea capsulei de vitamine îmi salvează viaţa.

Nu-i şarpe. E intestinul meu gros, colonul smuls din mine. Sau, cum ar zice doctorii, „prolapsat“. Sunt maţele mele supte de scurgerea piscinei.

Medicii de pe salvare ţi-ar putea spune că o pompă de piscină suge trei sute douăzeci de litri pe minut. Asta înseamnă cam două sute de kile forţă. Marea problemă e că înăuntrul nostru toate-s legate între ele. Curul e doar capătul îndepărtat al gurii. Dacă îmi dau drumul, pompa continuă să meargă, deşirându-mi intestinele până îmi ajunge la limbă. Închipuie-ţi că dai afară un căcat de două sute de kile, şi-o să înţelegi cum te întoarce asta pe dos.

Ce pot să spun e că maţele nu prea simt durerea. Nu aşa cum simte pielea. Chestiile pe care le digeri, doctorii le numesc materii fecale. Mai sus e pasta moale din stomac, împănată cu porumb, alune şi boabe rotunde de mazăre verde.

În jurul meu pluteşte toată supa asta de sânge şi porumb, căcat şi spermă şi alune. Chiar şi cu maţele deşirându-mi-se prin cur, ţinând cu mâna de ce-a mai rămas, chiar şi aşa prima mea dorinţă e să-mi trag cumva costumul de baie pe mine.

Doamne fereşte să-mi vadă ai mei puţa.

Cu o mână strângând tare şarpele în jurul găoazei, cu cealaltă agăţ slipul cu dungi galbene şi mi-l smulg din jurul gâtului. Totuşi, e imposibil să intru în el.

Dacă vrei să vezi cum e să-ţi atingi intestinele, cumpără nişte prezervative din piele de oaie. Ia unul şi desfă-l. Umple-l cu unt de arahide. Dă-l cu vaselină şi ţine-l sub apă. Apoi încearcă să-l

sfâşii. Să-l rupi în două. E prea dur şi elastic. E atât de lunecos încât abia poţi să-l ţii în mână.

Un prezervativ din piele de oaie e, practic, doar o bucată de intestin.

Acuma înţelegi care-i situaţia.

Dai drumul o secundă şi rămâi fără maţe.

Înoţi până la suprafaţă şi rămâi fără maţe.

Nu înoţi şi te îneci.

Ai de ales între a muri chiar acum sau peste un minut.

Ce-o să găsească ai mei când se întorc de la lucru o să fie un fetus mare şi gol, încovrigat. Plutind în apa tulbure a piscinei din spate. Priponit de fund cu o frânghie groasă de vene şi maţe răsucite. Opusul unui puşti care se spânzură în timp ce şi-o freacă. Bebeluşul pe care l-au adus de la spital cu treisprezece ani în urmă. Puştiul care sperau să prindă o bursă de fotbalist şi să-şi ia masteratul în studii economice. Care să aibă grijă de ei la bătrâneţe. Aici sunt toate speranţele şi visurile lor. Plutind aici, despuiate şi moarte. Printre mari perle lăptoase de spermă risipită.

Ori asta, ori ai mei or să mă găsească înfăşurat într-un prosop însângerat, prăbuşit la jumătatea distanţei dintre piscină şi telefonul din bucătărie, cu restul zdrenţuit al intestinului ieşind prin cracul slipului cu dungi galbene.

Lucruri de care nici francezii nu pomenesc.

Fratele mai mare de la marină ne-a mai învăţat o expresie folositoare. Rusească. Cum zicem noi „Am nevoie de asta ca de-o gaură-n cap“, ruşii zic „am nevoie de asta cum am nevoie de dinţi în cur”.

Mne eto nado kak zubi v zadniţe.

Ştii poveştile alea de care tot auzi, despre animalele prinse în capcană care-şi rod piciorul ca să scape, ei bine, orice coiot ţi-ar spune că două, trei muşcături sunt nimica toată pe lângă faptul c-o s-o mierleşti.

La dracu’… şi rus să fii, într-o zi s-ar putea să ai nevoie de dinţi în cur.

Dacă n-ai, tre’… să te răsuceşti. Îţi treci cotul pe sub un genunchi şi tragi piciorul în sus până aproape de faţă. Şi-ncepi să muşti şi să rupi cu dinţii ce-ţi iese din cur. Rămâi fără aer, şi-o să rozi orice ca să ajungi să-ţi tragi răsuflarea încă o dată.

Nu-i genul de chestie pe care vrei să i-o spui prietenei tale la prima întâlnire. Cel puţin dacă te-aştepţi să te sărute la despărţire.

Dacă ţi-aş spune ce gust a avut, n-ai mai mânca în vecii vecilor calamari.

E greu de spus ce i-a dezgustat mai mult pe ai mei: cum o păţisem sau cum mă salvasem. După ce-am ieşit din spital, mama mi-a zis: „Nu ştiai ce faci, scumpule. Erai în stare de şoc“. Şi a învăţat să gătească ouă răscoapte.

Toţi oamenii ăia îngreţoşaţi sau cei cărora le-a părut rău de mine…

Am nevoie de ăia ca de dinţi în cur.

Oamenii îmi spun mereu că sunt prea slab. La mesele festive, oamenii tac şi se îmbufnează că nu mănânc din friptura la ceaun pe care-au pregătit-o. Friptura la ceaun mă omoară. Şunca fiartă. Orice îmi rămâne în maţe mai mult de vreo două ore iese tot mâncare, aşa cum a intrat. Cu fasolea peruană gătită în casă sau cu bucăţile de carne macră de ton tot aşa, mă ridic şi le văd neschimbate în closet.

După ce ai suferit o rezecţie intestinală serioasă, nu prea mai poţi digera carnea. Majoritatea oamenilor au cam un metru jumate de intestin gros. Eu sunt norocos că mai am cincisprezece centimetri. Aşa că n-am mai prins nicio bursă. Nu mi-am mai luat masteratul. Amândoi prietenii mei, puştiul cu morcovul şi cel cu ceara, au crescut, s-au făcut mari, dar eu n-am mai pus pe mine nicio jumătate de kil din ziua aia când aveam treisprezece ani.

O altă mare problemă a fost că ai mei au avut de plătit o groază de bani pentru piscină. Până la urmă, taică-meu i-a spus tipului care-o curăţa c-a fost vorba de-un câine. Câinele familiei a căzut înăuntru şi s-a înecat. Cadavrul i-a fost supt de pompă. Chiar şi când tipul a deschis carcasa filtrului şi-a scos un tub elastic, o bucată apoasă de intestin cu o capsulă mare şi portocalie de vitamine înăuntru, chiar şi atunci tata a zis doar:

— Câinele ăla era dus rău.

Chiar şi de la fereastra mea de la etaj îl auzeai pe bătrân zicând:

— Nu-l puteam lăsa singur niciun minut…

Apoi soră-mii nu i-a mai venit ciclul.

Nici după ce-au schimbat apa în piscină, după ce-au vândut casa şi ne-am mutat în alt stat, după ce soră-mea a avortat, nici atunci ai mei n-au mai pomenit de asta. Niciodată.

Ăsta e morcovul invizibil al familiei mele.

Acum poţi să inspiri adânc.

Pentru că eu încă n-am făcut-o.

2

Sub felinarul următor aşteaptă Reverendul Fără Dumnezeu cu un geamantan pătrăţos alături. E încă destul de devreme şi toate culorile sunt negru sau gri. Materialul negru al geamantanului e brăzdat de cicatricele fermoarelor argintii îndreptate în toate direcţiile, un şvaiţer negru de mici buzunare şi fante, de săculeţi şi compartimente. Faţa Reverendului parcă-i doar carne crudă, roşie, adunată în jurul unui nas şi al unei perechi de ochi, ca o friptură cusută cu aţă şi plină de cicatrice, cu urechile răsucite şi umflate, cu sprâncenele rase. Şi-apoi, trasate cu dermatograf, descriu două arcuri uimite ajungând aproape până unde începe părul.

Privindu-l cum urcă în autobuz, Tovarăşa Lătrău îşi descheie un nasture al jachetei. Îl încheie la loc şi se apleacă spre reportofonul ascuns în buzunarul Contelui Calomniei.

Apropiindu-şi buzele de beculeţul roşu care semnalează RECORD, Tovarăşa Lătrău spune: Reverendul Fără Dumnezeu poartă o bluză albă. O bluză de femeie. Cu nasturii pe stânga.

În lumina palidă a felinarului, nasturii lui din imitaţie de diamant scânteiază.

După încă o bucată de mers, după încă o curbă, stând în afara cercului de lumină aruncat de un felinar stradal, retrasă în penumbră, aşteaptă Baroneasa Degerătură.

Prin uşa deschisă intră întâi mâna ei, o mână obişnuită, cu degetele îngălbenite de la ţigară. Fără verighetă. Mâna aşază o casetă de machiaj din plastic în vârful scărilor. Apoi apare un genunchi, o coapsă, umflătura sânilor. O talie prinsă într-o curea, un pardesiu. Şi-apoi toată lumea îşi îndreaptă privirile aiurea.

Ne uităm la ceas. Sau pe geam, la maşinile parcate şi la distribuitoarele de ziare. La hidranţi.

Baroneasa Degerătură şi-a adus tuburi peste tuburi de ceară de buze, pentru colţurile gurii, spune ea. Pentru când crapă şi sângerează din cauza frigului. Gura ei e doar o gaură lucind ca dată cu grăsime, pe care o închide şi-o deschide când vorbeşte. Gura ei, doar un bot de ruj roz în partea de jos a feţei.

Aplecându-se spre Contele Calomniei, şoptind în reportofon, Tovarăşa Lătrău spune:

— O, Doamne-Dumnezeule…

În timp ce Baroneasa Degerătură se aşază, doar Agentul

Ciripel o priveşte, în siguranţă în spatele obiectivului camerei.

La oprirea următoare aşteaptă Miss America cu roata ei de exerciţii, o roată de plastic roz de mărimea unei farfurii late, cu două mânere negre de cauciuc ieşind de fiecare parte a butucului central. Ţii mânerele şi îngenunchezi pe podea. Te apleci în faţă sprijinindu-ţi greutatea pe roată şi apoi o rostogoleşti înainte şi înapoi încordându-ţi muşchii abdominali. Miss America a adus roata şi nişte costume mulate roz, vopsea de păr de culoarea mierii şi un test de sarcină.

Înaintând pe culoar, zâmbindu-i domnului Whittier lângă scaunul lui cu rotile, fără să-i zâmbească Verigii Lipsă, la fiecare pas Miss America pune un picior în faţa celuilalt, făcându-şi şoldurile să pară mai zvelte, piciorul din faţă ascunzându-l mereu pe cel din spate.

— Pasul Modelului, îi spune Tovarăşa Lătrău. Se înclină spre carneţelul Contelui Calomniei şi spune: Nuanţa aia de blond e ceea ce femeile numesc *accentuarea culorii părului.*

Miss America a scris cu ruj pe oglinda din baie o mâzgălitură pentru prietenul ei, în camera de motel în care-au stat amândoi, pe care el s-o găsească înainte de apariţia lui de dimineaţă pe micul ecran: „NU sunt grasă”.

Cu toţii am lăsat câte-un mesaj în urmă.

Mângâindu-şi pisica, Directoarea Tăgadă ne-a spus că scrisese întregii ei agenţii, spunându-le: „Găsiţi-vă alte obiecte pe care să le futeţi”. Noaptea trecută a lăsat mesajul pe fiecare birou, să-l vadă toţi în dimineaţa asta.

Chiar şi domnişoara Hapciu a scris un mesaj, chiar dacă n-are pe nimeni să-l citească. Cu un spray roşu a scris pe o bancă dintr-o staţie de autobuz, a scris: „Sunaţi-mă când găsiţi un remediu”.

Peţitorul şi-a lăsat biletul împăturit pe masa din bucătărie, să nu-l rateze nevastă-sa. Biletul spunea: „Au trecut 14 săptămâni de când am avut răceala aia, şi încă nu m-ai sărutat”. A scris: „Vara asta tu mulgi vacile”.

Contesa Clarviziune a lăsat un bilet spunându-i ofiţerului care se ocupă de eliberarea ei condiţionată că poate fi contactată la numărul 1-800-ŢEAPĂ.

Contesa Clarviziune iese din penumbră purtând un turban, înfăşurată într-un şal de dantelă. Plutind pe culoar, se opreşte o clipă lângă Tovarăşa Lătrău.

— Că tot te întrebi, spune Contesa, fluturându-şi mâna moale cu o brăţară largă de plastic în jurul încheieturii. Zice Contesa:

E un senzor de poziţionare globală. O condiţie a eliberării mele înainte de termen…

Un', doi, trei paşi pe lângă Tovarăşa şi Conte, lăsaţi cu gura căscată, şi fără să se uite în urmă, Contesa spune „Da".

Îşi atinge turbanul cu unghiile de la o mână şi spune:

— Da, ţi-am citit gândurile…

După încă o intersecţie, după următorul centru comercial cu motel în franciză, după următorul fast-food, Mama Natură e aşezată pe trotuar într-o perfectă poziţie lotus, mâinile pictate cu vinişoare întunecate de henna i se odihnesc pe fiecare genunchi. La gât, un colier cu clopoţei de templu scoate clinchete uşoare.

Mama Natură aduce la bord o cutie de carton cu haine în care sunt învelite sticluţe de uleiuri cleioase. Lumânări. Cutia miroase a ace de pin. Mirosul răşinii de pin din focul de tabără. Mirosul de busuioc şi coriandru din sosul de salată. Mirosul de santal din piaţa de articole exotice. Părul lung, tăiat drept, i se leagănă în dreptul tivului de la sari.

Tovarăşa Lătrău dă ochii peste cap până i se vede doar albul şi-şi face vânt cu bereta ei neagră de fetru moale, spunând:

— Paciuli…

Colonia asta a scriitorilor, insula noastră pustie, ar trebui să fie încălzită confortabil şi climatizată, sau cel puţin aşa ni s-a dat de înţeles. Vom avea fiecare camera sa. Intimitate destulă, aşa că n-o să avem nevoie de prea multe haine. Sau cel puţin aşa ni s-a spus.

N-avem niciun motiv să ne aşteptăm la altceva.

Autobuzul împrumutat va fi găsit, dar noi nu. Nu în cele trei luni în care vom părăsi lumea. Astea trei luni pe care le vom petrece scriind şi citindu-ne operele. Şlefuindu-ne poveştile.

Ultimul care a urcat la bord, după ce-am mai trecut de-o intersecţie şi printr-un tunel, a fost Ducele Vandalilor, care ne-a aşteptat la ultimul loc de întâlnire stabilit. Cu degetele mânjite şi pătate de creioanele pastel şi cărbune. Cu mâinile pătate de cerneluri pentru mătase, cu hainele întărite din cauza crustelor de vopsea uscată. Toate culorile astea sunt încă doar griuri sau negru, şi Ducele Vandalilor aşteaptă aşezat pe o ladă de unelte din metal plină cu tuburi de vopsea de ulei, cu pensule, acuarele şi acrilice.

Se ridică şi ne face s-aşteptăm, fluturându-şi pletele blonde pe spate şi legându-le cu un batic roşu într-o coadă de cal. Stând în uşa autobuzului, Ducele Vandalilor se uită de-a lungul

coridorului la noi toţi, luminat de camera video a Agentului Ciripel, şi spune:

— Era şi timpul…

Nu, nu eram idioţi. N-am fi acceptat niciodată să naufragiem dacă aveam să fim într-adevăr izolaţi de tot. Niciunul dintre noi nu se plictisise într-atât de lumea asta cretină, submediocră, diluată, încât să ne semnăm singuri condamnarea. Nu, noi nu.

Într-o situaţie ca asta ne aşteptam, desigur, să avem acces rapid la îngrijire medicală de urgenţă, de pildă, dacă se întâmpla să cadă cineva pe scări sau să-i plesnească apendicele.

Aşa că tot ce avuseserăm de hotărât era: ce să aducem într-un singur bagaj.

Atelierul ăsta trebuia să aibă apă curentă, rece şi caldă. Săpun. Hârtie igienică. Tampoane. Pastă de dinţi.

Ducele Vandalilor i-a lăsat proprietarului casei un bilet în care scria: „Pă mă-ta cu chiria ta”.

Însă mai important a fost ce n-am adus. Ducele Vandalilor n-a adus ţigări şi mestecă ghemotoace de gumă cu nicotină. Sfântul Fără-Maţe n-a adus pornografie. Contesa Clarviziune şi Peţitorul nu şi-au adus verighetele.

Cum ar spune domnul Whittier, „Ce vă împiedică în lumea de-afară vă va împiedica şi înăuntru”.

Restul dezastrului n-a fost din vina noastră. N-aveam niciun motiv, absolut niciunul, să aducem o drujbă. Sau un baros sau o încărcătură de dinamită. Sau o armă. Nu, pe o insulă pustie o să fim în siguranţă.

Înainte de răsărit, în această nouă zi suavă pe care n-o vom mai vedea trecând.

Aşa ni se dăduse de înţeles. Poate că prea în siguranţă.

Din cauza asta n-am adus nimic din ce ne-ar fi putut salva.

Am mai făcut o curbă la dreapta, am mers o bucată pe o autostradă, am coborât pe o rampă de ieşire, am tot mers până când domnul Whittier a spus „Întoarce aici”.

Strângând în mâini cadrul cromat al scaunului cu rotile, a arătat smucit cu degetul lui slăbănog, cu pielea uscată şi unghia galbenă ca osul.

Tovarăşa Lătrău şi-a înălţat nasul, a adulmecat spunând:

— O să trebuiască să suport putoarea asta de paciuli douăsprezece săptămâni?

Domnişoara Hapciu a tuşit în pumn.

Şi Sfântul Fără-Maţe a intrat cu autobuzul pe o alee îngustă şi întunecoasă. Printre clădiri atât de apropiate încât pereţii lor

împroaşcă înapoi scuipatul maroniu al Peţitorului, şi sucul de mahorcă îi pătează salopeta. Pereţi atât de apropiaţi încât betonul zdreleşte cotul păros al Verigii Lipsă, lăsat pe marginea geamului deschis.

Până când autobuzul opreşte şi uşa se deschide, dezvăluind o altă uşă, una de oţel, într-un perete de beton. Aleea-i atât de îngustă încât nu se vede nimic în lungul ei. Doamna Clark se strecoară din scaun, coboară şi trage de-un ivăr.

Apoi dispare înăuntru şi uşa autobuzului se deschide într-un dreptunghi de nimic pur. Doar întuneric. Îndeajuns de lat încât să te poţi strecura prin el. În interior simţi mirosul ascuţit ca un ac al urinei de şoareci. Mai pune la socoteală şi mirosul unei cărţi vechi, umede, pe jumătate mâncate de peşti. Şi mirosul de praf.

Şi, din întuneric, vocea doamnei Clark spune:

— Hai, intraţi repede.

Sfântul Fără-Maţe ni se va alătura după ce va abandona autobuzul ca să-l găsească poliţia.

După ce scapă de probe. La mai multe străzi distanţă, poate la mile întregi. Unde o să dea de el, însă n-o să-i conducă înapoi la uşa asta de oţel zidită în beton şi întuneric. Noua noastră casă. Insula noastră pustie.

Cu toţii înghesuiţi în clipa aia între autobuz şi beznă, în clipa aia când am ieşit, Agentul Ciripel ne spune:

— Zâmbiţi.

Ceea ce domnul Whittier ar numi camera din spatele camerei din spatele camerei.

În prima clipă a noii noastre vieţi secrete, lumina ne izbeşte atât de repede şi cu atâta strălucire încât întunericul e şi mai întunecat decât bezna. Momentul ne găseşte agăţându-ne unii de alţii, clipind orbi, dar încrezători, în vreme ce vocea doamnei Clark ne conduce prin uşa de oţel.

Momentul acela video: adevărul despre adevăr.

— Simţul mirosului e foarte important, spune Mama Natură. Purtându-şi cutia de carton, cu clopoţeii ei de aramă sunând, bâjbâind în întuneric, spune: O să râdeţi, dar în aromaterapie te avertizează să nu aprinzi niciodată o lumânare de santal în apropierea esenţei de mirt…

Sub acoperire
Un poem despre Mama Natură

— Am încercat să mă călugăresc, spune Mama Natură, căutând un loc în care să mă ascund.

Nu se gândise că te testează de droguri.

Mama Natură pe scenă, cu braţele brăzdate de graffiti roşii de henna. De la vârfurile degetelor până la bretelele sarafanului ei de bumbac cu imprimeuri în culorile curcubeului, în jurul gâtului un colier cu clopoţei de aramă i-a înverzit pielea. Pielea-i străluceşte de la uleiul de paciuli.

— Cine-ar fi ştiut? spune Mama-Natură. Şi nu doar analiză de urină.

Spune:

— Iau şi probe din păr şi din unghii.

Spune:

— Asta pe lângă că-ţi verifică trecutul.

Clauza de moralitate. Verificarea trecutului. Verificarea creditelor. Codul vestimentar.

În picioarele goale pe scenă, în locul unui reflector, în locul unui zâmbet sau încruntări, o secvenţă de film, un cer de noapte i se lăţeşte pe chip.

O galaxie de stele şi luni.

Buzele-i sunt roşii de la sucul de sfeclă. Pleoapele suflate cu pulbere galbenă de şofran.

Şi peste ele, o mască mişcătoare de nebuloase roz. De planete cu inele şi cratere.

Mama Natură spune:

— Cer prea multe scrisori de recomandare.

Plus un test de poligraf. Patru acte de identitate cu poză.

— Patru, spune Mama Natură, ridicând degetele pictate cu henna ale unei mâini. Brăţările ei de aramă şi argint murdar clinchetind la încheietură.

Spune:

— Nimeni n-are patru *acte de identitate cu poză…*

Ca să te călugăreşti, spune ea, trebuie să dai un test scris mai greu decât bacul şi admiterea laolaltă. Plin de probleme cu istorioare, de pildă:

„Câţi îngeri *pot* dansa pe vârful unui ac?”.

Toate astea, spune Mama Natură, doar ca să afle:

„Dacă nu cumva te cununi cu Hristos din cauza dezamăgirilor amoroase”.

Cu părul lung împletit, căzându-i pe spate, Mama Natură spune:

— Am picat, desigur. Nu doar testul antidrog… am picat la toate.

Nu doar la călugărie, ci în mai toată viaţa ei…

Dă din umerii pistruiaţi sub bretelele ei cu imprimeuri,

— Aşa că iată-mă aici.

Constelaţiile se schimbă şi i se târăsc peste faţă,

Şi Mama Natură spune:

— Tot aveam nevoie de-un loc în care să mă ascund.

Joc de picioare
O povestire de Mama Natură

O să râdeţi, dar la cursul de aromaterapie te avertizează să nu aprinzi niciodată o lumânare de lămâie-scorţişoară în acelaşi timp cu una de cuişoare şi cu alta de cedru-nucşoară. Doar că nu-ţi spun de ce…

În feng shui, experţii n-ar mărturisi niciodată, însă, doar aşezând un pat într-un loc nepotrivit, poţi concentra destul *qi* ca să ucizi pe cineva. Poţi provoca un avort doar prin acupunctură. Poţi folosi cristale sau manipula aura, astfel încât să provoci un cancer de piele.

O să râdeţi, dar există mijloace ascunse pentru a transforma toate chestiile astea *new age* în unelte ucigaşe.

În ultima săptămână la cursul de masaj te învaţă să nu lucrezi niciodată zona de reflex transversală de la călcâi. Să nu atingi niciodată arcul părţii dorsale a piciorului stâng. Şi mai ales nu zona lui extrem stângă. Dar nu-ţi spun şi de ce. Asta-i diferenţa dintre terapeuţii care lucrează pentru partea luminoasă a branşei, faţă de cei care aleg partea întunecată.

Te duci la şcoală să studiezi reflexologia. E ştiinţa manipulării piciorului uman pentru a stimula anumite părţi ale corpului. Se bazează pe ideea că trupul e împărţit în zece meridiane energetice diferite. Degetul mare de la picior, de pildă, e legat direct de cap. Pentru a scăpa de mătreaţă, se masează punctul din spatele unghiei. Pentru o durere de gât se masează încheietura mediană a degetului. Nu-i genul de îngrijire medicală care să poată fi acoperită de vreo poliţă de asigurare. E ca şi cum ai fi doctor fără să ai venitul unuia. Oamenii care doresc să li se maseze spaţiile dintre degetele de la picioare ca să se vindece de cancer la creier de obicei nu prea au bani. Să nu râdeţi, dar chiar şi după ani de experienţă în manipularea picioarelor te trezeşti lefter, frecând picioarele unora care nu şi-au făcut niciodată din bani o prioritate.

O să râdeţi, dar într-o zi te-ntâlneşti cu o fată care ţi-a fost colegă la cursul de masaj. Fata-i cam de vârsta ta. Aţi purtat şiraguri de mărgele împreună. Aţi împletit salvie şi aţi ars-o ca să vă purificaţi câmpul energetic. Aţi fost amândouă vopsite şi desculţe şi destul de tinere ca să vă simţiţi nobile când masaţi

picioarele vagabonzilor jegoşi care apelau la serviciile gratuite ale clinicii de la şcoală.

Asta cu ani şi ani în urmă.

Tu, tu eşti tot săracă. Părul îţi cade, rupându-se lângă scalp. Din cauza alimentaţiei proaste sau a gravitaţiei, oamenii cred că te-ncrunţi chiar şi când n-o faci.

Pe fata asta care ţi-a fost colegă o vezi ieşind dintr-un hotel şic din centru, portarul îi ţine uşa deschisă în timp ce ea iese legănându-şi blănurile şi purtând pantofi cu toc în care nicio reflexologă nu şi-ar vârî picioarele.

În timp ce portarul îi cheamă un taxi, te apropii îndeajuns ca s-o întrebi:

— Lentil?

Femeia se întoarce, ea e. La gât îi scânteiază diamante adevărate. Părul lung, strălucitor, se unduieşte în valuri roşii şi brune. În jurul ei aerul are aroma blândă a trandafirilor şi liliacului. Haina ei de blană. Mâinile în mănuşi de piele netedă şi pală, mai frumoasă decât pielea feţei tale. Femeia se întoarce şi-şi ridică ochelarii de soare pe creştet. Se uită la tine şi zice:

— Te cunosc de undeva?

Aţi fost la şcoală împreună. Când eraţi tinere… mai tinere.

Portarul ţine deschisă portiera taxiului.

Şi femeia spune că-şi aminteşte, desigur. Îşi priveşte ceasul, ale cărui diamante scapără orbitor în soarele după-amiezii, şi spune că în douăzeci de minute trebuie să ajungă în celălalt capăt al oraşului. Te întreabă dacă nu vrei s-o însoţeşti.

Intraţi amândouă în taxi şi femeia îi dă portarului o bancnotă de douăzeci de dolari. El îşi duce mâna la chipiu şi zice că e întotdeauna o plăcere s-o revadă.

Femeia îi spune şoferului adresa următoare, undeva mai spre marginea oraşului, şi maşina se înscrie în trafic.

Să nu râdeţi, dar femeia asta – Lentil, vechea ta prietenă – îşi scoate un braţ îmbrăcat în blană de sub cureaua poşetei, o deschide, şi înăuntru poşeta e îndesată doar cu bani. Straturi de bancnote de cincizeci şi o sută. Cu o mână înmănuşată scormoneşte printre ele şi găseşte un celular.

Ţie îţi spune:

— Scuză-mă doar un minut.

Alături de ea, sarafanul tău de bumbac cu imprimeuri indiene, şlapii şi colierul cu clopoţei nu mai au un aer şic şi etnic. Rimelul din jurul ochilor şi desenele cu henna de pe dosul mâinilor, tot mai şterse, te fac să pari nespălată. Pe lângă

cerceii ei bătuţi cu diamante, cerceii tăi preferaţi din argint parcă-s decoraţiuni ieftine pentru pomul de Crăciun.

— Sunt pe drum, spune ea în telefonul mobil. Îl pot lua pe cel de la trei jumate, dar numai pentru jumate de oră, spune.

Mai spune la revedere şi închide.

Îţi atinge mâna cu mănuşa ei moale, catifelată, şi-ţi zice că arăţi bine. Te întreabă ce mai faci.

O, ce făceai şi până atunci, îi răspunzi. Te ocupi de picioare. Ţi-ai făcut o clientelă fidelă.

Lentil îşi muşcă buza inferioară, privindu-te, şi zice:

— Aşa… deci te ocupi încă de reflexologie?

Şi tu zici mda. N-ai idee cum o să te pensionezi, dar deocamdată îţi plăteşti facturile din asta.

Te priveşte fără un cuvânt în timp ce taxiul parcurge un întreg cvartal. Apoi te întreabă dacă eşti liberă în ora următoare. Te întreabă dacă n-ai vrea să te alegi cu nişte bani, neimpozabili, făcând un masaj la patru mâini pentru următorul ei client. Un singur picior – numai de asta te ocupi.

Îi spui că n-ai mai practicat reflexologie cu un partener.

— O oră, zice ea, şi facem două mii de dolari.

O întrebi:

— E legală chestia?

Şi Lentil spune:

— Două mii fiecare.

Întrebi:

— Doar pentru un masaj la picioare?

— Mai e o chestie, spune ea. Nu-mi spune Lentil. Zice: Când ajungem acolo, numele meu e Angelique.

O să râdeţi, dar chestiile astea sunt reale. Partea întunecată a reflexologiei. Sigur, ştiam câte ceva despre ea. Ştiam că dacă masezi suprafaţa plantară a degetului mare, poţi cauza constipaţie. Masajul gleznei în partea din faţă a piciorului poate cauza diaree. Masajul zonei interioare a călcâiului poate cauza impotenţă sau migrene. Dar niciuna dintre astea n-o să-ţi aducă bani, aşa că de ce să te mai oboseşti?

Taxiul opreşte lângă un morman de piatră cioplită, ambasada vreunei economii petroliere din Orientul Mijlociu. Un paznic în uniformă deschide portiera şi Lentil coboară din maşină. Cobori şi tu. În hol, un alt paznic te controlează cu un detector de metale, căutând arme, cuţite, orice. Un alt paznic dă un telefon de la un birou a cărui tăblie e o lespede netedă de piatră albă. Alt paznic verifică geanta lui Lentil, dând la o parte bancnotele

şi negăsind decât mobilul.

Uşile unui lift se deschid, şi un alt paznic vă face semn să intraţi. Lentil spune:

— Faci doar ce fac şi eu. Zice: Bani mai uşor de câştigat decât ăştia nu există.

Să nu râdeţi, dar la şcoală aţi auzit zvonurile. Despre cum un bun reflexolog poate fi momit de partea întunecată. Pentru a stimula doar anumiţi centri ai plăcerii de pe talpă. Pentru a provoca ceva despre care se vorbeşte doar în şoaptă. Pe care, chicotind, oamenii o numesc „o treabă la labă”.

Liftul se deschide înspre un coridor lung care duce la un singur rând de uşi duble. Pereţii sunt din piatră albă, lustruită. Podeaua e de piatră. Uşile duble sunt din sticlă mată şi se deschid într-o încăpere în care un bărbat stă la un birou alb. Bărbatul şi Lentil se pupă pe obraz.

Bărbatul de la birou te priveşte, dar vorbeşte doar cu Lentil. Îi spune Angelique. În spatele lui, alte uşi duble duc într-un dormitor. Omul vă face semn să intraţi, dar el rămâne în urmă şi încuie uşile. Vă închide înăuntru.

În dormitor un bărbat e culcat cu faţa în jos pe un uriaş pat rotund cu aşternuturi albe de mătase. Poartă o pijama de mătase albastră, lucioasă, şi picioarele desculţe îi atârnă pe marginea patului. Angelique îşi scoate o mănuşă, trăgând de degete, apoi pe cealaltă, şi îngenuncheaţi amândouă pe covorul gros, şi amândouă luaţi în primire câte-un picior.

Nu vezi faţa bărbatului, doar părul negru pieptănat lins şi dat cu ulei, şi urechile lui mari cu smocuri de păr negru. Restul capului i s-a afundat în perna albă de mătase.

O să râdeţi, dar zvonurile astea sunt adevărate. Apăsând unde a apăsat Angelique, lucrând zona reflexului genital de pe suprafaţa plantară a călcâiului, l-a făcut pe bărbat să geamă cu faţa în pernă. Înainte să-ţi obosească mâinile, omul nechează, scăldat în sudoare, cu mătasea albastră a pijamalei lipită de spate şi de pulpe. Când a tăcut, când nu-ţi poţi da seama nici dacă mai respiră, Angelique şopteşte că e timpul s-o ştergem.

Omul de la birou vă dă fiecăreia câte două mii de dolari, bani gheaţă.

Afară, în stradă, un paznic opreşte un taxi pentru Angelique.

Intrând pe bancheta din spate, Angelique îţi înmânează o carte de vizită. E numărul de telefon al unei clinici de vindecare holistică. Sub număr scrie de mână: „Cere cu Lenny”.

Mănuşa de piele moale, parfumul ei de trandafir, sunetul

vocii ei, toate îţi spun „Sună-mă”.

Oamenii au tot felul de motive pentru care se apucă de făcut laba piciorului. Ideea că poţi oferi familiei tale o viaţă mai bună. Părinţilor, puţin confort şi siguranţă financiară. Poate o maşină. Un apartament pe plajă, în Florida.

Ziua în care le-ai dat părinţilor tăi cheile apartamentului, aia a fost cea mai fericită zi din viaţa ta. În ziua aia au izbucnit în plâns şi au recunoscut că nu credeau că puiul lor o să-şi facă vreodată o situaţie doar frecându-le oamenilor picioarele împuţite. Aia e o zi pentru care o să plăteşti tot restul vieţii.

Să nu râdeţi, dar nu e ilegal. E o simplă manipulare a piciorului. Nu se întâmplă nimic sexual, însă clientul are un orgasm care-l lasă prea secătuit ca să mai poată umbla în următoarele două zile. Bărbaţi sau femei, nu contează. Stimulezi punctul care trebuie din talpă, şi orgasmul e puternic ca o criză de epilepsie. Atât de intens încât îşi pierd controlul asupra sfincterelor şi pute. Atât de intens încât cei mai mulţi clienţi nu reuşesc decât să se uite la tine, cu saliva curgându-le în colţul gurii, şi să-ţi facă semn cu un deget tremurând să iei teancul de bancnote de-o sută de pe şifonier sau măsuţă.

Te sună Lenny de la clinică, şi urci într-o cursă charter spre Londra. Te sună de la clinică şi zbori la Hong Kong. Clinica e de fapt doar Lenny, un tip care vorbeşte cu accent rusesc şi locuieşte într-un apartament din hotelul Park Hampton, şi căruia îi dai jumătate din câştiguri. La telefon, accentul lui Lenny îţi spune ce zbor să iei, în ce cameră de hotel sau pe ce insulă privată te-aşteaptă următorul client.

Să nu râdeţi, dar dezavantajul e că n-ai niciodată timp de cumpărături. Banii se adună grămadă. Uniforma ta e o haină de blană. Ca să te integrezi în lumea asta nouă, îţi iei bijuterii de calitate din aur şi platină. Îţi menţii coafura perfectă, părul mătăsos. Aşteptând în holul de la Ritz-Cariton, mai vezi câţiva dintre puştii care ţi-au fost colegi la reflexologie, îmbrăcaţi acum în costume Armani, în rochii de seară Chanel. Puşti care erau vegetarieni pe vremuri şi făceau naveta pe bicicletă, îi vezi azi intrând şi ieşind din limuzine. Îi vezi mâncând singuri la mese mici din restaurantele hotelurilor. Bând cockteiluri la bar în aeroporturi private, aşteptând următorul avion închiriat.

Toţi visătorii ăştia idealişti, ademeniţi acum într-un joc de picioare profesionist.

Mamele alea telurice, hipioate, cu părul împletit în şuviţe, şi golăneii ăia cu cioc care alunecau pe skateboard, îi auzi acum la

telefon, dând ordine de vânzare agenţilor de bursă. Vârând bani în conturi străine şi în cutii de valori din Elveţia. Tocmindu-se pentru diamante brute şi monede *Krugerrand.*

Băieţi cu nume ca Păstrăv sau Ponei, Şopârlă sau Stridie, acum pe toţi îi cheamă Dirk. Fete cu nume ca Untişor, acum pe toate le cheamă Dominique.

Invazia asta de oameni în jocul de picioare face preţurile să scadă. În scurtă vreme, în loc să lucrezi cu miliardari ai softwareului sau şeici ai petrolului, te trezeşti lâncezind într-un bar de hotel, purtând haine Prada de anul trecut şi făcând şmecherii la picioare cu douăzeci de dolari bucata. În separeurile restaurantelor te strecori sub mese să freci picioarele participanţilor la conferinţe. Ieşi din uriaşe torturi false ca să lucrezi tălpile unor întregi echipe de fotbal sau mergi la petreceri de burlaci, doar ca să poţi plăti ratele la casa în care locuiesc părinţii tăi pensionari.

E doar o chestiune de timp până când te-alegi cu vreo micoză incurabilă la unghiile tale cu manichiură franţuzească.

Faci toate astea ca să plăteşti dobânda la banii împrumutaţi de la Lenny şi de la mafia lui rusească. Bani împrumutaţi ca să cumperi acţiuni care s-au prăbuşit. Acţiuni recomandate de Lenny. Sau ca să cumperi bijuteriile şi pantofii pe care Lenny ţi-a spus că va trebui să-i porţi.

Eşti la barul hotelului Park Hampton, încercând să convingi un om de afaceri beat să accepte o treabă la labă în toaleta bărbaţilor. Atunci o vezi pe Angelique traversând holul, îndreptându-se către lifturi. Cu părul strălucitor. Cu blănurile târându-se pe covoare în urma pantofilor ei cu toc. Angelique, care încă arată trăsnet. Îi prinzi privirea, şi, cu o mână înmănuşată, îţi face semn să te apropii.

Când soseşte ascensorul, îţi spune că se duce la mansarda lui Lenny. La clinică.

Se uită la tine, la tocurile tale roase şi la unghiile tale crăpate şi rupte, şi spune:

— Hai să vezi care e noua industrie în plin avânt…

Ascensorul opreşte la etajul cincizeci, întreaga mansardă închiriată de Lenny, în care două mormane de muşchi în costume cu dungi păzesc o uşă. Caraliilor ăstora le plăteşti partea lui Lenny, jumate din tot ce câştigi. Unul îţi spune numele într-un microfon prins la rever, şi uşile sunt deblocate cu un bâzâit puternic.

Înăuntru sunteţi doar tu, Angelique şi Lenny.

O să râdeţi, dar, oricât de însingurată şi izolată pare viaţa ta făcând joc de picioare, viaţa lui Lenny arată şi mai rău. Închis aici în mansarda lui, îmbrăcat într-un halat alb de frotir cât e ziua de lungă, îşi numără banii şi vorbeşte la telefon. Singura piesă de mobilier e un scaun de birou, pătat, jegos. Lângă pereţii de sticlă prin care se vede tot oraşul zace o saltea. Pe ecranul unui computer defilează fără încetare preţurile acţiunilor de la bursă.

Lenny se apropie de voi două cu halatul desfăcut, poartă pe dedesubt boxeri în dungi, boţiţi şi şosete albe care i s-au îngălbenit pe tălpi. Lenny întinde mâinile spre faţa lui Angelique şi spune:

— Îngerul meu, preferata mea. Îi prinde faţa în palme şi spune: Ce mai faci?

Pe tocurile ei înalte, Angelique e cu un cap mai înaltă. Zâmbeşte spunând:

— Lenny…

Şi Lenny o plesneşte peste faţă, rău de tot, şi zice:

— Mă-nşeli, asta faci. Îşi ţine mâna ridicată, cu palma deschisă, gata s-o plesnească din nou, şi spune: Accepţi muncă din afară, nu-i aşa?

Ţinându-şi o mână înmănuşată la obraz, ascunzând urma roşie a palmei lui Lenny, Angelique spune:

— Puiule, nu…

Şi Lenny îşi lasă mâna să cadă. Se întoarce cu spatele la ea. Lenny se duce la fereastră, să se uite la oraşul care se întinde chiar lângă salteaua lui.

— Puiule, spune Angelique, hai să-ţi arăt ceva nou.

Angelique se uită la mine.

Se apropie de el şi-şi lasă mâinile înmănuşate pe umerii lui, de la spate, şi Angelique spune:

— Las-o pe mami să-ţi arate cât de mult te iubeşte, puiule…

Îl ghidează spre saltea. Să se întindă. Îi scoate şosetele îngălbenite.

— Hai, puiule, spune ea. Scoţându-şi mănuşile, spune: Ştii ce *grozav* masez eu…

Apoi Angelique face un lucru pe care nu l-ai mai văzut, îngenunchează. Deschide gura larg, cu buzele întinse şi subţiri, şi-şi trece limba pe talpa lui Lenny. Angelique îi prinde călcâiul între buze şi Lenny începe să geamă.

Să nu râdeţi, dar există slujbe mai groaznice decât cea mai groaznică slujbă pe care v-o puteţi închipui. Un mogul media

fără antecedente de hipertensiune e găsit mort în urma unui atac cerebral într-o cameră de la hotelul Four Seasons. Un star rock perfect sănătos moare în Chateau Marmot de insuficienţă renală după un masaj la picioare.

Avem acces liber la picioarele preşedinţilor şi sultanilor. Ale directorilor de corporaţii şi ale vedetelor de cinema. Ale regilor şi reginelor. Ştim cum să facem ca un asasinat plătit să pară moarte naturală.

Asta îţi spune Angelique în timp ce coborâţi cu liftul. După ce Lenny a gemut şi s-a zvârcolit. După ce Angelique i-a lucrat piciorul cu gura până în clipa aia lungă în care Lenny s-a ridicat pe saltea, ducându-şi mâinile la piept şi uitându-se cu gura căscată cum ea încă îi sugea călcâiul. După ce inima a încetat să-i mai bată, Angelique l-a învelit cu cearşaful până la bărbie. I-a şters piciorul de ruj şi şi-a rujat buzele din nou. A scos telefoanele din priză şi le-a spus paznicilor că Lenny trage un pui de somn.

Coborând cu liftul, Angelique îţi spune că ăsta a fost ultimul ei masaj. O lovitură ca asta se plăteşte cu un milion de dolari, gheaţă. O agenţie rivală o angajase să-l termine pe Lenny, şi acum se lăsa de meserie pe bune.

În barul din hol, beţi câte un cocktail ca să-şi clătească gura de gustul piciorului lui Lenny. Un ultim pahar de adio. Apoi Angelique îţi spune să te uiţi în jur în holul hotelului. La bărbaţii în costum. La femeile în haine de blană. Toţi sunt asasini Rolfing, spune ea. Asasini Reiki. Asasini prin irigarea colonului.

În terapia cu pietre preţioase, spune Angelique, dacă pui un cristal de cuarţ pe inima cuiva, apoi un ametist pe ficat şi un turcoaz pe frunte, provoci o comă ireversibilă. E destul ca un expert feng shui să se strecoare în camera cuiva şi să-i rearanjeze mobilierul pentru a provoca o afecţiune renală.

— Moxibustiunea, spune ea, ştiinţa de a arde conuri de substanţe aromatice în punctele de acupunctură ale cuiva, poate ucide. Ca de altfel şi masajul shiatsu.

Îşi termină cocktailul şi îşi scoate şiragul de perle de la gât.

Toate leacurile şi remediile alea despre care se spune că sunt sută la sută naturale şi, de aceea, sută la sută inofensive, râde Angelique. Cianura-i naturală, spune ea. Şi arsenicul.

Îţi dă perlele şi spune:

— De azi înainte sunt din nou Lentil.

Aşa vrei să ţi-o aminteşti pe Angelique, nu cum arăta în ziarul de a doua zi, pescuită din râu, în vizonul ei umflat de apă. Îi

luaseră cerceii şi ceasul cu diamante, ca să pară o tâlhărie. O terminaseră nu cu picioarele mângâiate până la moarte, ci în stilul tradiţional, cu o gaură de glonţ în josul desăvârşitului ei coc franţuzesc. Un avertisment pentru alde Dirk şi Dominique care ar dori să dezerteze.

Te sună de la clinică, nu Lenny, ci un alt tip cu accent rusesc, încercând să te trimită pe la clienţi, dar nu-l crezi. Paznicii te-au văzut cu Lentil. Sus, în mansardă. Sigur au o altă gaură pregătită pentru ceafa ta.

Te sună ai tăi din Florida să-ţi spună că o berlină neagră îi tot urmăreşte şi că le tot dă cineva telefon, întrebându-i dacă ştiu cum să dea de tine. Tu deja fugi de la un ascunziş la altul, făcând masaje la tălpi pe alei dosnice pentru câţi bani îţi trebuie ca să supravieţuieşti.

Le spui alor tăi: aveţi grijă. Le spui să nu se lase masaţi de necunoscuţi. Sunându-i de la un telefon public, le spui să nu se încurce niciodată cu aromaterapia. Cu vindecarea aurei. Sau cu Reiki. Să nu râdă, dar tu o să pleci în călătorie vreme îndelungată, poate pentru tot restul vieţii.

Nu le poţi explica. Ai rămas fără fise, aşa că le spui adio.

3

În prima săptămână am mâncat file de vită Wellington, în timp ce Miss America îngenunchea în faţa fiecărei clanţe şi încerca să descuie închizătoarea cu un cuţit de pictură împrumutat de la Ducele Vandalilor.

Am mâncat biban dungat de mare în timp ce domnişoara Hapciu înghiţea pilule din borcanele zuruitoare din valiza ei. În timp ce tuşea în pumn şi-şi ştergea nasul cu mâneca puloverului.

Mâncăm *Tetrazzini* de curcan în timp ce Lady Zdreanţă îşi învârte în joacă inelul cu diamant pe deget. Întorcându-i arcul de platină în afară, vorbeşte cu diamantul mare care pare a-i sta cuibărit în palmă.

— Packer? spune ea. Aici nu-i *deloc* cum mi s-a dat de înţeles c-o să fie. Cum să fiu în stare să scriu ceva profund când mediul nu e… ideal? spune Lady Zdreanţă.

Desigur, Agentul Ciripel o filmează. Contele Calomniei îşi ţine reportofonul pentru a-i prinde fiecare cuvânt.

Câte-o tuse ici, câte-o tuse colo. O crampă ici. Un reproş indignat colo. Toată lumea se plânge de câte ceva. Domnişoara

Hapciu spune că aerul e îmbibat cu spori toxici de mucegai.

Ici câte-un frecuş. Colo o tuse. Nimeni nu s-a apucat de lucru. Nimeni nu scrie nimic.

Ţârul de Sfânt Fără-Maţe e mereu cu faţa ridicată, cu gura deschisă ca a unui pui de pasăre, în timp ce-şi toarnă pe gât chili sau plăcintă cu mere sau plăcintă cu carne dintr-o pungă argintie de plastic Mylar. Mărul lui Adam îi zvâcneşte la fiecare înghiţitură, limba îi împinge amestecul călduţ în spatele dinţilor.

Mestecându-şi tutunul, Peţitorul scuipă pe covorul pătat şi spuse că imobilul ăsta igrasios, încăperile întunecoase în care apa se scurge pe pereţi nu au nimic în comun cu felul în care-şi imaginase colonia scriitorilor: oameni scriind tihnit de mână, fără prescurtări, privind în lungul unor pajişti verzi, unduitoare; scriitori luându-şi prânzul la pachet în cutii de carton, fiecare în căsuţa lui. Livezi de caişi într-o furtună de petale albe. Somn de după-amiază sub castani. Crichet.

Chiar înainte să înceapă să-şi schiţeze scenariul, capodopera vieţii ei, Miss America a spus că nu era în stare. Sânii o dureau prea tare ca să poată scrie. Braţele-i erau prea obosite. Cum mirosea cotletele de vită de azi, cum voma câte puţin din pateurile cu crab din ziua precedentă.

Ciclul nu i-a mai venit de aproape o săptămână.

— E sindromul clădirii nesănătoase, i-a spus domnişoara Hapciu.

Cu nasul înroşit de la atâta şters, deja turtit într-o parte, pleoştit peste obraz.

Trecându-şi degetele peste balustradă şi peste spătarele sculptate ale scaunelor, Lady Zdreanţă ne-a arătat praful.

— Uite, i-a spus diamantului baban din palmă şi a adăugat: Packer? Packer, aşa ceva e inacceptabil.

În prima săptămână de izolare domnişoara Hapciu a tot tuşit, respiraţia ei scoţând notele adânci, leneşe ale unei orgi.

Miss America a tot zgâlţâit uşi zăvorâte. A tras la o parte draperiile de catifea verde din salonul în stilul Renaşterii italiene, doar ca să descopere ferestre zidite. Cu mânerul roţii ei din plastic roz a spart sticla fumurie a unui geam din fumoarul gotic, doar ca să dea de un perete de ciment împânzit de becuri, creând impresia falsă de lumină naturală.

În salonul franţuzesc stil Ludovic al XV-lea, în care scaunele şi canapelele sunt toate din catifea de culoarea albăstrelei, pe pereţii căruia se înghesuie volute de ipsos şi suluri suflate în aur, acolo a stat Miss America, îmbrăcată în costumul ei de

spandex roz, şi a cerut cheia. Cu părul ei ca un ocean blond cu vălurele şi cârlionţi lovindu-i-se de ceafă, avea nevoie de cheie ca să iasă, doar pentru câte va zile.

— Eşti romancieră? a întrebat-o domnul Whittier.

Chiar şi odihnindu-se pe braţele cromate ale scaunului cu rotile, degetele lui băteau o telegramă invizibilă. Împânzite de vinişoare şi riduri, braţele scheletice îi tremurau mereu nelămurit.

— Scenaristă, a spus Miss America, cu pumnii în şoldurile de spandex roz.

Uitându-se la ea, aşa înaltă şi unduioasă, domnul Whittier a spus:

— Desigur. Aşa că scrie un scenariu despre faptul că eşti obosită.

Nu, Miss America avea nevoie de un obstetrician. Avea nevoie de analize de sânge. De vitamine prenatale.

— Trebuie să întâlnesc pe cineva, a spus.

Pe prietenul ei.

Şi domnul Whittier a spus:

— De-asta a condus Moise triburile lui Israel în deşert… Pentru că oamenii ăia trăiseră vreme de generaţii întregi ca sclavi. Se învăţaseră să fie neputincioşi.

Ca să creeze o rasă de stăpâni dintr-o rasă de sclavi, a spus domnul Whittier, ca să înveţe un grup de oameni controlat până atunci de alţii cum să-şi creeze propriile vieţi, Moise a trebuit să fie un nemernic.

Aşezată pe marginea unui scaun îmbrăcat în catifea albastră, Miss America încuviinţa dând din căpşorul blond. Scuturându-şi buclele. Înţelegea. Înţelegea. Apoi a spus:

— Cheia?

Şi domnul Whittier i-a spus:

— Nu.

Avea pe genunchi o pungă argintie de plastic Mylar plină cu pui Marsala, şi peste tot în jurul lui covorul albastru era peticit cu bucăţi lipicioase de mucegai. Fiecare pată umedă ca o umbră cu braţele şi picioarele întinse. Ca o nălucă mucezită. Luând o lingură plină cu bucăţi de pui Marsala, domnul Whittier spune:

— Până când nu vei reuşi să ignori circumstanţele în care te afli şi să faci ce ţi-ai promis, spune el, până atunci vei fi mereu controlată de lumea exterioară.

— Şi aici nu-i acelaşi lucru? întreabă Miss America, agitând praful din aer cu braţele.

Şi domnul Whittier spune pentru prima dată lucrul pe care avea să-l mai spună de un milion de ori:

— Eu doar mă asigur că vă ţineţi de cuvânt. Şi: ceea ce vă împiedică aici e ceea ce vă împiedică tot restul vieţii.

Aerul va fi mereu prea îmbâcsit de ceva. Mereu vă va durea câte ceva sau veţi fi prea obosiţi. Tatăl va fi mereu prea beat. Nevasta prea frigidă. Mereu veţi avea câte-o scuză ca să nu vă trăiţi viaţa.

— Dar dacă s-ar întâmpla ceva? Dacă am rămâne fără mâncare? zice Miss America. Atunci ai deschide uşa, nu?

— Dar nu se întâmplă, spune domnul Whittier, cu gura plină de bucăţi de pui şi de capere. Nu rămânem fără mâncare.

Şi într-adevăr nu rămâneam. Nu încă.

În prima săptămână petrecută înăuntru am mâncat sos de curry şi legume cu orez. Am mâncat somon *teriyaki.* Toate, alimente deshidratate prin congelare.

De mâncare aveam fasole verde sigilată în pungi de plastic Mylar pe care nu le puteai rupe cu mâinile. Pe fiecare pungă argintie era imprimată cu vopsea neagră inscripţia „etanşeizare perfectă”. Aveam fasole verde etanşeizată perfect şi tocăniţă de pui la ceaun şi ştiuleţi întregi de porumb dulce cu bobul auriu. În fiecare pungă zuruia câte ceva, ca nişte vreascuri sau pietricele sau nisip. Fiecare pungă, o pernă argintie umflată cu azot pentru a-i păstra conţinutul mort. *Lasagna* cu sos de carne sau ravioli cu brânză.

Etanşeizată perfect ori ba, Veriga Lipsă putea sfâşia o pungă doar cu mâinile lui acoperite cu păr creţ ca ăla pubian.

Pentru a pregăti mâncarea, cei mai mulţi dintre noi tăiam punga cu o foarfecă sau cu un cuţit. Vârai mâna şi scormoneai până dădeai peste pliculeţul cu oxid de fier – introdus acolo pentru a absorbi orice urmă de oxigen. Scoteai pliculeţul şi vărsai înăuntru câteva căni cu apă fierbinte. Aveam un cuptor cu microunde. Aveam furculiţe şi linguri de plastic. Farfurii de carton. Şi apă curentă.

Abia apucai să citeşti zece pagini dintr-un roman cu vampiri, şi cina era gata. În loc de vreascuri şi apă fierbinte, în perna argintie găseai chiftele de casă sau tocană de vită Stroganoff.

Ne aşezam pe covorul albastru al scărilor din hol, o cascadă cu falduri albastre, cu fiecare treaptă îndeajuns de lată încât puteam sta toţi unul lângă celălalt şi coatele nu ni se atingeau. Era aceeaşi tocană Stroganoff pe care preşedintele şi membrii Congresului ar mânca-o în timpul unui război nuclear, în

buncărul lor ascuns adânc sub pământ. Era fabricată de aceeaşi companie.

Pe alte pungi argintii era scris „Drăcuşori de ciocolată” sau „Banane Foster”. Piure de cartofi. Macaroane cu brânză. Cartofi pai deshidrataţi.

Toate astea, hrană la minut.

Fiecare pungă avea un termen de valabilitate *până la* care n-avea să expire înainte de moartea noastră. O viaţă de raft până după ce majoritatea bebeluşilor din ziua de azi o să fie oale şi ulcele.

Brioşe cu căpşuni cu durată de valabilitate de un secol.

Am mâncat miel deshidratat cu jeleu de mentă deshidratat, în vreme ce Lady Zdreanţă descoperea în adâncul inimii ei că-şi iubea cu adevărat soţul decedat. Îl iubea, se tânguia ea înspre căuşul palmelor. Umerii încovoiaţi îi zvâcneau înăuntrul vizonului. Cu diamantul barosan cuibărit în palme, se văita că trebuia să iasă ca să-şi înmormânteze soţul de trei carate în parcela funerară a familiei.

Am mâncat omlete Denver, în timp ce Ducele Vandalilor pocnea baloanele gumei sale cu nicotină şi spunea că-i o perioadă foarte defavorabilă pentru a se lăsa de fumat. Şi Sfântul Fără-Maţe a făcut scurtă la mână tot încercând să ajungă la orgasm fără vreo fotografie.

Pisica Directoarei Tăgadă, pe care o chema Cora Reynolds, a mâncat resturile de biban dungat în vreme ce Contesa Clarviziune şi Reverendul Fără Dumnezeu se îngrijorau că nu erau îndeajuns de în siguranţă. Căzuseră într-o capcană. Cineva ar putea să ne găsească, îşi făceau ei griji, şi atunci… I-au spus domnului Whittier că trebuiau să fie mereu pe picior de plecare, să schimbe ascunzătorile, să fugă pentru a rămâne în siguranţă.

Reverendul Fără Dumnezeu, strângând în mâini un album de Barbra Streisand, cu buzele lui despicate semănând cu nişte caltaboşi, mişcându-i-se în timp ce citea textele cântecelor, spuse spre reportofonul Contelui Calomniei:

— Sigur, am crezut că o să avem un sistem stereo aici.

În obiectivul videocamerei Agentului Ciripel, Bucătarul Asasin ridică în dreptul feţei lui grase lingura plină din care sufleul de spanac se prelingea verde, spunând:

— Eu sunt bucătar profesionist. *Nu* critic de restaurante. Dar nu pot rezista trei luni doar pe cafea *solubilă…*

Desigur, toţi au spus că-şi vor scrie totuşi operele, poemele şi povestirile. Îşi vor termina capodoperele. Doar că nu aici. Nu

acum. Mai târziu, în lumea de afară.

În prima săptămână n-am făcut nimic. În afară de a ne plânge.

— Nu-i o scuză, spuse Miss America, acoperindu-şi abdomenul plat cu mâinile. E o viaţă umană.

Domnişoara Hapciu tuşi în pumn. Îşi trase nasul, cu ochii exoftalmici şi injectaţi în dosul lacrimilor, şi spuse:

— E chiar viaţa mea în joc.

Cu o mână vârâtă în buzunar, după următoarea pastilă. Şi, desigur, domnul Whittier clătina din cap, nu. Stând acolo în scaunul lui de catifea albastră, cu holul căptuşit cu aur şi catifea în juru-i, domnul Whittier a luat o lingură de ciorbă de midii dintr-o pungă de plastic Mylar şi a spus:

— Zi-mi o poveste despre tatăl copilului. Scrie-mi scena în care l-ai întâlnit, a spus el spre Miss America.

Şi camera Agentului Ciripel s-a focalizat pe chipul ei, ca să-i surprindă reacţia în prim-plan.

Produs îmbunătăţit
Un poem despre Miss America

— Caut mereu, spune Miss America, ceea ce NU place la mine.
De flecare dată când se uită în oglindă.

Miss America pe scenă, cu părul ei blond, cârlionţi şi spirale,
zulufi şi bucle,
aranjate să-i facă faţa cât mai mică.
Pe tocuri, cu un picior adus doar puţin în faţa
celuilalt,
uşor încrucişate
astfel încât şoldurile să-i pară mai înguste.
Uşor întoarsă într-o parte, îşi răsuceşte umerii să stea cu faţa drept spre public.
Ţinându-şi respiraţia, se contorsionează astfel încât să pară subţire în talie.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: Faţa ei învăluită în fragmente de pe casete cu exerciţii de gimnastică.
Trăsăturile ei, ochii şi buzele, machiate cu rozul intens al costumelor mulate şi ciorapilor groşi de aerobic.
Pe pielea ei de Miss America saltă şi dansează o sumedenie de femei,
fiecare privindu-se în oglindă.
Filmul: umbra unei reflectări a imaginii unei iluzii.

Spune:
— Fiecare privire în oglindă e o secretă analiză
de piaţă.
Ea e propriul său eşantion de public.
Evaluându-şi atractivitatea curbelor pe o scară de la unu la zece.
În fiecare zi testând o nouă versiune beta îmbunătăţită a propriei persoane.
Ajustând micile detalii pentru a urma trendul pieţei.

Îmbrăcămintea ei, mulată ca un costum de baie, strânsă pe

corp,

peste colanţii ei alunecă imaginile unor femei pedalând înspre nicăieri

cu o mie de calorii pe oră.

— În secvenţa de Talent Personal a programului meu, spune ea,

am să vă arăt cum să daţi afară ce-aţi înghiţit.

Un stomac plin cu îngheţată de piersici, o pungă de Halloween cu minibatoane de ciocolată, şase gogoşi cu glazură, doi cheeseburgeri dubli.

Chestiile obişnuite.

Şi uneori, spermă.

Cu faţa scăldată în licărele exerciţiilor de aerobic, ambiţia ei imediată e

să reducă rezistenţa iniţială a cumpărătorului.

Cu un scop pe termen lung de-a deveni investiţia pe termen lung a cuiva.

Ca un bun durabil de consum.

Camera verde

O poveste de Miss America

Nu înseamnă că au ceva cu tine atunci când explodează o bombă undeva. Sau când un individ înarmat ia ostatici pe un stadion. Când Monitorul de Reţea anunţă o alertă specială, orice post de televiziune local va comuta pe transmisiunea studioului naţional.

Dacă se întâmplă să vă uitaţi la televizor, mai întâi producătorul şi regizorul local vor trece la formatul duplex. Un ecran împărţit în două la majoritatea posturilor. Apoi prezentatorul local va spune ceva de genul: „Cu ultimele ştiri despre scufundarea vaporului de croazieră, reporterul nostru de la New York, Joe Cutărescu”. Asta e ce se numeşte „pasa”. Sau „saltul”.

Se trece la transmisiunea reţelei mamă, şi băieţii de la local stau cu mâinile-n sân şi aşteaptă semnalul reţelei care indică sfârşitul alertei speciale.

Niciun PR-ist nu se gândeşte să explice toate astea fiecărui novice aflat în turneu să vândă vreun ghid video pentru investiţii, o carte ori vreo nouă şmecherie de curăţat morcovi.

Aşa că, aşteptând în culisele emisiunii *Bună dimineaţa, Chattanooga!,* un tânăr spilcuit, cu părul dat pe spate, îi explică blondei ăsteia câte una-alta din tainele vieţii.

E hiper, mult prea blondă, îi spune el. Blondul ăsta platinat îi înnebuneşte pe producătorii de platou pentru că nu-l poţi ilumina cum trebuie fără să arunce un halo. Unii producători de platou îi spun „incendiu”. Părul blond pare pur şi simplu în flăcări.

— Orice ai face, îi spune tipul spilcuit, dacă ai notiţe, nu te uita pe ele pentru că în obiectivul camerei va rămâne creştetul capului.

Producătorii de platou, spune el, nu-i suportă pe cei care-şi aduc notiţe. Îi urăsc pe cei care nu încearcă să-şi mascheze scopul. Producătorii îţi spun: „Fii produsul tău. Nu-ntinde coarda”.

Ca o ironie a sorţii, aceiaşi producători ţi se adresează cu „Roată fitness”, pentru că asta scrie în căsuţa ta din desfăşurător. Scrie „Investiţii video” în căsuţa tânărului

ferchezuit. În căsuţa bătrânului scrie „Perie pete”.

În „camera verde”, cum se mai numeşte sala de aşteptare din culise, blonda şi spilcuitul stau pe canapeaua veche de piele adusă din vreun studio, şi pe măsuţa din faţa lor zac abandonate căni de cafea rece, deasupra lor două monitoare licărind, fixate sus lângă tavan, în colţurile încăperii. Pe primul vezi transmisiunea postului naţional, cu ştirea despre vasul de croazieră scufundat, apoi se dă legătura corespondentului de la faţa locului, şi vezi un vapor răsturnat şi punctele portocalii ale vestelor de salvare plutind în jurul lui. Pe al doilea monitor, spune blonda, e ceva şi mai trist.

Acolo, în colţul celălalt, îl vezi pe fraierul care a intrat în segmentul A al programului, un babalâc care şi-a pieptănat peste chelie şuviţele de păr care i-au mai rămas. S-a sculat la cinci dimineaţa în patul lui de la Motelul 6 să ajungă aici şi să-şi prezinte invenţia, peria specială de scos pete. Săracul de el. I se pune microfonul şi e condus pe scenă, în platoul „cameră de zi”, cu pădurea tropicală de plante din plastic. Stă acolo, sub reflectoarele incandescente, în timp ce prezentatoarea face „încălzirea” în direct.

Platoul „cameră de zi” e diferit de platoul „bucătărie” şi de „platoul principal” pentru că are mai multe plante false şi pernuţe.

Fraierul crede că are la dispoziţie un segment baban de zece minute fiindcă au dat drumul la cronometru şi nu trec la publicitate până când minutele s-au epuizat. Majoritatea posturilor taie după opt-nouă minute. În felul ăsta publicul nu se-apucă să schimbe canalele, şi se contabilizează la audienţă întreg segmentul de cincisprezece minute.

— Nasol, îi spune spilcuitul blondei noastre şi-şi face rapid semnul crucii, ca un bun catolic, dar mai bine i-o fac ăluia decât unuia dintre noi.

Abia a început demonstraţia periei de scos pete şi, cât ai zice peşte, segmentul A e scos din direct în favoarea vasului de croazieră, a cărui soartă e pecetluită.

În camera verde, aşezaţi pe o canapea roasă de piele, într-o AID cu două cifre, spilcuitul spune că are la dispoziţie cam vreo şapte minute ca s-o înveţe pe a noastră Miss America despre o întreagă lume.

AID înseamnă Arie de Influenţă Directă. Boston, de exemplu, e a treia AID din ţară, întrucât influenţa media de aici ajunge la a treia piaţă de consumatori ca mărime. New York e AID

numărul unu. Los Angeles e numărul doi. Dallas, numărul şapte.

Locul în care se află ei acum e jos de tot, în coada listei de AID. *Matinalul din Lincoln* sau *E-o nouă zi, Tulsa.* Un canal media care ajunge la o piaţă de consumatori a cărei mărime demografică totală e zero.

Un alt sfat util e: fără haine albe. Niciodată să nu porţi ceva cu model alb-negru fiindcă o să „tremure" pe ecran. Şi întotdeauna să slăbeşti.

— Doar să-mi menţin greutatea de-acum, îi spune blonda noastră spilcuitului, e-o slujbă în toată regula.

Tipa care e în direct aici, „talentul" local din Chattanooga, spune spilcuitul, prezentatoarea, e fix ca o pâlnie. Orice i-ar spune în casca UFI, exact aceleaşi cuvinte vor ieşi de pe buzele ei rujate. Regizorul i-ar putea transmite: „…Dumnezeule, iar o lungim! Sari la «Adoptă un câine», şi apoi luăm publicitate", şi asta va spune ea în direct.

Exact ca o pâlnie.

Blondina noastră, ascultându-l, nu râde. Nici măcar nu zâmbeşte.

Aşa că spilcuitul îi spune că a mai văzut talente de-astea, că odată, într-o transmisiune de pe teren, o magazie ardea cu vâlvătăi în plan secundar, iar corespondenta îşi tot făcea de lucru cu părul pe lângă ureche, privind ţintă în obiectivul camerei, care transmitea în direct, şi a spus: „Puteţi repeta întrebarea? Mi-a căzut IFU…".

Voia să zică UFI. Unitate de Feedback Intern, spune spilcuitul. Îi arată prezentatoarea de pe monitor şi spune că întotdeauna prezentatoarele au freza aia într-o parte. Părul le cade pe o ureche, ascunzând-o. Asta fiindcă au o cască minusculă în care primesc indicaţii şi repere de la regizor. Dacă showul se lungeşte sau trebuie să dea legătura la un accident nuclear.

Blonda noastră e în turneu cu un soi de roată de exerciţii pe care tot aluneci înainte şi înapoi ca să slăbeşti. E îmbrăcată cu un costum roz mulat şi colanţi violet.

Mda, poţi fi subţirică şi blondă, dar cu cât faţa ta are mai multe proeminenţe, spune spilcuitul, cu atât dă mai bine pe ecran.

— De-aia am eu cu mine fotografia de *dinainte,* spune ea.

Aplecându-se în scaun, înclinându-se în faţă până când sânii îi ating genunchii, caută într-o geantă sport de pe podea. Spune:

— Asta e singura dovadă reală că nu sunt doar o blondă

slăbănoagă.

Scoate ceva de carton din geantă, ţinând-o de margine cu două degete. E o fotografie, şi blonda îi spune spilcuitului:

— Dacă oamenii n-ar vedea asta, ar putea crede că aşa m-am născut. N-ar şti niciodată ce-am realizat în viaţă.

Dacă apari la televizor cu faţa doar puţintel grăsuţă, îi spune el, arăţi ca naiba. Ca o mască. O lună plină. Un zero mare, fără trăsături de care să-şi amintească oamenii.

— Să scap de toată grăsimea aia e singurul lucru într-adevăr *eroic* pe care l-am făcut, spune ea. Dacă o pun la loc e ca şi cum nici n-aş fi trăit.

Mă-nţelegi, spune spilcuitul, televiziunea ia un lucru tridimensional – pe tine – şi-l transformă într-unul bidimensional. De-asta pari gras pe ecran. Gras şi turtit.

Ţinând fotografia între două unghii, privindu-şi fosta imagine, blonda noastră zice:

— Nu vreau să fiu doar o sfrijită şi-atât.

Cât despre faptul că părul ei e prea „incendiar”, îi spune spilcuitul:

— De-asta nu vezi roşcate naturale în filmele porno. Nu le poţi ilumina corect lângă oameni obişnuiţi.

Asta vrea să fie tipul: camera din spatele camerei din spatele camerei, enunţând adevărul ultim.

Toţi vrem să fim observatorul aflat la distanţă. Cel a cărui treabă e să spună ce e bine şi ce e rău. Ce e corect şi ce e greşit.

Fetei noastre mult prea blonde, care o să ardă camerele de luat vederi cu părul ei, spilcuitul îi spune cum emisiunile astea produse local sunt împărţite în şase segmente cu pauze de publicitate între ele. Segmentul A, B, C, şi aşa mai departe. Showurile astea precum *Hai sus, Fargo!* sau *Răsăritul în Sedona* sunt pe cale de dispariţie. Producţia costă mult în comparaţie cu achiziţionarea unui talk-show naţional care să umple locul din grilă.

Un turneu de promovare ca ăsta e noul vodevil. Mergi din oraş în oraş, din hotel în hotel, câte o singură reprezentaţie la televiziunea sau radioul local. Încerci să vinzi noul tău tip de ondulator de păr îmbunătăţit sau soluţia de scos pete sau roata de fitness.

Ai şapte minute ca să-ţi prezinţi produsul. Asta dacă nu te aruncă în segmentul F – ultimul – acolo, în jumătate din AID-uri, eşti scos pur şi simplu din grilă fiindcă segmentul anterior a fost prea lung. Vreun invitat a fost atât de fermecător şi de amuzant

încât l-au reţinut şi după publicitate. L-au „întins” pe două segmente. Sau a intervenit reţeaua cu o ştire despre vreun vas scufundat.

De-aia e la mare căutare segmentul A. Începe emisiunea, prezentatoarele pălăvrăgesc puţin de „încălzire” şi urmezi tu.

Nu, în curând tot acest *know-how* acumulat cu sârguinţă de spilcuit nu va mai fi de folos nimănui.

Poate că de-asta o învaţă pe gratis. Pe bune, spune el, ar trebui să scrie naibii o carte. Asta e Visul American: să-ţi transformi viaţa într-un lucru care poate fi vândut.

Totuşi, privindu-şi fotografia de „dinainte”, blonda spune:

— E destul de ciudat, dar poza asta de grăsună valorează mai mult pentru mine decât orice altceva. Înainte, spune ea, eram tristă când mă uitam la ea. Dar acum e singurul lucru care mă mai înveseleşte. Întinde mâna, spunând: înghit atâta ulei de peşte încât îmi miroase pielea. Agită fotografia înspre spilcuit, spunând: Miroase-mi mâna.

Mâna ei miroase ca orice altă mână, a piele şi săpun, a oja ei transparentă.

Adulmecându-i mâna, el ia poza. Turtită pe hârtie, doar pe înălţime şi lăţime, e o vacă grasă îmbrăcată într-o bluziţă scurtă şi jeans cu talie joasă. Părul ei de dinainte are o culoare comună, şaten.

Dacă te uiţi la ce poartă spilcuitul, o cămaşă roz-pal cu o cravată albăstrie de culoarea oului de măcăleandru, o jachetă sport de un albastru închis, vezi că se potrivesc perfect. Rozul îi încălzeşte tonurile pielii. Albastrul îi pune în evidenţă culoarea ochilor. Înainte să deschizi gura, spune el, trebuie să fii prezentabil. Material mediatic prezentabil, îngrijit. Dacă porţi o cămaşă boţită, o cravată pătată, tu vei fi invitatul pe care-l taie dacă nu mai au timp.

Orice post de televiziune vrea material curat, îngrijit, fermecător. Un material cu vino-ncoa’ la cameră. O faţă drăguţă, pentru că o perie de scos pete sau o roată de fitness nu pot vorbi. Pur şi simplu un material tonic, care să binedispună.

Pe monitor, pielea care-i atârnă babalâcului pe gât e împăturită, şi cutele strânse sunt vârâte în gulerul albastru apretat, închis până sus. Cu toate astea, doar stând acolo, înghiţind în sec, excesul de piele se revarsă peste guler aşa cum se revarsă colăceii fetei din fotografie peste talia blugilor.

În poza asta parcă nici nu-i aceeaşi fată. Mai ales pentru că fata din poză zâmbeşte.

Uitându-se pe monitorul din camera verde, spilcuitul îi arată cum camera de luat vederi care transmite nu panoramează niciodată asupra publicului, nu dă niciun cadru larg. Asta înseamnă că în public sunt doar bătrânele cu danturi stricate. Tipul care recrutează publicul trebuie să fi căzut la înţelegere cu ele. Strâng babetele astea aici la şapte dimineaţa să umple platoul, iar apoi postul va face un reportaj despre târgul de artizanat al pensionarilor la care participă ele. Aşa umplu showurile astea locale cu destulă umplutură care să aplaude. Înainte de Halloween e doar tineret, pentru că postul va da un reportaj de la acţiunea lor de strângere de fonduri „Casa bântuită”. Înainte de Crăciun sunt babalâci care vor doar ca bazarul lor de caritate să ajungă pe sticlă. Aplauze false cumpărate pe publicitate gratuită.

Pe monitorul cu transmisiunea reţelei, prezentatoarea de la studioul naţional îi pasează din nou legătura celei de la studioul local, care trece direct la un promo preînregistrat al emisiunii de a doua zi, în care o femeie obişnuită va suferi o transformare radicală a propriei imagini, apoi momentul de tranziţie: un cadru estetic cu ploaia de afară, câteva acorduri şi apoi direct publicitate.

Vaporul s-a scufundat, sunt sute de victime. La ora unsprezece, film artistic.

Spilcuitul îşi rescrie în minte prezentarea casetei video pentru investitori aşa încât să includă şi Actele Divine. Dezastrele imposibil de prezis. Şi importanţa crucială a unui plan solid de afaceri pentru oamenii care depind de tine. El fiind produsul său. Mascându-şi scopul.

El, camera din spatele camerei.

Cum scufundarea vasului ăluia de croazieră a durat atâta, se pare că blonda noastră platinată sare din schemă.

Înainte să se termine publicitatea şi să treacă la un reportaj despre traficul rutier, o imagine în direct a unei camere de luat vederi de pe o autostradă şi vocea comentatorului, înainte de toate astea producătoarea va însoţi Peria de scos pete înapoi în camera verde. Producătoarea de platou îi va înmâna microfonul fără fir spilcuitului cu „Investiţii video”. Îi va spune Roţii de fitness: „Vă mulţumesc că aţi venit, dar ne pare rău. Avem prea mulţi invitaţi şi emisiunea s-a lungit…”.

Şi va pune agenţii de pază s-o escorteze afară.

Asta ca să poată termina rapid şi să preia transmisiunea reţelei mamă – seriale siropoase şi talk-showuri cu vedete – la

ora zece fix.

Babalâcul de pe monitor poartă aceeaşi cămaşă şi cravată ca spilcuitul. Are aceiaşi ochi albaştri. Are o idee bună. Doar că prea târziu, atâta tot.

— Lasă-mă să-ţi fac o favoare, îi spune spilcuitul blondei. Ţinând încă în mână poza ei de *dinainte,* o întreabă: Pot să-ţi dau un sfat?

Sigur, răspunde ea, orice.

Şi, ascultându-l, ia o cană de carton cu cafea rece, pătată pe margine cu urme de ruj roz.

Blonda asta cu părul ei prea incandescent e acum o AID personală a spilcuitului.

Mai ales, îi spune el, să nu cumva să-l laşi pe vreun romeo dintr-ăsta de la emisiunile de dimineaţă să-ţi ajungă în pat. Şi nu vorbeşte despre prezentatorii TV. De tipii care vând produse trebuie să te fereşti, ăia care vând mopul minune sau scheme de îmbogăţire rapidă în oraş după oraş. O să te întâlneşti cu ei în „camerele verzi" din AID-urile de pretutindeni. Doar tu şi ei, singuri după atâta drum bătut. Şi la sfârşitul fiecărei zile nu vă aşteaptă decât o cameră de motel.

Vorbind din proprie experienţă, poveştile astea de dragoste din culise nu duc nicăieri.

— Îţi aminteşti de fata care prezenta ciorapii Ny-Lunecă? o întreabă.

Blonda încuviinţează din cap.

— E mama mea, spune spilcuitul.

L-a întâlnit pe tatăl lui în turneele de vânzări şi s-au tot întâlnit în camere verzi ca asta. Adevărul e că nu s-a însurat cu ea. A părăsit-o de îndată ce a aflat. Fiind însărcinată, a pierdut contractul de promovare a ciorapilor care nu alunecau niciodată. Şi spilcuitul a crescut urmărind emisiuni precum *Jos din pat, Boulder* sau *E vremea să te scoli, Tampa,* încercând să-şi dea seama care dintre bărbaţii ăia turuind zâmbitori era taică-su.

— De-asta sunt în branşă, îi spune blondei.

De-asta: menţine relaţii pur profesionale e prima lui regulă.

Blonda spune:

— Mama ta e foarte, foarte drăguţă…

Maică-sa… Ciorapii ăia, spune el, erau probabil făcuţi din azbest. A aflat că are cancer cu câteva luni în urmă.

— Era al naibii de urâtă, spune el, când a murit.

În orice clipă uşa camerei verzi s-ar putea deschide şi

producătoarea de platou ar putea intra zicând că-i pare rău, dar trebuie să mai taie un invitat. Producătoarea se va uita la părul blond strălucitor al fetei. Producătoarea se va uita la jacheta bleumarin a spilcuitului.

Tipul care trebuia să intre în segmentul F a şters-o în momentul în care a intervenit scufundarea vasului de croazieră. Apoi tipa din segmentul E – Consultantă culori, scria în căsuţa ei – a şters-o când era clar că emisiunea se lungea. Apoi s-a cărat Cartea pentru copii programată în segmentul D.

Tristul adevăr e că poţi să-ţi tot vopseşti părul în culoarea potrivită şi să te prefaci că eşti un *material* amuzant şi tonic, chiar şi atunci un terorist înarmat cu un cutter s-ar putea să-ţi sufle cele şapte minute. Sigur, pot să te înregistreze şi să te dea a doua zi, dar nu prea se întâmplă. Au materiale pentru toată săptămână, şi să dea banda cu tine a doua zi înseamnă să taie pe altcineva…

În ultimul lor minut împreună, doar ei doi în camera verde, spilcuitul o întreabă dacă-i mai poate face o favoare.

— Vrei să-mi dai locul tău în grilă? întreabă ea.

Şi zâmbeşte, ca în fotografie. Şi dantura ei nu-i prea rea.

— Nu, spune el. Dar când cineva e drăguţ cu tine… când îţi zice un banc… spune spilcuitul şi rupe poza urâtă de *dinainte* în două.

Pune jumătăţile una peste alta şi le rupe în sferturi. Apoi în optimi. Apoi ce-o mai fi. Fărâme. Fărâmiţe. Confetti. Spune:

— Dacă vrei să ai succes în televiziune, trebuie cel puţin să fii în stare de-un zâmbet fals.

Cel puţin prefă-te că-ţi place.

Acolo, în camera verde, buzele ei roz se deschid şi se deschid până când rămâne cu gura căscată. Buzele i se deschid şi i se închid de două ori, de trei ori, ca ale unui peşte pe uscat, şi spune:

— *Ticălo…*

În aceeaşi clipă intră producătoarea cu babalâcul.

— OK, cred că mergem pe Investiţii video în ultimul segment…

Babalâcul se uită la spilcuit cum s-ar uita la un cumpărător de supermarket care comandă jumătate de milion de bucăţi şi spune:

— Thomas…

Blonda a înlemnit pe canapea, cu ceaşca ei de cafea rece în mână.

Producătoarea de platou detaşează microfonul de pe cureaua bătrânului. I-l întinde spilcuitului.

Şi el îi spune babalâcului:

— Bună dimineaţa, tată.

Apucându-i mâna, scuturând-o, babalâcul spune:

— Ce mai face maică-ta?

Fata care prezenta Colanţii Ny-Lunecă. Fata pe care o părăseşti.

Şi blonda noastră Miss se ridică. În picioare, să renunţe, să meargă acasă, să eşueze.

Şi, luând microfonul, verificând întrerupătorul să fie sigur că nu e pornit, spilcuitul spune:

— E moartă.

Moartă şi-ngropată şi nu spune unde. Ori dacă spune, va minţi în care oraş.

Şi pleosc.

Părul şi faţa îi sunt leoarcă.

Cafea din cap până-n picioare. Cafea rece. Cămaşa şi cravata, pătate. Părul dat pe spate îi cade pe faţă.

Şi blonda noastră se întinde să-i ia microfonul şi spune:

— Mulţumesc de sfaturi. Spune: Cred că *eu* urmez…

Şi, la naiba, cu mult mai rău decât faptul că e prea blondă, mai rău decât faptul că i-a distrus hainele şi freza, slăbănoaga noastră s-a şi îndrăgostit de el.

4

În holul îmbrăcat în catifea albastră ceva se rostogoleşte duduind pe scări din umbra primei galerii. Cu fiecare treaptă bufnetele sunt tot mai puternice, până când devin bubuiturile unui obiect întunecat, rotund, în penumbra de la etajul al doilea. E o bilă de bowling, bubuind în jos pe mijlocul scării. Rostogolindu-se neagră pe covorul albastru al holului, bila de bowling a Sorei Justiţiare trece pe lângă Cora Reynolds, care-şi linge lăbuţele, apoi pe lângă domnul Whittier, care bea cafea solubilă în scaunul lui cu rotile, apoi pe lângă Lady Zdreanţă şi soţul ei de diamant, şi-apoi bila grea, întunecată, trece cu un bufnet prin uşile duble, dispărând în amfiteatru.

— Packer, îi spune Lady Zdreanţă diamantului, e cineva închis aici împreună cu noi. Cu o voce joasă, aproape o şoaptă, Lady Zdreanţă întreabă diamantul: *Tu* eşti?

Gemuleţele pătrate de sticlă care trebuie sparte doar în caz

de incendiu au fost deja sparte. Miss America sparge toate panourile încadrate cu un chenar roşu de metal, alături de care atârnă în lanţ un ciocănel. Acţionează comutatoarele din interior. Face asta în hol. Apoi pe promenada chinezească lăcuită în roşu şi împodobită cu statui de ghips ale lui Buddha. Apoi în foaierul în stil templu Maya de la subsol, cu feţe rânjite de războinici. Apoi în galeria celor O mie şi una de nopţi din spatele lojilor de la galeria a doua. Apoi în cămăruţa proiecţionistului de sub acoperiş.

Şi nimic nu se întâmplă. Nu se aude nicio alarmă. Nu vine nimeni să spargă cu securea uşile de incendiu ferecate şi s-o salveze. Să ne salveze.

De fiecare dată nu s-a întâmplat nimic.

Domnul Whittier stă pe o sofa de catifea albastră, sub frunzele de sticlă ale unui candelabru mare cât un nor scânteietor.

Deja Peţitorul le spune candelabrelor „copaci". Atârnă şiruri în mijlocul sălilor lungi, al galeriilor şi saloanelor. Le-a numit livezi de sticlă crescute din lanţuri îmbrăcate în catifea şi înrădăcinate în tavan.

Fiecare dintre noi îşi vede propria realitate de-acasă în camerele astea mari.

Contele Calomniei scrie în carneţel. Agentul Ciripel filmează. Contesa Clarviziune îşi poartă turbanul. Sfântul Fără-Maţe mănâncă.

Directoarea Tăgadă aruncă un şoarece de jucărie care aterizează la jumătatea distanţei dintre scări şi uşile amfiteatrului. Cu cealaltă mână îşi masează umărul braţului cu care a aruncat în timp ce Cora Reynolds aduce şoarecele înapoi, şi lăbuţele ei stârnesc un norişor de praf încins din covor, ca o coadă de cocoş.

Privindu-i, cu un braţ îndoit sub piept ca să-i susţină sânii, cu o mână răsucită masându-şi ceafa, doamna Clark spune:

— La Villa Diodati aveau cinci pisici.

Cu o lingură de plastic Sfântul Fără-Maţe haleşte clătite Suzette instant dintr-o pungă de plastic Mylar.

Făcându-şi unghiile cu pila, Lady Zdreanţă urmăreşte fiecare lingură roz, picurând şi trecând din pungă în gura lui, şi spune:

— *Nu se poate* să fie bune.

Şi nu se întâmplă nimic. Se întâmplă mai nimicuri.

Asta până când Miss America se proţăpeşte în mijlocul nostru spunând:

— Chestia asta e ilegală.

Ce face domnul Whittier e răpire. Ţine oameni închişi împotriva voinţei lor, şi asta e o faptă penală.

— Cu cât vă apucaţi să faceţi ce-aţi promis mai curând, spune domnul Whittier, cu atât astea trei luni vor trece mai repede.

Aruncând şoarecele de jucărie, Directoarea Tăgadă întreabă:

— *Ce* e Villa Diodati?

— E o casă de pe malul lacului Como, îi spune Lady Zdreanţă diamantului baban.

— Lacului *Geneva,* zice doamna Clark.

Privind în urmă, părerea domnului Whittier e că avem întotdeauna dreptate.

— Nu-i vorba de a avea dreptate sau de-a greşi, spunea domnul Whittier.

De fapt, a greşi nici nu există. Nu în minţile noastre, în realitatea noastră.

Niciodată nu te poţi apuca să faci un lucru *greşit.*

Niciodată nu poţi spune un lucru *greşit.*

În mintea ta ai mereu dreptate. Fiecare acţiune – ce faci sau spui sau cum alegi să te prezinţi – e automat corectă în clipa în care acţionezi.

Ducându-şi cana la buze cu o mână tremurătoare, domnul Whittier spune:

— Chiar şi dacă ţi-ai spune: „Astăzi am să-mi beau cafeaua în mod *greşit…* dintr-o cizmă murdară". Şi asta ar fi corect, pentru că decizi să bei cafeaua astfel.

Pentru că nu poţi greşi. Ai întotdeauna dreptate.

Chiar şi când spui „Ce bou sunt… cum am greşit", chiar şi atunci ai dreptate. Ai dreptate că ai greşit. Ai dreptate chiar şi când eşti un bou.

— Oricât de idioată ar fi o idee a ta, spunea domnul Whittier, eşti condamnat să ai dreptate fiindcă e a ta.

— Lacul Geneva? întreabă Lady Zdreanţă cu ochii închişi. Ciupindu-şi tâmplele, frecându-le între degetul mare şi arătător, spune: Villa Diodati e aia în care lordul Byron a violat-o pe Mary Shelley.

Şi doamna Clark spune:

— Ba *nu-i* aia.

Condamnaţi cu toţii să avem dreptate. Despre orice lucru asupra căruia ne pronunţăm.

În lumea asta instabilă, fluidă, în care toţi au dreptate şi orice idee e corectă în momentul în care treci la fapte, ar spune

domnul Whittier, singurul lucru sigur e ceea ce promiţi.

— Trei luni, aţi promis, spune domnul Whittier prin aburul cafelei.

Atunci s-a întâmplat ceva, dar nu cine ştie ce.

În clipa următoare, îţi simţi sfincterele contractându-se. Degetele ţi se reped înspre gura căscată.

Miss America ţine un cuţit în mână. Cu cealaltă apucă nodul cravatei domnului Whittier şi-i trage faţa aproape de-a ei. Cafeaua domnului Whittier se varsă fierbinte, aburindă, pe podea. Mâinile îi atârnă tremurând, zvârcolindu-se prin aerul prăfos.

Punga de clătite a Sfântului Fără-Maţe cade şi împrăştie pe covorul vioriu cireşe lipicioase şi frişcă.

Şi pisica se repede să guste.

Cu ochii aproape atingându-i pe cei ai domnului Whittier, Miss America spune:

— Aşadar am dreptate dacă te ucid?

Cuţitul e din setul adus de Bucătarul Asasin în valiza lui de aluminiu.

Şi domnul Whittier o priveşte în ochi, atât de aproape încât li se ating genele când clipesc.

— Dar tot închişi aici aţi rămâne, spune el, cu firele cenuşii şi rare de păr atârnându-i pe ceafă.

Horcăind, cu vocea gâtuită în strânsoarea cravatei.

Miss America flutură cuţitul spre doamna Clark şi spune:

— Şi ea? Ea are cheie?

Şi doamna Clark clatină din cap, nu. Ochii mai că-i ies din orbite, dar botişorul ei siliconat de păpuşă rămâne nemişcat.

Nu, cheia e ascunsă undeva în clădire. Într-un loc în care doar domnul Whittier ar căuta-o.

Şi totuşi, chiar dacă-l omoară, Miss America procedează corect.

Dacă dă foc clădirii şi speră ca pompierii să vadă fumul şi s-o salveze înainte să ne asfixiem cu toţii – procedează, din nou, corect.

Dacă înfige vârful cuţitului în ochiul lui împânzit de cataracta lăptoasă, şi i-l scoate să se joace cu el pisica pe covor – tot corect procedează.

— Ţinând cont de acestea, spune domnul Whittier în timp ce pumnul ei întinde cravata şi faţa lui devine tot mai stacojie, iar vocea o şoaptă, să începem prin a face ce am promis.

Cele trei luni. Scrieţi-vă capodopera. Şi-atât.

Când mâna ei îi dă drumul, scaunul cu rotile zdrăngăne, stârnind un nor de praf din covor. Roţile din faţă ale scaunului se ridică de pe covor la aterizarea dură a bătrânului, care îşi duce ambele mâini la gât să-şi elibereze grumazul. Se apleacă apoi să-şi ia cana de cafea de pe podea. Şuviţele cărunte pe care şi le piaptănă de obicei peste cap îi atârnă acum drept în jos, încadrând chelia lui acoperită de pete.

Lângă scaunul Sfântului Fără-Maţe, Cora Reynolds mănâncă netulburată cireşele şi frişca de pe covorul prăfos.

Miss America spune:

— *Să nu crezi* c-am terminat cu asta…

Şi agită lama cuţitului spre toţi cei prezenţi în hol. O legănare rapidă a braţului, un tremur şi-un zvâcnet al muşchilor ei, şi cuţitul s-a înfipt în spătarul unui scaun Empire din celălalt capăt al încăperii. Lama cuţitului zbârnâie înfiptă în catifeaua albastră, mânerul încă vibrează.

Din spatele camerei lui video, Agentul Ciripel spune:

— Asta aşa, ca memento.

Cora Reynolds linge încă lip-lip covorul lipicios cu limba ei roz de velur.

Contele Calomniei scrie ceva în carneţel.

— Aşadar, doamnă Clark, spune Lady Zdreanţă, ce-i cu Villa Diodati?

— Aveau *cinci* pisici, spune domnul Whittier.

— Cinci pisici şi opt dulăi, spune doamna Clark, trei maimuţe, o acvilă, un corb şi un şoim.

E vorba de o vacanţă de vară din 1816, în care câţiva tineri şi-au petrecut majoritatea zilelor închişi în casă din cauza ploii. Bărbaţi şi femei. Unii căsătoriţi, alţii nu. Îşi citeau unii altora poveşti cu stafii, dar cărţile pe care le aveau la dispoziţie erau foarte proaste. Apoi s-au înţeles să scrie fiecare câte o poveste. O poveste de groază, de orice fel ar fi fost. Ca să se distreze unii pe ceilalţi.

— Ca Masa Rotundă de la Algonquin?[2] îşi întreabă Lady Zdreanţă diamantul de pe dosul mâinii.

Doar un grup de prieteni stând laolaltă, încercând să se

[2] Grup de intelectuali americani (scriitori, jurnalişti, editori, actori) care se întâlneau la hotelul Algonquin din New York în perioada 1919-1927. Printre membrii grupului se numără scriitorii: Dorothy Parker, Edna Ferber, George Kauffman, Robert Sherwood şi actorul Harpo Marx.

sperie unii pe ceilalţi.

— Şi ce-au scris? întreabă domnişoara Hapciu.

Burghezii ăia plictisiți, încercând să-şi treacă vremea cu ceva. Închişi împreună în casa lor de vacanţă igrasioasă.

— Nu cine ştie ce, spune domnul Whittier. Doar legenda lui Frankenstein.

Doamna Clark spune:

— Şi a lui Dracula…

Sora Justiţiară coboară scările de la etajul al doilea. Traversând holul, caută pe sub mese, prin spatele scaunelor.

— E *acolo,* spune domnul Whittier, ridicând un deget tremurător înspre uşile duble ale amfiteatrului.

Lady Zdreanţă aruncă o privire în lateral, înspre uşile amfiteatrului, îndărătul cărora au dispărut Miss America şi bila de bowling.

— Răposatul meu soţ şi cu mine eram experţi în a ne plictisi, spune Lady Zdreanţă şi ne lasă să aşteptăm în timp ce face trei, patru, cinci paşi de-a curmezişul holului, ca să smulgă cuţitul din tăblia scaunului.

Ţinându-l în mână, privindu-i lama, pipăind-o să vadă cât e de ascuţită, spune:

— Să vă spun eu cum îşi trec vremea cei bogaţi şi plictisiţi…

Think tank[3]
Un poem despre Lady Zdreanţă

— Nu-i nevoie decât de trei doctori, spune Lady Zdreanţă, ca să te facă
să dispari.
Pentru tot restul vieţii.

Lady Zdreanţă pe scenă, cu picioarele ei epilate. Cu sprâncenele vopsite gros cu negru.
Cu dinţii albiţi, strălucitori ca perlele ei. Cu pielea ei bine masată.
Inelul ei cu diamant scânteiază, strălucitor ca un far. Costumul ei de bumbac, mai întâi prins în bolduri şi trasat cu creta, apoi croit şi ajustat
până i se potriveşte doar ei, nimănui altcuiva.
E toată un monument închinat nemişcării
În timp ce o echipă de experţi antrenaţi lucrau din greu în jurul ei
pentru o grămadă de bani.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: Un văl format din femei târându-şi blănurile. Senzaţia mătăsii
i se aşază pe faţă.
În film, armura de bijuterii din aur şi platină, avertizându-te
cu scânteierile roşii ale rubinelor, galbene precum canarii ale safirelor.

Lady Zdreanţă spune:
— Nu-i o plăcere să ai un geniu drept tată.
Sau drept mamă, soţ sau soţie, întrebaţi pe oricine. Pe oricine
cu bani.
Şi totuşi, spune ea, nu-i nevoie decât de trei doctori… Mulţumită sanatoriului Think Tank.

[3] *Think tank*- termen ce desemnează o organizaţie, un institut sau grup ce desfăşoară cercetări, finanţate de obicei de instituţii guvernamentale sau companii comerciale, în domeniul strategiilor politice şi sociale sau tehnologiei şi armamentului.

— Oamenii într-adevăr străluciţi, spune ea, sunt cu adevărat fericiţi când sunt…

„angajaţi” acolo.

Dacă Thomas Edison ar mai fi în viaţă. Madame Curie, Albert Einstein.

Soţiile şi soţii lor, fiii şi fiicele ar semna actele necesare internării.

Cât ai clipi din ochi.

— Pentru a-şi proteja veniturile, spune Lady Zdreanţă. Fluxul de lichidităţi provenit din drepturile de autor

pentru patente şi invenţii.

Cu vălul de tratamente cosmetice şi pedichiuri, de baluri de caritate şi

loje la operă, ştergându-i faţa netedă,

Lady Zdreanţă spune:

— Şi tatăl meu, la rândul lui. Pentru binele lui.

Se… dădea în spectacol, spune ea. Avea o amantă tinerică. Purta fustiţe de balet.

Nu împărţea profitul liniei sale de producţie. Îşi neglija munca.

Aşa că – după cei trei doctori – e acolo:

Cu toţi ceilalţi inventatori de geniu. În spatele uşilor închise.

Fără telefon.

Pentru tot restul vieţii.

Dinlăuntrul vălului ei de insule private… de curse de cai… de licitaţii de proprietăţi,

Lady Zdreanţă spune:

— Aşchia nu sare departe.

Spune: Cu toţii suntem… un soi de genii.

Doar că, spune, unii dintre noi în alt fel.

În mizerie

O poveste de Lady Zdreanţă

După ce renunţi la televizor şi ziare, dimineţile sunt insuportabile; prima ceaşcă de cafea. Sigur, în prima oră după ce te trezeşti vrei să te pui la curent cu ce se mai întâmplă în lume. Dar noua ei regulă e: fără radio. Fără televizor. Fără ziar. Te laşi de tot.

Arată-i un număr din *Vogue* şi doamna Keyes încă se sufocă.

Vine ziarul de dimineaţă şi ea doar îl reciclează aruncându-l la coş. Nici măcar nu-i scoate elasticul. Nu poţi şti când o să dai de următorul titlu:

„Ucigaşul de vagabonzi loveşte din nou“.

Sau: „Femeie fără adăpost măcelărită”.

De cele mai multe ori la micul-dejun doamna Keyes citeşte cataloage. E destul să comanzi o singură dată prin telefon un suport de pantofi minune, şi în fiecare săptămână, pentru tot restul vieţii, primeşti un maldăr de cataloage. Obiecte pentru căminul dumneavoastră. Pentru grădină. Economisiţi timp. Şi spaţiu. În casa dumneavoastră. Unelte şi invenţii noi.

Pe bufetul din bucătărie, în locul televizorului, a pus un acvariu cu o şopârlă care-şi schimbă culoarea pentru a se camufla în decor. Un acvariu căruia îi porneşti lampa de încălzire şi care n-o să-ţi spună că un alt beţiv a fost împuşcat şi cadavrul, aruncat în râu; e a cincisprezecea victimă în seria de crime îndreptată împotriva oamenilor străzii din oraş, ale căror leşuri continuă să fie găsite înjunghiate, împuşcate, incinerate cu combustibil de brichetă. Cuprinşi de panică, vagabonzii se zbat să-şi găsească un pat în adăposturile de noapte, în ciuda noii tuberculoze. Vagoanele de marfă care pleacă din oraş sunt pline ochi. Activiştii sociali afirmă că administraţia a ordonat atacurile împotriva cerşetorilor. Afli de toate astea doar aruncând o privire la chioşcul de ziare. Sau intrând într-un taxi cu radioul dat tare.

Îţi cumperi un acvariu, îl aşezi în locul televizorului şi tot ce primeşti e o şopârlă atât de proastă încât, atunci când menajera mişcă o piatră din loc, şopârla crede că a fost mutată la mai multe mile distanţă.

Atunci când casa îţi devine întreaga lume se numeşte

„închidere în cocon“.

Domnul şi doamna Keyes – Packer şi Evelyn – n-au fost întotdeauna aşa. Înainte, cum murea un delfin în plasele pescarilor de ton, cum se repezeau să scrie un cec. Să dea o petrecere. Au organizat un banchet pentru victimele minelor de teren. O serată dansantă pentru victimele traumelor craniene severe. Fibromialgie. Bulimie. Un cocktail şi o licitaţie fără strigare pentru suferinzii de colon iritabil.

Fiecare serată avea o temă:

„Pace universală pentru toate popoarele”.

Sau: „Speranţă pentru viitorul nostru nenăscut”.

Imaginează-ţi că te-ai duce la banchetul de absolvire în fiecare seară pentru tot restul vieţii. În fiecare seară un alt decor alcătuit din flori sud-americane şi milioane de beculeţe albe. O sculptură de gheaţă şi o fântână cu şampanie şi o orchestră în costume de seară cântând vreo melodie a lui Cole Porter. Fiecare decor construit pentru arabii din familiile regale şi pentru băieţii minune ai internetului. Prea mulţi oameni îmbogăţiţi peste noapte prin investiţiile lor de capital. Oamenii ăia care nu stau nicăieri cu picioarele pe pământ mai mult decât e nevoie pentru a li se realimenta avionul personal. Oamenii ăia lipsiţi de imaginaţie care deschid la întâmplare revista *Town & Country* şi spun:

Pe asta o vreau.

La fiecare acţiune de binefacere pentru copiii maltrataţi, toată lumea se fâţâia de colo-colo pe două picioare, mâncând *creme brulee,* cu buzele umflate artificial de aceleaşi implanturi subcutanate. Privindu-şi acelaşi ceas Cartier, acelaşi timp înconjurat de aceleaşi diamante. Acelaşi colier de la Harry Winston în jurul unor gâturi lungi şi subţiri, modelate cu ajutorul practicilor hatha yoga.

Toată lumea cobora şi urca din şi în aceeaşi limuzină Lexus, doar culorile erau diferite.

Nimeni nu era impresionat. Fiecare seară era o lâncezeală socială absolută.

Cea mai bună prietenă a doamnei Keyes, Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps, zisă şi „Inky“, obişnuia să spună că lucrul „cel mai şi cel mai“ poate fi doar unul singur. Într-o seară, Inky a spus: „Când toţi îşi pot permite cel mai şi cel mai, adevărul e că arată cam… banal”.

Nu mai vedeai pe nimeni din Vechea Societate. Cu cât apăreau mai mulţi baroni media nou-nouţi la fiecare eveniment,

cu atât întâlneai mai puţini vechi proprietari de căi ferate sau vapoare de cursă lungă.

Inky spunea mereu că a absenta este noul mod de-a fi prezent.

Ieşind într-o seară de la o recepţie pentru victimele armelor de foc, soţii Keyes, Packer şi Evelyn, coboară scările muzeului de artă şi dau de coada obişnuită de nulităţi în haine de blană aşteptând ca valeţii să le aducă maşinile. Se întâmplă pe trotuar, chiar lângă o staţie de autobuz. Pe bancă sunt aşezaţi un beţivan şi o zdrenţăroasă pe care toţi ceilalţi încearcă de zor să nu-i observe.

Sau să-i miroase.

Ăştia doi nu-s tineri şi poartă haine de-aruncat. Curg aţele din bulendrele lor întărite de jeg şi pătate. Zdrenţăroasa are în picioare tenişi prea largi, fără şireturi. I se zăreşte părul încâlcit, strivit sub plasa unei peruci ale cărei fire de plastic sunt cenuşii şi dure ca sârma de oţel.

Beţivul poartă o cagulă maro tricotată, trasă pe frunte. O tot pipăie pe zdrenţăroasă, împingându-şi o mână pe sub pantalonii ei de poliester elastic, vârând-o pe cealaltă sub tricou. Zdrenţăroasa se zbate gemând în hainele ei, trecându-şi limba peste buzele întredeschise.

De sub tricoul suflecat se zăreşte abdomenul zdrenţăroasei, plat, fără pic de grăsime, şi pielea ei rozalie, îngrijită.

Erecţia beţivului i-a umflat la prohab pantalonii largi, în vârful umflăturii e o pată întunecată şi umedă.

Packer şi Evelyn sunt probabil singurii care-i privesc pe cei doi pipăindu-se. Valeţii dau fuga de-aici până la garajul din josul străzii. Mulţimea de noi îmbogăţiţi se uită la secundarele care se rotesc pe ceasurile lor cu diamante.

Beţivul o împinge pe zdrenţăroasă cu faţa în umflătura din pantaloni. Buzele ei se mişcă în jurul petei umede care se lăţeşte tot mai mult.

Buzele zdrenţăroasei, îi spune Evelyn lui Packer, cunoaşte buzele astea.

Se aude un mic sunet, genul de sonerie ascuţită care le face pe toate alea care aşteaptă valetul să-şi caute mobilul în buzunarul hainei de blană.

Dumnezeule, spune doamna Keyes. Spune: Packer, zdrenţăroasa aia pe care o pipăie beţivul parcă ar fi Inky. Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps.

Soneria se aude din nou, şi zdrenţăroasa se apleacă, îşi

suflecă un crac al pantalonului fără tiv, cu poliesterul bej deşirat, şi dă la iveală un bandaj elastic strâns în jurul gambei. Cu buzele încă în prohabul beţivului, scoate dintre straturile bandajului un mic obiect negru.

Soneria se aude încă o dată.

Din câte ştia Evelyn, Inky era şefă la o revistă. Parcă la *Vogue*. Îşi petrecea jumătate din an în Franţa, hotărând cât de lungi să fie fustele în sezonul următor. Stătea lângă podium la prezentările colecţiilor de la Milano, înregistrând un comentariu de modă pentru un canal de ştiri prin cablu. Păşea pe covorul roşu şi povestea cine ce poartă la Oscaruri.

Zdrenţăroasa asta de pe banca din staţie îşi duce obiectul negru la peruca ei căruntă de plastic. Apasă un buton şi zice:

— Alo? Îşi îndepărtează gura de umflătura din pantalonii beţivului, şi zice: Notezi? Zice: Verdele lămâiţă este noul roz.

Vocea zdrenţăroasei, îi spune doamna Keyes soţului său, cunoaşte vocea asta.

Spune:

— Inky?

Zdrenţăroasa îşi strecoară telefonul înapoi în bandajul din jurul piciorului.

— Beţivul ăla împuţit, spune Packer, e preşedintele de la Global Airlines.

Şi-atunci zdrenţăroasa îşi ridică privirea şi zice:

— Muffy? Packer?

În timp ce mâna beţivului scormoneşte încă adânc în pantalonii ei, ea bate uşor cu mâna băncuţa şi spune:

— Ce surpriză plăcută.

Vagabondul îşi scoate degetele care strălucesc umede în lumina felinarului şi spune:

— Packer! Salut.

Şi, desigur, Packer are întotdeauna dreptate.

Sărăcia, spune Inky, e noua bogăţie. Anonimatul e noua celebritate.

— Prăbuşiţii pe scara socială, spune Inky, sunt acum cei în ascensiune.

Cei care se plimbă tot timpul cu avionul personal sunt de fapt adevăraţii vagabonzi, spune Inky. Putem avea o duzină de case – flecare în alt oraş –, dar trăim mereu dintr-o singură valiză.

Soţilor Keyes li se pare că are dreptate, chiar şi numai pentru că ei n-au fost niciodată prea aventuroşi. În sezonul ăsta s-au tot dus la curse de cai, la vernisaje şi licitaţii, spunându-şi că toţi

cei din Vechea Gardă socială sunt fie la dezintoxicare, fie în clinicile de chirurgie estetică.

— C-o faci cu un cărucior de cumpărături sau cu un Gulfstream G550, spune Inky, e acelaşi instinct. Să fii mereu în mişcare. Să nu te laşi prins de nimic.

În zilele noastre, spune ea, n-ai nevoie decât de bani gheaţă şi una-două ajungi în Comitetul de Administrare al Operei. Faci o donaţie babană şi primeşti un loc în Consiliul Fondator al Muzeului.

Scrii un cec şi devii o celebritate.

Te înjunghie cineva într-un film de succes şi eşti faimos.

Cu alte cuvinte: prizonier.

Inky spune:

— Nulităţile sunt noile celebrităţi.

Beţivul de la Global Airlines are o sticlă de vin înfăşurată într-o pungă maro de hârtie. Vinul, spune el, e amestecat în părţi egale cu apă de gură, sirop de tuse şi apă de colonie Old Spice, şi după câte o duşcă toţi patru o iau la plimbare în întuneric, prin parc, acolo unde nu te-ai duce niciodată noaptea.

Când bei, nu se poate să nu-ţi placă faptul că fiecare înghiţitură e o decizie irevocabilă. Te repezi cu capul înainte, ţinând jocul sub control. E acelaşi lucru cu pastilele, sedative şi analgezice, fiecare înghiţitură e un prim pas hotărât într-o direcţie oarecare.

Inky spune:

— Noua intimitate e publică.

Spune că dacă-ţi iei o cameră în cel mai discret hotel – unul din locurile alea cu halate albe şi orhidee tremurând lângă bideu într-o baie de marmură albă –, chiar şi atunci e foarte probabil să existe o minusculă cameră video care să te urmărească. Spune că singurul loc în care mai poţi face sex e în public. Pe trotuar. În metrou. Oamenii vor să spioneze doar atunci când li se pare că nu pot s-o facă.

În plus, spune ea, tot stilul ăla de viaţă „şampanie şi caviar” şi-a pierdut farmecul. Să te urci în avionul tău Lear şi să ajungi de aici la Roma în şase ore a făcut evadarea prea uşoară. Lumea pare atât de strâmtă şi de secătuită. Învârtitul în jurul lumii îţi dă doar şansa să te plictiseşti în alte locuri, tot mai repede. Un mic-dejun plictisitor în Bali. Un prânz previzibil la Paris. O cină searbădă la New York şi adormi beat în timpul unei felaţii în L.A.

Prea multe experienţe culminante, prea aproape unele de

celelalte.

— Ca o vizită la Muzeul Getty, spune Inky.

— Săpuniţi, clătiţi, repetaţi operaţiunea, spune beţivul de la Global Airlines.

În lumea plicticoasă a celor din vârful clasei de mijloc, spune Inky, nimic nu te ajută să te bucuri mai tare de bideu decât urinatul în stradă pe o perioadă de câteva ore. Renunţă la băi până începi să puţi, şi un simplu duş fierbinte face cât o excursie la Sonoma pentru împachetări cu nămol detoxifiant şi clisme.

— Gândiţi-vă la asta, spune Inky, ca la un fel de şerbet de sărăcie.

O mică fereastră de mizerie care te ajută să-ţi savurezi adevărata viaţă.

— Haideţi şi voi cu noi, spune Inky. Mânjită la gură cu siropul lipicios de tuse, cu fire din peruca de plastic lipite de pata verde din jurul buzelor, spune: Vinerea următoare.

A arăta prost, spune ea, e noul a arăta bine.

Spune că toţi oamenii care contează vor fi acolo. Vechea Gardă. Cele mai bune părţi ale Registrului Social. La zece seara, sub rampele de vest ale podului.

Nu pot, spune Evelyn. Packer şi ea trebuie să participe miercuri la „Valsul pentru eradicarea foametei în America Latină”. Joi e banchetul „Nevoile aborigenilor”. Vineri e licitaţie fără strigare pentru prostituatele adolescente fugite de-acasă. Evenimentele astea, cu toate premiile din acrilic lustruit care se dau acolo, te fac să tânjeşti după vremea în care frica numărul unu a americanilor era de-a vorbi în public.

— Vă duceţi la Sheraton-ul din Midtown, spune Inky. Vă luaţi o cameră.

Evelyn se pare că s-a strâmbat dezgustată, pentru că Inky îi spune:

— Fii liniştită. Zice: Sigur că nu *staţi* acolo. Doar n-o să staţi la un *Sheraton.* E doar un loc în care să vă schimbaţi hainele.

Oricând după zece seara, spune ea, sub rampele podului.

Problema numărul unu a soţilor Keyes e întotdeauna ce să poarte. Pentru un bărbat pare uşor. Trebuie doar să-şi poarte vestonul şi pantalonii pe dos. Să-şi pună pantoful stâng pe dreptul şi invers. *Voila* – pari olog şi smintit.

— Sminteala, spune Inky, e noua sănătate mintală.

Miercuri seara, după valsul cu foametea, Packer şi Evelyn ies din sala de bal a hotelului, şi în stradă se aude cineva cântând

„O, Amherst, brav Amherst”[4]. Pe stradă, Frances Dunlop Colgate Nelson, sau „Frizzi”, împreună cu Schuster „Pantoful” Frasier şi Weaver „Ciolănosul” Pullman beau din doze uriaşe de bere, stând tustrei în picioarele goale, cu pantalonii murdari suflecaţi, într-o fântână arteziană.

Hainele sărăcăcioase, spune Inky, sunt noile haine pretenţioase.

Acasă, Evelyn încearcă o duzină de saci menajeri, saci de plastic verzi şi negri îndeajuns de mari pentru deşeurile din construcţii, dar toţi o fac să pară grasă. Ca să arate bine, alege un sac alb şi îngust, făcut pentru găleata de gunoi din bucătărie. Pare chiar elegant, strâns pe ea ca o rochie mulată de Diane von Furstenberg, strânsă la cingătoare cu un vechi prelungitor, o pată de portocaliu strălucitor ca al echipamentelor de protecţie, cu firele scoase şi ştecherul atârnând într-o parte.

În sezonul ăsta, spune Inky, toată lumea poartă perucile de-a-ndoaselea. Se poartă pantofii desperecheaţi. Se decupează o gaură în mijlocul unei pături soioase, spune ea, se poartă ca un poncho, şi eşti gata pentru o noapte de distracţie în stradă.

Pentru siguranţă, în seara în care îşi iau o cameră la Sheraton, Evelyn aduce trei valize cu haine donate pentru sinistraţi. Sutiene îngălbenite, lărgite. Pulovere scămoşate. A adus un borcan cu argilă pentru măşti faciale ca să le murdărească. Se furişează amândoi afară din hotel pe scara de incendiu, paisprezece etaje până la uşa care se deschide spre gangul din dos şi sunt liberi. Sunt nişte nimeni. Anonimi. Fără responsabilitatea de-a mai organiza ceva.

Nimeni nu-i priveşte, nu le cere bani, nu încearcă să le vândă ceva.

Mergând pe jos spre pod, sunt invizibili. În sărăcia lor sunt în siguranţă.

Packer începe să şchiopăteze uşor din cauza pantofilor purtaţi invers. Evelyn deschide gura. Apoi scuipă. Da, fata învăţată să nu se scarpine niciodată în public scuipă pe stradă. Packer se leagănă, se loveşte de ea, şi ea îl prinde de braţ. O roteşte cu faţa spre el şi se sărută, sunt doar două guri umede, în timp ce oraşul dispare în jurul lor.

În prima lor noapte pe stradă, Inky aduce o poşetă de piele lăcuită şi brăzdată de crăpături. Înăuntru duhneşte ceva. E mirosul refluxului pe malul mării într-o zi cu arşiţă. Duhoarea,

[4] Versuri dintr-un cântec al studenţilor de la Yale.

spune ea, „e noul simbol al antistatutului social”. În poşetă e o cutie de carton de la restaurantul Chez Heloise. În cutie e o bucată portocalie de somon australian mare cât pumnul.

— Veche de patru zile, zice Inky. Daţi-o de la unul la altul. Putoarea e mai bună decât un bodyguard pentru a ţine oamenii la distanţă.

Să puţi pentru a avea intimitate, noul mod de a-ţi proteja spaţiul personal. Intimidare prin duhoare.

Te obişnuieşti cu orice miros, spune ea, indiferent cât de rău.

— Doar v-aţi obişnuit cu Eternity de la Calvin Klein… spune Inky.

Inky şi Evelyn dau o raită prin împrejurimi, doar ele două într-o plimbare lejeră. În faţa lor pe stradă, anturajul unei statui în fustă mini se revarsă dintr-o limuzină, tipi zvelţi având căşti cu microfon între ureche şi gură, fiecare purtând o conversaţie cu cineva de departe. În timp ce trec pe lângă ei, Inky se împiedică, ştergându-i cu poşeta plină de peşte putrezit, atingând-o de mânecile hainelor de piele şi blană. Bodyguarzi în costume de culoare închisă. Asistente personale în haine negre făcute la comandă.

Cei din anturaj se strâng unii în alţii, ferindu-se, bombănesc dezgustaţi şi-şi duc mânuţele manichiurate la nas şi la gură.

Inky merge drept înainte. Spune:

— Aşa-mi place să fac asta.

În faţa noilor îmbogăţiţi de soiul ăsta, Inky spune că e timpul să schimbăm regulile. Spune:

— Sărăcimea e noua nobilime.

Puţin mai încolo e un cârd de miliardari ai internetului şi de şeici arabi ai petrolului, fumând cu toţii în faţa unei galerii de artă, şi Inky spune:

— Hai să-i sictirim cerându-le mărunţiş…

Asta e vacanţa în care încetează să mai fie Packer şi Muffy Keyes, preşedintele unei companii producătoare de textile şi moştenitoarea unui fabricant de tutun. E mica lor escapadă de weekend în plasa de protecţie a societăţii.

Beţivul de la Global Airlines se dovedeşte a fi Webster „Cercetaşul” Banners, şi, împreună cu Inky şi Muffy, se întâlnesc cu „Slăbănoaga“ şi Frizzi. Apoi li se alătură Packer şi un alt tip, „Barcagiul”. Apoi şi „Pantoful” şi „Ciolănosul“. Sunt beţi cu toţii şi joacă şarade, şi la un moment dat Packer strigă:

— E cineva sub podul ăsta care să *nu aibă* măcar patruzeci de milioane de dolari?

Şi desigur se aude doar zgomotul traficului trecând pe deasupra.

Mai târziu împing cărucioare de cumpărături printr-un peisaj *industrial.* Inky şi Muffy împing un cărucior, în timp ce Packer şi Cercetaşul le urmează de la distanţă. Şi Inky spune:

— Ştii, credeam că singurul lucru mai rău decât a eşua în dragoste era a reuşi… Spune: Eram atât de îndrăgostită de Cercetaş, încă de la şcoală, dar ştii cum… ne dezamăgesc evenimentele.

Inky şi Muffy poartă mănuşi fără degete ca să poată sorta mai bine dozele goale de bere, şi Inky spune:

— Credeam că secretul unui sfârşit fericit era să cobori cortina exact la momentul potrivit. O singură clipă după fericire, şi iar nu mai e nimic în regulă.

Oamenii ăştia în ascensiune socială, care cred că lor le e greu – care se tem c-o să folosească furculiţa greşită la masă şi intră în panică atunci când le e dat bolul cu apă pentru clătitul degetelor – habar n-au cât de greu le e vagabonzilor. Rişti să faci botulism. Să degeri. Scânteierea unui dinte placat te poate da de gol. O boare de Chanel Nr. 5 de asemenea.

Orice detaliu dintr-un milion te-ar putea da de gol.

Au devenit ceea ce Inky numeşte „vagabonzi navetişti”.

Zice:

— Acuma? Acuma-l iubesc, îl iubesc de parcă nu m-aş fi măritat cu el. Pe stradă se simt ca nişte pionieri care încep o nouă viaţă în sălbăticie. Însă în loc urşi sau lupi – Inky ridică din umeri şi spune – trebuie să se ferească de traficanţii de droguri şi de gangsterii care trag din mersul maşinii.

— Asta-i încă perioada cea mai frumoasă din viaţa mea, spune ea, dar ştiu că nu poate dura la nesfârşit…

Deja noua agendă socială e aproape plină. Toată această plonjare în mizerie. Nici nu se pune problema să poată face ceva marţi seara, pentru că are de gând să se ducă la cules de zdrenţe cu Dinky şi Cheetah. După aia Packer şi Cercetaşul se întâlnesc să sorteze dozele de aluminiu. După aia toată gaşca trece pe la clinică pentru a primi consultaţii gratuite la picioare de la un doctor tânăr, cu ochi negri şi accent de vampir.

Packer spune că doza de aluminiu e *Krugerrand*-ul străzii.

Stând la capătul unei rampe de ieşire de pe autostradă, Inky spune:

— Gândeşte-te la *rezumatul ideii* generale a unui film. Închipuie-ţi că ai de propus un film la o televiziune într-un

singur rând.

Inky scrie cu un marker negru şi gros pe o bucată de carton maro: Mamă singură. Zece copii. Cancer la sân.

— Faci asta – vezi? spune ea, şi oamenii pur şi simplu *îţi dau bani.*

Muffy scrie: Veteran de război olog. Flămând. Vreau să ajung acasă.

Şi Inky zice:

— Perfect. Zice: Tocmai ai prezentat *Cold Mountain.*

Asta e mica lor tabără urbană.

De-a v-aţi ascunselea în câmp deschis. În văzul lumii.

Nimeni nu e mai uşor de ignorat decât vagabonzii. Poţi să fii şi Jane Fonda sau Robert Redford, dacă împingi un cărucior de cumpărături pe bulevard în amiaza mare, purtând trei rânduri de haine soioase şi mormăind înjurături pentru tine – nimeni n-o să te bage în seamă.

Ar putea face asta pentru tot restul vieţii lor. Cercetaşul şi Inky se gândesc să se înscrie pe lista solicitanţilor de locuinţe sociale. Vor să piardă vremea în săli de aşteptare şi să primească asistenţă stomatologică gratuită de la studenţi de medicină tinerei şi atrăgători. Vor depune o cerere pentru metadonă gratis şi îşi vor croi încet, încet calea spre heroină. Vor urma cursuri de perfecţionare vocaţională pentru adulţi. Vor frige hamburgeri. Vor învăţa să şofeze şi să-şi spele hainele, apoi îşi vor croi calea spre pătura inferioară a clasei de mijloc.

Noaptea, când Packer şi Evelyn se îmbrăţişează sub câte-un pod sau pe cartonul aşternut peste vreo gură de canal caldă din care ies aburi, când el îşi strecoară mâinile pe sub hainele ei, provocându-i orgasme în vreme ce străinii trec pe lângă ei, li se pare că n-au fost niciodată mai îndrăgostiţi.

Dar Inky are dreptate. Nu poate dura o veşnicie. Şi sfârşitul vine atât de brutal încât nimeni nu e sigur ce s-a întâmplat de fapt până când nu apare toată tărăşenia în ziare a doua zi.

Au adormit în uşa unei magazii, simţindu-se mai acasă decât s-au simţit vreodată în parcul naţional Banff sau la Hong Kong. Păturile au prins deja mirosul lor. Hainele – corpurile – le par ca nişte case. Doar braţul lui Packer petrecut pe după ea ar putea fi un duplex pe Park Avenue. O vilă în Creta.

În noaptea aia se întâmplă ca o maşină neagră să oprească scrâşnind din frâne, urcând cu o roată pe trotuar. Farurile, două cercuri de raze strălucitoare, îi lovesc drept în ochi pe domnul şi doamna Keyes, trezindu-i din somn.

Portiera din spate se deschide şi de pe banchetă se revarsă ţipete. O fată se prăvăleşte pe trotuar, cu capul înainte, cu braţele zbătându-se. Părul lung şi negru îi ascunde faţa, e goală şi se îndepărtează în patru labe de maşină.

Îngropaţi în casa lor de zdrenţe vechi şi pături umede, Packer şi Evelyn îşi dau seama că fata se târăşte spre ei.

În spatele ei, pantoful negru al unui bărbat coboară din maşină. Urmează cracul unui pantalon de culoare închisă. Un bărbat cu mănuşi negre de piele iese din maşină, în timp ce fata se ridică în picioare ţipând. Urlând „Vă rog“. Ţipând după ajutor. Atât de aproape încât zăreşti unul, două, trei inele de aur care-i străpung urechea. Cealaltă ureche n-o mai are.

Ceea ce pare o şuviţă de păr negru e de fapt sângele care i se scurge pe obraz. În locul urechii e doar o margine neregulată de carne.

Fata ajunge până la soţii Keyes, cărora li se zăresc doar ochii din maldărul de pături.

Când bărbatul o apucă de plete, ea se agaţă de zdrenţele lor. În timp ce bărbatul o trage înapoi în maşină, ea plânge şi ţipă, trage de pături şi-i dezveleşte, îi descoperă acolo, încă pe jumătate adormiţi, clipind în lumina puternică a farurilor.

Bărbatul nu se poate să nu-i vadă. Şoferul nu se poate să nu-i vadă.

Fata ţipă:

— Vă rog. Ţipă: Numărul maşinii… şi e trasă înapoi înăuntru.

Portiera se trânteşte şi roţile demarează ţiuind, lăsând în urmă doar sângele fetei şi urme negre de pneuri. În rigolă, alături de paharele de carton de la fast-food, căzută pe jos în timpul încăierării, o ureche smulsă, palidă, în care scânteiază încă doi cercei de aur.

Abia în timpul micului-dejun în apartamentul lor de la Sheraton – o omletă cu ciuperci uleioase, brioşe englezeşti, cafea călduţă şi costiţă rece – văd ziarul. La ştirile locale scrie despre răpirea moştenitoarei unui imperiu petrolier brazilian. Fotografia o arată pe fata despuiată şi cu păr lung de aseară zâmbind şi ţinând un trofeu cu un mic jucător de tenis aurit în vârf.

Conform articolului, poliţia n-are niciun martor.

Desigur, soţii Keyes ar putea trimite un mesaj, dar n-au văzut faţa bărbatului. N-au văzut numărul maşinii. Au văzut doar fata. Sângele. Packer şi Evelyn n-au cum să dea o mână de ajutor. Dacă se duc la poliţie, nu se aleg decât cu umilinţa. Îţi poţi

imagina titlurile din ziare:

„Un celebru cuplu din înalta societate se distrează în mizerie”.

Sau: „Miliardarii se joacă de-a săracii”.

Doamne fereşte să amintească de Inky şi „Cercetaş”, de „Slăbănoagă”, de „Pantof” sau de „Ciolănos”.

Faptul că se vor face de râsul lumii n-o va salva pe fată. Suferinţa lor n-o va alina pe-a ei cu nimic.

Săptămână următoare apare în ziar ştirea că fata a fost găsită moartă.

Cu toate astea, Inky nu s-a îngrijorat. Cei săraci şi jegoşi n-au a se teme de nimic pe străzi. Fata ucisă era tânără. Era curată şi drăguţă şi bogată.

— A nu avea nimic de pierdut, a spus Inky, e noua bogăţie.

Şi Packer a spus:

— Săpuniţi, clătiţi, repetaţi operaţiunea.

Nu, Inky n-avea de gând să renunţe la fericirea ei şi să se întoarcă la viaţa ei de bogătaşă faimoasă. Şi în nopţile acelea, Packer o însoţea din ce în ce mai des. Ca s-o protejeze, a spus el.

Într-una din nopţile alea, Evelyn e la „Serata dansantă împotriva cancerului de colon” când îi sună mobilul. E Inky, şi în fundal se aude un bărbat strigând. Vocea lui Packer. La telefon, Inky răsuflă greu, spunând:

— Muffy, te rog. Muffy, te rog, ne-am rătăcit şi ne fugăreşte cineva. Spune: Am încercat la poliţie, dar…

Şi convorbirea se întrerupe.

Ca şi cum ar fi intrat într-un tunel de pe autostradă. Sau pe sub un pod.

Titlul din ziarul de a doua zi e:

„O editoare şi un magnat al textilelor înjunghiaţi”.

Acum, aproape în fiecare dimineaţă e câte-o nouă ştire de evitat:

„Cerşetoare măcelărită”.

Sau: „Ucigaşul îi vânează în continuare pe cei fără adăpost”.

Undeva în oraş, în fiecare noapte, maşina neagră o caută pe doamna Keyes, singurul martor al unei crime. Cineva ucide pe oricine de pe stradă care ar putea fi ea. Pe oricine îmbrăcat în zdrenţe sau adormit sub un maldăr de pături.

După asta, Evelyn renunţă la toate. Îşi anulează abonamentul la ziar. În locul televizorului, cumpără acvariul cu şopârla care-şi schimbă culoarea după zugrăveala pereţilor.

Acum doamna Keyes e exact opusul celor fără adăpost. Are parte de prea mult adăpost. E împovărată de adăpostul ei. Îngropată în casă. Îşi citeşte cataloagele. Se uită la fotografiile lucioase ale ornamentelor de grădină. La bijuteriile de diamant confecţionate din cenuşa celor dragi.

Sigur, îi lipsesc prietenii. Soţul. Dar, cum ar zice Inky, „A absenta e acum a fi prezent”.

Şi încă mai cumpără bilete la evenimentele caritabile. La licitaţii şi la recitalurile de dans. E important să ştie că face ceva pentru ca lumea să fie un pic mai bună. Următorul lucru pe care ar vrea să-l facă e să înoate cu balenele cenuşii, o specie aflată în pericol.

Să doarmă sub bolţile vreunei păduri ecuatoriale tot mai împuţinate.

Să fotografieze nişte zebre pe cale de dispariţie. Să fie o ecologistă în mizerie.

E important să ştii ce se întâmplă. Ea încă vrea să schimbe ceva.

5

În vara aceea la Villa Diodati, ne spune doamna Clark, erau doar cinci:

Lord Byron, poetul.

Percy Bysshe Shelley şi Mary Godwin, iubita lui.

Claire Claremont, soră vitregă cu Mary, pe care Byron o lăsase gravidă.

Şi John Polidori, doctorul lui Byron.

O ascultăm aşezaţi în jurul şemineului electric din fumoarul de la galeria a doua. Fumoarul gotic. Stăm drepţi în scaunele de strană acoperite cu piele galbenă sau pe sofalele brodate ori pe divanele de ibovnici tapisate, pe care le-am târât de cine ştie unde, picioarele lor ascuţite lăsând urme zburlite în covoarele îmbâcsite de praf.

Suntem cu toţii aici, în afară de Lady Zdreanţă, care s-a dus la culcare mai devreme. Mai lipseşte Miss America, ocupată cu descuiatul închizătorilor.

Şemineul electric e doar un bec rotativ aflat sub bucăţi de sticlă roşie şi galbenă lipite cu clei. Lumină fără căldură. Toţi copacii de cristal din încăpere sunt stinşi, lumina roşu-gălbuie ne joacă pe feţe, reflexe de lumină roşu-gălbui tremură pe panourile de lemn şi pe podeaua cu dale de piatră.

Doar ăştia cinci, spune doamna Clark, plictisiţi şi ţinuţi

înăuntru de ploaie. Shelley şi compania. Îşi citeau pe rând unii altora dintr-o colecţie de poveşti nemţeşti cu fantome intitulată *Fantasmagoriana.*

— Lordul Byron, spune doamna Clark, nu putea suferi cartea.

Byron le-a zis că era mai mult talent acolo în încăpere decât în toată cartea. Le-a spus că oricare dintre ei ar fi putut scrie o poveste de groază mai bună. Că ar trebui să scrie fiecare câte una. Câte o poveste.

Asta-i cu aproape un secol înainte de Bram Stoker şi al său *Dracula,* dar în vara aceea s-a scris cartea doctorului Polidori, *Vampyrul,* care a creat imaginea modernă a demonului însetat de sânge.

Într-una din nopţile acelea ploioase, cu fulgere şi tunete brăzdând cerul deasupra lacului Geneva, copila de optsprezece ani Mary Godwin a avut un vis care urma să devină legenda lui Frankenstein. Amândoi monştrii, sursă a nenumărate cărţi şi filme care au urmat.

Chiar şi sejurul lor a devenit legendă. Pe malurile lacului Geneva, hotelurile au instalat telescoape la ferestrele dinspre lac, pentru ca oaspeţii să poată urmări ceea ce toată lumea credea că-i o orgie incestuoasă la vilă. Turiştii burghezi, plictisiţi de vacanţele lor de vară, şi-au proiectat temerile cele mai groaznice sub acoperişul lordului Byron. Unde era doar o mână de tineri încercând să trăiască în afara nenumăratelor reguli ale timpului lor, şi oamenii îi spionau prin telescoape, aşteptându-se să vadă monştri.

Aici, noi suntem echivalentul modern al celor de la Villa Diodati.

Suntem versiunea modernă a Mesei Rotunde de la Algonquin.

Doar nişte oameni care-şi spun poveşti unii altora.

Oameni căutând o idee care să aibă ecou pentru vecie, în cărţi, filme, piese de teatru, cântece, la televizor, pe tricouri, înbani.

Eram aceleaşi feţe – doar de vreo trei ori mai multe, o adevărată gloată – când ne-am întâlnit întâia oară într-o cafenea. Noi: feţele care am ajuns în finală. Chiar şi atunci Contesa Clarviziune îşi purta turbanul caracteristic. Ducele Vandalilor, părul blond prins în coadă de cal. Veriga Lipsă, nasul lung atârnându-i şi barba întunecată şi sălbatică.

Aşa cum azi oamenii vorbesc despre Villa Diodati, în viitor vor vorbi despre cafeneaua noastră. Oamenii care nici măcar n-

au văzut anunţul vor jura că au fost acolo. Ei, deştepţii care n-au fost de acord să meargă în adăpostul ăsta pentru scriitori. Altminteri ar fi morţi. Sau bogaţi, în timp, cafeneaua, cu raftul ei de ziare gratuite şi panoul de anunţuri plin de cărţi de vizită care oferă irigarea colonului sau consiliere holistică a animalelor de companie, va trebui să fie cât un stadion ca să încapă toţi cei care vor pretinde că au fost acolo în noaptea cu pricina.

Noaptea aia va deveni o legendă.

Mitul nostru.

Fumătorii de iarbă şi poeţii şi casnicele şi noi am stat cu ceştile de carton în mâini ascultând-o pe doamna Clark. Sânii ei care ţi se vârau în ochi şi botişorul ei siliconat i-au făcut pe unii să chicotească. Cineva a întrebat dacă există un număr de telefon la care cei de afară să-i poată contacta pe cei dinăuntru, şi doamna Clark a spus da. A spus:

— Numărul e 1-800-ŢEAPĂ.

În momentul acela mai mulţi s-au cărat.

Însemnând: nu. Niciun contact cu lumea de afară. Fără televizor, radio, telefon sau internet. Doar tu şi ce-ţi aduci într-un singur bagaj.

Însemnând că s-au mai cărat şi alţii.

Ăştia care s-au cărat sunt supravieţuitorii primei runde. Deştepţii care vor avea ocazia să-şi spună povestea. Camera din spatele camerei din spatele camerei, cum ar spune domnul Whittier. Ei vor deţine adevărul absolut, însă doar despre noaptea aceea.

Idioţii ăia, săracii, au dat vrabia din mână.

Cu toţii am văzut anunţul, dar în feluri diferite. Pe diferite panouri din oraş, anunţul spunea:

TABĂRĂ DE SCRIITORI
ABANDONAŢI-VĂ VIAŢA OBIŞNUITĂ
TIMP DE TREI LUNI

Faceţi-vă nevăzuţi. Lăsaţi în urmă tot ce vă împiedică să vă scrieţi capodopera. Slujba, familia, căminul, toate obligaţiile şi distragerile – puneţi-le în paranteze *timp de trei luni.* Trăiţi printre oameni care au aceleaşi năzuinţe, într-un cadru care vă va ajuta să vă cufundaţi cu totul în munca dumneavoastră. Masa şi cazarea gratuită pentru cei acceptaţi. Riscaţi o părticică din viaţa dumneavoastră pe şansa de-a vă construi un viitor ca

poet/romancier/dramaturg profesionist. Înainte de-a fi prea târziu, trăiți viaţa pe care o visaţi. Locuri foarte limitate.

Anunţul era tipărit pe o foaie de index. Pe un cartonaş de reţetar. Înconjurat cu un chenar întrerupt, ca un cupon de decupat. Şi dedesubt era un număr de telefon. Era numărul doamnei Clark, prins în pioneze de panoul de plută din holul bibliotecii. Lângă toaletele din spatele supermarketului. La spălătoria de haine. Anunţul ăla pe o foaie de index a fost peste tot timp de o săptămână. Apoi n-a mai fost nicăieri.

Toate cartonaşele au dispărut.

Cei care-l văzuseră, dacă au sunat, au dat de o înregistrare în care doamna Clark le-a spus de cafenea, data şi ora întâlnirii.

Deja în minţile noastre, stând în lumina falsă, galben-roşcată, ne imaginam viitorul: scena în care le vom spune oamenilor cum am intrat în această mică aventură şi un nebun ne-a ţinut prizonieri într-un teatru vechi timp de trei luni. Deja agravam lucrurile. Exageram. Vom spune că am îngheţat de frig. Că nu era apă curentă. Că a trebuit să drămuim mâncarea.

Nimic nu era adevărat, dar astea fac povestea mai interesantă. Nu, vom înflori adevărul. Îl vom umfla, îl vom întinde. Pentru efect.

Ne vom crea propria noastră orgie incestuoasă cu oameni şi animale, despre care să bârfească lumea.

Când vom vorbi despre cabinele din culise în care suntem cazaţi, le vom popula cu păianjeni veninoşi. Cu şobolani înfometaţi. Nu doar cu pisica Directoarei Tăgadă, care-şi lasă părul peste tot.

O fantomă. Vom pune o fantomă în vechiul teatru pentru a construi povestea, pentru a face loc efectelor speciale. O, locul îl vom bântui noi înşine, îl vom umple cu suflete pierdute.

Ne vom transforma vieţile într-o groaznică aventură. O poveste de groază adevărată, cu sfârşit fericit. Un chin căruia îi vom supravieţui pentru a povesti.

Cu unele excepţii: Lady Zdreanţă, cu soţul ei mort pe deget. Miss America, al cărei fetus creşte tot mai mare şi mai mare, celulă cu celulă, ca un bulgăre de zăpadă în pântece. Şi domnişoara Hapciu cu alergia ei la mucegai. Restul voiam mai mult. Mai multă suferinţă, mai multe chinuri pe care se le dezgropăm apoi la talk-showurile televiziunii naţionale. La emisiunile alea de care vorbea Miss America. Chiar dacă nu ne-a venit nicio idee grozavă, nu ne-am scris capodopera, astea trei

luni închişi împreună vor fi de ajuns pentru nişte memorii. Pentru un film. Pentru un viitor în care nu vom avea nevoie de o slujbă obişnuită. Pentru a fi pur şi simplu celebri.

Pentru o poveste care merită spusă.

Pe moment, strânşi în jurul şemineului cu jar de sticlă, bifăm detaliile pe care va trebui să ni le amintim pentru a recrea această scenă la televiziunea naţională. Ca să putem da sfaturi „pe platou" astfel încât filmul să fie „autentic". Toată povestea răpirii noastre, a felului în care am fost ţinuţi ostatici, Miss America cu un copil crescându-i în pântece şi domnişoara Hapciu tot mai bolnavă.

Nimeni nu vrea s-o spună, dar moartea domnişoarei Hapciu ar fi un perfect punct culminant al actului al treilea. Momentul nostru cel mai cutremurător.

Sfârşitul perfect ar fi ăsta: după expirarea perioadei de închiriere, proprietarul dă peste noi exact la timp pentru a o salva pe plăpânda Miss America. Pe o Lady Zdreanţă înnebunită. Câţiva dintre noi am ieşi şchiopătând, clipind şi plângând, la lumină. Restul am fi scoşi pe targă şi vârâţi în ambulanţe pentru o călătorie în sunetul sirenelor spre spital. Filmul ar putea face apoi un mic salt, arătându-ne pe toţi în jurul patului în timp ce Miss America naşte. Un salt din nou până la înmormântarea domnişoarei Hapciu. Duhul sărmanei domnişoare Hapciu, sacrificată pentru a face povestea mai emoţionantă.

Am avea înregistrările Agentului Ciripel ca material video. Casetele audio ale Contelui Calomniei pentru comentariu.

Apoi, ca încununare a întregii poveşti, Miss America şi-ar numi copila domnişoara Hapciu sau cum o fi chemat-o. Pentru a da senzaţia de ciclu care se împlineşte. De viaţă care merge înainte, reînnoită. Sărmana, plăpânda domnişoară Hapciu.

În povestea din filme-cărţi, de pe tricouri, am iubi-o cu toţii pe domnişoara Hapciu… pentru curajul ei neabătut… pentru firea ei luminoasă.

Oftăm.

Nu, dacă vreunul dintre noi nu iese la înaintare cu un nou Frankenstein sau Dracula, povestea noastră va trebui să devină mult mai dramatică până s-o putem vinde. Avem nevoie ca lucrurile să se înrăutăţească mult mai tare până la sfârşit.

La naiba cu ideea de-a crea ceva original. N-are niciun rost să scriem doar o ficţiune, „hai să ne închipuim că…". Prea mare efortul pentru câţi bani am obţine.

Mai ales împărţind drepturile la şaptesprezece. Şaisprezece dacă n-o punem la socoteală pe domnişoara Hapciu, care e condamnată.

Tăcem cu toţii, dar îi poruncim în gând: *Tuşeşte.*

Dă-i drumu' şi mori odată.

Nu, când restul s-au cărat din cafenea în dimineaţa aia, noi am fost cei deştepţi. Da, părea o afacere dubioasă care avea să se sfârşească rău de tot, dar atenţie – *părea o afacere dubioasă care ar fi putut aduce un profit serios.*

Stăm cu toţii în tăcere, ordonându-i domnişoarei Hapciu: *Tuşeşte!*

Ne arde tuturor buza să ne ajute să devenim celebri.

De-aia a umblat Reverendul Fără Dumnezeu la firele tuturor alarmelor de incendiu. Încă din primul ceas petrecut înăuntru. Cel puţin aşa i-a spus Peţitorului. Reverendul Fără Dumnezeu ştie să umble la fire din armată, şi Veriga Lipsă l-a ajutat ţinându-i lanterna. În acelaşi sens, au verificat toate legăturile telefonice. Singura care mai funcţiona a fost smulsă din perete de Veriga Lipsă cu mâna lui păroasă, musculoasă.

De-aia a vârât Contesa Clarviziune dinţişorii furculiţelor de plastic în toate încuietorile şi i-a rupt înăuntru. Nicio cheie nu mai poate fi folosită. Aşa, în eventualitatea că ofiţerul care se ocupă de eliberarea ei condiţionată i-ar putea da de urmă cu brăţara aia. Nu, niciunul dintre noi nu dorea să fie salvat – nu încă.

Ne protejam cu toţii câştigurile. Astea-s scene care n-or să apară în film. Toată vina va cădea pe domnul Whittier. Pe diabolicul, sadicul bătrân care e domnul Whittier.

Deja echipa noastră se pregăteşte de luptă împotriva echipei formate din doamna Clark şi domnul Whittier.

Deja Miss America şi domnişoara Hapciu sunt doar nişte elemente din scenariu. Sacrificate. Condamnate.

Doamna Clark s-a afundat în fotoliul ei de piele, şi bărbia îi coboară tot mai jos, aproape odihnindu-i-se în decolteu, în lucirile galbene şi roşii ale şemineului electric, pe pereţii acoperiţi cu panouri de lemn sculptat din fumoarul gotic. O întreabă pe Sora Justiţiară dacă şi-a găsit bila de bowling.

Şi Sora clatină din cap, nu. Bate cu degetul în ceasul de la încheietură şi spune:

— Apusul civil e peste patruzeci şi cinci… patruzeci şi patru de minute.

Domnişoara Hapciu tuşeşte – o tuse lungă, hârâitoare, un

sunet ca de paşi pe pietriş – şi abia ne putem abţine să *nu* jubilăm. Scotoceşte în buzunare după o pastilă, o capsulă, dar nimic.

Sora Justiţiară ne părăseşte, scuzându-se, o porneşte în jos pe scări înspre hol, înspre patul ei, devenind tot mai scundă pas cu pas, până când creştetul ei, cu părul de un negru accentuat, dispare în întregime.

Miss America a noastră e şi ea pe aiurea, îngenuncheată în faţa unei clanţe, încercând să descuie închizătoarea. Sau trage de maneta vreunei alarme care ştim că n-o să funcţioneze.

Mulţumită Reverendului Fără Dumnezeu.

Lumina roşiatică se reflectă din reportofonul Contelui Calomniei. Agentul Ciripel îşi trece videocamera de la un ochi la celălalt.

Şi din josul scărilor se aude un urlet. Ţipătul prelung al unei femei. Vocea Sorei Justiţiare strigându-ne să venim repede. A dat peste ceva.

A dat peste Lady Zdreanţă. Strângând într-o mână un cuţit. Lângă ea o nouă pată. Un lac de sânge peste tot în jur, lăţindu-se pe covorul albastru.

Părul lung şi negru pare să-i fie împletit de-a lungul unui obraz şi dispare în gulerul hainei de blană. Dar de la ultima treaptă, când ne apare în mărime naturală, se vede că părul împletit e de fapt sânge. Sub părul ce pare sculptat, urechea ei nu e nicăieri. Stând pe jos, întinde o mână plină de o materie roşie-trandafirie, ca o stridie în mijlocul căreia un cercel cu perlă prinde reflexele luminii din şemineu. În palmă, alături de urechea trandafirie, stă cuibărit diamantul care a fost soţul ei.

În timp ce o privim cu toţii de pe scări, Lady Zdreanţă zâmbeşte. Îşi înclină capul într-o parte, să se uite în sus, spre noi, şi spune:

— Sângerez… aşa de tare…

Dincolo de faţa şi de inimile ei palide, o dâră de sânge pare să se întindă la nesfârşit. Degetele i se relaxează, şi cuţitul cade pe covor, şi ea spune:

— Acum, domnule Whittier, trebuie să-mi daţi voie să mă duc acasă…

Înghiontindu-l pe Contele Calomniei, Tovarăşa Lătrău spune:

— Ce ţi-am zis? Uită-te. Face semn înspre vârful cosiţei însângerate şi spune: Acuma se vede cicatricea de la liftingul facial.

Şi Lady Zdreanţă e moartă. Aşa spune Sora Justiţiară,

verificând cu degetul carotida. Cu degetul mânjit de sânge.

În clipa asta, viitorul nostru e hotărât. Gata. Ăsta e lozul nostru câştigător, să le spunem tuturor cum am văzut un om nevinovat împins la sinucidere, la care vom adăuga povestea ei despre trăitul pe stradă. Tragedia soţului ei. Răpirea moştenitoarei braziliene. La naiba cu ideea de-a inventa monştri. Aici nu trebuie decât să ne uităm în jur. Să fim atenţi.

În obiectivul camerei sale, Agentul Ciripel dă caseta înapoi şi o urmăreşte pe Lady Zdreanţă spunându-şi povestea pe scenă. Spunând-o din nou.

Marioneta noastră. Evenimentul din scenariul nostru.

Contele Calomniei îşi derulează reportofonul şi o auzim pe Sora Justiţiară ţipând, din nou şi din nou.

Papagalul nostru.

Şi în lumina roşie-gălbuie a focului de sticlă din şemineu, domnul Whittier spune:

— Aşadar a început deja…

— Domnule Whittier? spune doamna Clark.

Personajul nostru negativ, stăpânul şi demonul nostru, pe care-l iubim şi adorăm pentru că ne torturează, domnul Whittier oftează. Privind leşul, îşi duce o mână tremurătoare la gură şi cască.

Privind leşul, Directoarea Tăgadă îşi mângâie pisica din braţe, al cărei păr arămiu-portocaliu se aşterne peste tot.

Baroneasa Degerătură şi Contesa Clarviziune îngenunchează deasupra trupului lipsit de viaţă. Nu plâng, însă ochii lor sunt atât de măriţi încât se vede albul jur-împrejurul irişilor, aşa cum ai face ochii mari în faţa unui loz câştigător.

Privind leşul, Sfântul Fără-Maţe mănâncă spaghete reci dintr-o pungă argintie. În fiecare îmbucătură roşie din care picură sosul sunt fire din părul pisicii.

Aici suntem noi împotriva noastră pentru următoarele trei luni.

Din capul scărilor, aşezat în scaunul său cu rotile, domnul Whittier ne priveşte. Alături, Contele Calomniei e ocupat cu agenda şi stiloul, luând notiţe.

Arătând scena cu un deget tremurător, domnul Whittier întreabă:

— Ai consemnat toate astea?

Fără să-şi ridice privirea din versiunea sa asupra adevărului, Contele încuviinţează.

— Atunci – spune-ne o poveste, zice domnul Whittier. Haideţi

înapoi la foc, zice, invitându-ne cu un gest tremurat al mâinii. Vă rog.

Şi Contele Calomniei zâmbeşte. Întoarce fila la următoarea pagină goală din agendă şi pune la loc capacul stiloului. Înălţându-şi privirea, spune:

— Îşi mai aminteşte cineva serialul ăla vechi, *Danny din vecini?* Cu o voce lentă şi cavernoasă, spune: într-o bună zi… Spune: într-o bună zi câinele meu mănâncă nu ştiu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu…

Secretele meseriei
Un poem despre Contele Calomniei

— Toţi ăia care stau la coadă, spune Contele, cu o săptămână înainte
de premiera vreunui film…
Toţi ăia sunt plătiţi să stea la coadă.

Contele Calomniei pe scenă, stă cu o mână ridicată, ţinând o coală de hârtie care-i ascunde faţa.
În rest poartă un costum albastru, o cravată roşie. Pantofi
maro din piele întoarsă.
La încheietura mâinii ridicate, un ceas de aur gravat cu „Felicitări”.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, în locul feţei, pe coala de hârtie e proiectat un titlu cu corp de literă
72:
Un reporter local câştigă Premiul Pulitzer.

Din spatele titlului, Contele spune:
— Oamenii ăia îşi petrec viaţa la coadă…
La superproducţiile lansate vara.
Studiourile îi duc cu autobuzul pe aşa-zişii fani din oraş în oraş.
De la un film SF la o fantezie cu supereroi.
În fiecare săptămână un nou oraş, un nou motel, o nouă producţie
nerecomandată minorilor sub 12 ani, pe care se prefac c-o adoră.

Toate costumele alea din carton şi folie de aluminiu, de care-ai zice
că-s făcute acasă
le face de fapt departamentul costume şi le expediază în avans.
Toate eforturile astea pentru a prosti media locală să dea reportaje la ştiri, publicitate pe gratis.
Pentru a crea zvonuri credibile despre cât de mult le va

plăcea tuturor filmul.

Tot timpul şi banii ăştia, li se zice „însămânţarea publicului”.

În buzunarul de la piept clipeşte beculeţul roşu al unui reportofon care-i înregistrează fiecare cuvânt.

Când el întreabă:

— Cine-i mai prost?

Reporterul care refuză să inventeze un sens vieţii? Sau cititorul care-l cere?

Şi care-i gata să accepte sensul prezentat în cuvintele unui străin?

Dindărătul colii, vocea Contelui spune:

— Un ziarist are dreptul…

…şi datoria de-a distruge

viţeii de aur la a căror apariţie a contribuit.

Cântec de lebădă

O poveste de Contele Calomniei

Într-o zi, câinele meu mănâncă nu ştiu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu, şi trebuie să i se facă radiografii de vreo mie de parai. Curtea din spatele blocului meu e plină de gunoaie şi sticle sparte. Unde-şi parchează oamenii maşinile, băltoace de antigel abia aşteaptă să otrăvească vreo pisică ori vreun câine.

Chiar aşa chel cum e, veterinarul parcă mi-ar fi vechi prieten. Parc-ar fi unul dintre băieţii cu care am crescut. Are un zâmbet pe care parcă l-am văzut în fiecare zi în copilărie. Îi ştiu gropiţa din bărbie, şi fiecare pistrui de pe nas. Strungăreaţă dintre cei doi incisivi, ştiu cum obişnuia să fluiere prin ea.

Aici şi acum, îi face o injecţie câinelui. Stând în picioare lângă o masă de oţel argintiu într-o încăpere friguroasă cu faianţă albă, ţinând câinele de blana de pe ceafă, spune ceva despre paraziţi la inimă.

Când l-am găsit în cartea de telefon, eram orbit de lacrimi, mă temeam că ar putea să-mi moară câinele. Şi totuşi, i-am văzut acolo numele: Kenneth Wilcox, dr. vet. Un nume pe care-l iubeam, cumva. Dintr-un oarecare motiv. Salvatorul meu.

Acum, ridicând pe rând urechile câinelui şi uitându-se înăuntru, spune ceva despre parvovirază. Pe buzunarul de la piept al halatului alb scrie cu litere brodate „Dr. Ken“.

Chiar şi vocea lui răsună dintr-un timp îndepărtat. L-am auzit cântând „La mulţi ani“. Strigând „Prima greşeală!” la meciurile de baseball.

El e, un vechi prieten de-al meu, dar prea înalt, cu pleoapele vinete, buhăite şi lăsate. Cu prea multă guşă sub bărbie. Dinţii îi sunt cam îngălbeniţi şi ochii şi-au pierdut albastrul strălucitor de odinioară. Spune:

— Arată bine.

Zic:

— Cine?

— Căţeluşa dumneavoastră, zice el.

Încă privindu-i chelia şi ochii albaştri, întreb:

— Unde aţi mers la şcoală?

La un colegiu din California, răspunde el. Unul de care n-am auzit în viaţa mea.

El era copil când eram şi eu copil şi cumva am crescut împreună. Avea un câine pe nume Skip şi umbla desculţ toată vara, mergând mereu la pescuit, sau construindu-şi o căsuţă în copac. Privindu-l, îmi vine în minte imaginea unei după-amiezi în care el face un om de zăpadă perfect, în vreme ce bunica lui îl urmăreşte de la fereastra bucătăriei. Zic:

— Danny?

Şi el începe să râdă.

În aceeaşi săptămână îi propun unui director de ziar să fac un material despre el. Despre cum l-am regăsit pe micul Kenny Wilcox, actorul copil care l-a jucat pe Danny în serialul *Danny din vecini* cu un milion de ani în urmă. Micul Danny, puştiul alături de care am crescut cu toţii, e acum doctor veterinar. Trăieşte într-una dintre sutele de case identice ale unui complex rezidenţial din suburbii, îşi tunde peluza. El e, între două vârste, chel, puţin cam corpolent şi uitat de toţi.

Vedeta asta a cărei stea a pălit. E fericit şi trăieşte într-o casă cu două dormitoare. La colţurile ochilor are riduri din cauza râsului. Ia pastile ca să-şi controleze colesterolul. E primul care recunoaşte că, după toţi anii ăia în centrul atenţiei, e un singuratic. Dar e fericit.

Ce e important e că doctor Ken a fost de acord. Sigur, îmi dă un interviu. Un mic profil pentru secţiunea divertisment a ziarului de duminică.

Directorul căruia îi fac propunerea îşi răsuceşte capătul unui pix în ureche, scoţându-şi ceara. Mai mult decât plictisit.

Directorul îmi spune că publicul nu doreşte o poveste despre cineva care-a fost drăgălaş şi talentat cât era mic, a primit o grămadă de bani ca să apară la televizor şi care apoi a trăit fericit până la adânci bătrâneţi.

Nu, oamenii nu vor un sfârşit fericit.

Oamenii vor să citească despre Rusty Hamer, puştiul din *Make Room for Daddy,* care s-a împuşcat. Sau despre Trent Lehman, băieţelul drăguţ din *Nanny and the Professor,* care s-a spânzurat de gardul unui teren de joacă. Despre micuţa Anissa Jones, care-a jucat-o pe Buffy din serialul *Family Affair,* şi care, strângând în braţe o păpuşă numită doamna Beasley, a înghiţit cea mai mare doză de barbiturice din istoria Los Angelesului.

Asta vor oamenii. Din acelaşi motiv pentru care ne ducem la circuitele de viteză să vedem accidentele maşinilor de curse. Pentru care nemţii spun *Die reinste Freude ist die Schadenfreude.* Cea mai pură satisfacţie e atunci când cei pe

care-i invidiem o păţesc. Cea mai autentică formă de bucurie. Satisfacţia pe care o simţi când o limuzină o coteşte greşit pe o stradă cu sens unic.

Sau când Jay Smith, interpretul lui Pinky din *The Little Rascals,* e găsit înjunghiat în deşert, nu departe de Las Vegas.

E genul de satisfacţie pe care am simţit-o atunci când Dana Plato, fetiţa din *Diff'rent Strokes,* a fost arestată, a pozat goală în *Playboy,* şi apoi a luat prea multe somnifere.

Astfel de istorii vând ziare oamenilor care stau la coadă în supermarket, tăind cupoane, îmbătrânind.

Oamenii vor să citească despre Lani O'Grady, fiica drăgălaşă din *Eight Is Enough,* găsită moartă într-o rulotă, cu stomacul plin de Vicodin şi Prozac.

N-ai decădere, spune directorul ziarului, n-ai subiect.

Fericitul de Kenny Wilcox, cu ridurile lui cauzate de zâmbet, nu s-ar vinde.

Directorul îmi spune:

— Găseşte-i lui Kenny Wilcox pornografie pedofilă în computer. Găseşte-i cadavre sub casă. Atunci ai un subiect. Directorul spune: Şi mai bine, găseşte-i toate alea, dar găseşte-l pe el mort.

Săptămâna următoare, câinele meu bea dintr-o băltoacă de antigel. Numele câinelui meu e Skip, după căţeluşul pe care-l avea *Danny din vecini.* Skip, puiul meu, e alb cu pete mari negre şi cu o zgardă roşie, exact ca la televizor.

Singurul remediu pentru antigel e să-i golească stomacul. Apoi să i-l umple cu cărbune activat. Să găsească o venă şi să-i pună o perfuzie cu etanol. Alcool pur de cereale ca să-i deblocheze rinichii. Ca să-mi salvez căţeluşa, puişorul meu, trebuie s-o îmbăt turtă. Asta înseamnă o nouă vizită la doctorul Ken, care spune, sigur, săptămâna viitoare e foarte bine pentru interviu. Dar mă avertizează că viaţa lui nu-i foarte palpitantă.

Îi spun să aibă încredere în mine. A scrie bine înseamnă a lua lucrurile obişnuite şi a le prezenta într-un mod apetisant. Să nu-şi facă griji în privinţa poveştii despre viaţa lui, îi spun, asta e treaba mea.

În perioada asta chiar am nevoie să găsesc un subiect interesant. De vreo câţiva ani sunt scriitor *freelance.* De când am fost dat afară de la rubrica de divertisment. Ieşeau bani buni din chermezele alea de presă: timp de zece minute împărţeam câte-o vedetă de cinema cu o duzină de alţi oameni de media, încercând cu toţii să nu caşte.

Premiere de filme. Lansări de albume muzicale. Lansări de carte. Ai mereu de lucru, dar ajunge să-ţi exprimi o singură părere greşită şi ai zburat. Studioul de film ameninţă că-şi retrage publicitatea de la ziar şi – abracadabra – semnătura ta s-a dus.

Eu am ajuns lefter pentru că am încercat o dată să avertizez publicul. Am scris despre un film că oamenii ar face mai bine să-şi cheltuiască banii altundeva, şi de atunci am fost scos din schemă. Un singur film de groază dintr-ălea lansate în toiul verii, cu spate puternic, şi am ajuns să mă milogesc să scriu necroloage. Legende sub fotografii. Orice.

Eşti furat pe faţă când construieşti un castel din cărţi de joc şi nu mai ajungi să-l dărâmi chiar tu. Îţi petreci toţi anii ridicând o himeră, creând o iluzie. Transformi un om obişnuit într-o vedetă de cinema. Adevărata răsplată te aşteaptă la sfârşitul afacerii. Atunci îi tragi covorul de sub picioare. Dărâmi cărţile. Îl arăţi pe fantele frumuşel vârându-şi un hârciog în cur. Dezvălui că tânăra actriţă cu înfăţişare de fată cuminte fură din magazine şi se îndoapă cu tranchilizante. Că zeiţa de pe ecran îşi bate copiii cu umeraşul.

Directorul de ziar are dreptate. Ken Wilcox de asemenea. Viaţa lui e un interviu pe care n-o să-l cumpere nimeni.

Ca să pregătesc terenul, toată săptămâna de dinainte de întâlnire caut pe internet. Descarc fişiere din fosta Uniune Sovietică. În care apar altfel de copii vedetă: şcolari ruşi cărora nu le-a crescut încă părul pubian sugându-le-o unor babalâci graşi. Fetiţe din Cehia care încă n-au ciclu, fututе în cur de maimuţe. Salvez toate fişierele astea pe un singur CD subţire.

Într-altă noapte îi pun lesa lui Skip şi risc o plimbare lungă prin cartier. Mă întorc la apartament cu buzunarele pline cu pungi de sandviciuri din plastic şi plicuri de hârtie. Cu pacheţele pătrate din folie de aluminiu. Cu Percodan. OxyContin. Vicodin. Cu sticluţe de cocaină şi heroină.

Cât priveşte interviul, scriu toate cele paisprezece mii de cuvinte încă înainte ca doctorul Ken Wilcox să deschidă gura. Înainte să ne aşezăm împreună la discuţii.

Totuşi, ca să păstrez aparenţele, îmi aduc reportofonul. Îmi aduc un carneţel şi mă prefac că iau notiţe cu nişte stilouri fără cerneală. Aduc o sticlă de vin roşu dres cu Vicodin şi Prozac.

În căsuţa din suburbii a lui Ken te-ai aştepta să găseşti o vitrină plină cu trofee prăfuite, cu fotografii lucioase, cu premii din partea autorităţilor civice. Un monument închinat copilăriei

lui. Dar nu e nimic din toate astea. Câţi bani o fi având sunt în bancă, înmulţindu-se din dobânzi. În casă sunt doar covoare maronii şi pereţi vopsiţi, perdele cu dungi la toate ferestrele. O baie cu faianţă roz.

Îi torn nişte vin roşu şi-l las să vorbească. Îl rog să se oprească, de parcă aş vrea să-i notez fiecare cuvânt.

Şi are dreptate. Viaţa lui e mai plicticoasă decât un episod de serial alb-negru, dat în reluare vara.

Pe de altă parte, povestea scrisă de mine e grozavă. Versiunea mea vorbeşte despre declinul îndelungat al micului Kenny, ajuns din lumina reflectoarelor pe masa de autopsie. Cum şi-a pierdut inocenţa în campania sa de-a deveni Danny, siluit de un şir întreg de şefi de la televiziune. Ca sponsorii să fie mulţumiţi, era închiriat pe post de jucărie sexuală. Lua medicamente ca să rămână slab. Ca să-şi întârzie pubertatea. Ca să poată sta treaz toată noaptea, filmând scenă după scenă. Nimeni, nici măcar prietenii sau familia, nu ştia cât de serioasă era dependenţa lui de medicamente, cât de puternică nevoia perversă de atenţie. Chiar şi după ce cariera lui s-a prăbuşit. Chiar şi medicina veterinară a fost doar un mijloc pentru a face rost de medicamente tari şi de sex cu animăluţe.

Cu cât bea mai mult vin, cu atât repetă că viaţa lui n-a început decât după ce *Danny din vecini* a fost anulat. Să fii micul Danny Bright timp de opt sezoane ţi se poate părea real doar aşa cum sunt reale amintirile din clasa a doua. Doar momente vagi, fără legătură între ele. În fiecare zi, ţineai minte fiecare replică doar până treceai hopul. Căsuţa drăguţă din Iowa era doar o faţadă falsă. În spatele ferestrelor, îndărătul perdelelor de dantelă, era doar o podea murdară presărată cu mucuri de ţigări. Actriţa care-o interpreta pe bunica lui Danny, dacă erai în acelaşi cadru cu ea, te împroşca cu scuipat la fiecare cuvânt. Scuipatul ei steriliza totul: era mai mult gin decât salivă.

Sorbind din vinul roşu, Ken Wilcox spune că viaţa lui de acum e mult mai importantă. Vindecă animale. Salvează câini. Cu fiecare înghiţitură, vocea lui se fărâmă în cuvinte tot mai tărăgănate. Chiar înainte să închidă ochii, întrebă ce mai face Skip.

Skip, căţeluşa mea.

Şi-i zic: Bine, îi merge de minune.

Şi Kenny Wilcox spune:

— Bine. Mă bucur s-aud…

Şi adoarme cu zâmbetul pe buze, pe când îi vâr ţeava pistolului în gură.

„Fericirea” nu-i de folos nimănui.

Un pistol neînregistrat. Ţeava e vârâtă în gura lui, mâna mea într-o mănuşă, cu degetul pe trăgaci. Micul Kenny e întins pe sofa, dezbrăcat, cu mădularul lubrifiat cu grăsime de gătit, iar la televizor se derulează un episod din vechiul lui serial. Dovada hotărâtoare e pornografia pedofilă descărcată pe hardul computerului. Imaginile cu copii supuşi perversiunilor sexuale pe care i le-am lipit pe pereţii dormitorului.

Pungile cu sedative le-am vârât sub pat. Heroina şi cocaina le-am ascuns în borcanul de zahăr.

Într-o singură zi, toată lumea care l-a iubit până acum pe Kenny Wilcox îl va urî de acum înainte. Micul Danny din vecini se va transforma dintr-un simbol al copilăriei într-un monstru.

În versiunea mea, seara trecută Kenneth Wilcox mi-a fluturat un pistol pe sub nas. A strigat că nimănui nu-i pasă. Lumea l-a folosit şi apoi l-a aruncat cât colo. A băut şi s-a îndopat cu pastile toată seara, şi-a spus că nu-i era frică de moarte. În versiunea mea, a murit după ce-am plecat acasă.

Am vândut povestea săptămâna următoare. Ultimul interviu cu o fostă vedetă îndrăgită de milioane de oameni din toată lumea. Un interviu luat cu doar câteva ore înainte ca vecinul să-l găsească mort, victima unei sinucideri.

Peste încă o săptămână eram nominalizat la Premiul Pulitzer.

După alte câteva îl câştigam. Sunt doar două mii de dolari, dar adevăratele avantaje sunt pe termen lung. Acum nu trece zi să nu refuz din ofertele pe care agentul mi le pune pe masă. Nu, le accept doar pe cele de înaltă vizibilitate, pe bani serioşi. Reportajele principale de pe coperţile revistelor. Cu audienţă naţională.

Acum numele meu înseamnă Calitate. Semnătura mea înseamnă Adevăr.

Dacă te uiţi în agenda mea, vezi doar nume pe care le ştii de pe posterele filmelor. Staruri rock. Autori de succes. Tot ce ating devine Celebru. Mă mut din apartament într-o casă cu o curte în care Skip poate alerga în voie. Avem o grădină şi o piscină. Un teren de tenis. Cablu TV. Plătim mia aia şi mai bine de parale pe care o datorăm pentru radiografii şi pentru cărbunele activat.

Sigur, încă mai poţi da pe câte un canal şi să-l vezi pe Kenneth Wilcox, băieţelul de odinioară, fluierând şi aruncând

mingi de baseball, înainte de-a se transforma într-un monstru cu bale de gin. Micul Danny plimbându-se desculţ prin Heartland, Iowa, împreună cu Skip, căţelul său. Fantoma lui cumpărată de televiziunile private îmi ţine vie povestea, păstrează contrastul necesar. Oamenilor le place să cunoască adevărul meu despre băieţelul care părea atât de fericit.

Die reinste Freude ist die Schadenfreude.

Săptămâna asta căţeluşa mea scormoneşte, scoate din pământ un bulb şi-l mănâncă.

Iar eu sun veterinar după veterinar, încercând să găsesc pe cineva care ar putea s-o salveze. În momentul ăsta banii nu-s o problemă. Plătesc oricât.

Eu şi căţeluşa avem o viaţă minunată. Suntem atât de fericiţi. Sunt încă la telefon, răsfoind paginile galbene, când Skip a mea, când puiul meu, nu mai respiră.

6

— Să începem cu sfârşitul, spunea domnul Whittier. Spunea: Să începem cu ceva care dă în vileag povestea.

Cu sensul vieţii. Cu o teorie unificată a câmpurilor. Cu marele motiv pentru care se întâmplă ce se întâmplă.

Eram cu toţii în galeria celor O mie şi una de nopţi, aşezaţi turceşte pe perne şi pernuţe de mătase pătate de mucegai. Sau pe scaune şi canapele duhnind a haine murdare când te aşezi şi iese aerul din ele. Acolo, sub cupola înaltă, răsunând de ecouri, pictată în culori de pietre preţioase care nu vor vedea niciodată lumina zilei, nu vor păli niciodată, sub candelabrele de alamă atârnând, cu becurile lor roşii, albastre ori portocalii luminând prin cuştile ornamentate din bronz, acolo stătea domnul Whittier înfulecând cu pumnul hrana deshidratată, crocantă, dintr-o pungă de plastic Mylar. Zicea:

— Să dăm în vileag marea surpriză ca să terminăm odată cu ea.

Pământul, zicea, e doar o mare maşinărie. O mare uzină. O fabrică. Ăsta e marele răspuns. Marele adevăr.

Gândiţi-vă la o maşină de lustruit pietre, dintr-alea cu tambur, care se tot învârte, se învârte douăşpatru de ore din douăşpatru, plină cu apă şi nisip şi pietriş. Pe care îl tot macină învârtindu-se. Aşa-i pământul. De-asta se învârte. Noi suntem pietrele. Şi ce ni se întâmplă – dramele şi chinul şi bucuria şi

războiul şi boala şi victoriile şi abuzurile – astea-s doar apa şi nisipul care ne erodează. Care ne macină. Care ne lustruiesc bine de tot până când strălucim.

Aşa vorbea domnul Whittier.

Neted ca sticla, aşa e domnul Whittier. Întărit de suferinţă. Lustruit şi strălucitor.

De-asta iubim conflictele, spunea. De-asta iubim ura. Ca să oprim un război, declarăm război. Trebuie să eradicăm sărăcia. Să luptăm împotriva foametei. Pornim campanii şi provocăm şi înfrângem şi distrugem.

Ca oameni, prima noastră poruncă e:

Ceva trebuie să se întâmple.

Şi domnul Whittier avea atâta dreptate fără măcar s-o ştie.

Cu cât doamna Clark ne povestea mai multe, cu atât ne dădeam seama că aici n-avea să fie ca la Villa Diodati. Tipa aia care a scris *Frankenstein* era fiică de scriitori, de profesori faimoşi pentru cărţile lor inovatoare, *Dreptatea politică* şi *O justificare a drepturilor femeii.* Ăştia erau mereu vizitaţi acasă de alţi oameni celebri şi inteligenţi.

Noi nu eram însă nişte şoareci de bibliotecă în vacanţă.

Nu, cea mai tare poveste cu care vom ieşi de aici va fi doar despre cum am supravieţuit. Despre cum Lady Zdreanţă a murit în braţele noastre, însoţită de plânsetele noastre. O poveste va trebui totuşi să fie îndeajuns de bună. De captivantă. De înfricoşătoare şi plină de pericole. Va trebui să ne asigurăm că aşa va fi.

Domnul Whittier şi doamna Clark erau prea ocupaţi cu vorbăria. Noi însă aveam nevoie să se poarte dur cu noi. În povestea noastră aveam nevoie să fim biciuiţi şi bătuţi.

Nu plictisiţi de moarte.

— Orice apel la pacea mondială, spunea domnul Whittier, e o minciună. O minciună drăguţă.

Doar o altă scuză pentru o bătălie.

Nu, iubim războiul.

Războiul. Foametea. Molima. Ne propulsează drept către iluminare.

— E-n firea unui suflet foarte, foarte tânăr, spunea domnul Whittier, să încerce să facă lumea mai bună. Să încerce să-i salveze pe toţi de porţia lor de suferinţă.

Am iubit întotdeauna războiul. Ne naştem ştiind că pentru asta suntem pe lume. Şi iubim bolile. Cancerul. Iubim cutremurele. În parcul ăsta de distracţii căruia îi spunem

planeta Pământ, domnul Whittier zice că iubim incendiile de pădure. Deversările de petrol. Ucigaşii în serie.

Iubim teroriştii. Dictatorii. Pedofilii. Pe cei care deturnează avioane.

Dumnezeule, cât iubim ştirile de la televizor. Imaginile cu oameni înşiraţi pe marginea unei gropi comune, aşteptând să fie împuşcaţi de un alt pluton de execuţie. Fotografiile lucioase din reviste cu oameni ca noi sfârtecaţi de atentatori sinucigaşi. Buletinele de la radio despre accidente în lanţ pe autostradă. Avalanşele de noroi. Vapoarele care se scufundă.

Cu mâinile tremurătoare agitându-se în aer, domnul Whittier spunea:

— Iubim catastrofele aeriene.

Adorăm poluarea. Ploaia acidă. Încălzirea globală. Foametea.

Nu, domnul Whittier habar n-avea…

Ducele Vandalilor a găsit fiecare pungă de alimente care conţinea sfeclă. Fiecare pernuţă argintie de plastic Mylar înlăuntrul căreia zornăiau bucăţile de sfeclă uscate ca nişte jetoane de poker.

Sfântul Fără-Maţe a dat găuri în toate pungile conţinând carne de porc, de pui şi de vită. El nefiind în stare să digere carnea.

Toate pungile de Mylar umflate cu azot erau aranjate pe sortimente, vârâte în cutii maro de carton striat. În cutiile marcate „Desert” se găseau pungi cu fursecuri uscate zuruind ca seminţele într-o tigvă uscată. În cutiile marcate „Aperitive”, aripioare de pui deshidratate zornăiau ca nişte oase vechi.

De frică să nu se-ngraşe, Miss America a găsit toate cutiile pe care scria „Desert” şi a găurit fiecare pungă folosind cuţitul Bucătarului Asasin.

Doar aşa, să grăbească suferinţa. Să ne împingă mai repede către iluminare.

O singură gaură şi azotul ieşea. Intrau aerul şi bacteriile. Toţi sporii de mucegai din aerul cald şi umed care o ucideau pe domnişoara Hapciu se hrăneau şi se înmulţeau acum în fiecare nişă argintie plină cu. porc dulce-acrişor, cu halibut pane, cu salată de paste.

Înainte să se strecoare în hol ca să distrugă toate pungile cu clătite Suzette, Agentul Ciripel s-a asigurat că nu era nimeni prin apropiere.

Înainte să se strecoare în hol ca să înjunghie toate pungile argintii care conţineau vreo urmă de coriandru, Baroneasa

Degerătură s-a asigurat că Agentul Ciripel plecase.

Fiecare dintre noi a distrus doar felurile de mâncare pe care le ura.

Stăteam aşezaţi turceşte în galeria celor O mie şi una de nopţi, printre coloanele de ipsos sculptate în forma unor elefanţi cabraţi, ridicaţi ca să sprijine tavanul cu picioarele dinainte, şi domnul Whittier, ronţăind din pumn alte beţişoare sau pietricele uscate, spunea:

— În adâncul sufletelor, suntem împotriva echipei noastre.

Împotriva umanităţii. Noi împotriva noastră. Tu, propria ta victimă.

Iubim războiul pentru că e singura cale de-a ne săvârşi lucrul în lume. Singurul mod de-a ne desăvârşi sufletele, aici pe pământ: în marea uzină. În maşina de lustruit pietre. Prin durere şi mânie şi conflict, e singura cale. Înspre ce, nu ştim.

— Dar uităm atâtea când ne naştem, spune el.

Când te naşti, e ca şi cum ai intra într-o clădire. Te închizi într-o clădire fără ferestre. Şi după ce stai într-o clădire un timp îndeajuns de îndelungat, uiţi cum e afară. Fără oglindă, ai uita cum arată propria ta faţă.

Domnul Whittier nu părea să observe cum dintre noi lipsea mereu cineva. Nu, el sporovăia în timp ce unul dintre noi se strecura jos să distrugă toate pungile de Mylar care aveau printre ingrediente ardei gras.

Aşa s-a întâmplat. Fără să ştim că flecare avea acelaşi plan. Cu toţii voiam doar să ridicăm puţin miza. Să fim siguri că echipele de salvare nu ne vor găsi tolăniţi printre pungi argintii cu hrană de soi, suferind doar de plictiseală şi gută. Fiecare supravieţuitor suferind, cu douăzeci de kile mai gras decât în ziua când am fost luaţi ostatici de domnul Whittier.

Desigur, fiecare dintre noi dorea să lase destulă mâncare ca să ajungă până *aproape* de clipa în care aveam să fim salvaţi. Alea două zile în care aveam să postim cu adevărat, înfometaţi şi suferinzi, le-am fi putut lungi până la vreo două săptămâni în poveste.

În carte. În film. În mini-serialul de televiziune.

Am flămânzi doar atât cât să căpătăm ceea ce Tovarăşa Lătrău numea „pometi de lagăr”. Cu cât mai multe proeminenţe are o faţă, cu atât mai bine arată pe sticlă, spune Miss America.

Pungile alea etanşe erau atât de rezistente încât toţi ne-am milogit pentru un cuţit de la Bucătarul Asasin, din minunatul lui set de cuţite de dezosat, satâre, cuţite de tranşat şi foarfeci de

bucătărie. Cu excepţia Verigii Lipsă, cu falca lui ca o capcană de urs; el îşi putea folosi pur şi simplu dinţii.

— Voi nu sunteţi trecători, dar această viaţă e, spunea domnul Whittier. Doar nu te aştepţi să vizitezi un parc de distracţii şi să rămâi acolo pe vecie.

Nu, suntem doar în vizită, şi domnul Whittier o ştie. Şi ne naştem aici ca să suferim.

— Dacă sunteţi în stare să acceptaţi asta, spune el, puteţi accepta orice se întâmplă în lume.

Dacă accepţi asta, ironia e că n-o să mai suferi niciodată.

Dimpotrivă, o să cauţi chinul. O să-ţi placă durerea.

Domnul Whittier avea atâta dreptate fără măcar s-o ştie.

În seara aceea, Bucătarul Asasin a intrat la un moment dat în salon, ţinând în mână un cuţit de dezosat. S-a uitat la Whittier şi a spus:

— Maşina de spălat nu mai merge. Acum trebuie să ne laşi să plecăm…

Domnul Whittier şi-a ridicat privirea, cu gura plină de *Tetrazzini* de curcan, ronţăind, şi a spus:

— Care-i problema cu maşina de spălat?

Şi Bucătarul Asasin a ridicat mâna cealaltă, din care atârna ceva. A spus:

— Un ostatic disperat a tăiat cablul…

Care-i atârna din mână.

Şi după asta n-am mai putut spăla haine, un alt punct în povestea care avea să fie vaca noastră de muls.

În clipa aceea domnul Whittier a gemut şi şi-a vârât degetele unei mâini în turul pantalonilor. A spus:

— Dnă Clark? Apăsând cu degetele un punct de sub curea, a spus:

— Au, ce doare…

Privindu-l, rotind cablul tăiat, Bucătarul Asasin a spus:

— Sper să fie cancer.

Cu degetele încă în pantaloni, cufundat în pernele arabe, domnul Whittier se chirceşte cu capul între genunchi.

Doamna Clark face un pas înainte şi zice:

— Brandon?

Şi domnul Whittier alunecă pe podea, cu genunchii la piept, horcăind.

Notăm cu toţii în minte: „Brandon!“, pentru scena din film cu un actor celebru zvârcolindu-se în chinuri false pe covorul oriental roşu cu albastru.

Doamna Clark se lasă pe vine ca să ia punga de Mylar goală de unde a scăpat-o el între perne. Ochii îi fug la cuvintele înscrise acolo, şi doamna Clark spune:

— O, Brandon.

Cu toţii încercăm să fim camera din spatele camerei din spatele camerei. Ultima poveste dintr-un şir. Adevărul.

În versiunile viitorului film şi viitorului mini-serial TV, cu toţii instruim o faimoasă actriţă de o frumuseţe răpitoare cum să spună în scena asta: „O, Doamne, Brandon! O, Doamne-Dumnezeule!“.

Doamna Clark îi arată punga şi spune:

— Tocmai ai mâncat echivalentul a zece porţii de curcan… Spune: De ce?

Şi domnul Whittier geme.

— Pentru că, spune el, sunt încă un băiat în creştere…

În viitorul film, frumuseţea strigă: „Îţi plesnesc măruntaiele! O să explodezi ca un apendice perforat!”.

În versiunea cinematografică, domnul Whittier ţipă, cu burta umflată sub cămaşa acum strimtă, deschizându-şi nasturii cu unghiile. Chiar atunci, pielea întinsă începe să se rupă, aşa cum se deschide o gaură într-un ciorap de nailon. Sângele roşu ţâşneşte precum jetul unei balene. O fântână de sânge care face publicul să ţipe.

În realitate, cămaşa pare să-i fie puţin strimtă. Îşi desface cureaua. Îşi deschide primul nasture al pantalonilor. Trage o băşină.

Doamna Clark îi întinde un pahar cu apă, spunând:

— Uite, Brandon. Bea o gură.

Şi Sfântul Fără-Maţe spune:

— Nu-i da apă. O să se umfle şi mai tare.

Pe covorul roşu cu albastru, domnul Whittier se răsuceşte până rămâne întins pe burtă. Răsuflă scurt şi iute ca un câine.

— E din cauza diafragmei, spune Sfântul Fără-Maţe.

Mâncarea i se umflă în stomac, absorbind deja lichidele şi blocând duodenul la celălalt capăt. Cele zece porţii de *Tetrazzini* se întind în sus, comprimându-i diafragma, împiedicând plămânii să inspire.

În timp ce spune toate astea, Sfântul Fără-Maţe continuă să mănânce cu mâna din propria pungă argintie. Mestecă şi vorbeşte în acelaşi timp.

Înăuntru s-ar mai putea să se întâmple ca stomacul să se rupă, mânjind cavitatea abdominală cu sânge şi bilă şi bucăţi tot

mai mari de carne de curcan. Din intestinul subţire s-ar revărsa bacteriile. Ducând la peritonită, spune Sfântul Fără-Maţe, o infecţie a peretelui cavităţii abdominale.

În versiunea noastră cinematografică, Sfântul Fără-Maţe e înalt, cu nasul drept şi ochelari cu ramă groasă. Are o claie de păr gros, dezordonat. Pe piept îi atârnă un stetoscop în timp ce rosteşte cuvinte precum *duoden* şi *peritoneu. Nu* cu gura plină. În film, întinde o mână cu palma în sus şi cere: „Scalpel!“.

În versiunea bazată-pe-o-poveste-adevărată, fierbem apă. Îi dăm domnului Whittier să bea înghiţituri de coniac, să muşte un glonţ. Îi tamponăm Sfântului fruntea cu un bureţel în vreme ce un ceas ticăie sonor tic-tac, tic-tac.

Victimele cu suflet nobil salvând personajul negativ. Aşa cum am alinat-o şi pe Lady Zdreanţă.

În realitate, stăm locului. Fluturând din mâini să dispară mirosul. Poate ne întrebăm cum va juca Whittier scena până la capăt, dacă va scăpa sau va crăpa. Avem mare nevoie de un regizor. Cineva care să-i spună fiecăruia ce să facă.

Domnul Whittier geme acolo, mângâindu-se pe coapse.

Doamna Clark se apleacă asupra lui. Cu sânii atârnând, spune:

— Hai, ajutaţi-mă careva să-l duc în camera lui…

Şi nimeni nu mişcă. Avem nevoie ca el să moară. Încă mai putem s-o transformăm pe doamna Clark în personaj negativ.

Apoi Miss America o spune. Se apropie de omul culcat pe burtă, cu cămaşa scoasă din pantaloni, cu elasticul chiloţilor iţindu-se de sub turul lăsat. Miss America se apropie de stomacul lui umflat şi – buf! – pantoful ei îi loveşte pielea întinsă a burţii. Atunci o spune:

— Aşa, unde-i cheia aia nenorocită?

Şi doamna Clark îşi îndoaie braţul şi o îndepărtează de el cu cotul. Doamna Clark spune:

— Da, Brandon. Trebuie să te ducem la spital.

În felul său, domnul Whittier a făcut-o. Ne-a dat cheia. Cu stomacul crăpat înăuntru, umplându-i cavităţile cu sânge şi bucăţele deshidratate de curcan care sug sânge şi apă şi bilă, mărindu-se până când arată de parcă ar fi gata să nască. Până când buricul îi iese în afară, rigid ca un degetuş.

Toate astea se întâmplă în lumina camerei video a Agentului Ciripel, înregistrând peste moartea lui Lady Zdreanţă. Înlocuind scena tragică de ieri cu cea de azi.

Contele Calomniei ţine reportofonul la îndemână, folosind

aceeaşi casetă, pariind pe faptul că oroarea de acum va fi mai groaznică decât cea trecută.

Clipa asta e un punct din scenariu la care nici nu îndrăzneam să visăm. Punctul culminant al primului act, care va face vieţile noastre să valoreze bani gheaţă. Stomacul domnului Whittier explodând, evenimentul la care, asistând, vom putea deveni faimoşi. Precum urechea lui Lady Zdreanţă, burta crăpată a domnului Whittier e biletul nostru de intrare. Un cec în alb. Un permis de liberă trecere.

O savuram cu toţii. Absorbeam evenimentul. Digeram experienţa într-o poveste. Într-un scenariu. În ceva care se poate vinde.

Am privit atenţi la felul în care pântecele lui ca un dovleac s-a mai dezumflat niţel când diafragma i-a cedat din cauza presiunii. I-am studiat faţa, cu gura deschisă larg, cu dinţii muşcând în gol în căutarea aerului.

— Hernie inghinală, spune Sfântul Fără-Maţe.

Şi cu toţii rostim cuvintele astea în şoaptă, ca să ni le amintim mai bine.

— Pe scenă… spune domnul Whittier, cu faţa îngropată în covorul prăfos. Spune: Sunt gata să recit…

Hernie inghinală… repetăm cu toţii în gând. Ce s-a întâmplat până acum nu ajunge nici măcar de-un banc bun. Nişte idioţi duşi cu preşul într-o clădire şi închişi acolo. Şeful răpitorilor se balonează şi noi scăpăm. Pur şi simplu NU merge.

Deja Mama Natură plănuieşte să-şi scoată colierul cu clopoţei şi să-i dea pe ascuns nişte apă.

Directoarea Tăgadă plănuieşte s-o plimbe pe Cora Reynolds prin faţa camerei lui şi să-i dea pe furiş o cană mare cu apă.

Veriga Lipsă se vede umblând în vârful picioarelor până în cabina domnului Whittier şi turnându-i pe gât apă cu polonicul până când o să facă bum.

— Te rog… Tess? spune domnul Whittier. Spune: Mă ajuţi să ajung în pat?

Şi cu toţii facem o mică notă mentală: *Tess şi Brandon, temnicerii noştri.*

— Repede, pe scenă… mi-e frig, spune domnul Whittier în timp ce Mama Natură îl ajută să se ridice.

— Probabil e în stare de şoc, spune Sfântul Fără-Maţe.

În versiunea pe care o s-o vindem, e deja pe ducă. Un răufăcător trebuie să moară, iar răufăcătoarea, în mânia ei, ne va chinui pe toţi. Stăpâna Tess, ţinându-ne captivi. Flămânzindu-

ne. Obligându-ne să purtăm zdrenţe murdare. Pe noi, victimele ei nevinovate.

Sfântul Fără-Maţe se ridică să-şi treacă braţul pe după domnul Whittier. Mama Natură îl ajută. Doamna Clark îi urmează cu paharul în mână. Contele Calomniei cu reportofonul. Agentul Ciripel cu videocamera.

— Credeţi-mă, spune Sfântul Fără-Maţe. Din întâmplare, ştiu multe despre măruntaie.

Domnişoara Hapciu strănută în pumn, de parcă am mai avea nevoie de moartea ei. Domnişoara Hapciu, viitoarea stafie a acestui loc.

Ştergându-şi braţul de picături, Tovarăşa Lătrău spune:

— Scârbos! Spune: Unde-ai crescut, într-o sferă de plastic?

Şi domnişoara Hapciu spune:

— Da, cam aşa ceva.

Peţitorul se retrage, spunând că e obosit şi are nevoie de somn. Şi se furişează în pivniţă să saboteze centrala termică.

N-ar avea cum să ghicească, dar Ducele Vandalilor i-a luat-o înainte.

Aşa că rămânem noi, restul, aşezaţi pe perne de mătase şi pernuţe pătate de mucegai, sub cupola celor O mie şi una de nopţi. Cu punga argintie şi goală de *Tetrazzini* pe covor. Cu pilaştrii sculptaţi cu elefanţi.

În minte, consemnăm cu toţii replica *Din întâmplare, ştiu multe despre măruntaie...*

Şi nu se mai întâmplă nimic. Se întâmplă mai nimicuri.

Până când noi, restul, ne dezmorţim picioarele şi ne pălmuim hainele să iasă praful. Ne îndreptăm spre amfiteatru şi ţinem pumnii c-o să auzim ultimele cuvinte ale domnului Whittier.

Eroziune
Un poem despre domnul Whittier

— Aceleaşi greşeli pe care le făceam când locuiam în caverne, spune domnul
Whittier, le facem şi azi.
Aşa că poate ne e dat să ne batem şi urâm şi torturăm unii pe alţii…

Domnul Whittier îşi apropie scaunul cu rotile de marginea scenei,
domnul Whittier cu mâinile lui pătate, cu ţeasta lui pleşuvă.
Cutele feţei lăsate par să-i atârne de cei doi ochi prea mari, de ochii lui înceţoşaţi, umezi cenuşii.
Cu cercelul vârât printr-o nară, căştile CD playerului încolăcite în jurul ridurilor şi cutelor gâtului uscat ca o pastramă.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film alb-negru:
capul domnului Whittier tapetat cu imagini de armate mărşăluind,
gura şi ochii pierduţi printre cizmele de camuflaj şi baionetele care-i viermuiesc pe obraji.

Spune:
— Poate că suferinţa şi chinul sunt scopul vieţii. Gândiţi-vă că pământul e o uzină, o fabrică,
Închipuiţi-vă o maşină de lustruit pietre:
Un tambur care se învârte, plin cu apă şi nisip. Gândiţi-vă că sufletele voastre sunt aruncate înăuntru ca nişte pietre urâte,
ca o materie primă sau o resursă naturală, ţiţei sau minereu.

Şi toate conflictele şi toată suferinţa sunt doar şmirghelul care ne freacă,
ne lustruieşte sufletele, ne finisează ne învaţă şi ne desăvârşeşte viaţă după viaţă.
Apoi închipuiţi-vă că aţi ales să săriţi înăuntru, din nou şi din nou,

ştiind că suferinţa e singura raţiune pentru a fi pe pământ.
Domnul Whittier, cu prea mulţi dinţi îngrămădiţi pe maxilarul îngust,
cu sprâncenele ca nişte rostogoale uscate, cu urechile ca nişte aripi întinse de liliac,
cu armatele de umbre mărşăluindu-i pe faţă, spune:
— Singura alternativă ar fi că suntem de-o prostie eternă.

Purtăm războaie. Luptăm pentru pace. Luptăm împotriva
foametei. Ne place lupta.
Luptăm şi luptăm şi luptăm, cu armele sau vorbele sau
banii noştri.
Şi planeta nu-i cu o iotă mai bună decât a fost înainte
de noi.

Aplecându-se în faţă, agăţat cu mâinile de braţele
scaunului cu rotile,
În timp ce armatele îi mărşăluiesc peste faţă, tatuajele
mişcătoare
ale mitralierelor şi tancurilor şi artileriei,
domnul Whittier spune:
— Poate trăim exact aşa cum ne
este dat.
Poate că uzina noastră planetară ne procesează sufletele…
cum trebuie.

În ani câineşti

O poveste de Brandon Whittier

Nişte îngeri, asta-şi închipuie că sunt. Nişte întruchipări ale milosteniei.

Aranjate mai bine decât le-ar fi hărăzit Dumnezeu, cu soţii lor bogaţi şi genele lor bune, cu dinţii lor frumoşi şi tenul curat. Mamele astea care nu lucrează, ai căror copii adolescenţi sunt la şcoală. Nu lucrează, dar nici nu sunt casnice. Nu-s gospodine.

Educate, desigur, dar nu din cale-afară de deştepte.

Au ajutoare pentru muncile grele. Angajează specialişti. Altfel ar folosi un praf de curăţat nepotrivit distrugându-şi hiaturile de granit şi dalele de gresie. Ar pune un îngrăşământ nepotrivit şi plantele decorative din grădină s-ar usca. Ar alege vopseaua nepotrivită şi toate eforturilor lor minuţioase, toată investiţia lor ar avea de suferit. Cum copiii sunt la şcoală şi Dumnezeu e la El în birou, îngeriţele astea n-au nimic de făcut toată ziua.

Aşa că iată-le. Fac voluntariat.

Acolo unde n-au cum să strice mare lucru. Împing cărucioarele de bibliotecă pe coridoarele unui centru pentru pensionari. Între ora de yoga şi clubul de lectură. Aranjează decoraţiunile de Halloween într-un azil de bătrâni. În orice ospiciu pentru vârsta a treia veţi întâlni aceşti îngeri ai plictiselii.

Aceşti îngeri cu pantofii lor cu talpă plată făcuţi de mână în Italia. Cu intenţiile lor bune şi studiile lor de istoria artei şi lungile după-amiezi libere, până când le vin copiii de la fotbal sau balet. Îngeriţele astea în rochiile lor de vară cu imprimeuri florale, cu părul lor curat prins la spate. Cu zâmbetul pe buze. Zâmbesc. De fiecare dată când le priveşti pe furiş.

Au câte-o vorbă bună pentru fiecare pacient. Câte-un comentariu despre „ce drăguţă colecţie de urări de însănătoşire v-aţi aranjat pe noptieră”. Ce drăguţe violete africane creşteţi în ghivece pe pervaz.

Domnul Whittier le iubeşte pe femeile-astea îngereşti.

Domnului Whittier, bătrânelul pleşuv de la capătul coridorului, îi spun întotdeauna: ce drăguţe postere fluorescente cu formaţii heavy metal v-aţi lipit pe perete. Ce skateboard

colorat e rezemat lângă uşă.

Bătrânul domn Whittier, piticul domn Whittier cu ochii lui imenşi de insectă, le întreabă:

— Care-i mişcarea, doamnelor?

Şi îngeriţele râd.

De bătrânelul ăsta care se joacă de-a tinerelul. E aşa de dulce, are un suflet încă atât de tânăr.

Dulcele, tembeluşul domn Whittier, cu datul lui pe net şi revistele lui de snowboarding. Cu CD-urile lui de hip-hop. Cu şapca pusă invers, cu cozorocul la spate. Ca un puşti de liceu.

O versiune îmbătrânită a propriilor lor copii. Nu se pot abţine să nu-i răspundă la flirt. N-au cum să nu-l placă puţintel, cu ţeasta lui pătată şi acoperită de şapca inversată, cu căştile în urechi, ascultând heavy metal atât de tare încât se aude şi în încăpere.

Pe hol, parcat în scaunul lui cu rotile, domnul Whittier ridică mâna cu palma în sus şi zice:

— Bate palma…

Şi toate voluntarele bat palma când trec pe lângă el.

Aşa da. Aşa ar vrea îngeriţele să fie la nouăzeci de ani: încă vitale. Încă la curent cu tendinţele. Nu ca nişte fosile, aşa cum se simt acum…

În mai multe privinţe, bătrânul ăsta pare mai tânăr decât oricare dintre voluntarele de treizeci, patruzeci de ani. Îngeriţele astea între două vârste, care au doar jumătate sau o treime din anii lui.

Domnul Whittier, cu unghiile vopsite în negru. Cu un inel de argint vârât printr-o nară uriaşă de om bătrân. În jurul gleznei un tatuaj cu sârmă ghimpată se zăreşte deasupra marginii papucului de carton.

Un inel masiv decorat cu un craniu se bălăngăne larg în jurul unui deget rigid şi subţire ca un vreasc.

Domnul Whittier clipeşte din ochii lui lăptoşi, acoperiţi de albeaţă, spunând:

— Ce zici, nu vrei să vii cu mine la banchetul de absolvire…?

Şi îngeriţele roşesc. Chicotesc la bătrânelul ăsta amuzant şi inofensiv. I se aşază în poală, în scaunul cu rotile; coapsele lor musculoase, lucrate cu antrenorul personal, se lasă pe genunchii lui ascuţiţi şi osoşi.

Fireşte, într-o zi, una dintre femeile astea se va scăpa. Va spune sorei-şefe sau unui om de ordine ce minunat şi tânăr spirit are domnul Whittier. Cât de plin de viaţă e încă.

La care sora o va privi fără să clipească, cu gura deschisă o clipă, va tăcea un moment, apoi va spune:

— Sigur că se poartă ca un tânăr…

Îngeriţa va spune:

— Cu toţii ar trebui să fim atât de plini de viaţă.

Atât de bine dispuşi. De vioi. De ageri.

Domnul Whittier e un adevărat model. Spun adesea lucrul ăsta.

Aceşti îngeri ai milosteniei. Aceşti îngeri ai caritătţii.

Aceşti îngeri prostuţi, atât de prostuţi.

Şi sora sau omul de ordine va zice:

— Şi noi… eram la fel de vioi. Îndepărtându-se, sora va zice: Când eram de vârsta lui.

Nu e bătrân.

Aşa iese întotdeauna adevărul la iveală.

Domnul Whittier suferă de progerie. Adevărul e că are optsprezece ani, e un adolescent pe cale să moară de bătrâneţe.

Unul din opt milioane de copii suferă de sindromul progeriei Hutchinson-Gilford. Un defect genetic al proteinei lamin A care provoacă dezintegrarea celulelor. Le îmbătrâneşte de şapte ori mai rapid. Ceea ce înseamnă că domnul Whittier, cu dinţii lui înghesuiţi şi urechile clăpăuge, cu ţeasta lui brăzdată de vinişoare şi ochii exoftalmici, are corpul unui bătrân de 126 de ani.

— S-ar putea spune… le zice el mereu femeilor-înger, risipindu-le îngrijorarea cu un fluturat al mâinii ridate, s-ar putea spune că îmbătrânesc în ani câineşti.

Peste un an va fi mort din cauza unei afecţiuni cardiace. Va muri de bătrâneţe înainte să împlinească douăzeci de ani.

După asta, îngerul nu mai dă pe-acolo o vreme. E prea trist, ăsta e adevărul. Iată un puşti, poate mai tânăr decât unul dintre copiii ei, care moare singur într-un azil. Puştiul ăsta, atât de plin de viaţă şi cerând ajutorul singurului om la îndemână – ea –, înainte de-a fi prea târziu.

E prea mult.

Şi totuşi, la flecare oră de yoga, la flecare şedinţă cu părinţii, de flecare dată când priveşte un adolescent, îngerului acestuia de femeie aproape îi dau lacrimile.

Ceva trebuie să facă.

Aşa că se întoarce, cu un zâmbet mai puţin larg. Îi spune:

— Înţeleg.

Îi aduce în secret o pizza. Un nou joc video. Spune:

— Pune-ţi o dorinţă şi am să te ajut să ţi se împlinească.

Îl scoate pe ieşirea de incendiu şi-l duce o zi întreagă

În parcul de distracţii. Sau la mail. Adolescentul şi femeia asta frumoasă, destul de în vârstă pentru a-i fi mamă. Îl lasă s-o bată măr la paintball, deşi părul îi e tot stropit cu vopsea. Scaunul lui cu rotile de asemenea. Încearcă o partidă de pac-pac cu pistoale laser. Îi cară trupul pe jumătate gol şi plin de riduri până în vârful unui tobogan cu apă, din nou şi din nou, o întreagă după-amiază caniculară.

Pentru că el nu s-a drogat niciodată, îngerul de femeie fură nişte iarbă din ascunzătoarea fiului ei şi-l învaţă pe domnul Whittier cum să folosească un bong. Vorbesc. Mănâncă chipsuri.

Îngeriţa îi spune că soţul ei a fost confiscat de propria-i carieră. Copiii se îndepărtează de ea pe măsură ce cresc. Familia lor se duce de râpă.

Domnul W. spune că ai lui n-au putut face faţă. Mai au patru copii de crescut. Doar încredinţându-l autorităţilor şi-au putut permite internarea lui. După care l-au vizitat din ce în ce mai rar.

Şi spunând asta, pe fondul unei balade lente cântate la chitară, domnul W. va începe să plângă.

Ce-şi doreşte cel mai mult şi mai mult e să iubească pe cineva. Să facă dragoste de-adevăratelea. Să nu moară virgin.

Chiar în clipa aia, cu lacrimile prelingându-se din ochii lui roşii de drogat, va spune:

— Te rog…

Puştiul ăsta bătrân şi ridat se va smiorcăi şi va zice:

— Te rog, nu-mi mai spune *domnule.*

Îngerului care-i mângâie ţeasta cheală şi pătată îi va spune:

— Mă cheamă Brandon.

Şi apoi va aştepta.

Şi ea îl va rosti:

Brandon.

După care, desigur, se fut.

Ea, răbdătoare şi delicată. Madonă şi târfa. Cu picioarele ei lungi, antrenate la yoga, desfăcute în faţa acestei aschimodii despuiate şi ridate.

Ea, altarul şi ofranda.

N-a arătat niciodată la fel de frumoasă ca atunci, lângă pielea lui îmbătrânită, pătată, brăzdată de vene. La fel de puternică nu s-a simţit niciodată ca atunci, în timp ce el saliva şi tremura deasupra ei.

Şi să fie a naibii dacă, pentru un virgin, n-a durat surprinzător de mult. El începuse în poziţia misionarului, apoi îi ridicase un picior în aer şi se răsucise între coapsele ei. Apoi o prinsese de glezne şi i le trăsese în dreptul feţei lui gâfâitoare.

Dumnezeule, bine că făcea yoga.

Viguros de parcă ar fi luat Viagra, o călărise în patru labe, pe la spate, ba chiar şi-o scosese şi o împunsese în anus până când ea îi spusese să înceteze. Era dusă şi o dureau toate, şi în timp ce el îi îndoise picioarele ca să-i împingă tălpile în sus, deasupra capului ei, ea îşi regăsi zâmbetul de înger fals.

După toate astea ejaculase. În ochii şi în părul ei. Îi ceruse o ţigară pe care n-o avea. Luând bongul de pe podea, el mai aprinsese nişte iarbă, însă ei nu-i oferise niciun fum.

Apoi ea se îmbrăcase şi ascunsese bongul fiului ei în palton. Îşi pusese o năframă să-şi ascundă părul năclăit şi dăduse să plece.

În urma ei, în timp ce deschidea uşa, domnul Whittier îi va spune:

— Ştii, nici muie n-am dat niciodată…

În timp ce ieşea din cameră, el râdea. Râdea.

Apoi va fi în maşină când îi sună mobilul. E domnul Whittier, propunându-i partide de sex legată de pat, droguri mai tari, felaţii. Şi îngerul de femeie îi spune în cele din urmă „Nu pot…“.

— Brandon… îi spune el. Mă cheamă Brandon.

Brandon, spune ea. Nu mai poate veni să-l vadă de aici înainte.

Atunci îi va spune… c-o minţise. În legătură cu vârsta.

La telefon, ea îl va întreba:

— Nu ai progerie?

Şi Brandon Whittier va răspunde:

— N-am optsprezece ani.

N-are şi o poate dovedi cu certificatul de naştere. Are treisprezece. Aşa că e victima unei coruperi de minori.

Dar, pentru o sumă frumuşică, n-o va pârî la poliţie. Zece miare şi n-o să fie târâtă într-un proces urât. N-o să apară pe prima pagină a ziarelor. N-o să-şi vadă întreaga viaţă, plină de fapte bune şi eforturi, târâtă în noroi. Şi doar din cauza unui futai rapid cu un puşti. Ba mai rău, fiind acum o pedofilă, o infractoare sexuală, va trebui să se înregistreze*la poliţie oriunde ar locui. Poate va trebui să divorţeze şi-şi va pierde copiii. Sexul cu un minor duce la o sentinţă minimă obligatorie de cinci ani închisoare.

Pe de altă parte, peste un an el va fi murit de bătrâneţe. Zece mii e un preţ mic pentru tot restul vieţii ei.

Zece mii şi încă o labă mică, aşa, de dragul vremurilor bune…

Fireşte, va plăti. Toate au plătit. Toate voluntarele, îngeriţele.

Niciuna nu s-a mai întors la azilul de bătrâni, aşa că nu le-a putut întâlni pe celelalte. Fiecare crede că a fost singura păţită. De fapt sunt mai mult de o duzină.

Şi banii? S-au tot acumulat. Până când domnul Whittier a fost prea bătrân, prea obosit şi prea plictisit ca să se mai fută.

— Uitaţi-vă la petele de pe covorul din hol, spune el. Vedeţi că au braţe şi picioare?

Precum voluntarele, şi noi am fost prinşi în capcană de un băiat prizonier în corpul unui bătrân. Un puşti de treisprezece ani care moare de bătrâneţe. Partea aia cu familia care l-a abandonat e adevărată. Dar Brandon Whittier nu mai moare uitat şi singur.

Şi tot aşa cum prinsese în plasă un înger după altul, ăsta nu e primul lui experiment. Nu suntem primul lui lot de cobai. Şi – până când una dintre petele alea nu se va întoarce să-l hăituiască – ne-a spus, nu vom fi nici ultimul.

7

Dimineaţa începe cu strigătele unei femei. Vocea care strigă e a Sorei Justiţiare. Între strigăte se aude zgomotul unui pumn lovind în lemn. Se aude o uşă de lemn care bubuie şi se clatină în balamale. Apoi din nou un strigăt.

Sora Justiţiară urlă:

— Hei, Whittier! Sora Justiţiară strigă: Ai întârziat cu nenorocitul de răsărit…!

Apoi se aude pumnul care bubuie.

Holul în care dau camerele noastre din culise e întunecat. Mai încolo, scena şi amfiteatrul sunt scufundate în întuneric. Beznă, cu excepţia lămpii pentru stafii.

Ne trezim cu toţii, punem ceva pe noi, nu ştim dacă am dormit o oră sau o noapte întreagă.

Aşezată în mijlocul scenei, lampa de stafii are un picior lung şi un singur bec. Tradiţia spune că ea împiedică nălucile să intre

în teatru atunci când sala e goală şi întunecată[5].

În teatre, când încă nu exista curent electric, spunea domnul Whittier, lampa de stafii funcţiona ca o valvă de eliberare a presiunii. Flacăra ardea mai puternic, şi teatrul nu exploda dacă existau scurgeri de gaz.

În orice caz, lampa de stafii aduce noroc.

Până azi-dimineaţă.

Mai întâi ne trezesc strigătele. Apoi mirosul.

E mirosul dulceag de mâzgă neagră pe care Lady Zdreanţă îl va fi găsit pe fundul unui tomberon. E mirosul gurii mânjite, lipicioase, a unui camion de salubrizare. Mirosul de vomă de câine şi carne veche. O pastă mestecată, înghiţită, amestecată în stomac. Mirosul de cartofi vechi topindu-se într-o băltoacă neagră sub chiuvetă.

Ţinându-ne respiraţia, încercând să nu inspirăm, ieşim pe bâjbâite din camere şi o luăm prin bezna holului, prin întuneric, înspre locul de unde se aud strigătele.

Aici noaptea şi ziua sunt sub semnul întrebării. Până acum fuseserăm de acord să avem încredere în domnul Whittier. Fără el e incert dacă e a.m. sau p.m. De afară nu pătrunde nicio lumină. Niciun semnal telefonic. Niciun sunet.

Încă bătând în uşă, Sora Justiţiară strigă:

— Răsăritul civil a fost acum opt minute.

Nu, un teatru e construit astfel încât să excludă realitatea interioară şi să le permită actorilor să şi-o creeze pe a lor. Pereţii sunt dubli, din beton, iar spaţiul dintre plăci e umplut cu rumeguş. Aşa încât nicio sirenă de poliţie sau vuiet de metrou să nu poată strica vraja unei morţi false pe scenă. Astfel încât nicio alarmă de maşină sau ciocan pneumatic să nu transforme un sărut romantic într-o scenă la care se râde în hohote.

Apusul e atunci când domnul Whittier se uită la ceas şi spune noapte bună. Apoi urcă până în cabina de proiecţie şi întrerupe circuitele, stinge luminile în hol, în foaieruri, în saloane, apoi în galerii şi în sălile de primire, întunericul ne mână înspre amfiteatrul principal. Amurgul acesta trece din încăpere în încăpere până când singurele lumini rămân cele ale cabinelor din culise. Unde dormim cu toţii. Fiecare cameră are un pat, o baie, un duş şi o toaletă. E destul de încăpătoare pentru o

[5] Obiceiul „lămpii de stafii”, *ghost light,* pare a proveni din teatrul elisabetan, când luminări aprinse erau lăsate să ardă noaptea pentru a alunga nălucile reprezentaţiilor trecute.

persoană şi o valiză. Sau coş de răchită. Sau cutie de carton.

Dimineaţa e atunci când îl auzim pe domnul Whittier strigând „Bună dimineaţa” pe hol. O nouă zi începe când luminile se aprind din nou.

Până în dimineaţa asta.

Sora Justiţiară strigă:

— Încalci o lege a *naturii…*

Aici, fără ferestre, lipsiţi de lumina zile, Ducele Vandalilor spune:

— Parcă am fi prizonieri pe o staţie spaţială în stilul Renaşterii italiene.

Parcă am fi în adâncul apelor, într-un străvechi sumbarin maya. Sau în ceea ce Ducele numeşte o mină de cărbune sau un adăpost antiaerian în stil Ludovic al XV-lea.

Aici, în mijlocul unui oraş, la câţiva centimetri de milioanele de oameni care se plimbă, muncesc sau mănâncă hotdogi, suntem complet izolaţi.

Aici orice aduce a fereastră, cu draperii de catifea sau broderie ori cu vitralii, e un fals. O oglindă. Şi lumina din spatele vitraliilor provine de fapt de la nişte beculeţe, care creează o atmosferă de penumbră perpetuă prin ferestrele înalte, arcuite ale fumoarului gotic.

Încă mai căutăm moduri de evadare. Încă mai stăm în faţa uşilor încuiate şi ţipăm după ajutor. Dar nu prea tare, nu din toţi bojocii. Cel puţin până când povestea noastră nu va putea deveni un film bun. Până când fiecare dintre noi nu va deveni un personaj îndeajuns de slab ca să fie jucat de un actor celebru.

O poveste care să ne salveze de toate poveştile din trecutul nostru.

În hol, în faţa cabinei domnului Whittier, Sora Justiţiară bate cu pumnul în uşă, strigând:

— Hei, Whittier! Azi-dimineaţă vei fi tras la răspundere pentru multe.

Şi îi vezi aburul răsuflării la fiecare cuvânt.

Soarele n-a răsărit încă.

E frig şi pute.

Mâncare ioc.

Noi ceilalţi îi spunem Sorei Justiţiare: şşş. Oamenii de *afară* ar putea auzi şi ar veni să ne salveze.

Încuietoarea scoate un clic şi uşa cabinei se deschide, dezvăluind-o pe doamna Clark în halatul ei lărgit din frotir. Are pleoapele roşii, pe jumătate căzute, şi iese în hol închizând uşa

în urma ei.

— Ascultă, madam, zice Sora Justiţiară. Trebuie să vă trataţi mai bine ostaticii.

Ducele Vandalilor e lângă ea. Acelaşi Duce care a coborât aseară în pivniţă şi a tăiat toate cablurile centralei termice cu un cuţit de pâine.

Doamna Clark se freacă la ochi cu mâna.

Din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune:

— Ai habar cât e ceasul?

În reportofonul Contelui Calomniei, Tovarăşa Lătrău spune:

— Ştii că nu este apă caldă?

Tovarăşa Lătrău, cea care a urmărit traseul conductelor de cupru pe tavanul pivniţei, urmându-le până la boiler şi închizând gazul. Ea tre' să ştie. Doar a smuls maneta valvei de gaz şi i-a dat drumul într-o gură de canal din podeaua de beton.

— Intrăm în grevă, spune ţârul de Sfânt Fără-Maţe. Nu scriem nicio chestie d-aia trăsnet, gen *Frankenstein,* până nu primim căldură.

În dimineaţa asta: fără căldură. Fără apă caldă. Fără hrană.

— Ascultă, madam, spune Veriga Lipsă.

Barba lui aproape zgârie fruntea doamnei Clark, atât de aproape stă de ea, în holul îngust spre care dau cabinele. Îşi vâră degetele unei mâini sub reverul halatului de baie. Aplecându-se, apăsându-i sânii cu pieptul lui, Veriga Lipsă îşi strânge pumnul şi îşi îndoaie cotul, ridicând-o în aer cu o singură mână.

Doamna Clark dă din papuci în aer, apucând cu mâinile încheietura păroasă care o ţine strâns, ochii îi ies din cap, capul îi e împins îndărăt până când dă de uşa închisă. Capul loveşte uşa cu un bubuit.

Scuturând-o din pumn, Veriga Lipsă spune:

— Spune-i moşului de Whittier că tre' să ne dea de mâncare. Şi nişte căldură. Sau să ne scoată de-aici chiar acum.

Noi: victimele nevinovate ale acestui dement diabolic, care doarme buştean.

N-o să avem ce mânca la micul-dejun în holul de catifea albastră.

Toate pungile în care se găsea ficat au fost străpunse cu acul de zece cincisprezece ori. Fiecare a dat câte-o gaură în ele.

În holul mare, toate pungile de plastic Mylar s-au dezumflat. Toţi am avut aceeaşi idee.

Chiar şi cu centrala defectă, cu tot frigul, alimentele s-au

stricat.

— Trebuie să-l înfăşurăm în ceva, spune doamna Clark.

Să înfăşurăm cadavrul şi să-l ducem în pivniţă, alături de Lady Zdreanţă.

— Mirosul ăla, spune ea, nu e de la mâncare.

Nu cerem amănunte despre cum a murit.

E mai bine că n-a murit pe scenă. Aşa putem scrie cele mai mari grozăvii: cum îşi rostogoleşte ochii să vadă pântecele crescând tot mai mare şi mai mare, până când nu-şi mai poate zări picioarele. Până când vreo membrană sau vreun muşchi plesneşte înăuntru, şi el simte valul de sânge cald lovindu-se de plămâni. De ficat şi de inimă. Apoi simte fiorii reci ai şocului. Sudoarea îi năclăieşte părul cărunt de pe piept. Şi faţa îi e scăldată în sudoare. Mâinile şi picioarele îi tremură de frig. Primele semne ale comei.

Nimeni n-o va crede pe doamna Clark, acum că e noul personaj negativ. Noua noastră super-vulpiţă diabolică, noua noastră torţionară.

Nu, punerea în scenă a acestui moment ne revine. O să-l facem să urle în delir. Domnul Whittier o să fie alb ca varul; ascuns după degetele răşchirate, o să spună că vine diavolul după el. O să ţipe după ajutor.

O să intre în comă. Şi-o să moară.

Sfântul Fără-Maţe, cu termenii lui complicaţi despre peritoneu, duoden, esofag, o să ştie el cum se numeşte oficial ce s-a întâmplat.

În versiunea noastră, îngenunchem lângă patul domnului Whittier, să ne rugăm pentru el. Săracii de noi, nevinovaţi, flămânzi şi închişi aici, dar rugându-ne totuşi pentru sufletul tartorului nostru. Apoi un *dissolve* uşor, contururile devin neclare şi luăm publicitate.

Asta-i într-adevăr o scenă dintr-o producţie de succes. O scenă pe care scrie clar *nominalizat la Premiul Emmy.*

— Ăsta-i cel mai plăcut lucru în ce-i priveşte pe morţi, spune Baroneasa Degerătură, adăugind un alt strat de ruj celorlalte straturi de ruj. Nu te pot corecta.

Şi totuşi o poveste bună înseamnă că n-o să fie căldură. O înfometare lentă înseamnă adio mic-dejun. Haine murdare. N-om fi noi aşa deştepţi ca lordul Byron şi Mary Shelley, dar tolerăm anumite căcaturi, aşa, să meargă povestea strună.

Domnul Whittier, vechiul monstru, s-a dus.

Doamna Clark e noul nostru monstru.

— Azi, zice Peţitorul, o să fie o zi tare lungă.

Şi Sora Justiţiară ridică mâna, ceasul ei luceşte verde-radiu în holul întunecos. Sora Justiţiară scutură ceasul ca să-l facă să licărească, şi zice:

— Ziua de azi o să fie atât de lungă cât *spun eu…*

Doamnei Clark îi zice:

— Acuma arată-mi cum să aprind luminile alea.

Şi Veriga Lipsă lasă să cadă femeia în papuci pe podea.

Clark şi Sora îşi croiesc drum prin întuneric, pipăind pereţii umezi, îndreptându-se către geana de lumină gri a lămpii de pe scenă.

Domnul Whittier, noua noastră stafie.

Chiar şi stomacul Sfântului Fără-Maţe chiorăie.

Ca să-şi strângă stomacul, spune Miss America, unele femei beau oţet. Aşa de tare doare foamea.

— Spuneţi-mi o poveste, spune Mama Natură.

A aprins o lumânare de măr şi scorţişoară, cu urme de muşcătură în ceara albă.

Oricine, spune. Spuneţi-mi o poveste care să-mi taie pofta de mâncare pentru totdeauna…

Directoarea Tăgadă îşi îmbrăţişează pisica, spunând:

— Poate că o poveste îţi taie *ţie* cheful, dar Corei tot îi e foame.

Şi Miss America spune:

— Zi-i pisicii că în câteva zile o să pară numai bună de mâncat.

Deja ţâţele ei de spandex roz par mai mari.

Şi Sfântul Fără-Maţe spune:

— Vă rog, cineva să-mi ia gândul de la mâncare.

Cum e prima oară când nu-i cu gura plină, vocea lui sună altfel, mai domoală şi mai uscată.

Mirosul e gros ca ceaţa. Mirosul pe care nimeni nu vrea să-l tragă pe nări.

Şi, îndreptându-ne către scenă, către cercul de lumină al lămpii de stafii, Ducele Vandalilor spune:

— Înainte să fi vândut vreun tablou… Se uită îndărăt să fie sigur că-l urmăm şi spune: Eram exact opusul unui hoţ de opere de artă…

În timp ce, din încăpere în încăpere, răsare soarele.

Şi, în minţile noastre, cu toţii scriem: *exact opusul unui hoţ de opere de artă…*

De închiriat
Un poem despre Ducele Vandalilor

— Nimeni nu-i zice lui Michelangelo curva Vaticanului, spune Ducele Vandalilor,
doar pentru că s-a milogit de Papa Iuliu să-i dea de lucru.

Ducele pe scenă, cu falca lui ţepoasă, o perie aspră cu peri palizi
maxilarul i se roteşte, măcinând şi frământând un cocoloş de gumă cu nicotină.
Tricoul lui gri şi pantalonii de pânză sunt presăraţi cu fulgi de vopsea uscată: roşu, roşu închis, galben, albastru şi verde, maro, negru şi alb.
Părul i se revarsă pe spate, o claie sârmoasă, năclăită, întunecată de ulei, plină de fulgi lipicioşi de mătreaţă.
Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: un set de diapozitive, portrete şi scene alegorice, naturi moarte şi peisaje.
Toate operele astea străvechi îi folosesc faţa, pieptul, picioarele
lui în şosete şi sandale drept perete de galerie.

Ducele Vandalilor spune:
— Nimeni nu-i zice lui Mozart curvă corporatistă
fiindcă a lucrat pentru arhiepiscopul din Salzburg.
Şi fiindcă după aia a scris *Flautul fermecat,*
şi *Eine kleine Nachtmusik,*
plătit cu bani din industria mătăsii,
proveniţi din afacerile babane ale lui Giuseppe Bridi. Nici pe Leonardonu-l numim „vândut” sau „unealtă”,
fiindcă pentru aur a dat cu vopsea în serviciul Papei Leon al X-lea
şi al lui Lorenzo de Medici.

— Nu, spune Ducele, privim *Cina cea de taină* şi *Mona Lisa*
şi habar n-avem cine a achitat nota de plată pentru ele. Contează, spune el, ce lasă artistul în urma sa, opera.
Nu cum şi-a plătit chiria.

Ambiţie

O poveste de Ducele Vandalilor

Un judecător i-a spus „pagubă cu intenţie răuvoitoare”. Altul a numit-o „distrugere a proprietăţii publice”.

La New York, după ce l-au prins paznicii de la Muzeul de Artă Modernă, judecătorul a redus în final capul de acuzare la „murdărire a domeniului public”. După Muzeul Getty din Los Angeles, judecătorul a numit ceea ce făcea Terry Fletcher „graffiti”.

La Getty sau la Frick sau la Galeria Naţională, infracţiunea lui Terry a fost aceeaşi. Doar că oamenii nu reuşeau să cadă de acord cum s-o numească.

Niciunul dintre judecătorii de mai sus nu trebuie confundat cu onorabilul Lester G. Myers de la Judecătoria Los Angeles, el însuşi colecţionar de artă şi, în fond, un tip de treabă. Criticul de artă despre care va fi vorba nu e Tannity Brewster, scriitor şi cunoscător în amănunt al scenei culturale. Şi relaxaţi-vă, nu va fi în niciun caz vorba despre Dennis Bradshaw, faimosul proprietar al Galeriei Pell/Mell, un loc unde, din întâmplare, unii o sfârşesc împuşcaţi pe la spate. Din când în când.

Nu, orice asemănare a personajelor cu persoane reale, în viaţă sau decedate, e pur accidentală.

Ce se întâmplă aici e o născocire. Nimeni nu-i „cineva” real, cu excepţia domnului Terry Fletcher.

Spuneţi-vă în continuare că e doar o poveste. Nimic din toate astea nu e real.

Ideea vine din Anglia, unde studenţii la arte se duc la poştă şi iau vrafuri din etichetele alea ieftine pentru scrisul adresei, oferite gratuit clienţilor. Fiecare oficiu poştal are maldăre întregi de etichete dintr-astea, cam de mărimea unei mâini cu degetele întinse, dar strânse. O mărime numai bună de ascuns în palmă. Etichetele au pe o parte o foiţă de hârtie cerată care se dezlipeşte. Sub care e un strat de lipici făcut să adere la orice, pe vecie.

Asta e şi farmecul lor. Tinerii artişti – nişte neică nimeni, de fapt – stau la ei în studio şi pictează o miniatură perfectă. Sau schiţează un studiu în cărbune, după ce-au dat eticheta cu un strat alb, de bază.

Apoi, cu eticheta în palmă, se duc să-şi expună mica lor operă. În vagoanele de tren. Pe banchetele din spate ale taxiurilor. Şi operele lor rămân „expuse” acolo pentru mai multă vreme decât v-aţi închipui.

Poşta a făcut etichetele astea dintr-o hârtie atât de ieftină încât nu le mai poţi dezlipi. Hârtia se rupe bucăţi-bucăţele încă de la margini, dar chiar şi acolo cleiul rămâne. Cleiul brut, cu gogoloaşe gălbui ca mucii, adună praf şi fum până când devine o pată neagră, mult mai urâtă decât mica pictură de şcoală. Oamenii şi-au dat seama că o operă de artă oarecare e mai bună decât cleiul hidos pe care-l lasă în urmă.

Aşa că oamenii lasă operele astea să atârne. În lifturi şi în cabinele de toaletă. În confesionale şi în cabinele de probă din magazine. Majoritatea, locuri în care câte-o pictură, două nu strică. Majoritatea pictorilor, fericiţi că munca lor e văzută. Pe vecie.

Şi totuşi – cine altcineva decât un american ar putea întinde coarda prea tare?

Marea idee i-a venit lui Terry Fletcher pe când stătea la coadă să vadă *Mona Lisa.* Deşi se apropia de tablou, acesta nu devenea mai mare. Era mai mare în manualele lui de istoria artei. Era în faţa celei mai faimoase picturi din lume, şi ea era mai mică decât o pernuţă de canapea.

Oriunde altundeva, ar fi fost atât de uşor să ţi-o strecori în palton şi să-ţi încrucişezi braţele. Atât de uşor s-o furi.

În timp ce coada se târa lent înspre tablou, pictura nici nu mai părea nu ştiu ce minune. Iată capodopera lui

Leonardo da Vinci şi nu părea să merite o zi întreagă de stat în picioare la Paris.

A fost aceeaşi dezamăgire pe care Terry Fletcher a simţit-o în faţa străvechii petroglife care-l înfăţişează pe dansatorul cu flaut, Kokopelli, şi pe care o zărise înainte imprimată pe cravate şi lucind pe vasele de plastic pentru câini. Brodată în covoraşele de baie şi pictată pe capace de W.C. Când s-a dus în cele din urmă în New Mexico să vadă originalul sculptat şi pictat pe o stâncă, primul lui gând a fost: *Ce banal…*

Toate picturile astea vechi, capodoperele astea meschine cu reputaţiile lor umflate, plus etichetele adezive ale poştei britanice, i-au dat ideea că el ar putea face mai bune. El picta mai bine şi ar putea să-şi strecoare lucrările în muzee, înrămate şi ascunse în haină. Nu de mari dimensiuni, desigur, dar le putea pune bandă dublu-adezivă pe spate, şi când prindea un

moment propice… să le lipească pe perete. Acolo să le vadă lumea, între un Rubens şi un Picasso… o lucrare originală de Terry Fletcher.

La Tate Gallery, înghesuind pictura lui Turner, *Furtuna de zăpadă: Armata lui Hannibal traversând Alpii,* iat-o pe mama lui Terry, zâmbind. Îşi şterge mâinile cu un prosop de vase cu dungi albe şi roşii. La muzeul Prado, sprijinită de portretul Infantei lui Velasquez, iat-o pe Rudy, prietena lui. Sau pe Boner, câinele lui.

Sigur, ar fi opera lui, semnătura lui, dar ar face-o pentru a aduce glorie oamenilor pe care-i iubeşte.

Păcat că majoritatea lucrărilor avea să sfârşească în toaletele muzeelor. Era singurul loc fără paznic sau camere de securitate. În orele mai puţin aglomerate, ar putea chiar să intre în toaleta femeilor şi să agaţe o lucrare.

Nu toţi turiştii vizitează toate galeriile dintr-un muzeu, dar toţi se duc la toaletă.

Părea să nici nu conteze cum arăta pictura. Ceea ce o făcea artă, o capodoperă, părea să depindă de locul în care e atârnată… de cât de bogată e rama… şi lângă ce alte lucrări se găsea. Dacă se documenta bine, găsea o ramă veche potrivită şi-şi agăţa tabloul în centrul unui perete plin, putea rămâne atârnat acolo zile întregi, poate săptămâni, până să-l sune cineva de la muzeu. Sau poliţia.

Au urmat capetele de acuzare: pagube răuvoitoare, distrugere, graffiti.

„Murdărirea domeniului public”, aşa a numit un judecător arta lui şi i-a ars o amendă şi o noapte la închisoare.

În celula în care-l vâră poliţiştii pe Terry Fletcher, toţi cei dinaintea lui au fost artişti, au zgâriat vopseaua verde, umplând toţi pereţii cu desene. Apoi semnându-se. Petroglife mai originale decât Kokopelli. Decât *Mona Lisa.* Create de vreun nume care nu era Pablo Picasso. În noaptea aceea, uitându-se la desene, Terry aproape s-a dat bătut.

Aproape.

A doua zi un bărbat a venit la el la studio, unde nişte muşte negre dădeau roată unei grămezi de fructe pe care Terry încerca s-o picteze când fusese arestat. Tipul era principalul critic de artă al unui concern de publicaţii. Era un prieten al judecătorului din seara precedentă, şi criticul ăsta a zis da, şi lui i se părea al dracului de amuzantă toată povestea. Chiar şi în mirosul dulceag al fructelor putrezite, printre muştele care bâzâiau, omul a spus că i-ar plăcea să-i vadă lucrările.

— Foarte bine, a spus criticul, privind pânză după pânză, fiecare îndeajuns de mică încât să încapă sub un palton. Foarte, foarte bine.

Muştele negre tot dădeau roată, aterizând pe merele atinse de putregai şi pe bananele negre, apoi zumzăiau în jurul celor doi.

Criticul purta ochelari cu lentile groase cât nişte hublouri de vapor. Îţi venea să strigi când îi vorbeai, aşa cum ai striga la cineva aflat la etaj într-o casă mare, în spatele unui geam, şi care nu vine să deschidă uşa.

Şi totuşi, absolut, în mod cert, în niciun caz, criticul NU era Tannity Brewster.

Mare parte dintre cele mai bune picturi ale sale, îi spuse Terry, se aflau încă sub cheie la tribunal, ca probe în procesele care urmau.

Dar criticul a spus că n-avea importanţă. În ziua următoare a venit însoţit de un patron de galerie şi de o colecţionară, persoane faimoase amândouă: opiniile lor apar mereu în revistele naţionale. Se uită tustrei la lucrări. Tot repetă numele unui artist faimos pentru printurile lui neglijente înfăţişând celebrităţi decedate, artist care-şi semnează lucrările cu litere uriaşe, folosind un spray roşu.

Încă o dată trebuie spus, patronul galeriei nu era Dennis Bradshaw. Colecţionara vorbea cu accent texan. Părul ei blond-roşcat avea aceeaşi nuanţă portocalie cam sinistră cu bronzul de pe umeri şi ceafă, însă nu era Bret Hillary Beales.

Era un personaj inventat în totalitate. Dar în timp ce-i privea tablourile, tot repeta cuvântul „profitabil”.

Avea un tatuaj mic pe gleznă, un singur cuvânt – *Sugar*[6] – scris cu litere dantelate chiar deasupra sandalei, dar în niciun caz, absolut, nici vorbă, NU era domnişoara Bret Hillary Beals.

Nu, personajele astea inventate, criticul şi patronul galeriei de artă şi colecţionara, îi spun în cele din urmă artistului nostru: Uite care-i târgul. Au investit milioane în lucrările autorului ăluia de printuri neglijente, care însă a inundat în ultima vreme întreaga piaţă de artă cu producţiile lui. Face bani cu grămada, dar în acelaşi timp valoarea operelor lui mai vechi tot scade. Valoarea investiţiei lor.

Târgul e următorul: dacă Terry Fletcher îl ucide pe autorul

[6] Cuvânt cu mai multe sensuri: „zahăr“, „iubită”, „bani”, „droguri” (în engl. în orig.).

de printuri – atunci criticul de artă, patronul şi colecţionara îl fac pe Terry celebru. Îl transformă într-o bună investiţie. Lucrările lui se vor vinde pentru o avere. Tablourile cu maică-sa, cu prietena, câinele sau hamsterul vor primi sprijinul de care au nevoie pentru a deveni clasice precum *Mona Lisa.* Precum Kokopelli, zeul zvăpăiat al indienilor hopi.

În studio, muştele negre dau roată aceleiaşi grămezi de mere moi şi banane fleşcăite.

Şi dacă te-ajută, îi spun ei lui Fletcher, tipul cu printurile şi-a câştigat faima doar fiindcă a ucis un sculptor leneş, care la rându-i a omorât un pictor băgăcios, care şi el a omorât un autor de colaje care-şi vânduse integritatea artistică.

Toţi ăştia sunt morţi, în vreme ce lucrările lor sunt expuse în muzee, ca un cont bancar a cărui valoare creşte mereu. Şi nici măcar nu-i valoare estetică: doar culorile se şterg în maroniul florii soarelui a lui Van Gogh, vopseaua şi lacul crapă şi se îngălbenesc. Sunt mereu mult mai mici în realitate decât în aşteptările oamenilor care stau toată ziua la coadă să le vadă.

Aşa funcţionează piaţa de artă de secole întregi, a spus criticul. Dacă Terry hotăra să nu preia această primă „comandă" adevărată, nu era nicio problemă. Dar avea înainte un viitor lung de procese neterminate, un şir de capete de acuzare împotriva sa. Oamenii ăştia de artă îl puteau şterge cu un singur telefon. Sau îl puteau agrava. Chiar dacă Terry nu făcea nimic, putea fi condamnat la închisoare pentru multă, multă vreme. În celula aia verde cu pereţi zgâriaţi.

Şi după aia cine i-ar mai da crezare unui puşcăriaş? Aşa că Terry Fletcher spune da. Îl ajută faptul că nu-l cunoaşte pe artistul de printuri. Patronul galeriei îi dă un pistol şi-i spune să poarte un ciorap de nailon tras pe faţă. Pistolul e de mărimea mâinii cu degetele întinse, dar ţinute strâns. Un instrument uşor de ascuns în palmă, e de mărimea unei etichete de colet, şi face şi el o treabă pe vecie. Artistul neglijent se va afla în galerie până la ora închiderii. După care se va îndrepta pe jos spre casă.

În seara aceea Terry Fletcher îl împuşcă, de trei ori – pac, pac, pac – pe la spate. Termină treaba mai repede decât i-a luat să-l agaţe pe Boner în Muzeul Guggenheim.

Peste o lună, Fletcher are primul lui vernisaj adevărat într-o galerie.

Care NU e Galeria Pell/Mell. Are aceeaşi podea în carouri negre şi roz şi un baldachin cu dungi asortate deasupra uşii, şi o

groază de oameni eleganţi vin să investească în artă, dar e o altfel de galerie, una născocită. Plină cu oameni eleganţi *inventaţi.*

După aia, cariera lui Terry se complică. S-ar putea spune că-şi face treaba prea bine, întrucât criticul îl trimite să ucidă un artist conceptual din Germania. Un artist performer din San Francisco. Un sculptor cinetic din Barcelona. Toată lumea crede că Andy Warhol a murit în urma unei operaţii de fiere. Că Robert Mapplethorpe şi Keith Haring au murit de SIDA.

De fapt… crezi ceea ce vor unii să crezi.

În tot acest timp, criticul îi spune lui Fletcher că dacă se retrage, lumea artei îi va pune în cârcă prima crimă. Sau mai rău.

Ce-i mai rău? întreabă Terry.

Şi ei nu răspund.

Cine altcineva decât un american ar putea întinde coarda prea tare?

Ocupat cu lichidarea tuturor artiştilor care s-au vândut, a artiştilor leneşi, a celor care lucrează de mântuială, Terry Fletcher nu mai are timp de propriile lucrări. Chiar şi tablourile cu Rudy şi cu maică-sa par fuşerite, neglijente, de parcă n-ar da doi bani pe ele. În ultima vreme tot scoate versiuni diferite ale lui Kokopelli cântând la flaut, dansând. Măreşte fotografii ale *Mona Lisei* la dimensiunile unui perete, apoi le colorează cu mâna în culori la modă în decoraţiunile interioare din anul respectiv. Şi totuşi, dacă poartă semnătura lui, oamenii cumpără. Muzeele cumpără.

Şi după anul ăsta de celebritate…

După anul ăla, într-o zi e la o galerie de artă şi stă de vorbă cu patronul. Acelaşi care i-a împrumutat o armă cu un an în urmă. NU Dennis Bradshaw. Afară strada e întunecoasă. Ceasul de la încheietură arată ora unsprezece. Patronul spune că trebuie să închidă şi să plece acasă. Ce s-o fi întâmplat cu pistolul ăla, Terry habar n-are.

Patronul deschide uşa şi afară e trotuarul scufundat în întuneric. Baldachinul cu dungi negre şi roz. Lunga plimbare până acasă.

Afară, stâlpii de iluminat sunt plini de micile picturi ale unor oameni pe care nu-i cunoşti. Peste tot pe stradă sunt lipite lucrările lor nesemnate. În timpul plimbării ăsteia lungi o să se întâmple, dacă nu astă seară atunci altă dată. Cu pasul următor, fiecare noapte va fi o plimbare într-o lume în care orice artist

vrea o şansă să devină cunoscut.

8

Suntem în foaierul maya, cu pereţii acoperiţi cu ipsos modelat ca un bazalt vulcanic. În roca asta falsă sunt sculptate siluetele unor războinici purtând câte o pânză peste coapse şi o coroană de pene. Luptători purtând cape de blană cu pete ca să arate ca nişte leoparzi. Întreaga încăpere spune povestea pe care vrea s-o accepţi ca fiind adevărată.

Papagali sculptaţi în ipsos îşi trag cozile în curcubeie de portocaliu şi roşu.

Din crăpături largi şi firide dărăpănate în zidurile de ipsos, cărora li s-a dat un aer străvechi, mult deasupra capetelor noastre răsar ghirlande de orhidee grase făcute din hârtie violet.

— Domnul Whittier avea dreptate, spune doamna Clark, privind în jur. Noi creăm tot teatrul ăsta care ne umple vieţile.

Doar praful şterge portocaliul penelor şi violetul fiorilor. Canapelele de lemn negru sunt acoperite cu imitaţii de blană de leopard. Sofalele şi feţele rânjite ale războinicilor şi bazaltul fals sunt toate împânzite de plasele cenuşii ale păianjenilor.

Doamna Clark spune:

— Câteodată parcă ne petrecem prima jumătate a vieţii căutând un dezastru.

Şi priveşte în jos la pieptul ei care iese drept în afară, o privire aproape imposibilă din cauza buzelor ei mărite artificial. Cât suntem tineri, spune ea, vrem ceva care să ne încetinească şi să ne ţină în loc îndeajuns ca să putem arunca o privire sub suprafaţa lumii. Dezastrul poate fi un accident de maşină sau un război. Care să ne facă să ne oprim. Poate fi să te îmbolnăveşti de cancer sau să rămâi însărcinată. Partea importantă e cum pare să ne ia prin surprindere. Dezastrul ne împiedică să trăim viaţa pe care ne-am plănuit-o când eram copii – o viaţă mereu pe fugă.

— Şi aşa ne creăm teatrul şi suferinţa de care avem nevoie, spune doamna Clark. Dar acest prim dezastru e un vaccin, o inoculare.

Toată viaţa, spune ea, cauţi dezastrul – urmăreşti cum dau probe dezastrele – ca să fii bine pregătit pentru când va sosi dezastrul suprem.

— Pentru când mori, spune doamna Clark.

Aici, în foaierul maya, sofalele şi scaunele negre sunt cioplite astfel încât să semene cu altarele din vârful piramidelor pe care victimelor umane li se smulgeau inimile din piept.

Covorul e un soi de calendar lunar, cercuri înlăuntrul altor cercuri, cu model negru pe portocaliu, lipicios de câte sucuri s-au vărsat pe el. La picioarele noastre se întinde o pată mucedă cu braţe şi picioare răşchirate.

Când te aşezi pe pernele de blană falsă încă se simte mirosul de floricele de porumb.

Asta e teoria ei. Extensiunea doamnei Clark la teoria domnului Whittier.

În lume avem parte de durere şi ură şi iubire ş bucurie şi război pentru că ni le dorim. Şi ne dorim tot teatrul care să ne pregătească pentru testul de-a înfrunta într-o zi moartea.

Mama Natură, stând cu braţele întinse în faţă ca o somnambulă, îşi depărtează degetele şi se uită la desenele cu henna care i s-au lăţit pe piele. Cu degetele unei mâini pipăie baza degetelor celeilalte mâini. Pipăind osul să vadă cât e de gros, Mama Natură spune:

— Credeţi că Lady Zdreanţă era pregătită? Spune: Dar domnul Whittier era?

Şi doamna Clark ridică din umeri. Spune:

— Contează?

Aşezată pe blana falsă, alături de Mama Natură, Directoarea Tăgadă şi-a răsucit un ciorap de nailon în jurul încheieturii stângi. Cu dreapta continuă să răsucească ciorapul tot mai strâns, în timp ce degetele mâinii stângi devin tot mai albe. Atât de albe încât până şi blana pisicii pare închisă la culoare pe lângă pielea ei alb-vineţie. Până când degetele alea albe, care nu mai simt nimic, se pleacă şi atârnă inerte din încheietură.

Cu mâna stângă în poală, Sfântul Fără-Maţe îşi pipăie degetul mare al mâinii drepte, îl mângâie în sus şi în jos cu pumnul stâng. Pipăie protuberanţele şi încheieturile degetului ca să nu le uite niciodată. Pentru când n-o să-l mai aibă.

Stăm aici cu toţii, privindu-ne unii pe ceilalţi. Aşteptând ca următorul punct din scenariu sau următorul dialog să pornească şi să se depene în versiunea noastră profitabilă despre adevăr.

Agentul Ciripel plimbă obiectivul camerei de la unul la altul. Microfonul cu cap metalic al Contelui Calomniei se iţeşte din buzunarul cămăşii.

Acest moment, anunţând oroarea reală a următorului.

Momentul ăsta se înregistrează deja peste moartea domnului Whittier, care s-a înregistrat peste moartea lui Lady Zdreanţă, care s-a înregistrat peste Miss America ţinându-i cuţitul la beregată domnului Whittier.

Mama Natură o întreabă pe doamna Clark:

— Aşa, şi de ce l-ai iubit?

— N-am venit aici pentru că l-am iubit *pe el,* răspunde doamna Clark. Agentului Ciripel îi spune: *Nu* îndrepta camera aia către mine. Arăt groaznic pe video… Totuşi, în lumina caldă a reflectorului camerei, doamna Clark zâmbeşte strângând din dinţi, un zâmbet de clovn cu buzele ei ca nişte baloane umplute cu apă, în timp ce spune:

— Am venit aici pentru că am văzut un anunţ.

Şi s-a încredinţat acestui om pe care nu-l cunoştea? L-a urmat şi l-a ajutat? Chiar ştiind că o va închide aici? Nu prea are sens.

Reverendul Fără Dumnezeu, cu faţa lui de carne crudă cusută cu aţă, cu sprâncenele rase, cu unghiile atât de lungi încât nu-şi poate strânge pumnul, spune:

— Dar ai plâns…

— Fiecare apostol sau discipol, spune doamna Clark, oricât ar fugi ca să-şi urmeze mântuitorul, fuge în aceeaşi măsură ca să scape de ceva.

În mijlocul războinicilor sculptaţi care ne păzesc, sub orhideele de hârtie vopsite şi pliate astfel încât să pară naturale, doamna Clark spune că avusese o fiică. Un soţ.

— Cassie avea cincisprezece ani, spune ea. Spune: O chema Cassandra.

Doamna Clark spune că atunci când găsesc un mormânt puţin adânc sau cadavrul victimei unui omor, detectivii ascund acolo un microfon. E procedura standard.

Face un semn din cap în direcţia Contelui Calomniei, a reportofonului din buzunar.

Poliţia se ascunde pe-aproape şi ascultă vreme de câteva zile sau săptămâni. Pentru că aproape întotdeauna ucigaşul se întoarce să vorbească cu victima. Mai de flecare dată. Trebuie să ne spunem povestea vieţii cuiva, şi ucigaşul nu poate vorbi despre propria crimă decât cu cineva care n-are cum să-l pedepsească. Cu prada sa.

Chiar şi un ucigaş simte nevoia să vorbească, să-şi spună povestea, atât de puternic încât se va întoarce şi va sta lângă groapă sau lângă leşul intrat în putrefacţie şi va pălăvrăgi bla-

bla vreme de ore întregi. Până când i se pare că are sens. Până când se convinge pe sine de povestea noii sale realităţi. Realitatea conform căreia… a avut dreptate.

De-aia aşteaptă poliţia.

Încă zâmbind, doamna Clark spune:

— Şi de-asta sunt aici. Spune: Ca voi toţi, am dorit doar un mod în care să-mi spun povestea…

Încă sub lumina caldă a videocamerei, doamna Clark spune:

— Te rog. Îşi ascunde faţa în mâini şi, printre degetele strânse, spune: O cameră video mi-a distrus căsnicia…

Privind în urmă
Un poem despre doamna Clark

— Instruieşti un nou angajat, spune doamna Clark, ca să preia vechea ta slujbă plicticoasă.
Atunci când creşti un copil.

Doamna Clark pe scenă, cu braţele încrucişate pe piept, fiecare mână ţinând cotul celeilalte ca un leagăn pentru nişte sâni aleşi de o femeie mult mai curajoasă.
O femeie cu o spinare mult mai solidă.
Sânii ăştia îi amintesc acum de toate greşelile despre care ea crezuse
c-o vor salva.
Pleoapele ei sunt tatuate cu portocaliul care arăta atât de şic
acum douăzeci de ani,
buzele ei mai întâi siliconate, de mărimea şi forma unor ventuze,
apoi tatuate cu nuanţa uitată a unei piersici atinse de brumă.
Frizura şi hainele ei de doamnă Clark, încremenite în timpul
În care-şi pierduse curajul şi renunţase să-şi mai asume vreun risc.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: Un film de amator cu o fetiţă purtând un coif de hârtie la o petrecere, prins cu elastic sub bărbie,
o fetiţă care suflă în lumânările de pe tort.
— Înainte să te dea afară, spune doamna Clark, o instruieşti pe nou-venită spunându-i…
Nu atinge. Frige!
Dă jos picioarele de pe canapea!
Şi… nu cumpăra niciodată ceva de nailon cu fermoar. Cu fiecare dădăceală, eşti obligată să treci din nou prin toate
alegerile pe care le-ai făcut,
să-ţi revezi şirul vieţii lecţie cu lecţie.
Şi după atâţia ani, vezi cu cât de puţin ai rămas, cât de mărginite ţi-au fost viaţa şi educaţia.
Cât de puţin curajul, cât de redusă curiozitatea.
Ca să nu mai vorbim de speranţe.

Doamna Clark pe scenă; oftează, sânii i se ridică mari cât nişte sufleuri

cât nişte pâini, apoi cad, se domolesc, se odihnesc. Spune că poate cel mai bun sfat e ceea ce nu-i poţi spune nicicum:

Să rămâi ca şi cum ai fi buricul lumii,
să-ţi fii propria autoritate supremă în orice privinţă,
propriul expert în toate cele,
infailibil,
omniscient.
Mereu, la fiecare ciclu, întotdeauna:
Foloseşte mijloace de contracepţie.

Postproducţie
O poveste de doamna Clark

În primele zile Tess şi Nelson Clark au mers înainte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce înseamnă că s-au îmbrăcat cu hainele de oraş şi au deschis portierele maşinilor. Au mers în continuare cu maşina la birou. Seara au stat la masa din bucătărie fără să-şi vorbească.

Şi ce.

Cei de la închirieri aveau să-i sune ca să-şi ia înapoi echipamentul de filmat.

Nelson era acasă, cu Tess, sau nu era.

În a treia zi, ea s-a coborât din pat doar ca să meargă la baie. Nici nu s-a obosit să dea telefon la serviciu să le spună că era bolnavă. Inima continua să-i bată, orice ar fi încercat. Ceea nu înseamnă că a încercat totul.

Nu merita efortul să se apuce de băut sau să măsoare maşina ca să vadă cât de lung trebuia să fie furtunul pentru a ajunge de la ţeava de eşapament la geamul de pe partea şoferului. Nu merita în niciun caz să meargă la doctorul din circumscripţie şi să-l mintă în faţă ca să obţină nişte sedative. Celelalte lucruri pe care a fi putut să le facă, de pildă, să-şi taie venele cu lama, păreau doar nişte fapte dintr-un plan stupid, menit să-i rezolve toate problemele deodată.

Reflectoarele şi camera erau încă îngrămădite în jurul patului soţilor Clark.

Sinuciderea i se părea doar un alt plan agresiv care să-i rezolve viaţa. Dacă aprindeau reflectoarele şi porneau camera, şi-ar fi putut filma moartea – un film *snuff* în două părţi. Un miniserial. Un alt Mare Proiect. Dacă se sinucidea, ar fi fost doar atât: o exagerare. Un alt început, mijloc, sfârşit.

Să meargă la lucru părea o nebunie. Să mai mănânce vreodată avea la fel de puţin sens ca a planta bulbi de lalele în umbra unei bombe atomice care se prăbuşeşte.

E totul doar o amintire acum, dar Nelson a fost cel care a verificat contul lor de economii. El a fost cel care a spus că singura modalitate prin care îşi puteau permite să aibă un copil era să facă un film pentru adulţi.

— Într-o bună zi, spune doamna Clark, asta o să ţi se

întâmple şi ţie, şi în secunda aia viaţa ta ţi se va părea cu vreo sută de ani prea lungă…

În a cincea zi de zăcut în pat, ar jura că trăiesc de când lumea. Să zaci în pat zi după zi, probabil cam aşa se simte un vampir. Închipuie-ți că te-ai născut cu mii de ani în urmă şi tot faci aceleaşi greşeli stupide. Timp de mii de ani tot mergi în baruri şi cluburi şi crezi că te distrezi de minune. Îţi închipui că eşti în centrul atenţiei. Ai un soţ despre care crezi că arată bine. Crezi că amândoi sunteţi aşa de pizdoşi.

Soţii Clark credeau că multe cupluri se îmbogăţeau de pe urma filmelor pentru adulţi. Industria filmelor de amatori are succes doar pentru că pornografia video a creat cererea. Toate cuplurile cu excepţia lor îşi suplimentau fondurile în timpul liber. Alte cupluri căsătorite nu-şi iroseau partidele de sex fără să fie privite, apreciate de necunoscuţi. Mai întâi închiriau o cameră de filmat şi masa de montaj. Găseau apoi un distribuitor pentru filmul lor. Fiind căsătoriţi, spusese Nelson, nici măcar nu era păcat.

Acum n-are sens să se dea jos din pat şi să şteargă caseta. Ar fi ca şi cum ai sparge o oglindă fiindcă îţi arată adevărul. Ca şi cum ai ucide mesagerul care-ţi aduce veşti proaste.

— Stând în pat zi după zi, spune doamna Clark, îţi dai seamă că nu ţăruşii ucid vampirii.

Ci balastul emoţional şi dezamăgirile pe care le duc în cârcă secol după secol.

Îţi place să crezi că devii tot mai amuzant şi mai deştept. Cât timp faci eforturi, te îndrepţi înspre Marele Pot. Aşa trebuie că te simţi ca vampir în primele două sute de ani. După aia rămâi doar cu aceeaşi relaţie eşuată înmulţită cu două sute.

Şi ce.

Problema tinereţii veşnice e că tinzi să amâni. Aşa că soţii Clark au învăţat cum să facă un film. Ceea ce a implicat, printre altele, faptul că Nelson s-a ras în jurul pulii, ca să pară mai mare. Tess şi-a făcut implanturi la sâni, cât de mari o ţinea spinarea. În timpul unui singur somn de după-amiază a căpătat genul de bust autonom pe care-l vezi doar în filmele pentru adulţi. Şi-a căptuşit interiorul buzelor cu tuburi pline cu spumă, care i-au dat un botic numai bun de muie pentru tot restul vieţii. S-au înscris amândoi la sesiuni de bronzat, douăzeci de minute de două ori pe zi. Şi-au citit unul altuia cu voce tare, ca să înveţe, cum montajul video se face cu ajutorul marcajelor de timp care însoţesc fiecare moment al înregistrării.

Fiecare moment poartă un cod cu ora, minutul, secunda şi numărul exact al cadrului. Codul 01:34:14:25 înseamnă prima oră, minutul treizeci şi patru, secunda paisprezece, cadrul douăzeci şi cinci al benzii. Când montezi fie şi numai un film pe video pentru adulţi, trebuie să creezi o realitate falsă. Trebuie să faci aluzie la o relaţie, punând evenimentele unele lângă altele. Acest itinerar de imagini trebuie să-l conducă pe privitor de la un act sexual la celălalt. Trebuie să falsifici până obţii continuitate. Iluzia trebuie să aibă sens.

Au înregistrat majoritatea scenelor de sex oral înainte de 10:22:19:02.

Au filmat o groază de material genital până la 25:44:15:17.

Au filmat nişte scene perianale şi apoi altele perivaginale până la 31:25:21:09.

Şi au terminat cu analul la 46:34:07:15.

Întrucât filmele astea se termină toate la fel, contează cum ajungi acolo, călătoria până la marele orgasm e importantă. Orgasmul e doar o simplă formalitate. Material de duzină.

Un alt lucru de ţinut minte e că lungimea unui cadru într-un film video e de la opt până la cincisprezece secunde. Tess şi Nelson trebuie să lucreze împreună cam câte douăzeci de secunde odată. După care, trebuie să se scoale şi să apese pe butonul PAUSE. Mută camera într-un alt unghi şi refac iluminatul scenei. Mai filmează douăzeci de secunde. Căsătoria lor se află încă în punctul în care sexul e distractiv, dar după prima zi de filmare, singurul lucru care-i mai impulsionează să continue sunt banii pe care o să-i scoată. Banii şi copilul.

— Amândoi eram, spune doamna Clark, plini de energie ca nişte căţei care ţopăie înainte de-a primi de mâncare.

Tess şi Nelson n-au arătat niciodată mai bine decât înainte de-a începe filmările. Asta a fost partea cea mai proastă. Mare parte dintr-o săptămână şi-au petrecut-o în dormitor. Chiar şi având contact doar câte douăzeci de secunde, trebuie c-au făcut sex cam patruzeci şi opt de ore în total. Cu luminile încinse uscându-le sudoarea de pe piele.

Ca să rămână excitaţi, au aşezat un televizor în afara cadrului şi-au au pus un film porno la care se puteau uita în timp ce înregistrau. Asta a devenit cartonul lor cu indicaţii sau teleprompterul lor. Ca şi soţii Clark, oamenii din film păreau să privească undeva în afara cadrului, la un alt film. Acest lanţ de voyeurisme – ei uitându-se la unii care se uitau la rândul lor la alţii – le plăcea. Filmul la care se uitau soţii Clark era vechi de

cinci ani. Bărbaţii aveau favoriţi lungi şi femeile purtau cercei care atârnau şi fard de pleoape de un albastru electric. Cine ştie cât de vechi era filmul la care se uitau ei, dar soţii Clark se simţeau mai bine ştiind că erau cu toţii legaţi, ca într-o ghirlandă de floricele, dincolo de timp.

Oamenii ăştia arătau cam de vârsta lor pe casetă, însă acum probabil erau între două vârste. Erau tineri, cu muşchi lungi, bine reliefaţi la picioare şi braţe, dar se mişcau rapid, ca şi cum s-ar fi uitat afară din cadru la un cronometru.

Ca să-şi smulgă câte un zâmbet, Tess şi Nelson spuneau pe rând ce vor face cu banii.

Vor cumpăra o casă.

Vor călători în Mexic.

Vor face filme adevărate. Lungmetraje. Vor înfiinţa propria lor companie de producţie independentă, şi nu vor mai munci niciodată pentru alţii.

Îşi vor numi copilul Cassie dacă va fi fetiţă.

Baxter, dacă va fi băiat. În loc de un film vechi cu naşterea, într-o zi îi vor arăta copilului momentul concepţiei lui. Baxter va vedea cât de sexy şi de în temă erau bătrânii. Părea o idee atât de progresistă.

Şi după aia, nu va mai trebui să facă sex niciodată, în vecii vecilor.

Cu cât treaba devenea mai grea, cu atât se aşteptau să câştige mai mult. Cu cât îi dureau mai mult să se atingă pe pielea crăpată sau să se întindă pe salteaua rece, scăldată în sudoare, cu atât mai luminos trebuia să-şi închipuie viitorul. Feţele îi dureau de la atâta zâmbit. Îi ardea pielea înroşită de mângâieri. Cu cât maratonul dura mai mult, cu atât recompensa trebuia să crească la proporţii tot mai incredibile.

Apoi, în cât timp îi ia unui doctor să-ţi spună că boala ta e mortală sau unui judecător să pronunţe o condamnare la moarte, au terminat.

Soţii Clark îşi făcuseră unul altuia toate lucrurile imaginabile. Le mai rămânea doar montajul.

Asta trebuia să fie partea amuzantă.

Diferenţa între cum arăţi şi cum te vezi e de ajuns pentru a-i omorî pe cei mai mulţi dintre oameni.

Şi poate că vampirii nu mor pentru că nu se pot vedea în poze sau în oglindă.

— Oricât montaj am fi făcut, spune doamna Clark, nu ne-ar fi salvat.

Toate exerciţiile de aerobic şi operaţiile estetice din lume nu i-ar fi putut face să arate aşa cum îşi închipuiau înainte să vadă înregistrarea. N-au văzut decât două animale lipsite de păr, cu pielea de un roz închis şi cu proporţii aiurea, aşa cum arată corciturile de câini, cu picioare scurte şi gâturi lungi şi torsuri groase fără talie. Rânjeau cu nişte zâmbete largi cât capcanele de urs, în timp ce ochii le fugeau la aparatul de filmat să se asigure că mai era cineva atent. Îşi sugeau burţile.

Şi mai rea decât urâţenia lor comună era dovada că îmbătrâneau. Buzele lor ţocăiau sonor şi pielea le era lăsată şi îngroşată în jurul orificiilor. Trupurile lor se legănau împreună de parcă ar fi fost o maşinărie străveche forţată să lucreze la viteză maximă până la dezintegrare.

Penisul erect al lui Nelson părea strâmb şi murdar, ca un gunoi din tomberonul unei băcănii chinezeşti. Buzele şi sânii lui Tess păreau mari-ca-la-panaramă, cu cicatricile de un roşu aprins.

Şi ce.

Tess Clark a plâns în timp ce se priveau din toate unghiurile, în toate poziţiile. Au privit fiecare parte a corpurilor lor, de la tălpile picioarelor la scalp, secretele dintre picioare, părul ascuns la subsuoară, le-au privit pe toate până când s-a terminat caseta şi i-a lăsat în întuneric.

Doar atâta erau.

După aia, chiar şi plânsul părea un alt mod jalnic de-a trece peste moment. Orice emoţie părea o cale prostească şi fără rost de-a tăgădui ceea ce văzuseră. Orice faptă părea un nou început al unui alt vis stupid, osândit.

Puteau face un alt film. Înfiinţa propria lor companie de producţie. Însă acum, orice ar fi făcut, ştiau că nu era real. Nu vor fi niciodată aşa cum şi-au închipuit.

Şi oricât s-ar fi străduit, oricâţi bani ar fi făcut, amândoi urmau să moară.

În două zile cu un aparat de filmat închiriat îşi consumaseră rezerva de-o viaţă de interes pentru celălalt. Niciunul nu mai avea vreun secret.

I-au tot sunat de la ABC, firma de închirieri, ca să-şi recupereze reflectoarele şi camera. Compania le-a tot taxat cărţile de credit până când au ajuns să datoreze mai mulţi bani decât strânseseră vreodată.

Într-o zi Nelson Clark s-a rostogolit din pat ca să împacheteze echipamentul, să-l ducă înapoi, şi nu s-a mai întors.

Peste o săptămână, doamnei Clark nu i-a mai venit ciclul.

— Sânii ăştia uriaşi, spune doamna Clark, ar fi trebuit să fie o deducere de taxe.

Erau însă doar aparenţa unui lucru masiv şi matern. Şi acum avea să aibă şi un copil.

Nelson Clark nu s-a mai întors la domiciliu. Într-un oraş atât de mare, sute de soţi îşi părăsesc nevestele în fiecare an. Copii fug de acasă. Soţi evadează. Oameni dispar.

Şi ce.

Tess Clark a ars caseta, dar o vede de câte ori închide ochii. Chiar şi acum, după aproape şaisprezece ani. Chiar şi acum, când copilul ei s-a născut, a crescut şi a murit.

Copilei i-a dat numele Cassandra.

9

Doamna Clark o găseşte pe Directoarea Tăgadă în salonul renascentist italian, prăbuşită pe o masă neagră de lemn masiv. De pe masă picură sânge pe toate laturile. Sângele lipicios, deja acoperit cu un strat de păr de pisică. Directoarea Tăgadă, cu ciorapul de nailon răsucit şnur în jurul încheieturii. În masă e implântat un satâr. Deasupra ciorapului de nailon, mâna Directoarei zace albă într-o băltoacă de un roşu închis.

Pe podea, sub masă, Cora Reynolds mestecă un arătător retezat.

— Draga mea, spune doamna Clark, uitându-se la ciotul însângerat care începe să prindă crustă, în timp ce Directoarea înfăşoară un petic de mătase galbenă în jurul lui ca să-l acopere. Doamna Clark se apropie s-o ajute să panseze mai strâns şi spune:

— Cine ţi-a făcut asta?

Directoarea Tăgadă răsucește garoul de nailon şi mai tare şi zice:

— Tu mi-ai făcut-o.

În momentele astea toţi căutăm câte-o chestie mai extremă.

Cu toţii vrem ceva care să ne umfle rolurile. Să ne pună personajul în centrul atenţiei după ce vom fi salvaţi.

Şi-n plus e şi un mod de-a hrăni pisica.

Cel care se va putea lăuda cu cea mai mare suferinţă, cu cele mai multe cicatrice, acela va avea rolul principal în mintea publicului.

Dacă lumea de afară ar sparge uşa să ne salveze chiar acum, Directoarea Tăgadă ar fi cea mai chinuită victimă, arătându-le cioturile degetelor retezate de la mâini şi picioare, etalându-le ca să stârnească compasiune. Devenind personajul principal. Cel din segmentul A al oricărui talk-show.

Ceea ce înseamnă că noi, restul, avem roluri secundare.

Ca să nu fie întrecut, Sfântul Fără-Maţe a împrumutat un satâr de la Bucătarul Asasin şi şi-a retezat degetul mare al mâinii drepte. O policarectomie radicală.

Ca să nu i se ia faţa, Reverendul Fără Dumnezeu a cerut satârul împrumut şi şi-a hăcuit degetele mici de la picioare.

— Ca să devin celebru, a spus el, şi după aia să pot purta pantofi cu toc *foarte* strâmţi.

Tapetul verde şi draperiile de mătase din salonul italian sunt împroşcate cu sânge care pare negru în lumina electrică. Podeaua, covorul, sunt atât de lipicioase încât la fiecare pas îţi ies pantofii din picioare.

Veriga Lipsă zice că un deget lipsă te-ajută să nu-ţi mai stea gândul la foame. Veriga poartă o robă de episcop, din brocart ţesut cu fire de aur la margini, însă de sub guler îi ies smocuri de păr negru. Poartă o perucă pudrată care îi face barba neîngrijită şi capul pătrat să pară de două ori mai mari.

Pe lângă coada lui de cal, Ducele Vandalilor mai poartă cămaşă şi pantaloni de piele cu franjuri lungi, fluturându-i din fiecare cusătură. Îşi mestecă guma cu nicotină. Mama Natură şchioapătă în sandale cu toc care îi arată degetele retezate de la picioare, iar colierul cu clopoţei scoate clinchete la fiecare pas. Ronţăie o lumânare de cuişoare-nucşoară.

Ne încălzim cu toţii în bluze de poet cu horbote precum cele ale lordului Byron. Sau în fuste lungi cu jupe dedesubt, din care purta probabil Mary Shelley. În mantii de Dracula căptuşite cu satin roşu. În cizme grele de Frankenstein.

Tot cam prin perioada asta, Sfântul Fără-Maţe ne întreabă dacă poate fi el ăla care se îndrăgosteşte.

Orice poveste are nevoie de un subiect secundar romantic, spune el, ţinându-şi pantalonii cu o mână. Ca să acoperim toate segmentele de marketing, avem nevoie de doi tineri prinşi într-o dragoste adâncă şi deznădăjduită, ţinuţi departe unul de altul de un personaj crud şi rău.

Sfântul Fără-Maţe stă de vorbă cu domnişoara Hapciu în salonul italian cu scaunele lui brodate şi fâşii de mătase verde între ferestrele înalte cu geam oglindă: e locul în care se poate

înfiripa o idilă.

— M-am gândit să mă îndrăgostesc de Tovarăşa Lătrău, zice Sfântul Fără-Maţe.

Lângă ei, satârul e împlântat în masa lungă de lemn: stafia domnului Whittier aşteptându-şi următoarea victimă.

Ştergându-şi nasul într-o parte, domnişoara Hapciu îl întreabă dacă i-a spus şi Tovarăşei Lătrău despre îndrăgostirea asta. După ce ne salvează, în timpul campaniei de marketing şi promovare media, cei doi care s-au zbătut să fie împreună va trebui măcar să se prefacă îndrăgostiţi. Cum se comportă aici nu contează, dar după ce se deschid uşile va trebui să se sărute şi să se îmbrăţişeze de câte ori camerele sunt pe ei. Oamenii o să se aştepte la o nuntă. Poate chiar la copii.

Fluturându-şi genele peste ochii injectaţi, domnişoara Hapciu spune:

— Alege-ţi o fată pe care te poţi preface c-o iubeşti pentru tot restul vieţii…

Sfântul Fără-Maţe zice:

— Atunci ce zici de mine şi Contesa Clarviziune?

În opinia Sfântului, o căsătorie contrafăcută cu el bate de departe retezatul degetelor. Orice femeie de aici ar trebui să fie încântată de ocazie.

Şi, zâmbind, cu faţa aproape de a lui, domnişoara Hapciu spune:

— Ce zici de noi doi?

Şi Sfântul Fără-Maţe zice:

— Ce zici de Baroneasa Degerătură?

— Aia n-are buze, spune domnişoara Hapciu. Adică, *efectiv* n-are buze.

— Ce zici de Miss America?

— Ea oricum va fi celebră din cauza sarcinii… spune domnişoara Hapciu. Spune: Eu nu-s gravidă şi *am buze…*

Directoarea Tăgadă şi-a tăiat deja din degete. La fel şi Sora Justiţiară – şi de la mâini, şi de la picioare – cu acelaşi cuţit de dezosat pe care Lady Zdreanţă l-a împrumutat de la Bucătarul Asasin pentru a-şi tăia urechea. Planul lor e ca după ce suntem salvaţi, să spună lumii cum le-a torturat domnul Whittier, ciopârţindu-le bucăţică cu bucăţică în fiecare zi în care n-au fost în stare să producă o capodoperă. Sau doamna Clark s-a ocupat cu tăiatul în vreme ce domnul Whittier ţinea locului victima care ţipa pe masa lungă de lemn negru din salonul italian.

Masa e deja scrijelită de la loviturile date cu satârul

Bucătarului Asasin, lovituri de antrenament, lovituri timorate, lovituri încununate de succes.

— OK, spune Sfântul Fără-Maţe, ce zici de Mama Natură?

E clar, vrea un masaj la picioare, un nou fel de-a şi-o face. O treabă la labă. Altă metodă *hands-free* pe lângă morcovul invizibil, ceara de lumânare, piscina. E mai degrabă nevoie sexuală decât subiect romantic.

Ceva mai bine, zice domnişoara Hapciu. Zice:

— Dar ştii ce şi-a făcut la nas, nu?

Săraca domnişoară Hapciu, tuşea mereu din cauza sporilor de mucegai pe care eram nevoiţi să-i respirăm, dar chinul ei era nimic pe lângă suferinţa Mamei Natură, care împrumutase un cuţit de tranşat ca să-şi secţioneze fiecare nară, până la rădăcina nasului, şi acum clopoţeii ei clincheteau şi cruste descuamate zburau în toate părţile când râdea.

Dar aveam totuşi nevoie de o poveste secundară romantică. *Oricare* i-ar fi fost desfăşurarea.

De fapt, domnul Whittier a fost cel care i-a despicat nasul Mamei Natură.

— Dar e mort, spune doamna Clark.

Domnul Whittier a făcut-o înainte de-a muri, spune Veriga Lipsă. Cum toţi ne retezăm degete şi urechi, nimeni n-o să iasă de aici fără măcar o cicatrice ca lumea. Fără un ciot pe care să-l arate de aproape la televizor. Domnul Whittier a făcut-o ca să-i despartă pe Sfânt şi pe Mama Natură. Să-i pedepsească pentru că s-au îndrăgostit.

În versiunea noastră, fiecare deget de la mână sau de la picior a fost mâncat de personajele negative, pe care n-o să le creadă nimeni.

Peţitorul i-a întrebat pe unii, pe alţii, căutând pe cineva dispus să-i reteze penisul. Pentru că tortura respectivă se potriveşte perfect cu o veche glumă a familiei lui.

O singură tăietură, spune el, şi toate problemele tale se rezolvă. Doar cu o sculă retezată zăcând pe jos.

— Şi-aşa n-o folosesc la nimic, zice Peţitorul zâmbind.

Şi ne face cu ochiul.

Până acum nu s-a oferit nimeni să dea cu satârul. Nu pentru c-ar fi prea scârbos, prea oribil, ci pentru că l-ar aşeza drept în loja de onoare. Nimeni dintre noi nu poate bate un penis retezat.

Şi totuşi, dacă ar face-o – şi ar muri din cauza hemoragiei –, ar însemna că drepturile de autor se împart doar la cincisprezece. Paisprezece dacă domnişoara Hapciu s-ar grăbi

odată să se sufoce cu mucegaiul. Treisprezece, dacă Miss America ar avea bunul-simţ să moară la naştere.

Cum toţi ne dăm bucăţelele tăiate pisicii, Cora Reynolds s-a făcut uriaşă.

— Dacă-ţi tai scula, spune Directoarea Tăgadă, să nu cumva să i-o dai pisicii. Zice: N-am chef să mă gândesc la aşa ceva de câte ori mă linge Cora pe faţă…

Scormonind după bandaje, am găsit costumele. Căutam în culise pânze curate pe care să le tăiem fâşii, şi am dat peste robe şi vestoane de vodevil şi operetă. Împăturite în hârtie, împreună cu bucăţi de naftalină, aşezate în cufere şi în pungi de haine, am dat peste crinoline şi togi. Peste chimonouri şi kilturi. Peste cizme şi peruci şi armuri.

Fiindcă doamna Clark a tăiat cablul maşinii de spălat, toate hainele pe care le-am adus cu noi put din cauza transpiraţiei şi a jegului. Fiindcă domnul Whittier a stricat centrala termică, în clădire e tot mai frig. Aşa că am început să purtăm tunici şi saronguri şi jachete. Brocarturi satinate şi catifele. Pălării de pelerini cu catarame de argint. Mânuşi de piele albă lungi până la cot.

— Cu toate încăperile astea… spune Contesa Clarviziune, cu turbanul ei pe cap, împiedicându-se, tăindu-şi degetele de la picioare, dar nu şi brăţara de securitate de la încheietură. Cu toate hainele astea… şi sânge peste tot… spune ea, mă simt de parc-aş fi într-o poveste foarte sinistră de-a fraţilor Grimm.

Am purtat gulere de blană confecţionate din animăluţe care se muşcau unele pe altele de cur. Vizoni şi jderi şi nevăstuici. Moarte, dar cu dinţii bine înfipţi.

Aici, în salonul italian, în genunchi, ţinându-i mâna însângerată şi uitându-se în sus la nasul ei despicat, Sfântul Fără-Maţe i-a spus Mamei Natură:

— Poţi să te prefaci că mă iubeşti pentru tot restul vieţii?

Şi, în genunchi, a strecurat inelul cu diamant de trei carate, inelul roşu şi lipicios pe care-l retezase cu tot cu deget de pe mâna lui Lady Zdreanţă. Sfântul a strecurat rămăşiţele scânteietoare ale lordului Zdreanţă pe degetul pictat cu henna roşie al Mamei Natură.

Şi stomacul i-a chiorăit.

Şi ea a râs, împroşcând peste tot cu sânge şi bucăţi de crustă.

Acum până şi cămăşile de mătase sau de pânză sunt scorţoase şi îmbibate cu sânge. Degetele mănuşilor atârnă

goale. Pantofii şi cizmele sunt umplute cu şosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Gulerele de blană, nevăstuicile şi jderii, sunt moi ca blana pisicii.

— Daţi-i în continuare de mâncare pisicii, spune Miss America, şi-o să poată fi curcanul nostru de Ziua Recunoştinţei.

— Nici măcar în glumă… îi spune Directoarea Tăgadă, scărpinând burta grasă a pisicii. Micuţa Cora e *puiul meu…*

Cu rădăcinile castanii vizibile sub părul ei platinat, ca un etalon care arată cât am stat închişi aici, Miss America urmăreşte cu privirea mâţa care curăţă de carne un alt deget. Ridicându-şi ochii spre Directoarea Tăgadă, zice:

— Dacă tu ai fost aia care mi-a luat roata de exerciţii, o vreau înapoi. Cu mâinile uşor depărtate, zice: E din plastic roz şi cam *atâta* de mare. Ţi-o aminteşti, nu?

Măturând părul de pisică de pe bandajele ei de mătase galbenă, Directoarea spune:

— Şi de copilul din burtă ce zici?

Şi, mângâindu-şi burtica, Miss America spune:

— Peţitorul ar trebui să-mi dea *mie* penisul lui să-l mănânc. Spune: Eu sunt aia care *nu mănâncă* pentru doi…

Fişa postului
Un poem despre Directoarea Tăgadă

— Un ofiţer de poliţie, spune Directoarea Tăgadă, trebuie să-l protejeze
până şi pe un satanist.
N-are de ales.

Directoarea Tăgadă pe scenă, mânecile de tweed ale jachetei
îi dispar la spate,
unde mâinile ei ascunse se ating,
În postura din faţa unui pluton de execuţie.
Părul ei grizonat e tuns scurt dinadins ca să pară ţepos.

Pe scenă, în loc de lumina unui reflector, o secvenţă de film:
În alb-negru, cu paraziţi, înregistrarea unei camere video de securitate:
suspecţi arestaţi, stând în şir pentru a fi identificaţi de vreun martor.
Suspecţi luptându-se cu cătuşele, cu hainele trase peste cap, intrând în tribunal.

Pe scenă stă Directoarea Tăgadă, cu umflătura tocului de umăr al pistolului bombându-i reverul jachetei.
Tivul fustei de tweed aproape îi ajunge la bascheţii ei răsfrânţi,
cu şireturile înnodate de două ori.

Spune:
— E datoria unui ofiţer al legii să moară pentru fitecine.
Ai putea muri pentru ăia care iau câinii la şuturi. Pentru dependenţii de droguri. Pentru comunişti. Pentru luterani.
Ai putea muri protejând şi servind băieţi de bani gata. Pedofili. Pornografi. Prostituate.
Dacă glonţul următor ţi-e sortit.

Cu faţa năpădită de victime şi criminali, în alb-negru,
Directoarea Tăgadă spune:
— Ai putea muri pentru transexualii care trăiesc din ajutor

social…

Sau pentru travestiţi.

Pentru oameni care te urăsc şi pentru oameni care te-ar numi erou.

N-ai cum să faci diferenţa când îţi vine sorocul.

— Şi dacă eşti prost de-a binelea, spune Directoarea Tăgadă, mori făcându-ţi

Încă speranţe.

Că ai făcut lumea puţin mai bună.

Şi că poate, poate că moartea ta e ultima.

Exod

O poveste de Directoarea Tăgadă

Să ne înţelegem.

Nimeni de-aici nu-i ia apărarea Corei.

Cu vreo doi ani în urmă a fost singura dată când s-a întâmplat ceva asemănător. În fiecare primăvară şi toamnă toţi angajaţii agenţiei locale urmează un curs care să le reîmprospăteze cunoştinţele despre respiraţia gură la gură. Despre resuscitarea cardio-respiratorie. Fiecare grup se întâlneşte în cabinetul sanitar ca să exerseze masajul cardiac pe manechinul din dotare. Lucrează perechi, directoarea agenţiei pompează pieptul, celălalt îngenunchează, prinde manechinul de nas şi-i suflă aer în gură. Manechinul e un model Betty Suflătoarea, doar cap şi tors. Fără braţe sau picioare. Cu buze albastre de cauciuc. Cu ochii de plastic turnat, privind fix. Ochi verzi. Şi totuşi, cei care le produc, oricine-or fi, i-au lipit gene lungi. I-au lipit o perucă *glamour,* de femeie seducătoare din anii ’40, al cărei păr roşu e atât de mătăsos încât nici nu-l simţi printre degete până când cineva îţi spune „Ia-o, mă, mai uşor…”.

În timp ce îngenunchea lângă manechin şi îşi răşchira unghiile date cu ojă roşie pe pieptul lui, directoarea agenţiei, directoarea Sediak, le-a spus că toate păpuşile astea sunt turnate după masca mortuară a unei tinere franţuzoaice.

— E o poveste adevărată, le-a spus ea.

Faţa asta de pe podea e a unei fete care s-a sinucis şi a fost pescuită din apă acum mai bine de un secol. Avea aceleaşi buze albastre. Aceeaşi ochi stinşi, privind fix. Toate Suflătoarele Betty sunt făcute după faţa tinerei care s-a aruncat în Sena.

N-o să aflăm niciodată dacă s-a sinucis din dragoste sau din singurătate. Dar detectivii de atunci au luat un mulaj de gips al feţei, ca s-o poată identifica, şi, câteva zeci de ani mai târziu, un fabricant de jucării a intrat în posesia măştii şi a folosit-o ca să toarne faţa primei păpuşi Betty.

Cu toate că există riscul ca odată şi-odată, într-o şcoală sau uzină sau în armată, cineva să se aplece peste ea şi să recunoască faţa surorii, mamei, fiicei sau soţiei moarte demult, fata asta moartă e sărutată de milioane de oameni. Timp de

generaţii, milioane de necunoscuţi şi-au atins buzele de ale ei, exact buzele fetei înecate. Pentru tot restul istoriei, pretutindeni în lume, oamenii vor încerca să salveze aceeaşi femeie moartă.

Femeia asta care nu dorea decât să moară.

Fata transformată în obiect.

Nimeni nu spune propoziţia de mai sus. Dar nimeni n-a avut de ce s-o spună.

Aşa că, anul trecut, Cora Reynolds împreună cu alţii se duc la cabinetul sanitar şi o scot pe Betty Suflătoarea din valiza ei de plastic albastru. O aşază pe linoleum. Îi tamponează gura cu apă oxigenată. Procedura standard de igienă. O altă prevedere locală. Directoarea Sediak îşi aşază palmele în mijlocul pieptului lui Betty. Pe stern. Cineva îngenunchează ca s-o prindă de nas. Directoarea apasă pieptul de plastic. Şi tipul aflat în genunchi, cu buzele lipite de buzele de cauciuc ale lui Betty, începe să tuşească.

Se lasă pe spate, pe călcâie, tuşind. Apoi scuipă. Pleosc, o flegmă acolo pe linoleumul din cabinet. Tipul îşi şterge gura cu dosul mâinii şi zice:

— Mă-sa, ce pute.

Şi ceilalţi strânşi în jurul lui, inclusiv Cora Reynolds, restul grupei, se apleacă mai aproape.

Ghemuit pe vine, tipul zice:

— E ceva înăuntru. Îşi acoperă gura şi nasul cu mâna. Cu faţa întoarsă într-o parte, cât mai departe de gura de cauciuc, dar încă privind păpuşa, zice: încă o dată. Apas-o din nou. Tare.

Aplecată peste Betty, cu podul palmelor pe pieptul ei, directoarea apasă.

Şi un balonaş grăsos se umflă între buzele de cauciuc albastru ale păpuşii. Făcut dintr-un lichid ca un sos de salată, subţire şi lăptos, balonaşul se tot măreşte. Cât o perlă grasă şi cenuşie. Apoi cât o minge de ping-pong. Cât una de baseball. Până se sparge. Împroşcând peste tot supa aia grăsoasă, albicioasă. Cultura aia subţire de laborator împrăştie un nor puturos în încăpere.

Până în ziua aia, toată lumea a avut acces liber la cabinetul sanitar. Puteau să se închidă înăuntru. Să desfacă patul pliant şi să tragă un pui de somn în pauza de prânz. Sau dacă aveau o migrenă. Sau crampe. Aici găseau trusa de prim ajutor. Toate bandajele şi aspirina. N-aveai nevoie de permisiunea cuiva. În cabinet e doar patul pliant, un corp de bucătărie cu o chiuvetă de metal pentru spălatul mâinilor, un întrerupător pe perete.

Valiza albastră de plastic în care e livrată Betty Suflătoarea n-are încuietoare.

Grupul o rostogoleşte pe Betty pe o parte, şi din colţul gurii, mai întâi picură, pic, pic, apoi curge un firicel subţire, un terci cremos. Parte din materia apoasă i se scurge pe obrazul roz de cauciuc. Parte îi rămâne prinsă între buze, între dinţii de plastic. Cea mai mare parte se adună pe jos într-o băltuţă.

Păpuşa asta, acum o franţuzoaică. O fată care s-a înecat. O victimă a ei înseşi.

Stau toţi acolo, respirând în dosul mâinii sau batistei. Clipesc şi le dau lacrimile de la miros. Gâtlejurile le alunecă în jos şi le saltă înapoi în timp ce înghit şi înghit, încercând să forţeze papara şi şunca şi cafeaua şi terciul de cereale cu lapte şi iaurtul de piersici şi brioşele englezeşti şi brânza dulce să le rămână în stomac.

Tipul care a făcut gură la gură apucă sticla de apă oxigenată şi-şi dă capul pe spate. Luând vreo două înghiţituri, îşi clăteşte gura. Cu faţa nemişcată spre tavan, cu ochii închişi, cu gura deschisă, face gargară cu apă oxigenată. Apoi se îndoaie de mijloc şi scuipă în chiuveta de metal.

Toţi respiră mirosul de înălbitor al apei oxigenate, sub damful de latrină care iese din plămânii Suflătoarei Betty. Directoarea cere să fie adusă o trusă de investigaţii pentru infracţiuni sexuale. Beţişoarele cu vată şi lamelele de sticlă şi mănuşile.

Cora Reynolds era printre ei, stând atât de aproape încât a lăsat o urmă alunecoasă de mâzgă până la biroul ei. După ziua respectivă, agenţia County Facilities a pus yală pe uşă şi i-a dat Corei cheia. De atunci, când ai crampe, te treci pe o listă, cu data şi ora, înainte să primeşti cheia. Când te doare capul, îi ceri Corei o aspirină.

Cei din echipa de la laboratorul statal, după ce au primit mostrele prelevate şi au analizat lamelele şi culturile, au spus: Glumiţi, nu?

Da, au spus ei, scurgerea aia era într-adevăr spermă. Parte din ea veche de vreo şase luni. De pe vremea ultimei sesiuni de gură la gură. Dar era atât de multă. În plus, când au analizat ADN-ul, marcatorii genetici au arătat că provenea din eforturile a doisprezece până la cincisprezece bărbaţi.

Tipii de la agenţia districtuală au zis: da, da. A fost doar o glumă proastă. Lăsaţi-o baltă.

Exact asta fac oamenii: transformă obiecte în persoane,

persoanele în obiecte.

Nimeni nu spune că e vina tipilor de la district. Că s-au făcut de rahat.

Nu-i o surpriză că manechinul Betty a fost luat acasă la ea de Cora. A reuşit să-i clătească întrucâtva plămânii. I-a spălat şi i-a aranjat peruca roşie extravagantă. Cora a cumpărat o rochie nouă pentru torsul lipsit de braţe şi picioare. Şi un colier de perle false. Cora nu putea arunca la gunoi ceva atât de neajutorat. I-a rujat buzele albastre. I-a rimelat genele lungi. A dat-o cu fard de obraz. Cu parfum din belşug ca să acopere mirosul. I-a mai pus nişte clipsuri drăguţe. N-ar mira pe nimeni faptul că-şi petrecea toate nopţile pe canapeaua din apartamentul ei, uitându-se la televizor şi pălăvrăgind.

Doar ele două: Cora şi Betty. Pălăvrăgind în franceză.

Şi totuşi nimeni nu o numeşte pe Cora ţicnită. Poate zic doar că-i un suflet milos.

Conform reglementărilor locale, ar fi trebuit să introducă manechinul vechi într-o pungă de plastic şi s-o pună pe raftul de sus undeva în camera în care se ţin probele. S-o uite acolo. Pe *Betty,* nu pe Cora. Abandonată. Fermentând în interior. Neluată în seamă, acolo împreună cu pungile de pastile şi cocaină. Cu sticluţele şi baloanele pline cu bile de cocaină şi heroină. Cu toate pistoalele şi cuţitele care aşteaptă să apară în câte-o sală de judecată. Toate pungile şi baloanele alea împuţinându-se treptat, devenind tot mai mici, până mai rămâne în ele destul pentru a obţine condamnarea pentru infracţiune. Toate obiectele alea folosite.

Dar nu, au încălcat regulile. I-au dat voie Corei să ia manechinul acasă.

Nimeni nu voia s-o vadă îmbătrânind singură.

Cora. Era genul acela de femeie care nu putea cumpăra doar un singur animăluţ de pluş. Una din îndatoririle ei era să cumpere câte o jucărie pentru fiecare copil care venea să dea o declaraţie. Pentru fiecare copil luat în custodie de către tribunal. Pentru fiecare copil neglijat plasat spre îngrijire într-o familie. La magazinul de jucării, Cora lua o maimuţică de pluş dintr-un coş plin cu animale… dar era atât de singură în căruciorul de cumpărături. Aşa că alegea şi o girafa cu blăniţă ca să-i ţină companie. Apoi un elefant de pluş. Un hipopotam. O bufniţă. La un moment dat, erau mai multe animale în căruciorul ei decât în coş. Iar animalele rămase acolo aveau ba un ochi lipsă, ba o ureche zdrenţuită, ba o cusătură pleznită.

Umplutura dădea pe dinafară. Ăstea erau animale pe care nu le dorea nimeni.

Nimeni n-a simţit strângerea ei de inimă din clipa aia. Sentimentul unei căderi îndelungate din vârful celui mai înalt *montagne-russe* din lume, sentiment care a lăsat-o goală pe dinăuntru. Doar un tub de piele cu găuri strimte la fiecare capăt. Un obiect.

Tigrişorii ăia jegoşi, din care curgeau aţele. Renii de pluş striviţi. Ursuleţii panda ferfeniţiţi, micile bufniţe pătate şi Betty Suflătoarea, toate i-au umplut apartamentul. Un alt soi de încăpere pentru probe.

Asta fac oamenii…

Cora, săraca de ea. Acum încearcă să le taie limba unora. Să-i infecteze cu paraziţi. Să obstrucţioneze justiţia. Fură din avutul obştesc. Şi nu-i vorba de dispariţia articolelor de papetărie: stilouri, capsatoare, hârtie de copiator.

Cora comandă materialele astea. În fiecare vineri colectează fişele de pontaj de la toată lumea. În fiecare marţi distribuie salariile. Predă toate rapoartele de cheltuieli la contabilitate pentru rambursări. Răspunde la telefon: „Departamentul minori şi cazuri familiale“. Cumpără un tort şi dă o felicitare la semnat tuturor când e ziua cuiva. Asta-i slujba ei.

Cora Reynolds n-a făcut nimănui probleme înainte să sosească fetiţa şi băieţelul din Rusia. Adevărata problemă e că ea n-ajunge să vadă niciodată o puştoaică cu codiţe şi pistrui dacă n-a fost futută de cineva.

Fiecare zvăpăiat, fiecare drac de copil în salopetă, cu o praştie în buzunarul de la spate, Cora îi întâlneşte doar fiindcă au fost obligaţi s-o sugă. Fiecare zâmbet cu strungăreaţă e doar o mască aici. Fiecare genunchi înverzit de iarbă e un indiciu. Fiecare vânătaie, un reper. Pentru fiecare semn cu ochiul, chiţăit sau chicotit, există câte-o căsuţă de bifat în formularul de primire a victimelor. E îndatorirea ei să supravegheze traseul formularelor de interviu. Să supravegheze copiii, dosarul fiecărui caz, fiecărei anchete. Până s-a întâmplat ce s-a întâmplat Cora Reynolds a fost cel mai bun manager de birou posibil.

Tot ce pot face aici e să limiteze daunele. Unui copil care-a păţit-o n-ai ce să mai faci. Odată ce i-ai tras-o, nu-i mai iese din minte. Copilul e distrus pentru totdeauna.

Nu, cei mai mulţi ajung aici tăcuţi. Cu vergeturi. Deja între două vârste. Fără să zâmbească.

Ajung aici şi primul pas e interviul de evaluare, luat cu ajutorul păpuşii *cu anatomie detaliată.* Care e diferită de o păpuşă cu *anatomie corectă,* dar mulţi le confundă. Şi Cora le-a confundat.

O păpuşă obişnuită cu anatomie *detaliată* e făcută din pânză şi e cusută ca un animal de pluş. Are părul din sfori împletite. Marea diferenţă dintre ea şi o păpuşă de cârpe oarecare stă în detalii: un penis flasc şi testicule. Sau un vagin dantelat din pânză. Un şiret strâns în dos pentru a simula un anus. Doi nasturi cusuţi pe piept drept sfârcuri. Păpuşile astea le folosesc pentru reconstituiri copiii ajunşi aici. Pentru a demonstra ce a făcut mami sau tati sau noul prieten al lui mami.

Copiii îşi vâră degetele în păpuşile astea. Le trag de părul lor de sfoară. Le strâng de gât şi le scutură până le cad capetele umplute cu cârpe. Le lovesc şi le ling şi le muşcă şi le sug, şi e îndatorirea Corei să coasă sfârcurile la loc. Găseşte ea alte două bile de sticlă când micul scrot de fetru e smucit prea tare.

Tot ce li s-a făcut copiilor li se face păpuşilor ăstora.

Nimeni nu ajunge din întâmplare să aibă o slujbă ca asta.

Curg aţele din păpuşi, din cauza atâtor copii abuzaţi care le molestează. Prea mulţi băieţei ciocăniţi sug acelaşi penis roz de fetru. Prea multe fetiţe au vârât cu de-a sila un deget, două, trei degete în acelaşi vagin căptuşit cu mătase. Rupându-l la vârfuri. Mici hernii de vată se umflă sub pânză. Sub hăinuţele lor, păpuşile sunt îngălate, murdare. Lipicioase şi urât mirositoare. Materialul e mototolit în gâlme şi ciupit de cicatrici acolo unde cusăturile au dispărut.

Păpuşile astea, băieţelul şi fetiţa de cârpe de care toată lumea poate abuza.

Şi, fireşte, Cora a făcut ce-a putut ca să le ţină curate. Le-a cusut la loc. Dar într-o zi a căutat pe net altele noi. O nouă pereche.

Undeva există oameni care-şi fac un rost din cusutul vaginurilor minuscule în formă de buzunar şi a scroturilor ca nişte portmonee. Care îmbracă păpuşile astea în rochiţe de stambă înflorate şi în salopete. Dar, de data asta, Cora a vrut ceva durabil. Aşa că a căutat pe internet. A comandat o pereche de la un producător de care nu mai auzise. Şi de data asta a făcut confuzia între anatomie *detaliată* şi anatomie *corectă.*

Cu anatomie corectă, a cerut ea, un băiat şi o fetiţă. Cel mai scăzut preţ. Durabile. Uşor de curăţat.

Un motor de căutare i-a oferit două păpuşi. Făcute în fosta

Uniune Sovietică. Cu braţe şi picioare flexibile. Cu anatomie corectă. Pentru că erau cele mai ieftine, şi pentru că asta era politica de achiziţii, a făcut comanda.

Mai târziu, nimeni n-a întrebat de ce comandase păpuşile astea. Când a sosit coletul, cutia de carton maro mare cât un şifonier cu patru sertare, când tipul de la livrări a adus-o pe o platformă cu rotile şi a lăsat-o lângă biroul ei, când a pus-o să semneze de primire, atunci şi-a dat prima oară seama că s-ar putea să fi făcut o greşeală.

În clipa în care au deschis cutia, când au văzut ce era înăuntru, era deja prea târziu.

Cora şi unul dintre detectivi au scos capsele de metal şi au scormonit prin straturile de folie cu bule de aer, au scormonit până când au dat de un picior. Un picior trandafiriu de copil, cu cinci degetuşe perfecte ieşind în afară din boabele de polistiren expandat şi din plasticul de împachetat…

Detectivul a clătinat unul dintre degetele piciorului. S-a uita la Cora.

— Astea erau cele mai ieftine, a spus Cora. A spus: Nu prea ai de unde alege.

Piciorul era din cauciuc roz, cu unghii transparente, tari. Pielea era moale, fără niciun pistrui, aluniţă sau vinişoară. Detectivul a prins piciorul de încheietură şi l-a ridicat, dând la iveală un genunchi trandafiriu şi catifelat. Apoi o coapsă trandafirie. Apoi a urmat o ploaie de boabe albe de polistiren. Bulele de plastic au pocnit, fâşiile au căzut. Şi o fetiţă trandafirie, goală puşcă, atârna din pumnul detectivului ridicat înspre tavan. Părul ei blond cădea în bucle, măturând podeaua. Braţele goale îi spânzurau de o parte şi de cealaltă a capului. Gura căscată într-o uimire mută îi arăta dinţii albi, mici cât nişte perle, şi cerul gurii roz şi neted. O fetiţă la vârsta vânătorilor de Paşti după ouăle de ciocolată, a primei împărtăşanii şi a statului pe genunchii lui Moş Crăciun.

Cum o gleznă era prinsă în strânsoarea detectivului, celălalt picior atârna, îndoit din genunchi. Între picioare, desfăcut acolo, nu doar corect anatomic, ci şi… perfect, era vaginul trandafiriu al fetei. Cu labiile mai întunecate, curbate înăuntru.

Încă în cutie, uitându-se în sus la fetiţă, la ei toţi, era un băieţel gol puşcă.

O broşură a căzut fluturând pe podea.

Apoi braţele Corei s-au repezit în jurul fetiţei, strângându-i moliciunea ca de pernă, căutând o folie de plastic pe care s-o

înfăşoare în jurul trupuşorului.

Detectivul a zâmbit, clătinând din cap, ţinându-şi ochii strâns închişi şi spunând:

— Te pricepi de minune la *procurat,* Cora.

Cora o ţinea pe fetiţă, ascunzându-i cu o mână fesele rozalii. Cu cealaltă sprijinind căpşorul blond la piept, Cora a spus:

— E o greşeală.

Broşura spunea că păpuşile erau din silicon moale, turnat, din cel folosit la implanturile mamare. Dacă erau ţinute sub o pătură electrică, puteau păstra căldura pentru ore întregi de plăcere. Pielea lor acoperea un schelet din fibră de sticlă, cu articulaţii de oţel. Părul le fusese implantat, şuviţă cu şuviţă, în scalp. Păr pubian nu aveau. Păpuşa de gen masculin avea un prepuţ opţional care putea fi rulat peste gland. Cea de gen feminin avea un himen de plastic înlocuibil, care putea fi comandat. Ambele păpuşi, spunea broşura, aveau gâturi şi recturi adânci, *potrivite pentru o penetrare orală şi anală viguroasă.*

Siliconul avea memoria formei şi se întorcea la ea, orice ai fi făcut. Sfârcurile puteau fi întinse până la de cinci ori lungimea lor fără să se rupă. Labiile, scrotul, rectul puteau fi întinse pentru a se acomoda *aproape oricărei dorinţe.* Păpuşile, spunea broşura, suportau *ani întregi de satisfacere violentă, susţinută.*

Pentru curăţare se folosea pur şi simplu săpun şi apă.

Dacă erau lăsate la soare, culorile ochilor şi buzelor puteau păli, spunea broşura în franceză, spaniolă, engleză, italiană şi ceea ce părea chineză.

Siliconul era garantat inodor şi insipid.

La prânz, Cora s-a dus să cumpere o rochiţă, o pereche de pantalonaşi şi o cămăşuţă. Când s-a întors la biroul ei, cutia era goală. Boabele de polistiren expandat şi ambalajul de plastic pocneau la fiecare pas sub tălpile ei. Păpuşile nicăieri.

În camera de gardă, l-a întrebat pe dispecer dacă ştia ceva. Omul a ridicat din umeri. În camera de recreere, un detectiv i-a spus că poate avea nevoie cineva de ele pentru un caz. Omul a ridicat din umeri şi a spus:

— Doar la *asta* se folosesc…

Afară, în hol, l-a întrebat pe un alt detectiv dacă le văzuse.

A întrebat: unde erau păpuşile-copii?

Strângea din dinţi. Punctul dintre sprâncene o durea de cât şi le încruntase. Îşi simţea urechile arzând. Fierbinţi, parcă topite.

A găsit păpuşile în biroul directoarei. Stând pe sofa. În pielea goală, zâmbind. Cu feţele pline de pistrui, neruşinându-se de nimic.

Directoarea Sediak trăgea de unul dintre sfârcurile băiatului. Cu degetul mare şi arătătorul, doar cu unghiile de un roşu închis, directoarea răsucea şi trăgea de sfârcul roz. Trecându-şi degetele celeilalte mâini în sus şi-n jos printre picioarele fetiţei, directoarea spunea:

— Măi să fie, parcă-i adevărată.

Cora i-a spus directoarei că-i pare rău. S-a aplecat să-i dea băiatului părul de pe frunte şi a spus că habar n-avusese. I-a încrucişat fetiţei braţele peste sfârcurile trandafirii. Apoi i-a încrucişat şi picioarele din genunchi. I-a pus băiatului mâinile desfăcute în poală. Păpuşile zâmbeau acolo nemişcate. Amândouă aveau ochi de sticlă albaştri, păr blond. Dinţi strălucitori de porţelan.

— De ce-ţi pare rău? a întrebat directoarea.

Pentru că irosise fondurile locale, a răspuns Cora.

Cumpărând ceva atât de scump pe nevăzute. Crezuse că face o afacere. Acum agenţia avea să rămână cu vechile păpuşi de cârpe pentru încă un an. Agenţia n-avea ce face, şi păpuşile astea trebuiau distruse.

Şi directoarea Sediak i-a zis:

— Nu fi prostuţă. Şi-a trecut degetele prin părul blond al fetiţei, spunând: Nu-i nicio problemă. Spunând: Le putem folosi pe astea.

Dar păpuşile, a spus Cora, erau prea adevărate.

Şi directoarea a zis:

— Sunt din cauciuc.

Silicon, a zis Cora.

Şi directoarea a spus:

— Dacă te-ajută, gândeşte-te la ele ca la nişte prezervative de treizeci de kilograme…

În aceeaşi după-amiază, când Cora abia trăgea hainele pe băiat şi pe fetiţă, detectivii au venit la ea în birou să le ceară. Pentru interviuri. Pentru investigaţii. Cerând să le fie rezervate pentru câte-o evaluare secretă pe teren. Cerându-le peste noapte, ca să le poată folosi dis-de-dimineaţă. Peste weekend. Preferabil fetiţa, dar dacă nu era disponibilă mergea şi băiatul. Până la sfârşitul primei zile, amândouă păpuşile erau rezervate pentru tot restul lunii.

Dacă era nevoie urgentă de o păpuşă, le oferea păpuşile de

cârpe.

De cele mai multe ori, detectivul zicea c-o să aştepte.

Cu tot valul ăsta de noi cazuri, nimeni nu i-a adus nici măcar un singur dosar.

Timp de aproape o lună, Cora a văzut băiatul şi fetiţa doar câte-o clipă, doar cât să le înmâneze altui detectiv. Şi următorului. Şi următorului. Şi nu era niciodată limpede cine ce făcea, dar fetiţa sosea şi pleca, într-o zi cu urechile găurite, apoi cu un piercing în buric, apoi cu buzele rujate, apoi duhnind a parfum. Băiatul a sosit, la un moment dat, cu un tatuaj. Un lanţ de spini în jurul muşchiului firav de la pulpă. Altă dată, cu sfârcurile găurite de nişte inele de argint. Apoi cu penisul găurit. Odată, cu părul blond mirosind acru.

Mirosind a gălbenele.

Ca pungile de marijuana din camera cu probe. Camera aia plină cu pistoale şi cuţite. Pungile de marijuana şi cocaină care mereu cântăreau mai puţin decât ar fi trebuit. Camera aia, întotdeauna următoarea oprire pentru detectivul care lua câte-o păpuşă cu el. Cu fetiţa sub braţ, umbla la pungile cu probe. Vâra ceva în buzunar.

În biroul directoarei, Cora i-a arătat chitanţele pe care i le trimiteau detectivii pentru ramburs. O chitanţă pentru o cameră de hotel, în aceeaşi noapte în care detectivul o luase pe fetiţă cu el pentru un interviu de a doua zi dimineaţă. Camera de hotel era pentru o pândă, spusese detectivul. Un altul în noaptea următoare, tot cu fetiţa, o cameră de hotel, o masă comandată la room-service. Un film pentru adulţi comandat pe circuitul închis. Altă pândă, spusese el.

Directoarea Sediak s-a uitat la ea. Cora stătea acolo, aplecată peste biroul ei, tremurând atât de violent încât chitanţele îi fluturau în mână.

Directoarea s-a uitat la ea şi a zis:

— Şi ce vrei să spui?

E clar ce se întâmplă, a spus Cora.

Şi, aşezată la biroul ei de lemn, directoarea s-a pus pe râs.

I-a spus:

— Ia-o drept o plată cu aceeaşi măsură. Toate femeile alea, a spus directoarea, care scandează şi protestează împotriva revistei *Hustler,* spunând că pornografia transformă femeia într-un obiect… Ei, a spus ea, ce crezi că reprezintă un vibrator? Sau sperma unui donator de la o clinică?

Unii bărbaţi nu vor decât poze cu femei goale. Dar unele

femei nu vor decât scula unui bărbat. Sau sperma lui. Sau banii.

Ambele sexe au aceeaşi problemă cu intimitatea.

— Nu te mai tot agita atâta pentru nişte păpuşi de cauciuc, i-a spus Corei directoarea Sediak. Dacă eşti geloasă, du-te şi cumpără-ţi un vibrator drăguţ.

Încă o dată, asta fac oamenii…

Nimeni nu bănuia încotro o vor lua lucrurile.

În aceeaşi zi, Cora a ieşit la prânz şi a cumpărat nişte Superglue.

Şi la următoarea rotaţie, când a primit păpuşile înapoi, înainte să le dea altui bărbat, Cora a stors Superglue în vaginul fetiţei. În gurile ambilor, lipindu-le limbile de cerul gurii. Pentru a le încleia buzele. Apoi a stors lipici şi în dos, să le închidă anusurile. Să-i salveze.

Cu toate astea, în ziua următoare, un detectiv a întrebat-o dacă n-avea o lamă pe care o putea folosi. Sau un cuţit X-Acto. Sau un briceag automat.

Şi când l-a întrebat: „De ce? La ce-i trebuia?”, el zice: „La nimic. Lasă. Găsesc eu ceva în camera cu probe”.

Şi în ziua următoare băiatul şi fetiţa erau amândoi tăiaţi, încă moi, dar acoperiţi de cicatrice. Crestaţi. Scobiţi. Mirosind încă a lipici, însă tot mai puternic a lichidul dinăuntrul Suflătoarei Betty care-i pătase covorul de acasă.

Motanul Corei mirosea petele astea ore întregi. Nu le lingea, dar le amuşina aşa de parcă ar fi fost aurolac sau cocaină din camera probelor.

Atunci Cora a ieşit la prânz şi a cumpărat o lamă. Două. Trei lame. Cinci.

La următoarea rotaţie, când fetiţa ajunge pe biroul ei, Cora o duce la baie şi o aşază pe marginea chiuvetei. Îi şterge cu un şerveţel rujul de pe buzele roz. Îi spală şi piaptănă părul uns. În timp ce următorul detectiv bate deja în uşa încuiată a băii, Cora îi spune fetiţei:

— Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă… îi spune: O să fie bine.

Şi vâră o lamă adânc în vaginul moale de silicon. În gaura făcută de bărbat cu cuţitul. Dându-i capul pe spate, Cora introduce o altă lamă adânc în gâtlejul de silicon. A treia lamă sfârşeşte înăuntrul anusului zdrenţuit, destupat, al fetei.

Când soseşte şi băieţelul, când îl găseşte aruncat cu faţa în jos pe braţul scaunului ei, Cora îl duce la baie, împreună cu ultimele două lame.

Plăteşte cu aceeaşi măsură.

A doua zi vine un detectiv târând fata de păr. O lasă să cadă pe jos, lângă biroul ei. Scoţând o agendă şi un stilou din buzunarul vestonului, scrie: „Cine a avut-o ieri?”.

Şi, ridicând-o de pe podea, netezindu-i părul, Cora îi spune un nume. Unul la întâmplare. Al unui alt detectiv.

Ochii i se îngustează şi, scuturând din cap, omul cu agendă şi stilou zice:

— Pifda măfii dă ficălos!

Când vorbeşte se întrevăd jumătăţile limbii ţinute împreună de copci negre.

Detectivul care-l aduce pe băieţel şchiopătează.

Toate cele cinci lame au dispărut.

După asta, Cora a trebuit să discute cu cineva de la o clinică.

Nimeni nu ştie cum a intrat în posesia specimenului ăluia biologic din laborator.

După asta, fiecare bărbat din departament îşi scarpină scrotul prin pantaloni. Îşi ridică braţul ca o maimuţă, să-şi scarpine părul de la subsuoară. Din câte ştiu n-au făcut sex cu nimeni. În niciun caz nu poate fi vorba de lăţei.

Tot cam pe atunci, nevasta unuia dintre detectivi vine la secţie. A găsit petele minuscule de sânge pe care le lasă păduchii laţi. Ca de piper roşu, împroşcate pe albul chiloţilor sau în interiorul tricourilor albe, oriunde hainele intră în contact cu părul de pe corp. Pete mici de sânge, sânge, sânge. Poate că nevasta le-a găsit în lenjeria bărbatului. Poate într-a ei. Ăştia-s oameni cu facultate şi casă în suburbii, care cumpără de la mail şi n-au experienţă cu lăţeii. Acum toate mâncărimile capătă un sens.

Şi acum nevasta e întărâtată rău de tot.

Şi nici vorbă să ştie că-i versiunea „păpuşă de cauciuc” a lăţeilor cu care te pricopseşti de la un colac de WC. Fără îndoială asta i-ar spune bărbatul. Doar atât a reuşit Cora să obţină în grabă de la clinica locală. Spirocheţii nu trăiesc pe silicon. Nu poţi transmite hepatita dacă n-ai leziuni ale pielii. Sânge. Salivă. Nu, păpuşile-s adevărate, dar nici chiar *aşa* de adevărate.

Dacă vreo nevastă lasă să treacă de la ea, te pomeneşti că săptămâna viitoare o să le aducă, ei şi copiilor, vreun herpes. Gonoree. Chlamydia. SIDA. Aşa că o ia pe Cora la întrebări:

— Cu cine şi-o trage bărbatu-meu în pauza de prânz?

Ajunge să arunce o singură privire înspre Cora, cu freza ei dată cu spray, cu perlele, ciorapii de nailon până la genunchi şi

costumele ei cu pantaloni, şi nicio nevastă n-o să dea vina pe ea. Cora, cu şerveţele vechi de hârtie dosite în mânecile cardiganului. Cora, având pe birou o farfurie cu bomboane decorative de zahăr ars în formă de fundiţe. Cu bucăţi din benzile desenate *Family Circus* prinse de panoul ei de plută.

Şi totuşi, nimeni nu zice că n-ar fi atrăgătoare.

Însă apoi nevasta o vede pe directoarea Sediak, cu unghiile ei roşii-roşii.

N-a fost nimeni să nu fie uluit când Cora a fost chemată la o mică discuţie între patru ochi.

Nimeni n-a avut cum să-i spună că zilele ei erau numărate.

Directoarea îi spune să ia loc de cealaltă parte a mesei mari de lemn. În biroul ei cu fereastra înaltă. Directoarea e aşezată în contralumină, pe fundalul maşinilor din parcare. Îi face semn Corei să se aplece mai aproape.

— Mi-a fost greu, spune directoarea, să decid dacă întreaga echipă a înnebunit, sau dacă tu ai… reacţionat exagerat.

Nimeni n-a simţit strângerea ei de inimă din clipa aia. A înlemnit acolo. Asta facem noi: ne transformăm pe noi înşine în obiecte. Transformăm obiectele în noi înşine.

Milioanele alea de oameni din toată lumea care încă încearcă s-o salveze pe Betty Suflătoarea. Poate c-ar trebui să-şi vadă de-ale lor. Poate că-i prea târziu.

Copiii, zice directoarea, sunt ăia care rup păpuşile. Aşa a fost mereu. Copiii abuzaţi abuzează şi ei de ce pot. Fiecare victimă găseşte o victimă. E un ciclu. Zice:

— Cred c-ar trebui să-ţi iei liber o vreme.

Dacă v-ajută, gândiţi-vă la Cora Reynolds ca la un prezervativ de şaizeci de kilograme.

Nimeni nu spune asta. Dar nimeni n-are de ce s-o spună.

Nimeni nu-i spune să se ducă acasă şi să se pregătească de ce e mai rău.

Ca să-şi păstreze slujba, Cora va trebui s-o dea înapoi pe Betty, despre care se spune că e la ea acasă. Va trebui să renunţe la jucăriile de pluş cumpărate cu banii agenţiei. Să predea cheile de la cabinetul sanitar. Imediat. Şi să pună păpuşile cu anatomie corectă la dispoziţia întregului personal. Primul venit, primul servit. Imediat.

Cora s-a simţit ca şi cum ar fi condus un milion de miliarde de kilometri cu viteză prea mare, fără centură de siguranţă, şi ar fi dat de un prim semafor roşu. Resemnare amestecată cu uşurare obosită. Cora, doar un tub de piele, cu câte un orificiu la

fiecare capăt. Un sentiment groaznic, dar a ajutat-o să-şi facă un plan.

În ziua următoare, la lucru, n-o vede nimeni intrând în camera probelor. Acolo unde sunt cuţite mirosind a sânge şi Superglue, pe care le poate lua oricine.

Deja se formează o coadă în faţa biroului ei. Aşteaptă cu toţii ca vreun detectiv să aducă înapoi unul din copii. Oricare. Amândoi arată la fel cu faţa în jos.

Dar Cora Reynolds nu e fraiera nimănui. Nimeni nu-i spune *ei* ce să facă.

Apare un detectiv cu băiatul atârnându-i sub un braţ, şi fetiţa sub celălalt. Bărbatul îi lasă pe amândoi pe birou, şi mulţimea se îmbulzeşte, apucând picioarele de silicon.

Nimeni nu ştie cine e cu adevărat nebun.

Şi Cora are în mână un pistol, cu eticheta de înregistrare atârnând încă de-o sfoară. Cu numărul cazului scris pe ea. Cora face semn cu ţeava armei înspre cele două păpuşi.

— Ia-le, spune ea. Şi vino cu mine.

Băieţelul poartă doar chiloţeii lui albi, murdăriţi în spate de vaselină. Fetiţa, doar un slip de satin, întărit de la atâtea pete. Cu un singur braţ, detectivul apucă păpuşile grele cât doi copii, şi le strânge la piept. Cu inelele lor din sfârcuri şi tatuajele şi păduchii lor laţi. Mirosind a fum de iarbă şi a lichidul care se scurge din Betty Suflătoarea.

Fluturând pistolul, Cora îl îndrumă spre uşa biroului.

Cu toţi bărbaţii ăia dându-i târcoale, pândind-o, Cora îl forţează pe detectiv să meargă cu spatele pe coridor, târând fetiţa şi băiatul prin faţa biroului directoarei, prin faţa cabinetului sanitar. Până în holul de la intrare. Apoi până în parcare. Acolo detectivii aşteaptă până-şi deschide maşina.

Cu băiatul şi fata aşezaţi pe bancheta din spate, Cora apasă acceleraţia, împroşcându-i pe bărbaţi cu pietriş. Până să treacă de poarta gardului de sârmă, se aud deja venind sirenele maşinilor de poliţie.

Nimeni n-a ştiut cât de pregătită era Cora Reynolds. Betty Suflătoarea era deja în maşină, pe scaunul mortului, cu o năframă acoperindu-i părul roşcat, cu ochelari negri de soare pe faţa ei de cauciuc. Cu o ţigară atârnând dintre buzele ei roşii-roşii. Franţuzoaica asta întoarsă din morţi. Salvată, şi ţinută dreaptă de centura de siguranţă.

O persoană transformată într-un obiect, acum transformat la loc într-o persoană.

Animăluţele oloage, tigrii roşi, ursuleţii şi pinguinii orfani sunt toţi aliniaţi în dreptul lunetei. Pisica e printre ei, adormită în soare. Toţi fac cu mâna.

Cora o ia pe autostradă, derapând cu spatele, mergând deja de două ori mai repede decât limita de viteză. Sedanul ei maroniu trage deja după el o coadă de zmeu formată din maşini de poliţie, cu luminile lor roşii şi albastre. Formată din elicoptere. Din detectivi furioşi în maşini fără însemne. Din echipe de televiziune în dubiţe albe cu câte un număr mare pictat pe laturi.

Cora n-are cum să nu reuşească.

Are fetiţa. Băiatul. Pistolul.

Chiar dacă rămâne fără benzină, nimeni n-o să-i fută copiii.

Chiar dacă trupele speciale îi trag în cauciucuri. Chiar şi atunci, o să-i împuşte în trupurile lor de silicon. O să le spulbere chipurile. Sfârcurile şi nasurile. N-o să rămână nimic în care vreun bărbat să vrea să-şi bage scula. O să facă la fel cu Betty Suflătoarea.

Şi o să se împuşte şi ea. Ca să-i salveze.

Să ne înţelegem. Nimeni nu spune că a făcut bine.

Nimeni nu spune nici măcar că nu era nebună. Şi totuşi a învins.

Exact asta fac oamenii: transformă obiectele în persoane, persoanele în obiecte. Înainte şi înapoi. Cu aceeaşi măsură.

Asta va găsi poliţia dacă se apropie prea mult. Copiii mutilaţi. Morţi cu toţii. Animalele scăldate în sângele ei. Morţi cu toţii împreună.

Dar până în clipa aceea, Cora are un rezervor plin cu benzină. Are o pungă de cocaină plină din camera probelor, care s-o ţină trează. O pungă cu sandviciuri. Câteva sticle de apă şi o pisică torcând în somn.

Are doar câteva ore de autostradă până în Canada.

Dar, mai mult decât orice altceva, Cora Reynolds îşi are familia cu ea.

10

Mama Natură pune pe ea un soi de jachetă neagră. E o uniformă militară sau un costum de patinaj artistic, din stofă de lână neagră, cu două rânduri de nasturi de alamă în faţă. Parcă-i o majoretă neagră de catifea, cu nasul ei despicat, ţinut laolaltă de cojile de un roşu închis. Îşi vâră mâinile prin mânecile lungi,

apoi îi spune Sfântului Fără-Maţe

— Mă închei? Flutură ce-a mai rămas din mâinile ei şi zice: N-am degetele de care-aş avea nevoie.

Degetele ei sunt doar cioturi la încheieturi. I-au rămas doar arătătoarele, ca să poată forma numerele de telefon după ce-o să fie celebră. Ca să apese butoanele unui bancomat. Faima o reduce deja dintr-un lucru tridimensional într-unul plat.

Mama Natură, Sfântul Fără-Maţe, Reverendul Fără Dumnezeu, cu toţii ne îmbrăcăm în negru înainte de a-l conduce pe domnul Whittier la subsol. Înainte de-a juca scena asta importantă.

Nu contează că înmormântarea noastră e doar o repetiţie. Suntem doar dublurile participanţilor la adevărata înmormântare, care va fi jucată de actori celebri în faţa aparatelor de filmat, după ce lumea ne va descoperi. Făcând asta, înfăşurându-l pe domnul Whittier în pânze, şi legându-l ca pe un sac, apoi ducându-l la subsol pentru o ceremonie, vom avea cu toţii aceeaşi experienţă. Vom spune cu toţii aceeaşi poveste tragică ziariştilor şi poliţiei.

E greu de spus dacă domnul Whittier a început să miroase. Domnişoara Hapciu şi Reverendul Fără Dumnezeu

duc pungile argintii cu mâncare stricată, din care se scurg sucuri puturoase. Lăsând în urmă picuri şi pete de duhoare, cară amândoi pungile prin hol înspre cabinele noastre şi le aruncă la WC.

— Mă ajută, spune domnişoara Hapciu, trăgându-şi nasul, că n-am simţul mirosului.

Câte o pungă merge. Până când Reverendul încearcă să grăbească lucrurile, şi duhoarea te face să te îneci. Să-ţi verşi maţele goale. Putoarea le intră în haine şi în păr. Prima dată când încearcă să arunce două pungi deodată, toaletele se blochează şi încep să dea pe-afară. Se mai înfundă încă un WC. Deja apa inundă covorul albastru din hol. Înţepenite în vreo conductă, pungile se îmbibă de apă, umflându-se ca bucăţile de curcan care i-au făcut felul domnului Whittier, blocând conducta principală astfel încât refulează şi toaletele care arată OK.

N-o să mai funcţioneze niciuna. Centrala termică şi boilerul sunt defecte. Mai avem cutii întregi de mâncare putrezită. Domnul Whittier nu e cea mai mare problemă în momentul ăsta.

După calendarul de pe ceasul Sorei Justiţiare şi după rădăcinile şatene din părul lui Miss America, suntem aici de vreo două săptămâni.

Închizând-o la ultimul nasture de alamă, Sfântul Fără-Maţe se apleacă s-o sărute pe Mama Natură, întrebând-o:

— Mă iubeşti?

— Ce să fac, trebuie, spune ea, dacă vrem să meargă idila.

Cu Lordul Zdreanţă scânteindu-i pe deget, Mama Natură îşi şterge buzele cu dosul palmei şi spune:

— Saliva ta are un gust groaznic…

Sfântul îşi scuipă în palmă şi linge saliva, înghiţind-o din nou. Îşi miroase mâna şi zice:

— Cum adică groaznic?

— Acetone, spune doamna Clark fără a se adresa cuiva anume. Sau poate adresându-se tuturor.

— Acru, spune Mama Natură. Ca o lumânare de aromaterapie cu lămâie şi clei de aeromodele.

— E din cauza subnutriţiei, spune doamna Clark, legând momâia domnului Whittier cu un şnur de mătase aurie. Pe măsură ce arzi grăsimile, creşte concentraţia de acetonă din sânge.

Sfântul Fără-Maţe îşi miroase mâna şi flegma parcă îi zuruie în cap.

Reverendul Fără Dumnezeu ridică un braţ şi adulmecă la subsuoară. Taftaua umedă e acolo mai întunecată din cauza transpiraţiei, şi porii lui păstrează amintirea prea multului parfum Chanel No. 5.

Cărând un cadavru în sus şi-n jos pe scări, ne irosim grăsimea preţioasă.

Şi totuşi, ar trebui să avem o ceremonie funerară, spune Sora Justiţiară strângându-şi Biblia în mâini. Cum domnul Whittier e cărat la subsol, împachetat strâns într-o perdea roşie de catifea luată de pe promenada imperială chinezească, legat cu panglici de mătase aurie din hol, ar trebui să ne strângem în jurul lui şi să vorbim adânc. Ar trebui să cântăm un imn. Nimic prea religios, ceva ce-ar da bine.

Tragem la sorţi să vedem cine trebuie să bocească.

Tot mai mult facem loc în fiecare grup videocamerei Agentului Ciripel. Vorbim astfel încât reportofonul Contelui Calomniei să prindă fiecare cuvânt. Aceeaşi bandă sau card de memorie sau compact disc folosit din nou şi din nou. Ne ştergem trecutul cu prezentul, mizând pe faptul că următorul moment va fi mai trist, mai groaznic sau mai tragic.

Tot mai mult, ceva *şi mai rău* trebuie să se întâmple.

Domnul Whittier a murit de câteva zile sau ore. E greu de

spus, de când se ocupă Sora Justiţiară cu stinsul şi aprinsul luminilor. Noaptea auzim paşii cuiva bocănind grei, un uriaş care coboară scările dinspre hol în întuneric.

Totuşi, ceva *şi mai cumplit* trebuie să se întâmple.

Pentru un procent cât mai mare din piaţă. Pentru dramatism.

Ceva *şi mai îngrozitor* trebuie să se întâmple.

Din cabina lui din culise, îl purtăm pe domnul Whittier pe scenă şi pe intervalul din mijlocul amfiteatrului. Îl cărăm prin holul îmbrăcat în catifele albastre şi jos pe scări în foaierul maya portocaliu cu auriu de la primul nivel al subsolului.

Sora Justiţiară spune că i se tot resetează ceasul. E un semn clasic de bântuire. Apoi Baroneasa Degerătură afirmă că a găsit un punct friguros în fumoarul gotic. În galeria celor O mie şi una de nopţi îţi poţi vedea aburii răsuflării în aerul rece de deasupra pernei pe care obişnuia să stea domnul Whittier. Contesa Clarviziune spune că e stafia lui Lady Zdreanţă cea pe care o auzim umblând după ce se dă stingerea.

În coada cortegiului funerar, Directoarea Tăgadă spune:

— A văzut-o cineva pe Cora Reynolds?

Sora Justiţiară spune:

— Oricine mi-a luat bila de bowling să mi-o dea înapoi, şi *promit* să nu-l bat măr…

Conducând procesiunea, ţinând în braţe protuberanţa care ar trebui să fie capul domnului Whittier, doamna Clark spune:

— A văzut-o cineva pe Miss America?

După ce toate astea se vor sfârşi, n-o să se poată turna filmul aici. După ce vom fi descoperiţi, locul ăsta o să devină un obiectiv turistic. O Comoară Naţională. Muzeul Nostru.

Nu, compania de producţie va trebui să reconstituie fiecare încăpere de aici pe platouri. Holul Ludovic al XV-lea de catifea albastră. Amfiteatrul egiptean de mohair negru. Salonul renascentist italian de satin verde. Fumoarul gotic de piele galbenă. Galeria celor O mie şi una de nopţi, de culoare violet. Foaierul maya portocaliu. Promenada chinezească roşie. Fiecare încăpere într-o altă culoare adâncă, dar cu aceleaşi note aurii.

Nu camere, ar spune domnul Whittier, ci scenografii. Purtăm cadavrul împachetat prin cutiile astea mari şi răsunătoare în care oamenii devin regi, împăraţi sau ducese pentru preţul unui bilet la film.

Încuiate în biroul din spatele barului din hol, în debaraua strâmtă cu pereţi din lemn de brad lăcuit, stau dulapurile burduşite cu programe tipărite, facturi, liste de rezervări şi fişe

de pontaj. În partea de sus a hârtiilor ăstora care se fărâmă la margini scrie „Teatrul Libertatea”. Pe altele scrie „Cinema Capitol”. Pe altele: „Teatrul de vodevil Neptun”. Pe altele: „Biserica Sfintei Întruniri”. Pe altele: „Templul Mântuirii Creştine”. Sau: „Adunarea Îngerilor”. Sau: „Cinema pentru adulţi Capitol”. Sau: „Teatrul burlesc Diamant”.

Toate locurile astea aveau aceeaşi adresă.

Aici oamenii au îngenuncheat în rugăciune. Şi au îngenuncheat în spermă.

Toate ţipetele de extaz şi groază şi mântuire încă prizoniere şi înăbuşite între pereţii ăştia de beton. Ecourile lor răsună încă aici, cu noi. Aici, în paradisul nostru prăfuit.

Toate poveştile astea se vor sfârşi cu povestea noastră. După miile de realităţi diferite ale pieselor de teatru şi filmelor, ale religiei şi stripteuzelor, clădirea asta va deveni pentru totdeauna Muzeul Nostru.

Peţitorul le spune candelabrelor de cristal „piersici”. Tovarăşa Lătrău îi spune fumoarului gotic „Camera lui Frankenstein”.

În foaierul maya, Reverendul Fără Dumnezeu spune că basoreliefurile portocalii sunt strălucitoare ca lumina unui reflector de pe podium trecând prin petalele de mătase ale unei clasice fuste-lalea bufante create de Christian Lacroix…

Pe promenada chinezească, tapetul de mătase e de un roşu care n-a văzut niciodată lumina zilei. Roşu ca sângele unui critic de restaurante, spune Bucătarul Asasin.

În fumoarul gotic, scaunele de strană sunt tapiţate cu o piele de un galben intens, care n-a fost decolorată nicio clipă de lumina soarelui. Cel puţin de când o purtau vacile, spune Veriga Lipsă.

Pereţii salonului în stilul Renaşterii italiene sunt de un verde închis, cu vine şi cheaguri negre, un strat de vopsea care parcă se transformă în malachit dacă îl priveşti cu atenţie.

În amfiteatrul egiptean, pereţii sunt de ipsos şi *papier-mache,* sculptaţi şi modelaţi în piramide şi sfincşi. În faraoni uriaşi aşezaţi pe tron. În şacali cu nas ascuţit. În şiruri peste şiruri de hieroglife căscate ca nişte ochi mari. Deasupra lor atârnă frunzele penate ale palmierilor artificiali, făcute din panglici de hârtie neagră îngreunate de mucegai. Deasupra coroanelor prăfuite ale copacilor, ipsosul negru al cerului de noapte e împănat cu o puzderie de stele electrice. Carul Mare. Orion. Constelaţiile, doar nişte poveşti născocite de oameni ca să

înţeleagă cerul nopţii. Stelele astea, înceţoşate de nori din pânze de păianjeni.

Scaunele sunt acoperite cu mohair negru, care zgârie ca muşchiul uscat de pe coaja copacilor. Toate lucrurile negre din amfiteatru, flecare spătar de scaun şi margine de covor, sunt accentuate de acelaşi chenar auriu intens.

Dacă vreţi cu tot dinadinsul, firetul e din aur adevărat. Fiecare încăpere depinde de ce credeţi.

Înveșmântați în mătăsurile şi catifelele ca din poveşti, acoperiţi cu sânge uscat, grupul nostru e negru şi se mişcă prin întunecime. În lumina slabă, domnul Whittier probabil pare să plutească în coconul lui de catifea stacojie, legat cu şnur de aur. Încetând să mai fie un personaj, domnul Whittier a devenit recuzită. Păpuşa noastră. O constelaţie căreia îi putem alipi o poveste ca să zicem c-am înţeles.

Cu faţa ascunsă într-o batistă de dantelă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Nu ştiu de ce-ar trebui să-l plângem.

Respiră prin parfumul vechi impregnat în batistă, încercând să nu simtă duhoarea. Spune:

— Personajul meu n-ar plânge. Spune: Jur pe trandafirul tatuat pe fesă că bătrânul m-a violat.

Şi brusc cortegiul funerar se opreşte. În clipa asta, Tovarăşa Lătrău e victima numărul unu între victime. Restul suntem cu toţii în roluri secundare.

Doamna Clark, care ne conduce, priveşte îndărăt şi spune:

— Ce-a făcut?

Şi din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune:

— Şi pe mine. Pe mine m-a violat primul.

Sfântul Fără-Maţe spune:

— Păi, la naiba… mi-a vârât-o şi mie.

De parcă ţârului de Sfânt i-a rămas ceva în care să fie vârâtă.

Doamna Clark spune:

— Nu e amuzant deloc.

— Asta e, îi spune Peţitorul. N-a fost amuzant nici când m-ai violat pe mine.

Scuturându-și coada de cal, Ducele Vandalilor îi spune Peţitorului:

— Pe tine nu te-ar viola nimeni nici să plăteşti.

Şi Mama Natură râde împroşcând cu sânge şi cruste peste tot.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

Acum îl înmormântăm pe Satana. Domnul Whittier e demonul în faţa căruia toate păcatele noastre trecute vor părea o nimica toată. Povestea crimelor lui ne va întări, ne va lustrui până la albul inocent al victimei.

Până ni se va fi greşit mai mult decât am greşit noi înşine.

Totuşi, moartea lui lasă un post liber la munca de jos pe care nimeni nu-l doreşte.

Aşa că în film o să ne vedeţi plângându-l şi iertându-l pe domnul Whittier în timp ce doamna Clark stă cu biciul pe noi.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

N-am rezista nicio clipă dacă n-am avea pe cine să dăm vina.

Îl purtăm pe domnul Whittier pe covorul negru din amfiteatru, pe promenada chinezească, în jos pe scara franţuzească albastră. Prin foaierul maya cu portocaliul lui intens, unde Mama Natură îşi dă de pe frunte şuviţele unei peruci, şi clopoţeii ei de bronz răsună. O perucă rămasă de la vreo operă, cu bucle cărunte. Cârlionţii îi atârnă, uzi de la sudoarea de pe faţă, şi Mama Natură spune:

— Numai mie mi-e cald?

Ducele Vandalilor suflă greu, cu umărul apăsat de greutatea domnului Whittier, gâfâie şi trage de gulerul fracului.

Chiar şi momâia purpurie parca-ar fi umedă de sudoare. Se simte mirosul de clei de aeromodele al cetonelor. Din cauza foametei.

Şi Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Nu-i de mirare că ţi-e cald. Ţi-ai pus peruca invers.

Şi Peţitorul spune:

— Ascultaţi.

Sub noi, al doilea nivel al subsolului e în întuneric. Scările de lemn sunt înguste. În întunericul ăla, ceva uruie şi mormăie.

Ceva *misterios* trebuie să se întâmple.

Ceva *periculos* trebuie să se întâmple.

— E fantoma, spune Baroneasa Degerătură, rămânând cu marginile unsuroase ale gurii ei căscate.

E centrala termică funcţionând la maxim. Suflând aer fierbinte în ţevi. E arzătorul cu gaz duduind. Centrala pe care a distrus-o domnul Whittier.

Cineva a reparat-o.

De undeva din întuneric, o pisică zbiară, o singură dată.

Ceva trebuie să se întâmple. Aşa că o pornim pe treptele de lemn, purtând cadavrul domnului Whittier.

Asudăm cu toţii. Irosind şi mai multă energie în căldura asta

imposibilă.

Urmând leşul în întuneric, Mama Natură spune:

— Ce ştii tu despre purtatul perucilor? Cu cioturile mâinilor, cu inelul scânteind, îşi răsuceşte peruca pe cap, spunându-i Reverendului: Ce ştie o matahală ca tine despre creaţiile clasice ale lui Christian Lacroix?

Şi Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Despre o fustă Lacroix bufantă, cu petale de lalea? Spune: Nici nu ţi-ar veni să crezi.

Bâlbe

Un poem despre Reverendul Fără Dumnezeu

— Până în capitolul unsprezece din Cartea Facerii, spune Reverendul
Fără Dumnezeu, n-a existat război.
Până când Dumnezeu ne-a pus să ne batem unii cu ceilalţi, pentru tot
restul istoriei.

Reverendul Fără Dumnezeu pe scenă, cu sprâncenele pensate şi trasate
cu creionul în două arcuri gemene, sub care e un curcubeu strălucitor de fard de pleoape, în nuanţe de la roşu la verde.
Şi pe bicepsul dezgolit, umflându-se
dedesubtul bretelei subţiri cât o spaghetă a unei rochii de seară cu paiete roşii,
e tatuat un craniu şi, sub bărbie, cuvintele astea:
Mai bine moartea decât dezonoarea.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: Un jurnal de călătorie care prezintă biserici, moschei, şi temple.
Mai marii religiilor în straie împodobite făcându-le oamenilor cu mâna din maşini blindate. Reverendul Fără Dumnezeu spune:
— Pe câmpia din ţara
Şinear, toţi oamenii munceau împreună, întreaga omenire împărtăşea acelaşi vis măreţ şi nobil, şi toţi lucrau cot la cot să-l îndeplinească, în vremea aceea de dinaintea armelor şi armatelor şi bătăliilor.
Apoi Dumnezeu s-a pogorât să vadă turnul, visul împărtăşit
de toţi,
care se înălţa încet, ajungând cam aproape ca El să se simtă în siguranţă.
Şi Dumnezeu a spus „Iată, ei sunt un singur popor… şi iată de ce s-au
apucat… acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând…“.
Cuvintele Lui, în Biblia Lui, în Cartea Facerii, capitolul
unsprezece.

— Aşa că Dumnezeul nostru, spune Reverendul Fără Dumnezeu, cu muşchii braţelor şi coapselor dezgoliţi, presăraţi cu punctele negre ale părului ras crescând în fiecare por,

spune: Dumnezeul nostru atotputernic aşa s-a speriat încât
a împrăştiat omenirea pe toată faţa pământului,
şi le-a fărâmat limba ca să-şi ţină copiii despărţiţi.

Pe jumătate travestit imitând o cântăreaţă, pe jumătate soldat din marina SUA la pensie,

Reverendul Fără Dumnezeu, strălucitor în paietele roşii, spune:

— Un Dumnezeu atotputernic atât de nesigur? Care-şi asmute copiii unii împotriva celorlalţi, ca să rămână slabi.

Spune: Dumnezeului ăstuia ar trebui să ne închinăm?

Buimac

O poveste de Reverendul Fără Dumnezeu

Webber se uită în jur cu faţa buşită, cu un pomete mai jos decât celălalt. Unul din ochi îi e doar o mingiuţă lăptoasă strânsă în umflătura roşie-neagră de sub frunte. Buzele îi sunt despicate atât de adânc la mijloc încât are patru în loc de două. Îndărătul buzelor nu se vede nici măcar un singur dinte.

Webber se uită în jur, în cabina avionului, la pielea albă de pe pereţi, la mobilierul din lemn de arţar cu noduri ca ochii de pasăre, lăcuit oglindă.

Webber se uită la băutura pe care o ţine în mână; gheaţa abia de s-a topit sub jetul de aer condiţionat. Cum aproape şi-a pierdut auzul, spune, prea tare, aproape strigând:

— Unde suntem?

Sunt într-un Gulfstream G550, cel mai tare avion privat cu reacţie pe care-l poţi închiria, spune Flint. După care Flint îşi vâră două degete în buzunarul pantalonilor şi-i întinde ceva lui Webber, aşezat de partea cealaltă a culoarului. O pastilă albă.

— Înghite-o, spune Flint. Şi bea odată aia, aproape am ajuns.

— Unde-am ajuns? spune Webber şi bea pastila.

A rămas răsucit, uitându-se la fotoliile de piele albă care se pot roti şi lăsa pe spate. La covorul alb. La măsuţele de arţar cu ochi de pasăre, atât de lăcuite încât par ude. La canapelele de velur alb aliniate lângă pereţii cabinei. La pernuţele asortate. La revistele *Elite Traveler,* mari cât un poster de film, cincizeci de dolari bucata. La suporturile de pahar şi robinetele de baie din aur de 24 de carate. La chicineta cu automat de espresso şi lampă cu halogen, a cărei lumină joacă strălucitoare pe paharele de cristal. Cu frigider şi cuptor cu microunde şi automat de făcut gheaţă. Toate astea zboară la cincisprezece mii de metri altitudine, cu o viteză de 0.88 Mach, undeva deasupra Mediteranei. Cu toţii beau scotch. Toate astea, mai drăguţe decât orice loc în care vei fi vreodată. Poate cu excepţia sicriului.

Webber îşi dă băutura pe gât, vârându-şi nasul cât un cartof roşu sub aerul rece, şi se vede că nările lui nu mai duc nicăieri. Însă Webber întreabă:

— A ce miroase?

Şi Flint adulmecă şi zice:

— A *nitrat de amoniu*. Îţi spune ceva?

E nitratul de amoniu pe care l-a pregătit pentru ei în Florida amicul lor Jenson. Amicul lor din războiul din Golf. Reverendul nostru Fără Dumnezeu.

— Adică îngrăşământ? întreabă Webber.

Şi Flint zice:

— Juma' de tonă.

Mâna lui Webber tremură atât de puternic încât se aude gheaţa zuruind în paharul gol.

Tremurul ăsta e traumatic. E doar Parkinson. Encefalopatia traumatică cu necroză parţială a ţesutului cerebral are efecte de-astea. Neuronii sunt înlocuiţi de ţesut cicatrizat mort. Îţi pui o perucă cu bucle roşcate, gene false, dai din buze pe Bette Midler la Târgul şi Rodeoul din districtul Collaris, le oferi oamenilor şansa să-ţi tragă un pumn pentru zece dolari şi scoţi bani buni.

În alte locuri tre' să porţi cârlionţi blonzi, să-ţi strângi curul într-o rochie strimtă cu paiete, să-ţi vârî picioarele în cea mai mare pereche de pantofi cu toc pe care-o poţi găsi. Dai din buze pe Barbra Streisand, cântecul ăla, „Evergreen", da' e bine să ai un prieten care să te ducă cu maşina la urgenţă. Să iei vreo două Vicodine înainte, înainte să-ţi lipeşti unghiile alea lungi, roz de Barbra

Streisand; după aia nu poţi apuca niciun lucru mai mic decât o sticlă de bere. Ia-ţi sedativele înainte şi poţi cânta ambele părţi ale discului *Color me Barbra* înainte să te pună jos un pumn ca lumea.

Prima noastră idee pentru strângerea de fonduri a fost „Daţi-i un pumn mimului pentru cinci dolari". Şi-a mers, mai ales în oraşelele universitare. La şcolile de agricultori. În unele oraşe nu se întorcea unul acasă fără să aibă pumnii mânjiţi cu albul ăla de faţă de clovn. Cu alb de clovn şi cu sânge.

Problema e că toate noutăţile devin fumate. Închirierea unui Gulfstream costă. Treizeci de mii de dolari doar combustibilul şi uleiul pentru un zbor până în Europa. Doar dus nu-i aşa de mult, dar nu te poţi duce la biroul de închirieri şi să le spui că n-ai de gând să te mai şi întorci cu avionul, că-ţi pun interdicţie cât ai clipi.

Nu, Webber îşi punea costumul colant negru, şi oamenilor le curgeau deja balele să-l lovească. Se vopsea cu alb pe faţă, intra în cutia lui invizibilă, începea să mimeze, şi banii începeau să

curgă. Mai ales la colegii, dar mergea treaba şi la târgurile locale şi statale. Chiar dacă o luau drept un fel de spectacol ambulant, tot plăteau să-i dea una. Să-l însângereze.

La barurile de pe marginea şoselelor, după ce treaba cu mimul s-a fâsâit, am încercat „Cincizeci de dolari să-i dai un pumn unei tipe“. Flint ştia o fată care ar fi fost de acord. Dar după ce-a luat una în figură, fata a zis „Pas…“.

Aşezată pe podea, printre cojile de alune, ţinându-se de nas, fata zice:

— Daţi-mi mie voie să fac şcoala de pilotaj. Să fiu eu pilotul. Vreau să v-ajut.

Cam jumătate de bar încă mai aşteaptă cu banii în mână. Taţi divorţaţi, băieţi părăsiţi de iubite, tipi cu vechi frustrări de când fuseseră învăţaţi să facă la oliţă, cu toţii doritori să pocnească pe cineva.

Flint zice:

— Las’ că aranjez eu.

Şi o ajută să se ridice. O ia de braţ şi o duce la baie. Intrând împreună cu ea, Flint ridică mâna cu degetele răsfirate şi zice:

— Dă-mi cinci minute.

Abia lăsaţi la vatră, habar n-aveam cum altcumva să facem banii ăia. Legal, vreau să zic. După părerea lui Flint, nu exista nicio lege care să spună că oamenii nu pot da bani ca să tragă un pumn cuiva.

Şi Flint iese de la toaletă purtând peruca de sâmbătă seara a fetei, machiat vârtos pe faţa lui proaspăt bărbierită. Şi-a deschis nasturii la piept, şi-a legat poalele cămăşii pe burtă, îndesând-o cu prosoape de hârtie ca să-şi facă ţâţe. Mânjit cu tuburi întregi de ruj în jurul gurii, Flint zice:

— Hai să-i dăm drumul…

Bărbaţii care stau la coadă spun că-i ţeapă să plătească cincizeci de dolari ca să-i dea un pumn unui tip.

Aşa că Flint zice:

— Hai pe zece dolari…

Dar oamenii tot nu se-nghesuie, caută feluri mai bune să-şi cheltuiască banii.

Atunci Webber se duce la tonomat. Bagă o fisă. Apasă pe câteva butoane şi minune. Porneşte muzica şi preţ de-o răsuflare nu se aude decât mugetul prelung al tuturor bărbaţilor din bar.

E cântecul ăla plângăcios de la sfârșitul filmului *Titanic.* Puicuţa aia din Canada.

Şi Flint, cu peruca lui blondă şi gura ca de clovn, se urcă pe un scaun, apoi pe-o masă, şi începe să cânte. Tot barul se uită la el, şi Flint dă tot ce poate, mângâindu-şi coapsele prin blugi. Cu ochii închişi, aşa încât nu se vede decât fardul albastru strălucitor de pleoape. Şi pata aia rujată cântă.

Exact la momentul potrivit, Webber ridică mâna să-l ajute să coboare. Flint îi ia braţul ca o femeiuşcă, dând încă din buze. I se văd acum şi unghiile vopsite într-o roşu de acadea. Şi Webber îi şopteşte:

— Am băgat de cinci dolari.

Webber îl ajută să coboare, şi-l duce în faţa tipului care e primul în rând şi zice:

— Numai cântecul ăsta o să-l audă toată seara.

Din cei cinci dolari ai lui Webber au făcut aproape şase sute în seara aia. Niciun pumn n-a plecat din barul ăla neistovit, netatuat cu albastrul şi roşul şi verdele rimelului de pe faţa lui Flint. Unii l-au lovit până le-a obosit mâna, apoi s-au pus din nou la coadă să-i dea şi cu cealaltă.

Cântecul ăla plângăcios din *Titanic* aproape l-a băgat în mormânt pe Flint. Cântecul şi tipii care purtau ghiuluri imense pe degete.

După care am introdus o regulă interzicând inelele. Şi verificam şi să vedem dacă nu cumva ascundeai în pumn un fişic de monede sau plumb de undiţă, ca să faci prăpăd.

Femeile-s cele mai rele. Unele nu-s mulţumite până nu-ţi văd dinţii zburând prin celălalt colţ al gurii.

Cu cât se îmbată mai tare, cu atât mai mult le place şi le place şi le place să caftească un travestit. Ştiind că-i un bărbat. Mai ales dacă-i gătit şi arată mai bine decât ele. E voie şi să dea palme, dar nu să zgârie.

Piaţa s-a deschis repejor. Webber şi Flint au început să nu mai mănânce seara. Să bea bere *light*. În fiecare orăşel nou, îl puteai surprinde pe câte unul din ei stând din profil în faţa unei oglinzi, privindu-şi abdomenul cu umerii traşi în spate şi curul împins în afară.

În fiecare oraş ai fi putut jura că fiecare avea altă valiză. Pentru rochiile simandicoase, pentru rochiile de seară. Aveau şi ambalaje speciale ca să nu li se şifoneze hainele. Aveau genţi cu pantofi şi cutii cu peruci. Câte-o trusă babană de machiaj fiecare.

Toaletele lor au ajuns să ne înghită mai toate fondurile. Dar dacă scoteai o vorbă despre asta, Flint îţi zicea: „Tre’ să

cheltuieşti ca să faci bani“.

Asta fără să punem la socoteală cât dădeau pe muzică. Încercând diferite variante au descoperit că majorităţii oamenilor le vine cheful să te caftească dacă le pui următoarele albume:

Color me Barbra[7]
Stoney End[8]
The Way We Were[9]
Thighs and Whispers[10]
Broken Blossoms[11]
Sau *Beaches*[12]. Pe bune, mai ales *Beaches.*

Ai fi putut să-l bagi pe Mahatma Gandhi într-o mănăstire, să-i tai boaşele, să-l umfli cu Demerol, şi tot ţi-ar fi dat una dacă i-ai fi pus cântecul ăla cu „vântul de sub aripile mele“[13]. Cel puţin asta-ţi spunea Webber din proprie experienţă.

Armata nu i-a pregătit pentru nimic din toate astea. Dar, întorcându-se acasă, n-au găsit niciun anunţ în care se căutau experţi în muniţie, specialişti în stabilirea ţintelor, cercetaşi de infanterie. Nimic care să plătească atât de bine pe cât aduna Flint, cu picioarele ieşindu-i din crăpătura laterală a unei rochii de seară din satin verde, cu degetele de la picioare prinse în ciorapi de plasă şi ieşind prin sandale aurii. Flint se oprea între melodii şi pumni doar atât cât să-şi mai întindă nişte fond de ten peste vânătăi, cu ţigara având un inel roşu în jurul Filtrului. Sânge şi ruj.

Târgurile locale erau o afacere bună, iar întâlnirile motocicliştilor erau foarte aproape pe locul doi. Şi rodeourile erau bune. Şi spectacolele nautice. Sau parcările din faţa

[7] Album al cântăreței Barbra Streisand (1966).
[8] Album al cântăreței Barbra Streisand (1971).
[9] Melodie a cântăreței Barbra Streisand din filmul omonim (1973, regia Sidney Pollack, cu Robert Redford şi Barbra Streisand). Ulterior, Streisand a lansat şi un album *The Way We Were.*
[10] Album al cântăreței Bette Midler (1979).
[11] Album al cântăreței Bette Midler (1977).
[12] Album al cântăreței Bette Midler (1988), conținând melodii de pe coloana sonoră a filmului *Beaches* (1988, regia Gary Marshall, cu Barbara Hershey şi Bette Midler).
[13] *The Wind Beneath My Wings,* melodie a cântăreței Bette Midler (1979).

clădirilor în care se ţineau convenţiile alea mari ale iubitorilor de cuţite şi arme de foc. Nu, n-a trebuit să caute prea mult pentru un public care să plătească din greu.

Într-o seară, pe când se întorc la motel după ce Webber şi Flint şi-au lăsat mare parte din machiaj în parcarea Expoziţiei de Arme şi Muniţii a Statelor din Vest, Webber, aşezat pe locul mortului, întoarce oglinda retrovizoare spre el şi zice:

— Nu mai pot să duc mult chestia asta.

Webber arată OK. Oricum, nu contează cum arată. Melodia contează mai mult. Peruca şi rujul de asemenea.

— N-am fost niciodată, cum s-ar zice, *frumuşel,* spune Webber, dar cel puţin m-am menţinut la… *drăguţ.*

Conduce Flint, cu ochii la oja roşie ciobită de pe unghiile degetelor care strâng volanul. Ronţăind o unghie ruptă cu dinţii lui ciobiţi, Flint spune:

— Mă gândeam să folosesc un nume de scenă. Uitându-se tot la unghii, spune: Ce ziceţi de numele *Pepper Bacon*?

Pe atunci, fata lui Flint era plecată să facă şcoala de pilotaj.

Mai bine. Oricum lucrurile mergeau tot mai prost.

De pildă, chiar înainte să se instaleze în parcarea din faţa Expoziţiei de Pietre Preţioase şi Minerale din Statele Montane, Webber se uită la Flint şi zice:

— Ce dracu', ai ţâţele prea mari…

Flint poartă o rochie lungă cu spatele decupat şi cu bretele care se leagă după gât ca să ţină partea din faţă. Şi da, ţâţele par mari, dar Flint spune că din cauza rochiei.

Şi Webber zice:

— Nu, nu-i din cauza rochiei. În ultimele patru state ţi-au tot crescut ţâţele.

— Mă tot cicăleşti, zice Flint, numa pen' că-s mai mari ca a tale.

Şi Webber zice, liniştit, din colţul buzelor rujate:

— Fost sergent major Flint Stedman, o să-ţi ajungă ţâţele ca la vacă…

Dup-aia paietele şi părul perucilor zboară în toate direcţiile. În noaptea aia au făcut zero bani. Nimeni nu vrea să pocnească o arătare dintr-asta, zgâriată toată şi umplută de sânge. Cu ochi injectaţi şi cu fardul întins peste tot de lacrimi.

Privind în urmă, bătaia aia de puicuţe aproape le-a compromis întreaga misiune.

Ţara asta nu poate câştiga niciun război fiindcă tot timpul ne batem între noi în loc să luptăm cu duşmanul. Aşa şi Congresul

când nu lasă armata să-şi facă treaba. Nimic nu se rezolvă aşa. Webber şi Flint nu-s oameni răi, ci doar exemple ale tipurilor deasupra cărora încercăm să ne ridicăm. Toată misiunea lor e să rezolve situaţia asta cu terorismul. Pentru totdeauna. Şi ca s-o facă e nevoie de bani. Ca s-o ţină pe fata lui Flint la şcoală. Ca să pună mâna pe un avion cu reacţie. Ca să obţină medicamentele pentru a-l droga pe pilotul companiei de închirieri. Toate astea costă bani serioşi.

Ca să spunem adevărul, ţâţele lui Flint deveniseră cam de speriat.

Lungiţi în fotoliile de piele albă, la cincisprezece mii de metri altitudine, se îndreaptă spre sud de-a lungul Mării Roşii, până la Jedda, unde o s-o cotească la stânga.

Te şi-ntrebi cum au făcut rost de bani ceilalţi tipi care se află în aer acum, îndreptându-se cu toţii spre ţintele prestabilite. Prin ce dureri şi chinuri au avut de trecut.

Încă se vede unde şi-a făcut Webber găuri în urechi şi cât de mult cerceii lungi i-au întins şi tras în jos lobii.

Privind în urmă, majoritatea războaielor din istorie s-au purtat în numele vreunei religii.

Ăsta e pur şi simplu atacul care să pună capăt tuturor războaielor. Sau măcar celor mai multe dintre ele.

După ce Flint şi-a recăpătat controlul asupra ţâţelor sale, au mers din colegiu în colegiu. Oriunde oamenii beau bere şi n-au nimic de făcut. Flint avea deja o retină dezlipită plutind în interiorul ochiului, ceea ce însemna că nu vedea cu ochiul respectiv. Webber îşi pierduse auzul în proporţie de şaizeci la sută de cât îi sunase apa în cap. Leziuni cerebrale traumatice, i-au spus la urgenţă. Cum tremurau amândoi, ţineau pensula de machiaj cu ambele mâini. Amândoi erau prea rigizi pentru a-şi putea închide fermoarul rochiei la spate. Se clătinau chiar şi pe tocuri medii. Şi totuşi mergeau înainte.

Când va fi timpul, când avioanele de luptă ale Emiratelor Arabe Unite îi vor însoţi ca nişte umbre, Flint s-ar putea să fie prea orb ca să piloteze, dar se va afla acolo, în carlingă, cu tot ce a învăţat la aviaţie.

Aici, în cabina de piele a Gulfstreamului G550, Flint s-a descălţat de cizme, şi unghiile de la picioare îi sunt încă rozalii ca sfârcurile, din cauza ojei. Încă se mai simte un iz de Chanel No. 5 amestecat cu mirosul de transpiraţie.

Într-una din ultimele lor reprezentaţii, în oraşul Missoula din Montana, a ieşit o fată din mulţime şi le-a spus că sunt nişte

bigoţi odioşi. Că încurajează ura şi agresiunile faţă de persoanele cu identitate de gen nesigură din societatea noastră altfel paşnică şi pluralistă.

Întrerupt în mijlocul cântecului *Buttons and Bouis,* versiunea mişto cântată de Doris Day, nu cea ieftină interpretată de Dinah Shore, Webber, în rochia lui albastră de satin, fără bretele, cu părul de pe piept, umeri şi braţe fluturând de la încheietură la încheietură ca un boa luxuriant de pene negre, a întrebat-o pe fată:

— Şi nu vrei să cumperi o lovitură?

Aflat la doi paşi, încasând bani celor de la coadă, Flint zice:

— Dă tot ce poţi. Zice: Juma' de preţ pentru puicuţe.

Bătând în pământ cu vârful pantofului de tenis, fata se uită la ei, cu buzele strânse şi trase pe-o parte a feţei.

În cele din urmă zice:

— Poţi da din buze pe cântecul ăla din *Titanic?*

Şi Flint îi ia cei zece dolari şi o îmbrăţişează.

— Pentru tine, zice el, punem cântecul ăla şi toată noaptea…

Aia a fost seara în care au depăşit cele cincizeci de miare pentru misiune.

Acum, din avion se vede coasta Arabiei Saudite, neregulată, auriu-maronie. Geamurile unui Gulfstream sunt de două-trei ori mai mari decât hublourile mici ale unui avion de linie. Doar uitându-te afară, la soare şi la ocean, la toate celelalte care par amestecate de la înălţimea asta, aproape ţi-ai dori să mai trăieşti. Să laşi baltă toată misiunea şi să te întorci acasă, oricât de negru ar fi viitorul.

Un Gulfstream poate căra destul combustibil pentru a zbura 6750 de mile marine, chiar şi cu optzeci şi cinci la sută vânt din faţă. Până la ţintă erau doar 6701, ceea ce lasă îndeajuns combustibil pentru a detona bagajele, valizele şi mulţimea de pungi pe care Jenson le-a încărcat în Florida, unde au aterizat pentru că pilotul începea să se simtă rău. Asta după ce i-au dat o cană de cafea. Trei pastile de Vicodin măcinate şi amestecate în cafea ar face pe oricine să fie buimac, să ameţească, să-i fie rău. Aşa că au aterizat. Au debarcat pilotul. Au îmbarcat pungile. Domnul Jenson purtând în cârcă nitratul de amoniu. A apărut şi fata lui Flint, Sheila, cu şcoala abia terminată şi gata de decolare.

Prin uşa deschisă a carlingii, o vezi pe Sheila coborându-şi căştile în jurul gâtului. Privind peste umăr, zice:

— Tocmai am auzit la radio. Cineva a intrat cu un avion plin

cu îngrăşământ în Vatican…

Ca să vezi, zice Webber.

Privind pe fereastră, lăsat pe spate în fotoliul de piele albă, Flint zice:

— Avem musafiri.

În partea aia se văd două avioane de vânătoare. Flint le face cu mâna. Profilurile micuţe ale piloţilor nu schiţează nici nu gest de răspuns.

Şi Webber se uită la gheaţa care se topeşte în paharul gol şi zice:

— Unde mergem?

Din carlingă, Sheila spune:

— Sunt după noi de când am luat-o spre interior, la Jedda.

Îşi pune din nou căştile pe urechi.

Şi Flint se apleacă peste interval să umple din nou paharul cu scotch şi zice:

— Mecca îţi spune ceva, amice? Al-Haram? Zice: Dar Ka'ba?

Cu o mână pe cască, Sheila spune:

— Au lovit Tabernacolul Mormon… Sediul Convenţiei Naţionale Baptiste… Zidul Plângerii şi Domul Stâncii… hotelul Beverly Hills…

Neah, zice Flint. Dezarmarea n-a funcţionat. Nici Naţiunile Unite. Şi totuşi, poate că asta o să funcţioneze.

Iar prietenul lor, Jenson, Reverendul nostru Fără Dumnezeu, o să fie singurul supravieţuitor.

Webber zice:

— Da' ce-i în hotelul Beverly Hills?

Şi Flint îşi goleşte paharul şi zice:

— Dalai Lama…

În noaptea aia, Webber i-a luat numele şi telefonul fetei din Missoula, Montana. Când a venit timpul să-şi scrie cu toţii testamentele, Webber i-a lăsat fetei tot ce avea pe lume, inclusiv Mustangul parcat în şopronul părinţilor lui, setul lui de unelte Craftsman şi paisprezece poşete Coach cu pantofi şi toalete asortate.

În noaptea aia, după ce a plătit cincizeci de dolari ca să-l bată măr pe Webber, fata se uită la el, la ochiul lui orb şi lăptos, umflat, aproape închis, la buzele lui despicate. E doar cu trei ani mai mare decât ea, dar arată de parcă ar fi bunică-sa, şi fata zice:

— Şi până la urmă de ce faci asta?

Şi Webber îşi desprinde peruca, toate şuviţele şi cârlionţii

blonzi lipiţi de sângele închegat în jurul nasului şi gurii. Webber zice:

— Oricine vrea să facă lumea mai bună.

Flint bea din berea lui *light* şi-l priveşte. Clătinând din cap, zice:

— Băi pulă… Zice: Aia nu-i peruca mea?

11

Groaza nu ne umplea chiar toate zilele.

Trebii ăsteia Peţitorul îi spune „culesul piersicilor albe”.

Tragi două canapele albe pe rotile şi le aşezi faţă în faţă, chiar sub „copac“. Pe insula asta din canapele construieşti o „scară” aşezând una peste alta măsuţe de lemn sculptat şi suflat în aur. Fiecare masă cu tăblia ei grea de marmură cenuşie, cu vinişoare roz. Deasupra măsuţelor aşezi scaune cu picioare subţiri, fragile precum coaja de ou, ca să poţi urca tot mai sus. Până ajungi să te uiţi în jos la cuiburile gri ale perucilor prăfuite ale fiecăruia. Stau toţi cu capetele date pe spate atât de mult încât le atârnă fălcile. Atât de sus încât te poţi uita în gaura din spatele claviculelor, să vezi treptele cutiei toracice dispărând în rochie sau în guler.

Toţi avem mâinile înfăşurate în zdrenţe însângerate. Mănuşile se bălăngănesc libere, cu degetele goale pe dinăuntru. În pantofi ne-am vârât şosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Ne spunem Comitetul Popular pentru Conservarea Luminii Zilei.

Peţitorul culege o „piersică”, învelită în catifea ca să-şi protejeze mâna, şi o coboară până la ţârul de Sfânt Fără-Maţe, care o dă Bucătarului Asasin, cu burta lui mare vârâtă în pantaloni ca într-un hamac.

Agentul Ciripel, cu videocamera lipită de ochi, filmează trecerea piersicii din mână în mână.

Te poţi vedea reflectat în piersicile mai vechi, care s-au înnegrit. Peţitorul spune că din cauza filamentului de tungsten. Care devine incandescent când trece prin el curentul electric. De-aia fiecare piersică e umplută cu un gaz inert. Cele mai multe cu argon. Un gaz irespirabil, care împiedică arderea filamentului. Cele mai vechi nu-s umplute cu nimic. Înăuntru e vid.

Peţitorul, cu pistrui roz pe obraji şi pe antebraţele dezgolite

până la cot, ne spune:

— Tungstenul se topeşte la trei mii trei sute de grade Celsius.

În mod normal, inima unei piersici e atât de fierbinte încât ar topi o tigaie. Ar aduce mărunţişul de cupru la fierbere. Două mii două sute de grade Celsius.

În loc să izbucnească în flăcări, filamentul de tungsten se evaporă, atom cu atom. Unii atomi ricoşează înapoi din atomii de argon şi se lipesc din nou de filament, formând cristale minuscule, ca nişte giuvaieruri perfecte. Alţi atomi de tungsten se ataşează de interiorul mai rece al „piersicii" de sticlă.

Atomii se „condensează", spune Peţitorul. Formând un strat de metal în interiorul sticlei, transformând exteriorul într-o oglindă.

Glazura întunecată din interior face din becuri nişte oglinzi sferice care te arată gras. Chiar şi pe slăbănogul de Sfânt Fără-Maţe, cu pantalonii şi mânecile cămăşilor mereu fluturând în jurul lujerelor subţiri ale picioarelor şi braţelor.

Nu, crimele şi chinurile nu ne umpleau chiar toate zilele. Unele zile erau aşa:

Tovarăşa Lătrău se priveşte într-o piersică, întorcându-şi faţa ca s-o vadă din unghiuri diverse în sticla bombată. Cu degetele celeilalte mâini, cu buricele lor trage de pielea flască din faţa urechii. În timp ce trage, adâncitura întunecată de sub pomete dispare.

— Ce spun o să sune groaznic, zice Tovarăşa Lătrău. Degetele ei dau drumul pielii şi jumătatea de faţă revine la pungile lăsate şi ridurile întunecate. Am văzut poze cu oamenii ăia din lagăre, în spatele gardurilor de sârmă ghimpată, spune ea. *Scheletele alea vii.* Şi întotdeauna m-am gândit: ăştia ar putea *purta orice.*

Contele Calomniei întinde braţul spre ea, să-i culeagă cuvintele pe banda argintie a reportofonului.

Tovarăşa Lătrău îi dă piersica Baronesei Degerătură… Care zice:

— Ai dreptate. Baroneasa Degerătură zice: Chiar sună îngrozitor.

Şi Tovarăşa Lătrău se apleacă spre microfon şi spune:

— Dacă înregistrezi acuma, eşti un nesimţit.

Baroneasa Degerătură, cu dinţii ei slăbiţi în gingii, clănţănind, fiecare dinte mare şi alb cu rădăcina maronie şi subţire la vedere, îi înmânează piersica Ducelui Vandalilor.

Ducele, care şi-a desfăcut coada de cal şi părul îi atârnă pe faţă, mestecă aceeaşi gumă cu nicotină pe care a mestecat-o de la început. Părul îi miroase a ţigări cu aromă de cuişoare.

Miss America primeşte piersica de la Duce, săraca noastră Miss America, însărcinată, cu rădăcinile negre ale părului ei platinat care ne arată de când suntem închişi aici.

Deasupra noastră, copacul se stinge pentru o fracţiune de secundă. În clipa aia nu existăm. Nimic nu există. În clipa următoare, curentul revine. Revenim şi noi.

— Stafia, zice Agentul Ciripel dindărătul camerei, cu vocea înăbuşită.

— Stafia, repetă Contele Calomniei în reportofonul lui ascuns în pumn.

Aici, pentru fiecare supratensiune momentană, pentru fiecare curent mai rece sau zgomot ciudat sau miros de mâncare, dăm vina pe stafia noastră.

Pentru Agentul Ciripel, stafia e un detectiv privat ucis.

Pentru Contele Calomniei, stafia e un actor copil în mizerie.

Crengile de alamă ale copacului, unduitoare, încovoiate, răsucite ca nişte viţe de vie scăldate în aur stins. Picurând „frunze” de sticlă şi cristal. Clinchetul lor fremătător în timp ce pătrunzi între ele. Mirosul de praf ars al fiecărei piersici „coapte”, încă strălucind alb incandescent. Prea fierbinţi ca să le atingi cu mâna goală, fără o bucată de stofa, un petic din vreo fustă de catifea sau din vreo jiletcă de brocart. Celelalte piersici, cele „putrede”, înnegrite şi reci, smălţuite cu praf şi drapate în firele albe ale pânzelor de păianjen. Frunzele de sticlă şi cristal sunt albe şi argintii şi cenuşii în acelaşi timp. În timp ce se rotesc, marginile lor mai scânteiază preţ de o clipă, împrăştiind un curcubeu înainte de-a redeveni incolore.

Crengile contorsionate, împâclite parcă în maroniul lor întunecat. Pe fiecare dintre ele poţi urmări o cărăruie de excremente uscate de şoareci, mici ca boabele de orez.

Legănându-se în faţă şi-n spate, ţinându-şi răsuflarea, Peţitorul vâră mâna în coroana copacului şi culege piersicile. Încă fierbinţi, le aruncă Verigii Lipsă, care le prinde între două perne de mătase. Veriga Lipsă, eroul nostru într-ale sportului. Domnul Bursă de Studiu, cu sprâncenele lui unite, groase şi încâlcite ca părul pubian. Domnul Mare Fundaş Lateral, cu bărbia lui cu gropiţă, arătând ca două nuci mari într-un săculeţ.

Doar de la aruncarea asta scurtă, piersica se răceşte destul ca s-o poţi atinge. Mama Natură ia piersicile dintre perne şi le

pune într-o cutie veche de pălării plină cu peruci, pe care o ţine în braţe domnişoara Hapciu.

Mamei Natură desenele de henna roşie îi pătează dosul palmelor şi îi scot în evidenţă lungimea degetelor. De câte ori întoarce capul sau încuviinţează, şiragul de clopoţei de la gât scoate câte-un clinchet. Părul îi miroase a lemn de santal, a paciuli şi mentă.

Domnişoara Hapciu tuşeşte. Săraca domnişoară Hapciu, tuşind mereu, cu nasul roşu şi strivit într-o parte pe obraz de cât şi l-a şters cu mâneca. Ochii ei exoftalmici, înecaţi în lacrimi şi crestaţi de vinişoare roşii. Domnişoara Hapciu tuşeşte şi tot tuşeşte cu limba pe-afară, cu mâinile pe genunchi, îndoită de şale.

Uneori, Peţitorul apucă strâns picioarele scaunelor, marginile tăbliilor de marmură cu vinişoare ale meselor aurite, ca să menţină scara fixă.

Uneori, Contesa Clarviziune se ridică în vârful picioarelor şi înalţă cu ambele mâini coada unei mături prăfuite şi rigide sus deasupra capului şi roteşte copacul ca să te ajute să ajungi la cât mai multe piersici coapte. Alea care sunt încă atât de fierbinţi încât ar topi cuprul. Cum stă în vârful picioarelor, cu braţele întinse, îi poţi zări brăţara de siguranţă încă sigilată în jurul încheieturii. Cu dispozitivul de urmărire impus prin termenii eliberării condiţionate.

Pentru Contesă, stafia e un bătrân vânzător de antichităţi, cu beregata tăiată cu briciul.

Şi cu fiecare piersică pe care o culege Peţitorul, copacul devine tot mai întunecat.

Pentru Sfântul Fără-Maţe, stafia este un avorton cu două capete, cu feţe identice cu a lui.

Pentru Baroneasa Degerătură, stafia poartă un şorţ alb în jurul taliei şi-l blestemă pe Dumnezeu.

Uneori, Sora Justiţiară bate cu degetul în cadranul ceasului ei negru, zicând:

— Trei ore, şaptesprezece minute şi treizeci de secunde până la stingere…

Pentru Sora Justişiară, stafia e un erou cu jumătate din faţă surpată înăuntru.

Pentru domnişoara Hapciu, stafia e bunica ei.

De aici de sus, spune Peţitorul, vezi tavanul ca pe o frontieră pustie pe unde n-a călcat nimeni niciodată. Tot aşa cum – atunci când erai mic şi stăteai pe canapea cu capul în jos, cu picioarele

sprijinite pe pernele spătarului, şi capul îţi atârna –, vechiul salon al familiei tale ţi se părea un loc nou şi ciudat. Cu capul în jos, puteai păşi pe podeaua aceea văruită şi te puteai uita în jos la noul tavan carpetat şi ticsit cu stalactitele mobilei atârnând din el.

Tot aşa cum, spune Ducele Vandalilor, un artist îşi întoarce invers o pictură, din acelaşi motiv, sau o priveşte reflectată într-o oglindă, ca s-o vadă aşa cum ar vedea-o un străin. Ca pe un lucru necunoscut. Ca pe realitatea altuia.

Tot aşa cum, spune Sfântul Fără-Maţe, un pervers întoarce o revistă porno invers ca să i se pară nouă şi excitantă pentru încă puţin.

În felul ăsta, fiecare copac cu frunzele şi piersicile lui de sticlă e înrădăcinat în pământ prin trunchiul împletit al unui lanţ gros, acoperit cu o coajă de catifea roşie, prăfuită.

Când copacul e întunecat aproape în întregime, ne mutăm scara, scaun cu scaun, canapea cu canapea, la următorul. Când „livada” e culeasă, trecem în încăperea următoare.

Piersicile culese le ambalăm într-o cutie de pălării.

Nu, nu fiecare zi a prizonieratului nostru e marcată de umilinţele răpirii.

Contele Calomniei scoate un carneţel din buzunarul cămăşii. Mâzgăleşte ceva pe hârtia albastră şi liniată, spunând:

— Şaizeci şi două de becuri încă în stare de funcţionare. Plus douăzeci şi două de rezervă.

Ultima noastră linie defensivă. Ultima noastră resursă împotriva gândului c-o să murim aici, singuri, părăsiţi în întuneric cu toate becurile arse. Într-o lume fără un soare, supravieţuitori înfiguraţi şi bâjbâind în beznă. Cu tapetul încăperilor devenind alunecos din cauza mucegaiului.

Nimeni nu vrea asta.

Pe măsură ce piersicile coapte lăsate pe copac putrezesc şi se sting, îţi construieşti din nou scara de mobile. Te cațeri iar acolo sus. Îţi vârî capul în coroana de frunze de sticlă şi cristal, în bolta de crengi din alamă stinsă. Prin praf, printre excrementele şoarecilor şi pânzele de păianjen. Şi înlocuieşti piersicile întunecate cu alte câteva coapte încă, care ard albe, incandescente.

Piersica moartă din mâna Peţitorului nu ne oglindeşte aşa cum suntem. Mai degrabă aşa cum eram odinioară. Sticla întunecată ne oglindeşte graşi pe suprafaţa ei bombată. Stratul de atomi de tungsten precipitat în interior, exact opusul unei

perle, spatele de argint al unei oglinzi. Sticlă suflată, subţire ca un balon de săpun.

Iat-o pe doamna Clark cu noile ei riduri ascunse în spatele unui văl gros cât o plasă de sârmă. Chiar sfrijită din cauza foametei, buzele ei tot par grase de la silicon, încremenite în mijlocul unei felaţii. Sânii ei umflaţi nu-s plini cu vreun lichid pe care ai avea chef să-l sugi. Peruca ei pudrată cu alb e înclinată într-o parte. Gâtul îi e aţos şi împânzit de tendoane.

Iată Veriga Lipsă, cu pădurea întunecată care i-a crescut pe obraji, cu ţepii scufundaţi în canioanele adânci care-i traversează faţa pornind de sub ochi.

Ceva trebuie să se întâmple.

Ceva groaznic trebuie să se întâmple.

Şi trosc.

O piersică a alunecat şi s-a spart pe podea. Arată ca un cuib din ace de sticlă. O grămadă de aşchii albe. Imaginea noastră aşa cum eram, graşi, nu mai e.

Contele Calomniei notează un rând în carneţel şi spune:

— Douăzeci şi *unu* de becuri bune de rezervă…

Sora Justiţiară bate cu degetul în ceas şi zice:

— Trei ore şi zece minute până la stingere…

Atunci doamna Clark spune:

— Zi-mi o poveste. Uitându-se prin vălul ei la Peţitorul cocoţat în copacul scânteietor de cristal, spune cu buzele ei de silicon: Povesteşte-mi ceva ca să uit cât îmi e de foame. Spune-mi o poveste pe care n-ai spune-o nimănui.

Răsucind cu mâna o piersică învelită într-o bucată de catifea lipicioasă de la sângele închegat, Peţitorul zice:

— E o glumă în familia mea. Sus pe scara lui din scaune suprapuse, zice: O glumă pe care-o spuneau unchii mei doar când se îmbătau…

Contele Calomniei ridică reportofonul.

Agentul Ciripel, camera video.

Consultantul
Un poem despre Peţitor

— Dacă iubeşti pe cineva, spune Peţitorul, eliberează-l.
Dar să nu te miri dacă-ţi vine înapoi cu un herpes…

Peţitorul pe scenă, îndoit de spate, cu mâinile vârâte adânc
În buzunarele salopetei.
Cizmele îi sunt încrustate cu bălegar uscat.
Cămaşa cu carouri, din flanelă. Cu capse perlate în loc de nasturi.
Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film: înregistrări de la nunţi, în care miri şi mirese schimbă verighete
şi se sărută şi fug afară într-un viscol de boabe de orez. Toate astea i se scurg pe faţă, şi buza de jos îi e umflată de o îmbucătură de mahorcă

Peţitorul spune:
— Fata pe care-am iubit-o a crezut că poate găsi pe cineva mai bun.
Fata voia un bărbat mai înalt, bine bronzat, cu păr lung şi c-o sculă mai mare.
Care să ştie să cânte la chitară.
Aşa c-a zis „Nu“ prima oară când el a îngenuncheat s-o ceară.
Aşa că Peţitorul a angajat o târfă pe nume Armăsaru’, un prostituat al cărui anunţ suna aşa:
Păr lung şi o pulă groasă cât o conservă de chili. Şi care putea să înveţe câteva acorduri.
Şi Armăsaru’ s-a prefăcut c-o întâlneşte din întâmplare, la biserică.
Şi apoi înc-o dată, la bibliotecă.
Peţitoru’ plătea două sute de dolari pe întâlnire, şi lua notiţe când ăsta-i zicea cât îi place fetei să i se ciupească sfârcurile pe la spate. Şi cum era mai uşor să-i provoace orgasm de două sau trei ori.
Armăsaru’ îi trimitea trandafiri. Îi cânta cântece. O futea pe bancheta din spate a maşinii şi în jacuzzi, unde îi jura iubire şi credinţă veşnice.
Apoi n-a mai sunat-o o săptămână. Două. O lună.

Până când s-a prefăcut c-o întâlneşte din întâmplare, tot la biserică.

Acolo, Armăsaru’ i-a zis că s-a terminat… fiindcă prea era o zdreanţă. Era aproape curvă.

— Jur, spune Peţitorul, i-a zis *ei* curvă. Ce neobrăzat…

Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Toate astea făceau parte din planul secret al Peţitorului de a-i frânge

prematur, rapid, inima prietenei sale. Şi apoi s-o prindă în perioada vulnerabilă.

La ultima întâlnire cu Armăsaru’ i-a dat în plus cincizeci de dolari pentru o muie.

Şi Armăsaru’ a îngenuncheat între genunchii lui şi s-a apucat de lucru.

În felul ăsta, când viitoarea lui nevastă avea să aibă orgasmele ei

multiple, bine studiate, bărbatul din mintea ei n-avea să fie un străin pentru soţul ei,

Peţitorul.

Ritual
O poveste de Peţitor

E o glumă în familie pe care unchii o spun doar la beţie.

Jumate din glumă e sunetul pe care-l scot. E sunetul cuiva care-şi trage flegma din adâncul gâtului. Un sunet prelung, hârâit. La fiecare reuniune de familie, când nu mai au nimic de făcut decât să bea, unchii îşi duc scaunele afară, sub copaci. Afară în întuneric, unde nu-i putem vedea.

În timp ce mătuşile spală vasele şi verişorii aleargă bezmetici, unchii sunt în livada din spate, dând sticle pe gât, lăsându-se pe spate în scaune. În întuneric îl auzi pe câte unul scoţând sunetul: *Hârrrr-şşştiu.* Chiar şi pe întuneric, ştii că a tăiat cu palma întinsă aerul, într-o parte. *Hârrrr-şşştiu,* şi ceilalţi unchi izbucnesc în râs.

Mătuşile aud sunetul şi zâmbesc şi clatină din cap. Bărbaţii ăştia. Mătuşile nu ştiu gluma, dar ştiu că orice i-ar face pe bărbaţi să râdă aşa de tare trebuie să fie o prostie.

Nici verişorii nu ştiu gluma, dar scot sunetul. *Hârrrrşşştiu.* Taie aerul cu palma, într-o parte, şi se tăvălesc pe jos de râs. Toată copilăria lor, toţi copiii au făcut-o. Au spus *Hârrrr-şşştiu.* Au ţipat *Hârrrr-şşştiu.* Formula magică a familiei care-i face pe ceilalţi să râdă.

Unchii se aplecau să-i înveţe. Chiar şi când erau copilaşi, abia ţinându-se pe două picioare, mimau sunetul. *Hârrrr-şşştiu.* Şi unchii le arătau cum să taie cu palma într-o parte, întotdeauna de la stânga la dreapta, în faţa beregatei.

Atârnaţi de braţul câte unui unchi, agitându-şi picioarele în aer, verişorii întrebau ce însemna sunetul? Dar mişcarea mâinii?

Era o poveste tare veche, se apuca să le spună un unchi. Sunetul era de când unchii erau tineri soldaţi. Din război. Verişorii se căţărau pe buzunarele hainei unchiului, cu un picior vârât într-un buzunar, cu mâna întinsă înspre următorul, aflat mai sus. Aşa cum te urci în copac.

Şi se rugau: Spune-ne. Spune-ne povestea.

Dar unchiul doar le promitea: mai târziu. Când o să crească. Unchiul te prindea sub braţ şi te arunca pe umăr. Te purta aşa, alergând, întrecându-se cu ceilalţi unchi să ajungă primul în casă, să sărute mătuşile şi să mai mănânce o felie de plăcintă.

Se făceau floricele şi se asculta programul la radio.

Era parola familiei. Un secret pe care cei mai mulţi nu-l înţelegeau. Un ritual care-i menţinea în siguranţă. Tot ce ştiau verişorii era că-i făcea să râdă împreună. Asta o ştiau doar ei.

Unchii ziceau că sunetul era dovada faptului că şi cele mai rele spaime pot să dispară pur şi simplu. Oricât de îngrozitor ţi s-ar fi părut un lucru, mâine s-ar putea să nu mai existe. Dacă murea vreo vacă, şi celelalte păreau şi ele bolnave, dacă li se umflau burţile şi erau pe moarte, dacă nu se putea face nimic, unchii scoteau sunetul. *Hârrrr-şşştiu.* Dacă piersicii din livadă dădeau rod şi se anunţa brumă în noaptea aceea, unchii scoteau sunetul. *Hârrrr-şşştiu*. Însemna că teroarea pe care n-o puteai opri s-ar putea opri ea de la sine.

De câte ori familia se aduna, ăsta era salutul lor: *Hârrrr-şşştiu.* Mătuşile se uitau cruciş la atâţia verişori care scoteau sunetul ăla prostesc. Toţii verişorii tăind cu palma aerul. *Hârrrr-şşştiu.* Şi unchii râdeau aşa de tare încât se aplecau şi se sprijineau cu mâinile pe genunchi. *Hârrrr-şşştiu.*

Vreuna dintre mătuşile care veniseră în familie prin alianţă întreba şi ea: ce înseamnă? Care era povestea sunetului? Dar unchii clătinau din cap. Iar unchiul care-i era soţ îşi petrecea braţul pe după mijlocul ei şi o săruta pe obraz şi-i spunea: Puiule scump, n-ai vrea să ştii.

În vara în care am împlinit optsprezece ani, un unchi mi-a spus povestea. Eram doar noi doi. Şi de data asta n-a râs.

Fusesem recrutat în armată şi nimeni nu ştia dacă o să mă mai întorc vreodată.

Nu era război, dar în armată bântuia holera. Erau boli şi se întâmplau accidente. Îmi făceam bagajul, doar eu şi unchiul, şi unchiul a zis: *Hârrrr-şşştiu.* Adu-ţi aminte, a zis, că oricât de negru pare viitorul, toate necazurile pot dispărea până mâine.

Pregătindu-mi bagajul, l-am întrebat: Ce însemna?

Era din ultimul mare război, a spus el. Când unchii erau toţi în acelaşi regiment. Fuseseră luaţi prizonieri şi forţaţi să muncească într-un lagăr. Acolo, un ofiţer din armata inamică îi obliga să muncească sub ameninţarea armei. În fiecare zi se aşteptau ca omul ăsta să-i omoare şi nu puteau face nimic. În fiecare săptămână soseau trenuri pline cu prizonieri din ţările ocupate: soldaţi şi ţigani. Cei mai mulţi făceau doar două sute de paşi din tren până la moarte. Unchii le cărau cadavrele. Ofiţerul pe care-l urau comanda plutonul de execuţie.

Unchiul care-mi povesteşte toate astea zice că în fiecare zi

ieşeau în faţă să târască morţii la groapă – găurile din haine încă vărsau sânge cald – şi plutonul aştepta următorul lot de executat. De fiecare dată când intrau în raza puştilor, se aşteptau ca ofiţerul să ordone deschiderea focului.

Apoi, spune unchiul într-o zi: *Hârrrr-şşştiu.*

S-a întâmplat aşa cum se întâmplă Soarta.

Dacă vedea vreo ţigăncuşă care-i plăcea, ofiţerul o scotea din rând. După ce lotul ei era ucis, în timp ce unchii târau cadavrele, ofiţerul o forţa să se dezbrace. Stând acolo în uniforma lui plină de fireturi strălucind aurii în soare, înconjurate de puşti, ofiţerul o forţa să îngenuncheze pe pământ şi se deschidea la prohab. O forţa să deschidă gura.

Unchii văzuseră asta de atâtea ori că nici nu-şi mai aminteau de câte. Ţigăncuşa îşi vâra buzele în prohabul ofiţerului. Cu ochii închişi, sugea şi sugea, şi nu-l vedea scoţând cuţitul din spatele centurii.

În clipa în care ofiţerul ajungea la orgasm, o prindea de păr, ţinându-i capul fix cu o mână. Cu cealaltă îi tăia beregata.

Era mereu acelaşi sunet: *Hârrrr-şşştiu.* Cu sămânţa încă izbucnindu-i din mădular, o împingea la o parte, înainte ca sângele să ţâşnească din gâtul secţionat.

Era sunetul care însemna mereu sfârşitul. Soarta. Un sunet de care n-aveau să poată scăpa vreodată. Pe care n-aveau să-l uite.

Până când, într-o zi, ofiţerul a luat o ţigăncuşă şi a îngenuncheat-o pe jos. Cu tot plutonul de execuţie privindu-l, cu unchii privindu-l vârâţi până la genunchi în stratul de leşuri, ofiţerul a forţat-o să-i deschidă fermoarul. Femeia a închis ochii şi a deschis gura.

Era un lucru la care unchii asistaseră de atâtea ori încât îl puteau privi fără să-l mai vadă cu adevărat.

Ofiţerul a prins-o pe ţigancă de părul ei lung, şi l-a înfăşurat pe mână. Cuţitul a scânteiat şi apoi a urmat sunetul. Sunetul ăla. Care acum e codul secret al familiei pentru hohotele de râs. Salutul lor. Ţiganca a căzut pe spate, cu sângele ţâşnind de sub bărbie. A tuşit o dată şi ceva a căzut în praf, alături de locul morţii ei.

S-au uitat cu toţii, plutonul şi unchii şi ofiţerul, şi acolo în praf era jumate de mădular. *Hârrrr-şşştiu* şi ofiţerul îşi tăiase propria sculă vârâtă în gâtul femeii moarte. Din prohabul ofiţerului sămânţa încă ţâşnea, ţâşnea şi sângele. Ofiţerul a întins mâna spre scula lui care zăcea în praf. Genunchii i s-au

înmuiat.

După care unchii i-au târât trupul să-l îngroape. Ofiţerul care a preluat comanda lagărului n-a mai fost atât de rău. Apoi războiul s-a sfârşit şi unchii s-au întors acasă. Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat, familia noastră ar fi putut să nu existe. Dacă ofiţerul ăla ar fi trăit, s-ar fi putut întâmpla să nu mă mai nasc niciodată.

Sunetul ăla, codul secret al familiei, mi-a spus unchiul, înseamnă: Da, se întâmplă lucruri groaznice, dar uneori grozăviile astea… te salvează.

În faţa ferestrei, ceilalţi verişori aleargă printre piersicii din spatele casei. Mătuşile stau pe verandă şi dezghioacă mazăre. Unchii stau cu braţele încrucişate, ciondănindu-se despre cel mai bun mod de-a vopsi un gard.

Poate c-o să ajungi în război, zice unchiul. Sau poate c-o să iei holeră şi-o să mori. Sau, spune el şi taie aerul cu palma întinsă, de la stânga la dreapta, sub centură: *Hârrrr-şşştiu…*

12

Cea care găseşte cadavrul e Sora Justiţiară. Coborând scările în hol, din foaierul de la primul etaj, după ce a stins luminile în cabina proiecţionistului, se împiedică de roata de exerciţii din plastic roz, ţinută strâns de două mâini livide.

Acolo, pe micul ecran al camerei video, Ducele Vandalilor zace lat la picioarele scărilor din hol, cu poalele cămăşii lui de velur cu franjuri scoase din pantaloni, cu părul blond răsfirat, cu faţa în jos pe covor. O parte a feţei îi e făcută piftie, părul îi e năclăit peste tot de sânge.

Unul mai puţin la împărţeala drepturilor de autor pentru povestea noastră.

Sora Justiţiară avea camera la ea. Ca să se descurce în întuneric, domnul Whittier obişnuia să folosească o lanternă, dar acum bateriile sunt la fel de moarte ca el sau ca Lady Zdreanţă. Acum, ca să urce şi să coboare scările înainte de răsărit şi după apus, Sora Justiţiară foloseşte spotul camerei video cu baterii reîncărcabile.

— Hemoragie subarahnoidă, spune Sora Justiţiară, şi cuvintele ei se înregistrează în timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului. Cu avulsie parţială a emisferei cerebrale stângi. Spune: E consecinţa cea mai obişnuită a traumelor craniene majore.

Focalizează ca să prindă în plan apropiat fractura craniană compusă, sângerarea din straturile exterioare ale creierului.

— Dacă se presează craniul într-un anume loc, spune ea, conţinutul se umflă în acea zonă şi face calota să plesnească într-o formă relativ circulară.

Ochiul camerei video trece peste muchiile ascuţite şi sângele închegat pe craniu, şi vocea Sorei spune:

— *Deformare înspre exterior* prezentă pe zone extinse…

Camera se înalţă să ne arate pe noi ceilalţi bâjbâind prin hol, căscând şi mijindu-ne ochii în lumina camerei.

Doamna Clark priveşte cadavrul Ducelui întins pe jos, îmbrăcat în velur. Cocoloşul de gumă cu nicotină şi toţi dinţii i-au zburat până în mijlocul holului. Şi buzele ei gonflate chiţăie un mic ţipăt.

Miss America spune:

— *Nemernicul.* Se apropie de cadavru şi îngenunchează să smulgă mânerele de cauciuc negru ale roţii din degetele înţepenite. Încerca să slăbească şi mai mult decât noi ceilalţi, spune ea. Ticălosul ăsta, căcatul ăsta făcea exerciţii ca să arate… *mai rău.*

În timp ce Miss America se luptă şi smuceşte degetele înţepenite, doamna Clark spune:

— *Rigor mortis.*

Trăgând corpul într-o parte, răsucind roata ca s-o elibereze din strânsoarea mâinilor, întoarce cadavrul cu faţa în sus. Faţa Ducelui e întunecată, ca arsă de soare, însă de culoare violet, cu excepţia vârfului nasului. Vârful bărbiei, al nasului şi fruntea sunt toate alb-albăstrii.

— *Rigor mortis,* spune doamna Clark.

Sângele se strânge în părţile de jos ale corpului. În afară de punctele în care faţa s-a sprijinit de covor, acolo greutatea corpului a menţinut capilarele închise, aşa că sângele nu s-a putut aduna.

Din spatele camerei video, Sora Justiţiară spune:

— Pari să ştii tare multe despre cadavre…

Şi doamna Clark zice:

— Ce înseamnă *avulsie parţială a emisferei cerebrale stingi*?

În timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului, înregistrând peste moartea domnului Whittier, Sora Justiţiară spune:

— Înseamnă că-i curge creierul afară.

Roata roz alunecă dintre degetele Ducelui, care par să se

relaxeze. Rigor mortis dispare, spune doamna Clark, doar când leşul începe să se descompună.

De-acum a sosit şi Agentul Ciripel, care arată ciudat aşa, când i se văd ambii ochi. Reverendul Fără Dumnezeu se apropie de cadavru. Şi Mama Natură, cu mirosul ei de paciuli. Şi Peţitorul, mestecând între măsele o îmbucătură bună de tutun şi salivă, se apleacă să vadă mai bine.

Şi doamna Clark încuviinţează, încreţindu-şi buzele siliconate. După moarte, spune ea, filamentele de actin şi miosin ale muşchilor se complexează din lipsa producţiei de adenosin-trifosfat…

— N-ai cum să înţelegi, zice ea.

— Păcat, spune Bucătarul Asasin. Dacă nu era aşa trecut, am fi putut avea un mic-dejun copios.

— Glumeşti, spune Mama Natură.

Şi Bucătarul zice:

— Nu, chiar vorbesc serios.

Peţitorul stă ghemuit lângă leş, cu ochii holbaţi, căutând ceva în buzunarul din dos al pantalonilor.

Frecându-şi mâinile pictate cu henna şi căscând, Mama Natură zice:

— Cum de eşti aşa *treaz*?

Şi, deschizând gura larg, arătând cu degetul la scârboşenia maronie dinăuntru, Peţitorul zice:

— Chestia asta… Îşi scoate portmoneul, vâră bancnotele înăuntru şi apoi şi-l introduce din nou în buzunar, spunând: Sărută-mă şi-o să fii şi tu vioaie.

Şi, clătinând din cap, Mama Natură zice:

— Nu, mulţumesc.

— Fetiţo, zice Peţitorul. Scuipă un şuvoi maroniu pe covorul albastru şi zice: Tre’ să fii un personaj puţintel mai sexy sau nicio actriţă ca lumea n-o să vrea să te joace…

Şi Sfântul Fără-Maţe o trage departe de ei.

Sora Justiţiară stinge camera video şi i-o dă înapoi Agentului Ciripel.

Doamna Clark spune:

— Pe cine bănuiţi?

Se adresează tuturor. Sau poate nimănui.

Şi Agentul Ciripel zice:

— Pe tine.

Doamna Clark. S-a trezit târziu în noapte. L-a găsit pe Duce singur, făcându-şi exerciţiile pentru abdomen. I-a zdrobit ţeasta.

Asta e versiunea oficială.

— Vă gândiţi vreodată, spune doamna Clark, ce-o să faceţi după ce vă vindeţi *vechea viaţă*?

Şi Peţitorul îşi linge saliva de pe buze, zicând:

— Ce vrei să spui?

Îşi vâră degetele mari pe sub bretelele salopetei.

— După ce-aţi spus povestea *asta,* zice doamna Clark, o să căutaţi pur şi simplu un alt personaj malefic? Spune: O să căutaţi pe cineva pe care să daţi vina pentru tot restul vieţii?

Şi Agentul Ciripel zâmbeşte, zicând:

— Ia-o-ncet. N-are rost să dai vina pe unul dintre *noi* pentru treaba asta. Există *victime,* zice el, arătându-se pe sine cu degetul. Şi există *călăi,* zice, arătând-o pe ea. Nu băga nuanţe pe care publicul larg n-o să le înţeleagă.

Şi doamna Clark spune:

— Nu eu l-am omorât pe tânărul ăsta.

Şi Agentul ridică din umeri. Îşi pune camera pe umăr, zicând:

— Dacă vrei simpatia publicului în momentu' ăsta, tre' să-ţi dai silinţa. Beculeţul se aprinde licărind, lumina cade pe ea şi Agentul Ciripel spune: Zi-ne ceva. Dă-ne o amintire ca lumea, să-i fie publicului măcar puţin milă de tine…

Cutia Coşmarurilor

O poveste de doamna Clark

În noaptea de dinaintea dispariţiei ei, Cassandra şi-a tăiat genele.

Uşoară treabă. Cassandra ia o forfecuţă de unghii cromată din poşetă, se apleacă înspre oglinda mare de deasupra chiuvetei din baie, şi se priveşte. Cu ochii pe jumătate închişi, şi cu gura căscată de parcă s-ar machia, Cassandra îşi sprijină braţul pe etajeră şi începe să reteze cu forfecuţă. Genele lungi şi negre cad în chiuvetă, flutură prin gaura de scurgere, şi Cassandra nici măcar nu se uită la imaginea mamei ei reflectată în oglindă, la maică-sa care stă în spatele ei în oglindă.

În noaptea aia, doamna Clark o aude strecurându-se din pat când afară e încă întuneric. La ora la care pe stradă nu trece nicio maşină, fata se duce în pielea goală în salon, fără să aprindă nicio lumină. Se aude scârţâitul arcurilor vechi ale canapelei. Se aude sâsâitul şi clicul unei brichete. Apoi un oftat. Şi un damf de fum de ţigară.

Soarele a răsărit şi Cassandra e tot acolo, goală pe canapea, cu perdelele de la fereastră trase în lături şi cu maşinile trecând prin faţa casei. Strânsă ghem din cauza frigului. Într-o mână ţine ţigara, arsă până la filtru. Scrumul a căzut alături, pe canapea. E trează şi se uită la ecranul stins al televizorului. Poate se uită la imaginea ei reflectată acolo, goală în sticla întunecată. Părul îi e încâlcit de când nu şi l-a mai pieptănat. Rujul de acum două zile îi e şi acum întins pe obraz. Rimelul îi accentuează cutele din jurul ochilor. Fără gene, ochii ei verzi par stinşi, falşi, pentru că n-o vezi clipind.

Mama o întreabă:

— Ai visat aia?

Doamna Clark o întreabă: nu vrea pâine prăjită? Doamna Clark dă drumul la căldură şi-i aduce halatul de pe cuierul din baie.

Cassandra stă cu genunchii lipiţi, cu braţele încrucişate strâns la piept ridicându-i sânii. Fulgi de scrum de ţigară sunt împrăştiaţi pe partea superioară a fiecărei coapse. Fulgi de scrum de ţigară în părul ei pubian. Tendoanele picioarelor îi zvâcnesc sub piele. Picioarele lipite de podeaua de lemn lustruit,

unul lângă celălalt, sunt singura parte a corpului neîncremenită ca o statuie.

Doamna Clark spune:

— Îţi aminteşti ceva? Spune: Purtai rochia nouă, neagră… Spune: Aia scurtă, scurtă.

Doamna Clark îşi acoperă fata cu halatul, aranjându-l strâns în jurul gâtului. Spune:

— S-a întâmplat la galeria aia. Vizavi de magazinul de antichităţi.

Cassandra nu-şi dezlipeşte ochii de oglindirea ei întunecată din ecranul televizorului. Nu clipeşte, şi halatul alunecă lăsându-i din nou sânii în frig.

Şi mama o întreabă: ce-a văzut?

— Nu ştiu, spune Cassandra. N-aş putea spune.

— Stai să-mi iau notiţele, îi zice doamna Clark. Zice: Cred că mi-am dat seama.

Când se întoarce din dormitor, cu dosarul gros de notiţe într-o mână, deschis ca să poată răsfoi prin el cu cealaltă, când se uită în salon, Cassandra nu mai e.

În clipa aia, doamna Clark zicea:

— Cutia Coşmarurilor funcţionează aşa: în partea din faţă…

Dar Cassandra nu-i nici în bucătărie, nici în baie. Cassandra nu-i în pivniţă. Atâta-i toată casa lor. Nu-i nici în curtea din spate, nici pe trepte. Halatul e pe canapea. Nu-i lipsesc poşeta, pantofii sau paltonul. Valiza e tot pe patul ei, pe jumătate făcută. Doar Cassandra nu mai e.

La început Cassandra a spus că nu-i nimic. Conform notiţelor, s-a întâmplat la vernisajul unei expoziţii.

Notiţele doamnei Clark spun: „Un cronometru cu interval aleatoriu…”.

Spun: „Omul s-a spânzurat…”.

A început în seara în care toate galeriile de artă îşi vernisau expoziţiile, şi tot centrul oraşului era plin de oameni ţinându-se de mână, încă îmbrăcaţi în hainele de la birou sau de la şcoală. Cupluri pe la treizeci şi ceva de ani, în haine închise la culoare, pe care nu se vedea jegul luat de pe banchetele taxiurilor. Purtându-şi bijuteriile pe care nu le puteau purta în metrou. Cu dinţii albi, de parcă nu i-ar fi folosit decât la zâmbit.

Se priveau unii pe alţii uitându-se la lucrările de artă înainte de-a se privi unii pe alţii luând cina.

Totul se găseşte în notiţele doamnei Clark.

Cassandra purta noua ei rochie neagră. Cea scurtă, scurtă.

În seara aceea a vrut un pahar înalt cu vin alb, doar să-l aibă în mână. Nu îndrăznea să-l ridice la buze sau în semn de noroc, pentru că rochia nu avea bretele, aşa că-şi ţinea braţele pe lângă corp, coatele strânse. Asta îi încorda un muşchi al pieptului, un muşchi nou pe care-l descoperise jucând baschet la şcoală. Care îi împingea sânii atât de sus încât decolteul părea să-i înceapă din gât.

Rochia era neagră, cu paiete şi mărgele negre. Era o crustă de un negru brut, strălucitor, ţinându-i sânii trandafirii şi cărnoşi înăuntru. O cochilie neagră şi dură.

Unghiile ei date cu lac i se împleteau, astfel încât mâinile parcă-i erau încătuşate în jurul paharului de vin. Părul ei greu şi bogat era prins într-un coc înalt. Şuviţe şi bucle se despletiseră din strânsoare şi atârnau, dar ea nu îndrăznea să ridice mâna să le aranjeze. Stătea cu umerii dezgoliţi cu părul despletindu-se, şi pantofii cu toc îi încordau muşchii gambelor, îi împingeau fundul în sus, scoţându-i în evidenţă curbura de sub fermoarul lung.

Buzele îi erau rujate perfect. Nicio urmă de ruj pe paharul pe care nu îndrăznea să-l înalţe. Ochii îi erau imenşi sub genele lungi. Ochii ei verzi, singura parte a corpului ei care se mişca în încăperea aglomerată.

Stând zâmbitoare în mijlocul unei galerii de artă, era singura femeie de care ţi-ai fi adus aminte mai târziu. Cassandra Clark, de doar cincisprezece ani.

Asta cu mai puţin de o săptămână înainte să dispară, doar cu trei zile înainte.

Aşezată în locul cald şi presărat cu scrum pe care Cassandra l-a lăsat pe canapea, doamna Clark se uită prin notiţele din dosar.

Proprietarul galeriei vorbea cu ele şi oamenii s-au strâns în jurul lor.

„Rand“, spun notiţele ei. Numele proprietarului e Rand.

Proprietarul le-a arătat o cutie aşezată pe un trepied înalt. O cutie neagră, de mărimea unui aparat foto de demult. Tipul acela de aparat în spatele căruia fotograful şi-ar fi vârât capul sub o acoperitoare neagră, ca să protejeze placa de sticlă tratată chimic dinăuntru. Tipul acela de aparat din timpul Războiului Civil, care-ţi făcea poză cu un blitz pe bază de praf de puşcă. Scoteau un nor de fum înţepător, cenuşiu. Când ai intrat prima dată în galerie, aşa arăta cutia pe trepied.

Era vopsită în negru.

— Lăcuită, le-a spus proprietarul galeriei.

Era lăcuită în negru, dată cu ceară şi năclăită de amprente.

Proprietarul zâmbea cu ochii aţintiţi la decolteul rochiei fără bretele a Cassandrei. Avea o mustăcioară subţire, pensată şi aranjată ca o sprânceană. Avea o bărbuţă de drăcuşor care-i făcea bărbia să pară ascuţită. Purta un costum albastru de bancher, şi un singur cercel, unul prea mare, a cărui strălucire prea falsă nu putea fi decât un diamant adevărat.

Fiecare muchie a cutiei era ornată cu muluri sofisticate, cu creste şi caneluri care o făceau să pară grea ca un seif de bancă. Fiecare muchie ascunsă sub detaliile ornamentului şi sub un strat gros de vopsea.

— Ca un mic sicriu, a spus cineva din galerie.

Un tip cu coadă de cal, care mesteca gumă.

De ambele laturi ale cutiei era câte un mâner de bronz. Trebuia să le prinzi în mâini, le-a spus proprietarul galeriei. Ca să închizi circuitul. Dacă voiai să faci cutia să funcţioneze corect, apucai mânerele. Îţi lipeai ochiul de vizorul de bronz din partea frontală. Ochiul stâng. Şi te uitai înăuntru.

În seara aceea, om cu om, aproape o sută de persoane trebuie c-au privit în cutie, dar nu s-a întâmplat nimic. Au privit ţinând de mânere, dar nu şi-au văzut decât propriul ochi reflectat în bezna de dincolo de mica lentilă de sticlă. Au auzit doar un sunet slab. Ca al unui ceas, ticăind. Pic… pic… pic… lent ca picurii scurgându-se dintr-un robinet defect. Ticăielile astea slabe venind din interiorul cutiei.

Când o atingeai, cutia era unsuroasă, ca acoperită cu o mâzgă.

Proprietarul a ridicat un deget. A bătut cu el într-o latură a cutiei şi-a spus:

— Are un fel de cronometru cu interval aleatoriu.

Putea merge timp de o lună întreagă, ticăind fără încetare. Sau poate doar pentru încă o oră. Dar în clipa în care se oprea, atunci era momentul să priveşti înăuntru..

— Uite aici, a spus Rand, proprietarul, şi a bătut cu degetul într-un butonaş de alamă ca de sonerie, aflat pe una din laturi.

Ţii mânerele şi aştepţi. Când ticăitul încetează, priveşti înăuntru şi apeşi butonul.

Pe o plăcuţă de bronz prinsă cu şuruburi de partea de sus a cutiei scria „Cutia Coşmarurilor”. Şi numele „Roland Whittier”. Mânerele erau coclite de câţi oameni le ţinuseră strâns, aşteptând. Garnitura din jurul vizorului era năclăită de răsuflările lor. Peretele negru era unsuros de la atâtea feţe care

stătuseră lipite de el.

Dacă apucai mânerele, simţeai ticăitul înăuntru. Cronometrul. Statornic parcă pentru vecie, ca bătaia unei inimi.

În clipa în care se oprea, a spus Rand, butonul declanşa un flash înăuntru. Un singur puls luminos.

Ce vedeai atunci, Rand habar n-avea. Cutia provenea de la magazinul de antichităţi de peste drum. Fusese acolo vreme de nouă ani şi nu se oprise din ticăit. Omul care-o deţinea, vânzătorul de antichităţi, le spunea clienţilor că s-ar putea să fie stricată. Sau că era doar o glumă.

Nouă ani stătuse cutia pe raft, ticăind, acoperită de praf. Până când, într-o zi, nepotul vânzătorului o găsise tăcută. Nepotul avea nouăsprezece ani, făcea facultatea de drept. Toate fetele intrau în magazin să-i arunce ocheade adolescentului ăstuia fără un fir de păr pe piept. Un băiat bun, care avea o bursă pentru că juca în echipa de fotbal, avea un cont în bancă, maşină, o slujbă pe vacanţă în magazinul de antichităţi, unde ştergea lucrurile de praf. Când a găsit cutia, era tăcută – era pregătită şi aştepta. Băiatul a apucat mânerele. A apăsat butonul şi s-a uitat înăuntru.

L-a găsit bunicul lui cu ochiul stâng încă înconjurat de un inel de praf. Clipind. Uitându-se în gol. Stătea într-o grămadă de praf şi mucuri de ţigări pe care tocmai le măturase. Nepotul nu s-a mai întors la facultate. Maşina i-a rămas parcată lângă bordură până când primăria i-a ridicat-o. În fiecare zi băiatul stătea în faţa magazinului. La douăzeci de ani, stă toată ziua pe trotuar, fie soare, fie ploaie. Îl întrebi ceva şi râde. Puştiul ar trebui să fie de-acuma avocat, să profeseze, în schimb îl găseşti într-un hotel plin de purici. Stă acolo pe cheltuiala autorităţilor, trăieşte din asistenţa socială primită pentru depresia lui ireversibilă. Nici măcar pentru dependenţă de droguri. Rand, proprietarul galeriei, spune:

— Pur şi simplu un caz de ţicneală totală.

Te duci să-l vizitezi pe puşti, şi el stă pe pat toată ziua, cu gândaci intrându-i şi ieşindu-i din pantaloni şi guler. Unghiile i-au crescut lungi şi galbene ca nişte creioane.

Îl întrebi ceva, orice: Ce mai face? Mănâncă destul? Ce-a văzut? Şi puştiul doar râde. Vezi gândacii ca nişte gâlme, plimbându-i-se pe sub cămaşă. Un roi de muşte îi zumzăie în jurul capului.

Într-altă dimineaţă, vânzătorul de antichităţi soseşte dimineaţa la magazin, şi toată harababura prăfuită dinăuntru e

altfel. De parcă-ar fi ajuns într-un loc necunoscut. Cutia s-a oprit din nou din ticăit. Din numărătoarea ei liniştită. Şi Cutia Coşmarurilor aşteaptă ca el să privească înăuntru.

Vânzătorul nu deschide uşa toată dimineaţa. Oamenii vin şi-şi pun mâinile pâlnie la ochi să vadă înăuntru. Să caute ceva acolo în umbră. Un motiv pentru care magazinul nu e deschis.

Tot aşa, vânzătorul ar fi putut să privească în cutie. Să vadă de ce. Să ştie ce s-a întâmplat. Ce i-a putut răpi sufletul unui băiat de douăzeci de ani, care avea toată viaţa înainte.

Toată dimineaţa vânzătorul nu scapă din ochi cutia care nu mai ticăie.

În loc să privească în ea, curăţă WC-ul din spate. Scoate o scară şi curăţă lampadarele de muştele moarte, uscate. Lustruieşte alămurile. Mobila de lemn. Asudă până când cămaşa lui apretată se înmoaie şi face cute. Face toate lucrurile pe care le urăşte.

Vecinii, vechii lui clienţi, vin la magazin şi găsesc uşa încuiată. Poate bat de câteva ori. Apoi pleacă.

Şi cutia îl aşteaptă să-i arate ce şi cum.

O să fie cineva iubit care o să privească înăuntru. Toată viaţa vânzătorul munceşte din greu. Găseşte marfă bună la preţuri decente. O aduce într-un cărucior şi o expune. O şterge de praf. Mai toată viaţa a fost în magazinul ăsta, şi deja, când se vând lucrurile vreunei familii, cumpără şi revinde aceleaşi obiecte a doua sau a treia oară. Cumpără de la clienţii morţi şi vinde celor vii. Magazinul lui inspiră şi expiră aceleaşi mărfuri.

Aceeaşi maree de scaune, mese, păpuşi de porţelan. De paturi, dulăpioare, fleacuri.

Toate astea intră şi-i ies din magazin.

Toată dimineaţa ochii îi fug la Cutia Coşmarurilor.

Îşi face socotelile. Toată ziua bate la maşina de adunat cu zece clape, verificând contabilitatea. Adună şi compară coloane lungi de numere. Vede aceeaşi marfă, aceleaşi scrinuri şi cuiere sosind şi plecând pe hârtie. Îşi face o cafea. Apoi o alta. Bea cafea până când cutia de boabe se goleşte. Curăţă până când se vede oglindit peste tot în lemnul lustruit şi-n sticla curată. În mirosul de lămâie şi ulei de migdale. În mirosul transpiraţiei sale.

Cutia aşteaptă.

Îşi ia o cămaşă curată. Se piaptănă.

Îi dă telefon soţiei şi-i spune că de ani de zile ţine bani ascunşi într-o cutie de tablă ascunsă sub roata de rezervă, în

portbagajul maşinii. Cu patruzeci de ani în urmă, când s-a născut fiica lor, îi spune el soţiei, a avut o aventură cu o fată care venea să-l vadă în pauza ei de prânz. Îi spune că-i pare rău. Îi spune să nu-l aştepte cu masa. Îi spune c-o iubeşte.

Lângă telefon, cutia aşteaptă tăcută.

A doua zi îl găseşte poliţia. Cu socotelile încheiate. Cu magazinul în perfectă ordine. Vânzătorul de antichităţi a luat un prelungitor portocaliu şi l-a înnodat de cuierul din baie. În baia cu dale de faianţă, unde orice mizerie va fi uşor de curăţat, şi-a prins gâtul în laţ şi apoi pur şi simplu… s-a relaxat. A alunecat, rezemat de perete. S-a sufocat, a murit, aproape aşezat pe podea.

Pe tejgheaua cu vitrină, cutia ticăie din nou.

Povestea asta se găseşte în dosarul gros al doamnei Tess Clark.

Apoi cutia a ajuns aici, în galeria de artă a lui Rand. Deja se crease un soi de legendă în jurul ei, le spune Rand celor câţiva strânși în jurul lui. Cutia Coşmarurilor.

Peste drum, magazinul de antichităţi e doar o cameră mare, vopsită şi goală îndărătul vitrinei.

Şi chiar atunci, în seara aceea, când Rand le arăta cutia şi Cassandra stătea cu braţele strânse lângă trup ca să nu-i alunece rochia, chiar în clipa aceea cineva din mulţime a zis:

— S-a oprit.

Ticăitul.

Se oprise.

Grupul a aşteptat în tăcere, cu urechile ciulite după orice sunet.

Şi Rand a spus:

— Poftiţi.

— Aşa? a întrebat Cassandra, dându-i doamnei Clark paharul înalt de vin alb. A ridicat o mână până la unul dintre mânere. I-a înmânat lui Rand poşetuţa ei de seară cu mărgele, în care erau doar rujul şi banii în caz de urgenţă.

— Aşa e bine? a întrebat ea, ridicând cealaltă mână înspre mâner.

— Aşa, spuse Rand.

Doamna Clark stătea acolo, o mamă neajutorată, cu câte un pahar de vin în fiecare mână, privind. Gata să verse sau paharele să le scape.

Rand şi-a aşezat mâna făcută căuş pe ceafa Cassandrei, pe pielea dezgolită de deasupra vertebrelor, acolo unde o singură

buclă se desprinsese şi flutura. Între mâna lui şi fundul fetei se întindea fermoarul lung. I-a apăsat ceafa, arcuindu-i gâtul, astfel încât bărbia i s-a ridicat o idee şi buzele i s-au întredeschis. Ţinându-i ceafa într-o mână şi poşeta în cealaltă, Rand i-a spus:

— Uită-te înăuntru.

Cutia e tăcută. Aşa cum e poate o bombă în clipa de dinainte de-a exploda.

Ridicând din sprâncene, cu genele ochiului stâng tremurând grele în învelişul de rimei negru, Cassandra îşi apropie obrazul stâng de cutie. Îşi lipeşte ochiul ei verde, umed şi moale, ceva între lichid şi solid, de vizorul de sticlă, de întunericul din interior.

Lumea strânsă în jur aşteaptă. Rand o ţine încă de ceafă.

O unghie lăcuită se apropie de buton, şi, cu faţa lipită de lemnul negru al cutiei, Cassandra zice:

— Spuneţi-mi când să apăs.

Ca să poţi privi înăuntru, ca să-ţi potriveşti obrazul, trebuie să-ţi roteşti puţin faţa înspre dreapta. Trebuie să te apleci puţin, să te înclini cam prea tare. Trebuie să te ţii de mânere pentru că aplecarea te dezechilibrează. Greutatea trebuie să se sprijine pe cutie, prin mâini, şi echilibrată prin apăsarea feţei.

Cassandra stă cu obrazul lipit de colţurile şi unghiurile negre, sofisticate, ale cutiei vechi. De parcă ar săruta-o. Buclele îi tremură. Cerceii îi atârnă lucitori.

Degetul i se mişcă pe buton.

Şi ticăitul începe din nou, un sunet stins în adâncul cutiei.

Doar Cassandra vede ce se întâmplă.

Cronometrul aleatoriu porneşte din nou, pentru încă o săptămână, pentru încă un an. Pentru încă o oră.

Stă cu faţa lipită de vizor, apoi umerii i se lasă. Stă cu braţele atârnate de mânere, cu umerii rotunzi, prăbuşiţi.

Clipind des, Cassandra se îndepărtează şi-şi scutură uşor capul. Cu buzele strânse, fără să privească pe cineva în ochi, se uită în podea, la picioarele oamenilor. Marginea rigidă a rochiei se umflă în faţă, dezlipindu-i-se de sânii fără sutien. Întinde mâna şi se împinge în spate, depărtându-se de cutie.

Iese din pantofii cu toc şi stă cu tălpile goale pe podeaua galeriei, şi muşchii gambelor dispar. Cele două fese tari ca piatra se înmoaie.

O mască de păr îi atârnă pe faţă.

Dacă eşti destul de înalt, îi poţi zări sfârcurile.

Rand spune:

— Ei? îşi drege glasul, expirând cu un sunet prelung de flegmă şi muci, şi spune: Ce-ai văzut?

Şi încă fără să privească pe vreunul, cu genele îndreptate spre podea, Cassandra ridică braţul şi-şi scoate cerceii.

Rand îi întinde poşetuţa, dar Cassandra n-o ia. În schimb îi dă bijuteriile.

— Ce s-a întâmplat? spune doamna Clark.

Şi Cassandra răspunde:

— Puteam să mergem acasă?

Toţi ascultă ticăitul cutiei.

Peste câteva zile îşi taie genele. Deschide o valiză şi începe s-o umple cu pantofi şi şosete şi lenjerie intimă, apoi le scoate afară. Împachetează şi despachetează. După ce ea a dispărut, valiza tot acolo a rămas. Pe jumătate plină sau pe jumătate goală.

Acum tot ce are doamna Clark sunt notiţele ei, dosarul gros despre funcţionarea Cutiei Coşmarurilor. Cumva trebuie că te hipnotizează. Îţi implantează o imagine sau o idee. O străfulgerare subliminală. Îţi injectează un mesaj în creier, atât de adânc încât nu-l mai poţi recupera. Nu-l poţi desluşi. Cutia te infectează în felul ăsta. Face să ţi se pară greşit tot ce ştii. Să ţi se pară inutil.

În cutie e un lucru de care nu te mai poţi dezvăţa. Vreo idee nouă pe care n-ai cum s-o mai uiţi.

La câteva zile după vizita la galerie, Cassandra a dispărut.

În a treia zi, doamna Clark se duce în centru. Înapoi la galerie. Cu dosarul maroniu şi gros sub braţ.

Uşa de la intrare nu e încuiată şi luminile sunt stinse, în lumina cenuşie a ferestrelor îl vede pe Rand aşezat pe podea înconjurat de părul pe care şi l-a tăiat. Nu mai are bărbuţa de drac. Nici diamantul baban.

— Te-ai uitat, nu-i aşa? întreabă doamna Clark.

Şi proprietarul continuă să şadă acolo, cu picioarele depărtate pe betonul rece, privindu-şi mâinile.

Doamna Clark se aşază turceşte alături şi zice:

— Uită-te prin notiţele mele. Zice: Spune-mi că am dreptate.

Cutia Coşmarurilor funcţionează fiindcă are partea frontală oblică în afară. Te obligă să-ţi lipeşti ochiul stâng de vizor. Are o mică lentilă convexă într-o montură de bronz, precum vizoarele obişnuite. După cum e înclinat peretele cutiei, nu poţi privi înăuntru decât cu ochiul stâng.

— În felul ăsta, spune doamna Clark, ceea ce vezi percepi cu

emisfera dreaptă.

Orice ai vedea înăuntru, martoră e partea intuitivă, emotivă, instinctuală, emisfera dreaptă.

În plus, doar o singură persoană poate privi de fiecare dată. Ce păţeşti, păţeşti doar tu. Ce se întâmplă în Cutia Coşmarurilor ţi se întâmplă doar ţie. N-ai cu cine să împărtăşeşti experienţa. Nu e loc pentru altcineva.

În plus, lentila convexă deformează ceea ce vezi. Distorsionează.

În plus, spune doamna Clark, numele gravat pe plăcuţă – Cutia Coşmarurilor – îţi spune că o să-ţi fie frică. Numele creează o anumită aşteptare, pe care o împlineşti.

Doamna Clark stă şi aşteaptă să i se dea dreptate.

Stă aşteptând să-l vadă pe Rand clipind.

Cutia stă deasupra lor pe trepied, ticăind.

Doar pieptul lui Rand se mişcă, odată cu respiraţia.

Pe biroul lui din spatele încăperii sunt cerceii Cassandrei. Şi poşeta ei cu mărgele.

— Nu, zice Rand. Zâmbeşte şi zice: Nu-i aşa.

Ticăitul îşi continuă numărătoarea inversă, răsunând puternic în liniştea rece.

Nu poţi da telefon la nesfârşit spitalelor, să întrebi dacă n-au internat cumva o fată cu ochi verzi şi fără gene, spune doamna Clark. După o vreme încep să nu te mai audă. Să te pună să aştepţi la receptor. Să te facă să renunţi.

Îşi ridică ochii din vraful ei de hârtii, şi zice:

— Spune-mi.

Magazinul de antichităţi de peste drum e tot părăsit.

— Nu asta s-a întâmplat, zice Rand. Privindu-şi doar mâinile, zice: Dar aşa m-am simţit, ca atunci.

Şi povesteşte că odată a trebuit să meargă la un picnic de weekend al companiei la care lucra atunci. O slujbă pe care o ura. Şi, în glumă, a adus în loc de mâncare un coş cu porumbei dresaţi. Pentru toată lumea părea doar un coş obişnuit de picnic, probabil cu salată de paste şi vin. Rand a ţinut toată ziua coşul sub o faţă de masă, la umbră şi răcoare. Ca porumbeii să stea liniştiţi.

Le-a dat firimituri de pâine. Le-a strecurat bucăţele de mămăligă prin găurile dintre nuiele.

Toată dimineaţa colegii lui au băut vin sau apă minerală şi au vorbit despre scopurile corporaţiei. Despre definirea misiunii lor. Despre construirea unei echipe.

În clipa în care se părea că irosiseră o frumoasă dimineaţă de duminică, în momentul în care toată vorbăria încetează, atunci a deschis Rand coşul.

Şi oamenii. Oamenii ăştia care munceau împreună în fiecare zi. Care credeau că se cunosc unii pe alţii. În timp ce un haos alb. O furtună a explodat în mijlocul picnicului. Unii au ţipat. Alţii au căzut pe spate în iarbă. Şi-au acoperit feţele cu mâinile. Au vărsat vinul şi au împrăştiat mâncarea. Şi-au pătat hainele de duminică.

Iar în clipa în care şi-au dat seama că n-avea cum să le facă rău. Când au înţeles că sunt în siguranţă. A fost cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuseră vreodată. Au căzut pe spate, prea uimiţi chiar şi pentru a zâmbi. În clipa aceea lungă cât un ceas, au uitat de toate lucrurile importante şi au privit norul de aripi albe ridicându-se în văzduhul albastru.

L-au urmărit cum se rotea în spirală. Şi spirala s-a deschis. Şi păsările, antrenate de nenumărate drumuri, s-au urmat unele pe altele înspre un loc despre care ştiau că e adevăratul lor cămin.

— Asta, spune Rand, se află în Cutia Coşmarurilor.

E ceva care ajunge dincolo de viaţa de apoi. În cutie e dovada că, de fapt, ceea ce numim viaţă nu e viaţă. Că lumea noastră-i un vis. De o falsitate nesfârşită. Un coşmar.

O singură privire, spune Rand, şi viaţa ta – umflatul în pene şi zbuciumul şi grijile – ţi se pare fără rost.

Nepotul pe care se plimbă gândacii, vânzătorul de antichităţi şi Cassandra plecând dezbrăcată, fără gene.

Toate problemele şi iubirile tale.

Toate sunt o iluzie.

— În cutie, spune Rand, vezi o frântură din adevărata realitate.

Şi cum stau amândoi acolo, împreună pe podeaua de beton a galeriei, scăldaţi în lumina de afară şi în zgomotul străzii, totul li se pare altfel. Parc-ar fi într-un loc în care n-au mai fost niciodată. Şi chiar atunci cutia se opreşte din ticăit.

Iar doamnei Clark i-a fost prea frică să se uite.

13

N-avem nimic de mâncare. N-avem apă caldă. În curând s-ar putea să rămânem în întuneric, căutându-ne în Braille drumul din încăpere în încăpere, pipăind peste tot cu mâinile, fiecare bucată de tapet mucezit şi moale. Sau târându-ne pe covorul

lipicios, cu mâinile şi genunchii acoperiţi, îngreunaţi de excremente uscate de şoareci. Atingând fiecare pată uscată pe covor, cu braţele şi picioarele ei răsfirate.

Căldură n-avem, centrala e din nou defectă… aşa cum şi trebuie.

Din când în când îl auzim pe Sfântul Fără-Maţe strigând după ajutor, dar e un strigăt slab ca un ecou al unui perete îndepărtat.

Sfântul îşi spune mai nou Comitetul Popular pentru Atragerea Atenţiei. Se plimbă toată ziua de-a lungul pereţilor exteriori, ţipând şi izbind în uşile metalice de incendiu, care sunt zăvorite. Dar izbeşte doar cu palma. Şi nu ţipă prea tare. Doar aşa, să nu se spună că n-a încercat. Că n-am încercat. Facem faţă situaţiei cum putem mai bine, jucându-ne personajele curajoase şi puternice.

Am organizat comitete. Am rămas calmi.

Tot mai suferim, în ciuda fantomei care a reconectat ţevile de scurgere şi a pus în funcţiune toaletele. Fiindcă Tovarăşa Lătrău a aruncat mânerul, Fantoma a folosit nişte cleşti ca să dea drumul la gazul pentru boiler. Ba chiar a lipit cablul electric al maşinii de spălat, şi a spălat o tură de haine.

Pentru Reverendul Fără Dumnezeu, fantoma e Dalai Lama. Pentru Contesa Claviziune, e Marilyn Monroe. Sau e scaunul cu rotile al domnului Whittier, care străluceşte cromat în camera lui.

În timpul programului de clătire, fantoma a adăugat balsam de rufe.

Tot culegând becuri, strigând după ajutor şi stricând tot ce repară fantoma, nu ne rămâne timp mai deloc pentru altele. Doar să menţinem centrala defectă e o slujbă cu normă întreagă.

Mai rău e că nimic din toate astea nu poate ajunge în versiunea finală a scenariului. Nu, trebuie să dăm impresia că suferim. Că ne e foame şi că ne dor toate. Ar trebui să ne rugăm tot timpul pentru ajutor. Doamna Clark ar trebui să ne comande cu o mână de fier.

Lucrurile nu merg atât de rău cât ar trebui. Nici măcar nu ne e atât de foame pe cât am dori. Suntem dezamăgiţi.

— Avem nevoie de un monstru, spune Sora Justiţiară, sprijinindu-şi coatele de bila de bowling din poală. Ca să-şi scoată unghiile vâră vârful unui cuţit sub unghie, mişcă lama într-o parte şi-n cealaltă, destupându-le ca pe nişte capace, apoi

le smulge şi zice: Clădirea trebuie să fie împotriva noastră, asta-i baza oricărei poveşti de groază. Aruncând unghie după unghie, scutură din cap, spunând: Nu doare dacă te gândeşti câţi bani valorează cicatricele.

Abia ne putem abţine să n-o scoatem pe doamna Clark din cabina ei şi s-o forţăm sub ameninţarea cuţitului să ne brutalizeze şi să ne chinuie.

Sora Justiţiară îşi spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Duşman Mai Acătării.

Directoarea Tăgadă şchioapătă, cu ambele picioare înfăşurate în zdrenţe de mătase. Şi-a tăiat toate degetele. Din mâna stângă n-a mai rămas mare lucru, doar o lopăţică de piele şi os, doar palma fără degete, o lopăţică învelită în atâtea zdrenţe încât a devenit uriaşă. La mâna dreaptă mai are doar degetul mare şi arătătorul. Între ele ţine un deget retezat, cu unghia încă acoperită cu oja ei de un roşu închis.

Cu degetul între degete, Directoarea cutreieră din încăpere în încăpere, din galeria celor O mie şi una de nopţi în salonul renascentist italian, zicând:

— Hai, pis, pis, pis. Zicând: Cora? Hai la mama, Cora, puiule. Hai să papi…

Din când în când se aude vocea Sfântului Fără-Maţe, strigând stins, ca o şoaptă:

— Ajutor… Ajutaţi-ne, vă rog…

Şi apoi sunetul moale al palmelor lui pe uşile de incendiu.

Foarte slab şi moale, în caz că s-ar afla cineva chiar în faţa uşii.

Directoarea Tăgadă îşi spune Comitetul Popular pentru Hrănirea Pisicii.

Domnişoara Hapciu şi Veriga Lipsă sunt Comitetul Popular pentru Aruncatul Restului de Alimente Stricate, îndeasă fiecare pungă aruncată în WE cu o pernă sau un pantof, să fie siguri că toaletele rămân înfundate.

Agentul Ciripel bate la uşa doamnei Clark, spunând:

— Ascultă aici. Spunând: Nu poţi fi victimă. Te-am votat viitorul personaj negativ.

Agentul Ciripel îşi spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Nou Diavol.

Becurile, „piersicile” pe care le culege Peţitorul, pe care i le coboară Baronesei Degerătură… Pe care ea le aranjează cu grijă în cutii căptuşite cu peruci vechi… La sfârşitul fiecărei zile, Contele Calomniei le duce la subsol şi le sparge pe podeaua de

ciment. Le aruncă exact aşa cum va spune lumii întregi că le-a spart doamna Clark.

Deja încăperile par mai mari. Mai întunecate. Culorile şi pereţii dispar în întuneric. Agentul Ciripel filmează becurile sparte şi unghiile Sorei Justiţiare împrăştiate pe podea. Semilune albe aproape identice.

În ciuda fantomei, traiul aproape că e îndeajuns de rău.

Pentru Sora Justiţiară, fantoma e un erou. Cică oamenii nu suportă eroii.

— Civilizaţia funcţionează întotdeauna cel mai bine, spune Sora Justiţiară, vârând cuţitul sub o altă unghie, când există un bau-bau.

Voir dire
Un poem despre Sora Justiţiară

— Un tip a dat pe cineva în judecată, spune Sora Justiţiară,
din cauză că i-a fost aruncată o privire lascivă.
În prima zi în care ea-şi făcea datoria de jurat.

Sora Justiţiară pe scenă, ţine o carte să ascundă partea din faţă a bluzei.

Bluza ei galbenă cu volănaşe, cu tiv de dantelă albă. Cartea, învelită în piele neagră, cu titlul imprimat cu foiţă de aur pe copertă:

Sfânta Biblie.

Sora poartă ochelari cu rame negre.

Singura ei bijuterie, o brăţară talisman cu zdrăngănele tremurătoare de argint.

Părul vopsit cu acelaşi negru al cremei de pantofi. Sau al Bibliei.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
În fiecare lentilă a ochelarilor ei se oglindesc imaginile
unor scaune electrice
şi ale unor spânzurători. Filmări de pe vechi role de ştiri,
cu prizonieri sortiţi camerei de gazare sau plutonului de execuţie.
Unde-ar trebui să fie ochii ei,
Nimic.

În prima ei zi ca jurat, în următorul proces, un bărbat care
se împiedicase
de bordură a dat în judecată maşina de lux de care se lovise.

Cerând daune de cincizeci de mii pentru că fusese aşa un tolomac.

— Toţi ăştia care nu reuşesc să-şi coordoneze mişcările, spune Sora Justiţiară.

Toţi se pricep de minune *să dea vina pe alţii.*

Un altul a cerut o sută de mii de la proprietarul unei case care lăsase furtunul din grădină întins în iarbă, şi el se

împiedicase, îşi rupsese glezna,
În timp ce fugea de poliţie acuzat fiind, într-un cu totul alt caz, de viol.
Violatorul ăsta olog voia o avere pentru durerea şi suferinţa lui.

Acolo, sus pe scenă, cu talismanele de argint scânteind lângă
manşeta ei de dantelă,
cu Biblia strânsă în mâini,
cu unghiile vopsite în acelaşi galben al volănaşelor,
Sora Justiţiară spune că-şi plăteşte impozitele la timp.
Nu traversează pe roşu. Reciclează materialele plastice. Ia autobuzul
până la serviciu.

— În momentul ăla, zice Sora Justiţiară, în prima ei zi,
i-am spus judecătorului
o versiune mai cu zdrăngănele a lui:
Dă-o-n pizda mă-sii.
Şi judecătorul a acuzat-o *pe ea* de sfidarea curţii…

Apusul civil

O poveste de Sora Justiţiară

În vara aia oamenii nu s-au mai plâns de preţul benzinei. În vara aia au încetat să mai boscorodească programele de la televizor.

Pe 24 iunie, apusul civil a fost la ora 8.35. Apusul civil s-a încheiat la 9.07. O femeie urca o porţiune abruptă de pe Lewis Street. Undeva între intersecţiile cu 19th şi 20th Avenue, a auzit un bubuit. Părea zgomotul unui ciocan pneumatic, bufnete grele pe care le simţea prin tălpile plate ale pantofilor, în cimentul trotuarului. Se repetau tot la câteva secunde, devenind tot mai puternice, apropiindu-se cu fiecare bubuitură. Trotuarul era pustiu, şi femeia s-a lipit de peretele de cărămidă al unui hotel cu apartamente. Peste drum, un asiatic stătea în uşa unui magazin de delicatese, ştergându-şi mâinile cu un prosop alb. Undeva în întunericul dintre felinare s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. Bubuitul a continuat, şi o alarmă de maşină a început să urle. Bubuiturile s-au apropiat, un lucru invizibil venind prin noapte. O cutie de ziare a fost spulberată dintr-o parte, aruncată în mijlocul străzii. Apoi a urmat o altă izbitură, a spus ea, şi geamurile unei cabine telefonice s-au făcut ţăndări, la doar trei maşini distanţă de ea.

Conform unui articolaş din ziarul de a doua zi, numele femeii era Teresa Walker. Treizeci de ani. Funcţionară la o firmă de avocatură.

În momentul acela, asiaticul dispăruse deja înăuntrul magazinului. Întorsese tăbliţa atârnată pe uşă pe cealaltă parte: închis. Ţinând încă prosopul în mână, fugise în fundul magazinului şi stinsese luminile.

Apoi strada a rămas în întuneric. Alarma maşinii încă piuia. Bubuitul s-a auzit din nou, atât de puternic şi de aproape încât imaginea femeii în vitrina magazinului de delicatese tremura în geamul care se scutura violent. O cutie poştală fixată de trotuar a bubuit tare ca un tun, apoi a continuat să tremure, să vibreze buşită, culcată într-o rină. Un stâlp de curent din lemn s-a zgâlţâit violent, cablurile prinse deasupra lui izbindu-se unele de altele, scânteile plouând înjur ca o jerbă strălucitoare de artificii.

La o intersecţie mai încolo de locul unde se afla Wheeler, peretele de plexiglas al unui refugiu de autobuz, cu fotografia luminată din spate a unei vedete de cinema purtând doar lenjerie intimă, a explodat.

Wheeler a rămas lipită de peretele de cărămidă din spatele ei, cu degetele vârâte în crăpăturile dintre cărămizi, atingând mortarul cu buricele degetelor, ţinându-se strâns ca iedera. Cu capul împins atât de mult pe spate încât atunci când le-a arătat poliţiştilor, când le-a povestit întâmplarea, cărămida aspră îi rosese scalpul, lăsându-i o zonă cheală.

Apoi, a spus ea, nimic.

Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu trecuse pe strada întunecată.

Povestindu-ne, Sora Justiţiară îşi vâră lama cuţitului sub fiecare unghie şi o smulge.

Apusul civil, spune ea, e intervalul dintre apusul soarelui şi momentul în care soarele ajunge la un mai mult de şase grade sub linia orizontului. Astea şase grade durează cam o jumătate de oră. Apusul civil, spune Sora Justiţiară, e diferit de apusul nautic, care ţine până când soarele e la doisprezece grade sub linia orizontului. Amurgul astronomic durează până la optsprezece grade sub linia orizontului.

În aval de Teresa Wheeler, spune Sora, lucrul ăla pe care nu l-a văzut nimeni a îndoit acoperişul unei maşini care aştepta la semafor lângă 16th Avenue. Acelaşi nimic invizibil a distrus reclama de neon a clubului The Tropics, a sfărâmat neoanele şi a îndoit semnul de oţel atârnat lângă o fereastră de la etajul trei.

Şi totuşi n-aveai cum să-l descrii. Era un efect fără cauză. O hărmălaie invizibilă care a făcut prăpăd pe Lewis Street, începând de la 20th Avenue până aproape de faleză.

Pe 29 iunie, spune Sora Justiţiară, apusul a fost la ora 8.36.

Apusul civil s-a terminat la 9.08.

Un tip care lucra la casa de bilete a cinematografului pentru adulţi Olympia a povestit cum ceva a trecut valvârtej prin faţa geamului lui. N-a văzut ce. Era mai degrabă un vuiet în aer, ca al unui autobuz invizibil trecând, sau zgomotul unui eşapament enorm, atât de aproape încât a împrăştiat teancul de bancnote pe care-l avea în faţă. Era doar un sunet acut. La marginea câmpului său vizual, luminile restaurantului de peste drum au pâlpâit, ca şi cum ceva ar fi obturat întreaga lume pentru o clipă.

Trăgând aer în piept, tipul cu biletele a descris bubuitul menţionat pentru prima dată de Teresa Wheeler. Un câine a lătrat undeva în întuneric. Era ca un sunet de paşi, le-a spus puştiul de la casă poliţiştilor. Sunetul unor paşi uriaşi. Un singur picior enorm pe care nu l-a văzut legănându-i-se prin faţa ochilor, la câteva palme distanţă.

Pe 1 iulie, oamenii se plângeau încă de lipsa apei. Cârcoteau despre reducerile din bugetul oraşului şi despre poliţiştii concediaţi la grămadă. Furturile din maşini se înmulţiseră. La fel şi graffiti-urile şi jafurile armate.

Pe 2 iulie, nu se mai plângeau.

Pe 1 iulie, apusul a fost la 8.34, iar apusul civil s-a terminat la 9.03.

Pe 2 iulie, o femeie care-şi plimba câinele a găsit trupul lui Lorenzo Curdy, cu o parte a feţei zdrobită. Mort, spune Sora Justiţiară.

— Hemoragie subarahnoidă, spune ea.

În clipa de dinainte de-a fi izbit, omul trebuie să fi simţit ceva, poate curentul de aer, ceva, pentru că-şi acoperise faţa cu mâinile. Când l-au găsit, palmele îi erau atât de adânc înfundate în faţă încât unghiile intraseră în creierul zdrobit.

Pe stradă, când te aflai între stâlpii de iluminat, auzeai sunetul în întuneric. Bufnetele. Unii au spus că era ca un tropot. Poate auzeai un al doilea zgomot, mai aproape, chiar lângă tine, sau, mai rău, deveneai următoarea victimă. Oamenii îl auzeau venind, o dată, de două ori, tot mai aproape, şi încremeneau. Sau îşi forţau picioarele să-i ducă, stângul, dreptul, stângul, trei-patru paşi până la vreo poartă apropiată. Se ghemuiau înfricoşaţi lângă maşinile parcate. Următorul bufnet era şi mai aproape, apoi o izbitură şi ţipătul unei alarme de maşină. Ceva se apropia pe stradă tot mai rapid, zgomotele erau tot mai apropiate şi tot mai puternice.

În beznă, spune Sora Justiţiară, lovea – bang – ca un trăsnet.

Pe 13 iulie, cu apusul la 8.33 şi apusul civil gata la 9.03, o femeie pe nume Angela Davis tocmai plecase de la curăţătoria la care lucra, pe Center Street, când nimicul ăsta a lovit-o drept în mijlocul spatelui, rupându-i şira spinării cu atât forţă încât a ridicat-o în aer de i-au zburat pantofii.

Pe 17 iulie, când apusul civil s-a terminat la 9.01, un bărbat pe nume Glenn Jacobs a coborât din autobuz şi a pornit-o în sus pe Porter Street, înspre 25th Avenue. Ceva nevăzut de nimeni l-a izbit atât de tare încât i-a zdrobit cutia toracică. Pieptul i-a fost

înfundat înăuntru ca un coş de răchită.

Pe 25 iulie, apusul civil s-a terminat la 8.55. Mary Leah Stanek a fost văzută pentru ultima oară făcând jogging pe Union Street. S-a oprit să-şi lege şiretul şi să-şi verifice pulsul pe ceasul de la încheietură. Stanek şi-a scos şapca de baseball pe care o purta. A întors-o cu cozorocul în spate, şi-a aşezat-o din nou, vârându-şi părul ei lung şi castaniu sub marginile ei.

A luat-o spre vest pe Pacific Street, după care a murit. Faţa i-a fost smulsă de pe os şi de pe muşchii de dedesubt.

— Avulsie, spune Sora Justiţiară.

Lucrul care a ucis-o pe Stanek n-avea urme de amprente. Era năclăit de sânge şi păr. Au găsit arma crimei sub o maşină parcată mai jos pe 2nd Avenue.

Era o bilă de bowling, au spus poliţiştii.

Bilele astea negre, unsuroase, le poţi cumpăra la orice magazin de mărunţişuri cu juma' de dolar bucata. Poţi să şi alegi, au coşuri întregi pline cu ele. Cineva care le-ar cumpăra pe o perioadă mai îndelungată, să zicem una pe an de la fiecare magazin din oraş, ar putea avea sute de bile. Chiar şi de la terenurile de bowling e uşor să pleci cu o bilă de patru kile vârâtă sub haină. Cu una de şase kile într-un cărucior de copil, ca o armă abia ascunsă.

Poliţia a ţinut o conferinţă de presă. S-au dus într-o parcare, şi cineva a aruncat o bilă de bowling, a dat cu ea puternic de ciment. Şi bila a săltat. A scos sunetul unui ciocan pneumatic îndepărtat. A ricoşat înalt, peste capul omului care o aruncase. N-a lăsat nicio urmă, şi dacă trotuarul ar fi înclinat, au spus cei de la poliţie, bila ar continua să sară, tot mai sus, tot mai repede, săltând în jos cu paşi mari. La secţie, au aruncat-o de la etajul trei, şi bila a ricoşat şi mai sus. Echipele de televiziune au filmat-o. Fiecare post a dat înregistrarea în seara respectivă.

Consiliul local a luat o hotărâre ca toate bilele să fie vopsite în roz strălucitor. Sau în galben, portocaliu sau verde neon, o culoare care să se vadă dacă-ţi zboară în faţă pe o stradă întunecată, noaptea. Să le dea oamenilor o clipă ca să se ferească înainte ca – bang – să le zboare faţa.

Tătucii oraşului au scos o lege prin care posesia unei bile negre devenea o infracţiune.

Poliţia i-a spus făptuitorului *un ucigaş cu motivaţie nespecifică.* Ca Herbert Mullin, care a omorât zece oameni ca să împiedice cutremurele din sudul Californiei. Sau ca Norman Bernard, care împuşca vagabonzi pentru că i se părea că face

bine economiei. Ceea ce FBI-ul ar numi ucigaşi cu o *cauză personală.*

Sora Justiţiară spune:

— Poliţia a crezut că ucigaşul era duşmanul lor.

Bila de bowling, spuneau oamenii, era o muşamalizare de-a poliţiei. O pistă falsă. O pretendentă la statutul de monstru. Bila era o soluţie rapidă, ca să liniştească populaţia.

Pe 31 iulie, soarele era la şase grade sub linia orizontului la ora 8.49. În seara aceea, Darryl Earl Fitzhugh, un om fără adăpost, dormea pe Western Avenue. Îşi acoperise faţa cu un exemplar deschis al cărţii *Stranger în a Strange Land*[14], când pieptul i-a fost zdrobit, ambii plămâni striviţi şi muşchiul inimii perforat.

Conform unui martor, ucigaşul a ieşit din apa golfului şi s-a căţărat pe buza falezei. Un alt martor a văzut monstrul, de pe care curgeau mizeriile, strecurându-se afară dintr-o gură de canal. Aceiaşi oameni au spus că probele legistului sugerau o lovitură dată cu coada de o şopârlă uriaşă, umblând pe picioarele dinapoi. Cutia toracică strivită era dovada sigură că victima fusese călcată de un dinozaur care supravieţuise până în ziua de azi.

Ceva trecuse rapid pe lângă ei, au spus alţii, aproape de sol, prea iute ca să fie un animal. Sau era vorba de un maniac care o luase razna cu un baros de douăzeci de kile. O martoră a spus că eram „bătuţi" de Dumnezeul din Vechiul Testament. Pocniţi de laba uriaşă a unei creaturi negre ca noaptea. Tăcute şi invizibile. Fiecare vedea altceva.

— Ce contează, spune Sora Justiţiară, e că oamenii au nevoie de un monstru în care să poată crede.

Un duşman adevărat, un duşman groaznic. Un demon în opoziţie cu care să se definească pe ei înşişi. Altminteri, am fi doar noi împotriva noastră.

Vârând vârful cuţitului sub altă unghie, spune:

— Ce-i important e că rata criminalităţii a scăzut, în timpuri ca alea, fiecare bărbat e suspect. Fiecare femeie o victimă potenţială.

Atenţia populaţiei s-a îndreptat în direcţia asta şi în timpul crimelor din White Chapel, cu Jack Spintecătorul, în timpul celor

[14] „Străin în ţară străină", roman SF al scriitorului Robert Heinlein, apărut în 1961, care spune povestea unui pământean crescut de marţieni.

o sută de zile, rata omorurilor a scăzut cu nouăzeci şi patru la sută, la doar cinci prostituate. Cu beregatele tăiate. Cu un rinichi mâncat pe jumătate. Cu măruntaie atârnate în încăperi, de cârlige de expoziţie. Cu un fetus şi organe genitale luate ca suveniruri. Tâlhăriile au scăzut cu optzeci şi cinci la sută. Atacurile cu şaptezeci la sută.

Sora Justiţiară spune că nimeni nu voia să fie următoarea victimă a Spintecătorului. Oamenii îşi zăvorau ferestrele. Mai ales, nimeni nu voia să fie acuzat de comiterea crimelor. Oamenii nu mai umblau noaptea pe străzi.

În timpul Asasinatelor din Atlanta, câtă vreme treizeci de copii au fost strangulaţi, legaţi de copaci, înjunghiaţi, bătuţi, împuşcaţi, restul oraşului a trăit într-o siguranţă pe care n-o mai cunoscuse.

La fel în timpul crimelor ucigaşului din Cleveland care-şi dezmembra victimele. La fel cu Strangulatorul din Boston. Spintecătorul din Chicago. Ucigaşul cu măciuca din Tulsa. Sfârtecătorul din Los Angeles…

În timpul acestor valuri de crime, infracţionalitatea a scăzut în fiecare oraş. În afara câtorva victime de paradă, cu braţele retezate şi capetele găsite cine ştie pe unde, în afara acestor sacrificii spectaculoase, fiecare oraş s-a bucurat de cea mai liniştită perioadă din istoria sa.

În timpul crimelor comise de Omul cu Securea în New Orleans, ucigaşul a scris unui ziar local, *The Times-Picayune.* În noaptea de 19 martie, ucigaşul a promis să nu ucidă pe nimeni în casele în care va auzi jazz. În noaptea aceea muzica a răsunat peste tot în New Orleans şi nimeni n-a fost ucis.

— Într-un oraş cu un buget al poliţiei limitat, spune Sora Justiţiară, un ucigaş în serie notoriu e un mod eficient de-a schimba comportamentul populaţiei.

Cu umbra acestui bau-bau groaznic hoinărind prin oraş, bântuind străzile din centru, nimeni nu se mai plânge de rata şomajului. De lipsa apei curente. De trafic.

Cu îngerul morţii umblând din poartă-n poartă, oamenii se strâng laolaltă. Nimeni nu mai comentează, toată lumea stă cuminte.

Când Sora Justiţiară a ajuns aici cu povestitul, Directoarea Tăgadă a trecut pe lângă noi, plângând şi chemând-o pe Cora Reynolds.

Una e, zice Sora, să fie ucis un om, cineva cu pieptul zdrobit încercând să-şi tragă răsuflarea o ultimă dată înainte să moară,

gâfâind şi gemând, cu buzele deschise larg, înghiţind aerul. Poţi îngenunchea lângă cineva cu pieptul zdrobit, spune ea, pe o stradă întunecată, cu nimeni împrejur care să te vadă. Îi vezi ochii împăienjenindu-se. Dar să fie ucis un animal, ei, e altceva. Animalele, spune ea, un câine de pildă, ne fac să ne simţim umani. Dau dovada umanităţii noastre. [Oamenii ne fac doar să ne simţim în plus. Un câine sau o pisică, o pasăre sau o şopârlă, ne fac să ne simţim Dumnezeu]

Cât e ziua de lungă, spune ea, cel mai mare duşman al nostru sunt ceilalţi. Oamenii blocaţi în jurul nostru în trafic. Oamenii din faţa noastră, la coada din supermarket. Casierii de la supermarket care ne urăsc fiindcă le dăm atâta de lucru. Nu, oamenii nu voiau ca ucigaşul ăsta să fie doar un simplu om. Dar voiau să moară oameni.

În Roma antică, spune Sora Justiţiară, la Coloseum, omul care organiza jocurile sângeroase prin care populaţia era menţinută unită şi paşnică se numea „editor”. De acolo provine cuvântul „editor”. Astăzi, editorii noştri fac meniul crimelor, violurilor, incendierilor, atacurilor de pe primele pagini ale ziarelor.

Desigur, a existat un erou. Din întâmplare, pe 2 august, când apusul a fost la ora 8.34, o femeie de douăzeci şi şapte de ani pe nume Maria Alvarez ieşea din hotelul în care lucra în schimbul de noapte. S-a oprit pe trotuar să-şi aprindă o ţigară, când un bărbat a tras-o dintr-odată în spate. În aceeaşi clipă, monstrul a trecut în goană pe lângă ei. Bărbatul îi salvase viaţa. Oraşul l-a aplaudat la televizor, dar în adâncul inimilor oamenii l-au urât.

De-un erou, de-un mesia n-aveau nevoie. De nemernicul ăsta idiot, care salvase o viaţă ce nu era a lor. Oamenii voiau un sacrificiu la câteva zile, cineva care să fie aruncat în vulcan. Ofranda noastră regulată adusă hazardului sorţii.

Povestea s-a terminat când într-o noapte monstrul a nimerit peste un câine. Un Zdreanţă pişpirel a cărui lesă era legată de un aparat de taxat parcarea pe Porter Street. Căţelul stătuse şi lătrase în timp ce bubuiturile se apropiau. Cu cât bufnetele se apropiau, cu atât lătrase mai tare.

Vitrina unui magazin a ajuns un mozaic de sticlă spartă. Un hidrant lovit într-o parte, fonta spartă, din care şuiera o perdea albă de apă. Marginea unui pervaz a explodat într-un jet de pietriş şi ciment făcut praf. Un aparat de taxat buşit, clătinându-se, zornăindu-şi monedele dinăuntru. Un semn de circulaţie din oţel, cu „Parcarea interzisă”, cu flapsurile îndoite, smuls de pe

stâlpul de metal. Stâlpul încă mai răsuna din cauza impactului invizibil.

Încă un bufnet şi lătratul a încetat.

Monstrul n-a mai apărut după noaptea aia. A trecut o săptămână şi străzile erau tot pustii după lăsarea întunericului. A trecut o lună, şi editorii au găsit alte grozăvii pe care să le pună pe prima pagină a ziarelor. Un război pe undeva. Un nou tip de cancer.

Pe 10 septembrie, apusul a fost la 8.02. Curtis Hammond plecase de la sesiunea de terapie în grup la care participa săptămânal, la numărul 257, Mill Street. Trăgea de nodul cravatei când s-a întâmplat. Abia se deschisese la guler. S-a întâmplat când s-a întors să se uite în susul străzii. A zâmbit înspre aerul cald care-i venea în faţă, a închis ochii şi a inspirat adânc pe nas. Cu o lună înainte îl cunoştea tot oraşul, fusese pe prima pagină a ziarului. Fusese dat la ştiri. Salvase o angajată de noapte a unui hotel de la moartea pe care i-o aducea monstrul. De la pedeapsa lui Dumnezeu.

Era eroul pe care nimeni nu-l dorea.

Pe 10 septembrie, apusul civil a fost la 8.34, şi peste o clipă, Curtis Hammond s-a întors în direcţia din care auzise un zgomot. Desfăcut la cravată, şi-a mijit ochii în întuneric. Zâmbind, cu dinţii strălucitori, a spus:

— E cineva?

14

O găsim pe Tovarăşa Lătrău prăbuşită pe covor în faţa unei canapele tapiţate din foaierul de la galeria a doua. Faţa ei alb-albăstrie încadrată de perna pe care o formează perucile ei cărunte, cu părul încrustat de murdărie. Peruci grămădite, prinse împreună. Niciuna nu se mişcă. Mâinile ei sunt doar oase ţinute laolaltă de tendoane înlăuntrul cărnii mănuşilor negre de catifea. Tendoanele gâtului par înfăşurate în piele ca într-o pânză. Obrajii şi ochii închişi sunt prăbuşiţi înăuntru, adânciţi şi găunoşi.

E moartă.

Pupilele îi rămân de mărimea unui ac cu gămălie chiar şi când Contele Calomniei îi deschide pleoapele cu degetul mare. Îi verificăm braţele să vedem dacă a început *rigor mortis*, îi căutăm pielea de pete şi urme ale sângelui coagulat, dar e încă o carne proaspătă.

Drepturile de autor se împart acum doar la paisprezece.

La treisprezece dacă domnişoara Hapciu o ţine tot aşa cu tuşea. La doisprezece dacă Peţitorul capătă curaj şi-şi taie scula.

Acum Tovarăşa Lătrău a devenit o membră permanentă a distribuţiei secundare. O tragedie pe care o s-o povestim noi, ăştialalţi. Cum a fost atât de curajoasă şi de bună, acum c-a murit. E doar decor în povestea noastră.

— Dacă a murit, e de mâncare, zice Miss America. Stă în capul scărilor, cu o mână pe balustrada aurită. Cealaltă mână îi susţine burta. Doar ştiţi că ea v-ar fi mâncat, spune Miss America. Strângând balustrada susţinută de amoraşi grăsuni suflaţi în aur, Miss America spune: Ea ar dori s-o mâncăm.

Şi Contele Calomniei zice:

— Rostogoliţi-o, dacă aşa vă e mai uşor. Ca să nu-i vedeţi faţa.

Aşa c-o rostogolim, şi Bucătarul Asasin îngenunchează pe covor şi scormoneşte în straturile de fuste şi jupe, în crinolină şi muselină, ridicându-le în jurul taliei, dezvelindu-i chiloţii galbeni de bumbac scofâlciţi în jurul feselor plate şi palide. Spune:

— Sunteţi siguri că-i moartă?

Miss America se apleacă şi strecoară două degete în partea laterală a gâtului zbârcit al Tovarăşei Lătrău, înăuntrul gulerului de dantelă, apăsând pielea albăstrie. Bucătarul Asasin o priveşte, în genunchi, ţinând cuţitul de dezosat, o lamă de oţel lungă cât un deget. Mâna lui liberă ţine la o parte spuma de dantelă albă şi cenuşie, muselina gălbuie, mormanul de jupe şi fuste. Priveşte lama şi zice:

— Credeţi c-ar trebui să-l sterilizăm?

— Doar nu-i scoţi apendicele, spune Miss America, apăsând cu două degete gâtul alb-albăstriu. Dacă ţi-e frică, zice ea, putem fierbe carnea mai mult.

Într-un fel, cei din grupul Donner[15] au avut noroc, spune Contele Calomniei, încă scriind în agendă. Şi rugbiştii sud-americani din avionul care s-a prăbuşit în Anzi în 1972 au fost mai norocoşi decât noi. Frigul era de partea lor. Congelarea. Când murea câte unul, aveau timp să dezbată chestiunile mai delicate ale comportamentului uman acceptabil. Îi îngropai pe

[15] Grup de emigranţi din Illinois porniţi spre California, format din familiile Donner şi Reed. Înzăpeziţi în munţii Sierra Nevada în iarna anului 1846, membrii grupului s-au dedat la acte de canibalism pentru a supravieţui.

morţi în zăpadă până când toţi erau atât de hămesiţi încât nu mai conta.

Aici, chiar la demisol, chiar în subsolul unde se află, înveliţi în catifea, Lady Zdreanţă, domnul Whittier şi Ducele Vandalilor, nu-i îngheţ. Dacă nu mâncăm acum, cât timp bacteriile din corpul Tovarăşei Lătrău nu şi-au început încă haleala, o să se strice. O să se umfle şi-o să putrezească. O să fie otrăvită în aşa hal încât oricât i s-ar roti carnea în cuptorul cu microunde n-o să mai devină niciodată comestibilă.

Nu, dacă n-o facem – dacă n-o măcelărim aici şi acum, pe covoarele aurite şi înflorate, lângă sofalele tapiţate şi abajururile-scoică din cristal de la galeria a doua, unul dintre noi va fi mort mâine. Sau poimâine. Nouă ne va tăia Bucătarul Asasin lenjeria la spate, cu cuţitul lui de dezosat, scoţând la iveală cururile noastre scofâlcite, alb-albăstrii, şi coapsele subţiri ca nişte vreascuri. În spatele fiecărui genunchi pielea va fi prins o culoare cenuşie.

Unul dintre noi, doar carne pe cale să se strice.

Pe una din bucile turtite, chiloţii sumeşi dezvelesc un tatuaj, un trandafir în floare. Întocmai cum ne-a spus.

Din cartea rugbiştilor ălora pierduţi în Anzi ştie Bucătarul Asasin că mai întâi trebuie să taie fesele.

Miss America îşi retrage degetele de pe gâtul rece şi se ridică. Suflă aer cald pe degete, apoi îşi freacă iute mâinile şi le vâră în faldurile fustei.

— Lătrău e moartă, zice ea.

În spatele ei, Baroneasa Degerătură se întoarce spre scările care duc jos în hol. Cu fustele foşnind şi târându-se pe podea, vocea ei îndepărtându-se spune:

— Aduc o farfurie sau un platou. Spune: Aranjamentul mâncării e *aşa de important,* şi s-a dus.

— Ia, zice Bucătarul Asasin, să ţină careva astea la o parte.

Şi împinge cu cotul maldărul de fuste şi ţesături întărite care tot cad peste locul în care vrea să lucreze.

Contele Calomniei păşeşte peste cadavru, în dreptul taliei, stă cu faţa spre picioarele Tovarăşei Lătrău. Care poartă şosete albe rulate până la jumătatea gambelor înţesate de tendoane şi vine, şi e încălţată cu pantofi roşii cu toc. Contele adună fustele în braţe şi se ghemuieşte, dându-le la o parte. Se aşază suspinând pe umerii morţi ai Tovarăşei Lătrău, cu genunchii pliaţi, cu braţele pierdute în mulţimea de stofe şi dantele. Cu microfonul metalic iţindu-i-se din buzunarul cămăşii. Cu micul

led RECORD strălucind roşu.

Şi, cu o mână cu degetele răsfirate, Bucătarul Asasin netezeşte pielea de pe o fesă. Cu cealaltă, trage cuţitul. De parcă ar trasa o linie dreaptă pe curul alb-albăstriu al Tovarăşei Lătrău, o linie care se tot îngroaşă pe măsură ce se lungeşte. Linia pare neagră pe pielea alb-albăstrie, pare neagră-roşietică până când picuri roşii cad pe fustele de sub ea. Şi lama cuţitului e roşie. Aburindă. Bucătarul Asasin, cu mâinile înroşite, aburind, zice:

— Aşa *sângerează* morţii?

Nimeni nu spune nimic.

Un', doi, trei, patru, undeva, în altă parte, Sfântul Fără-Maţe şopteşte:

— Salvaţi-ne!

Cotul Bucătarului Asasin joacă în sus şi-n jos în timp ce hărtăneşte, tăind cu mica lamă ca un Fierăstrău în talmeş-balmeşul roşu. Linia dreaptă a dispărut în tocana asta roşie. Aburul se ridică, mirosind a sânge ca un tampon, mirosul toaletelor friguroase pentru femei. Se opreşte din măcelărit şi ridică o bucată roşie într-o mână. Fără să se uite la ea. Ochii îi rămân pe terciul roşu din mijlocul jupelor albe. Pe floarea asta aburindă de pe covorul foaierului de la galeria a doua. Bucătarul Asasin scutură bucata roşie din mâna ridicată. La care nu se poate uita, din care picură şi se scurge sângele întunecat. Şi zice:

— S-o ia careva.

Nimeni nu întinde mâna.

Trandafirul tatuat e în mijlocul bucăţii tăiate.

Şi, tot fără s-o privească, Bucătarul Asasin strigă:

— Luaţi-o!

Cu un foşnet de mătase din poveşti şi de fuste de brocart, Baroneasa Degerătură a apărut din nou printre noi. Spune:

— O, Dumnezeule…

O farfurie de hârtie pluteşte sub bucata însângerată, şi Bucătarul Asasin o lasă să cadă. Pe farfurie, e doar carne. O fleică subţire. Ca un cotlet. Sau ca bucăţile alea lungi de carne numite „franjuri" în vitrina măcelarului.

Cotul Bucătarului Asasin saltă din nou, în timp ce taie carnea. Ridică bucată după bucată, picurând sânge, din mijlocul aburind al uriaşei flori albe. Farfuria de hârtie e plină, şi începe să se îndoaie sub greutatea grămezii. Sucul roşu se scurge pe o latură. Baroneasa se duce să aducă altă farfurie. Şi pe asta o

umple Bucătarul.

Încă aşezat pe spinarea cadavrului, Contele Calomniei se lasă pe spate, îndepărtându-şi faţa de terciul aburind. Nu-i mirosul aproape inexistent al cărnii curate, reci, din supermarket. E mirosul unui animal lovit de maşină, aproape mort, lăsând în urmă o dâră de fecale şi sânge în timp ce-şi târăşte labele din spate zdrobite de pe o autostradă înfierbântată de soarele verii. E mirosul muruit al unui nou-născut.

Apoi cadavrul, Tovarăşa Lătrău, scoate un geamăt stins.

Un mormăit blând al cuiva care visează în somn.

Şi Bucătarul Asasin cade pe spate, cu mâinile picurând sânge peste tot. Cuţitul rămâne înfipt în mijlocul roşu al florii, până când fustele scăpate din mâini se cern, se lasă fluturând, acoperind terciul. Baroneasa scapă din mână farfuria plină. Floarea se închide. Contele Calomniei sare în picioare şi se dă la o parte. Facem cu toţii un pas în spate. Ne holbăm. Ascultăm.

Ceva trebuie să se întâmple.

Ceva trebuie să se întâmple.

Apoi, un' doi, trei, patru, undeva Sfântul Fără-Maţe şopteşte:

— Ajutor!

Vocea lui blândă, plată, ca sirena de ceaţă a unui vapor.

De altundeva se aude Directoarea Tăgadă, chemând:

— Hai… pis, pis, pis… Lungind cuvintele, cu glasul întretăiat de plâns, spune:

— Hai… la mama… puişor…

Fără să atingă nimic, holbându-se la cadavru, Bucătarul Asasin îşi flexează degetele mâinilor mânjite cu roşu, cu sângele care începe să se închege ca o gumă, şi zice:

— Ai spus că…

Şi Miss America se ghemuieşte, şi cizmele ei de piele scârţâie. Miss America vâră două degete în gulerul de dantelă şi apasă gâtul alb-albăstrui. Zice:

— Lătrău e moartă. Dă din cap înspre Contele Calomniei şi zice: Trebuie că ai apăsat-o şi i-ai scos afară aerul din plămâni. Dă din cap înspre carnea revărsată din farfurie, acum făcută pane cu praful şi scamele de pe covor, şi zice: Ridic-o…

Contele Calomniei îşi derulează caseta, şi vocea Tovarăşei Lătrău geme şi geme, acelaşi geamăt. Papagalul nostru. Moartea Tovarăşei Lătrău înregistrată peste moartea Ducelui Vandalilor înregistrată peste cea domnului Whittier înregistrată peste cea a lui Lady Zdreanţă.

Tovarăşa Lătrău a făcut probabil un infarct. Doamna Clark

spune că din cauza lipsei de tiamină sau, cum i se spune, vitamina Bl. Sau poate o fi fost o insuficienţă de potasiu în sânge, cauzând slăbirea musculaturii şi, din nou, un infarct. Aşa a murit Karen Carpenter în 1983, după ani de *anorexia nervosa.* A leşinat şi, până a căzut la podea, era moartă. Doamna Clark spune că fără îndoială a fost un infarct.

Nimeni nu moare, de fapt, de inaniţie, spune doamna Clark. Mori de pneumonia cauzată de malnutriţie. Mori de insuficienţa renală cauzată de lipsa potasiului. Mori din cauza şocului ruperii oaselor şubrezite de osteoporoză. Mori de crizele cauzate de lipsa sării.

Oricum o fi murit, spune doamna Clark, aşa o să murim şi cei mai mulţi dintre noi. Dacă nu mâncăm.

În sfârşit, diavolul nostru ne porunceşte. Suntem atât de mândri de ea.

— Uşor de parcă ai jupui un piept de pui, zice Bucătarul Asasin, şi mai trânteşte o bucată de carne pe farfuria de hârtie. Zice: Doamne-Dumnezeule, cât iubesc cuţitele astea…

Planul B
Un poem despre Bucătarul Asasin

— Ca să devii un nume, spune Bucătarul Asasin, ai
nevoie doar de-o puşcă.
Asta a învăţat el de mic, uitându-se la ştiri. Citind
ziarul.

Bucătarul Asasin pe scenă, poartă pantalonii ăia în
carouri albe şi negre
pe care ajung să-i poarte doar bucătarii profesionişti.
Largi nevoie mare, dar tot strâmţi pe curul lui.
Mâinile, degetele îi sunt împânzite de cruste şi cicatrici.
De vechi arsuri lucioase.
Cu mânecile albe suflecate,
Vezi că nu mai are fir de păr pe antebraţe, tot i-a fost
pârlit.
Braţele şi picioarele lui groase nu se îndoaie
cât mai degrabă se *pliază* din cot şi din genunchi.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, licăreşte o
secvenţă de film:
În prim-plan, două mâini cu unghii curate şi
palme perfecte
ca o pereche de mănuşi roz, jupuiesc un piept de pui.
Cu faţa ca un ecran rotund, pierdută în stratul de grăsime, gura
pierdută sub mustăcioara ca o pensulă de patiserie,
Bucătarul Asasin zice:
— E planul meu de rezervă.

Zice:
— Dacă formaţia cu care repet în garaj nu prinde
vreun contract…
dacă nu găseşte editor pentru cartea lui…
dacă nu i se aprobă scenariul de film…
dacă nicio televiziune nu-i preia episodul pilot…
Faţa i se strâmbă şi tresare în ritmul mâinilor perfecte:
care jupuiesc şi dezosează

care bat şi condimentează
dau prin pesmet şi pun la fript şi împănează
până când bucata de carne moartă arată prea bine ca
s-o mai mănânci.

O puşcă. O lunetă. O bună poziţie de ochit şi o coloană oficială.

Ce-a învăţat el de mic, uitându-se la ştiri în fiecare seară.

— Ca să nu mă uite lumea, spune Bucătarul.

Ca să nu-şi irosească viaţa.

Spune:

— Ăsta e planul B.

Plasarea produsului
O poveste de Bucătarul Asasin

Domnului Kenneth MacArthur
Manager Comunicare
Cuţite Kutting-Blok, SRL.

Dragă domnule MacArthur,

Să ştiţi că produceţi un cuţit minunat. Un cuţit excelent.

E greu şi aşa să lucrezi ca bucătar profesionist, darămite să mai tolerezi şi nişte cuţite proaste. Trebuie să faci o *allumette* de cartofi perfectă, mai subţire decât un creion. Tăietura *cheveu* perfectă e cam de dimensiunea unei sârmuliţe, adică jumătate din grosimea unor chipsuri de cartofi. Îţi câştigi existenţa tăind morcovi *brunoisette,* în timp ce în tigăile fierbinţi de *saute* sfârâie deja untul, oamenii strigă că au nevoie de cartofii, ăia tăiaţi *minunette,* şi înveţi repede diferenţa dintre un cuţit prost şi un Kutting-Blok.

Câte poveşti nu v-aş putea spune. Cum în repetate rânduri m-au scos din belea cuţitele dumneavoastră. Mărunţiţi andive belgiene timp de opt ore, şi-o să aveţi o idee despre cum e viaţa mea.

Totuşi, al naibii, poţi să faci morcoviori *tourne* cât e ziua de lungă, să-i ciopleşti în mingiuţe perfecte, şi ăla la care dai în bară o să ajungă pe farfuria unui bucătar ratat, un nimeni cu o diplomă în servicii turistice, doar o bucată de hârtie luată de la un colegiu de provincie, unul care se crede critic de restaurante. Un puţoi care abia ştie să mestece şi să înghită, şi care una, două scrie în ziarul de săptămâna următoare cum că bucătarul de la Chez Restaurant e varză la făcut morcovi *tourne.*

O curvă pe care n-ar angaja-o nimeni, nici măcar să facă rondele de ciuperci, scrie că păstârnacii mei *batonnet* sunt prea groşi.

Vânduţii ăştia. Nu, e mai uşor să cauţi nod în papură decât să găteşti efectiv mâncărurile.

De fiecare dată când se comandă cartofi *dauphinoise* sau *carpaccio* de vită, să ştiţi că e cineva la noi în bucătărie care înalţă o mică rugă de mulţumire cuţitelor Kutting-Blok.

Echilibrului lor perfect. Mânerelor nituite.

Sigur, batem în lemn, tuturor ne-ar plăcea să facem mai mulţi bani muncind mai puţin. Dar să te vinzi, să devii critic, să te dai atotştiutor, să-i loveşti sub centură pe unii care mai încearcă să-şi câştige existenţa răzuind limbi de viţel… îndepărtând grăsimea de pe rinichi… jupuind membrana de pe ficat… în timp ce criticii ăştia stau în birourile lor îngrijite şi curate, bătându-şi cârcotelile la computer cu degete îngrijite şi curate – ceva nu-i în regulă.

Fără îndoială, e doar părerea lor. Dar iat-o alături de ştiri adevărate – despre foamete şi ucigaşi în serie şi cutremure – tipărită cu acelaşi corp de literă. Cârteala unuia că pastele lui n-au fost chiar *al dente.* De parcă părerile lor ar fi judecata lui Dumnezeu.

O garanţie negativă. Opusul unei reclame.

După mintea mea, cei ce pot fac. Cei ce nu pot comentează.

Nu e jurnalism. Nu-i obiectiv. Nu-i reportaj, ci judecată.

Criticii ăştia n-ar putea găti o masă pe cinste nici dacă ar fi viaţa lor în joc.

Cu acest gând în minte, mi-am început proiectul.

Oricât de bun ai fi, munca la bucătărie e o moarte înceată cauzată de milioane de tăieturi minuscule. De zeci de mii de mici arsuri. De opăriri. De statul pe betonul rece toată noaptea, de umblatul pe podele unsuroase sau ude. De sindromul tunelului carpian, de nervii distruşi de atâta amestecat şi mărunţit şi întins cu lingura. De scosul vinelor din creveţi cât să umple un ocean, sub apa rece ca gheaţa. De durerile la genunchi şi de varice. De afecţiunile la încheietură şi umăr datorate mişcării repetitive. O carieră construită gătind desăvârşit *calamares rellenos* e un martiraj de-o viaţă. O viaţă petrecută gătind ideal *ossobuco alia milanese* e o moarte lentă, îndelungată şi chinuitoare.

Şi totuşi, oricât ai avea piele de groasă, să te ia la purecat un scriitoraş la gazetă sau pe internet nu te ajută deloc.

Criticii ăia *online,* de trei lei bucata. Oricine are gură mare şi un computer poate face asta.

Asta au în comun toate ţintele mele. E o binecuvântare faptul că poliţiştii din oraşe diferite nu conlucrează mai îndeaproape. Altfel ar putea să remarce cazul scriitorului liber-profesionist din Seattle, al studentului din Miami care scria recenzii, al turistului din Midwest care-şi posta opiniile pe un site de călătorii… Există un model la toate cele şaisprezece ţinte de

până acum. Da, şi mai sunt anii întregi care au creat motivul.

Nu-i mare diferenţă între a dezosa un iepure sau un blogger cârcotaş care a afirmat că în *costatine*-le *al finocchio* pe care le faci ar fi nevoie de mai mult sos Marsala.

Şi mulţumesc cuţitelor Kutting-Blok. Cuţitele dumneavoastră forjate pentru *tourne* îşi fac minunat treaba, fără să-ţi obosească mâna sau încheietura, aşa cum s-ar întâmplă cu un cuţit mai ieftin.

La fel, să cureţi o friptură subţire sau să jupuieşti hârciogul care a postat un articol în care menţiona că ai stricat friptura de vită Wellington cu prea mult *foie gras,* ambele trebuşoare se fac iute şi fără efort, graţie lamei flexibile de 20 de centimetri a cuţitului dumneavoastră de filetat.

Uşor de ascuţit şi uşor de curăţat. Cuţitele dumneavoastră sunt o binecuvântare.

Doar ţintele se dovedesc mereu o dezamăgire. Oricât de puţin te-ai aştepta când îi întâlneşti faţă în faţă pe oamenii ăştia.

Ca să pui de-o întâlnire, nu trebuie decât să-i lauzi niţel. Să te prezinţi drept genul de partener sexual pe care şi l-ar dori. Sau şi mai bine, să sugerezi că eşti editorul unei reviste naţionale şi vrei să le faci vocea auzită peste tot. Să-i ridici în slăvi. Să le dai gloria pe care o merită pe deplin. Tot căcatul ăla cu băgatul în seamă, dă-le numai o porţie, şi vin să te întâlnească pe orice alee întunecoasă pe care le-o indici.

Faţă în faţă, ochii lor sunt întotdeauna atât de mici, fiecare ca o mărgea neagră vârâtă în buricul unui grăsan. Mulţumită în parte şi cuţitelor Kutting-Blok, arată mai bine, curăţei, îmbrăcaţi elegant şi aranjaţi. Carne, gata să fie pusă la treabă.

După ce-ai scos viscerele reci a sute de găinuşe pitice, nu-i mare lucru să despici burtica unui scriitor liber-profesionist care a scris în vreun ghid local de divertisment că tăşcuţele tale cu brânză feta şi andive sunt prea gumoase. Nu, cuţitul franţuzesc Kutting-Blok cu lama de 25 de centimetri face şi sarcina asta uşoară ca eviscerarea unui păstrăv, a unui somon, sau a oricărui peşte fusiform.

E ciudat ce-ţi rămâne în minte. Arunci o privire înspre glezna subţire şi albă a uneia, şi vezi cine trebuie să fi fost ea pe când era la şcoală, înainte să-şi câştige existenţa atacând felurile de mâncare. Sau un alt critic, care purta pantofi maro lustruiţi precum crusta de caramel de pe o *creme brulee.*

E aceeaşi atenţie la detalii pe care o puneţi dumneavoastră în fiecare cuţit.

E grija şi atenţia pe care le acordam odinioară muncii mele în bucătărie.

Şi totuşi, oricât aş fi de grijuliu, e doar o chestiune de timp până când mă va prinde poliţia. Cu gândul ăsta în minte, mă tem doar că, în mintea publicului, cuţitele Kutting-Blok vor fi asociate cu o serie de fapte pe care oamenii le-ar putea înţelege greşit.

Prea mulţi vor vedea în preferinţa mea un soi de reclamă. Ca şi cum Jack Spintecătorul ar face o reclamă la TV.

Sau Ted Bundy pentru frânghiile marca Ixulescu.

E drept, o reclamă negativă, care ar putea chiar dăuna secţiunii dumneavoastră de piaţă şi vânzărilor nete. Mai ales în sezonul de cumpărături de Crăciun, care se apropie.

E procedura standard a tuturor ziarelor mari, în momentul în care află de vreun accident de avion major – o ciocnire în aer, o deturnare, o prăbuşire la aterizare –, retrag publicitatea la companiile aeriene în ziua respectivă. Pentru că, peste câteva minute, toate liniile aeriene vor da telefon să anuleze reclamele, chiar dacă trebuie să plătească taxa întreagă pentru un moment publicitar pe care nu-l vor folosi. Un spaţiu umplut în ultimul moment cu vreo reclamă gratuită pentru Asociaţia Americană de Luptă împotriva Cancerului sau Distrofiei Musculare. Fiindcă nicio companie aeriană nu vrea să rişte asocierea cu ştirile proaste, foarte proaste, ale zilei. Cu sutele de morţi. Nu vor să se facă legătura asta în mintea publicului.

Să ne amintim ce efect au avut aşa-zisele Crime Tylenol asupra stocurilor produsului respectiv. Cu şapte morţi la activ, doar retragerea produsului din 1982 a costat Johnson & Johnson 125 de milioane de dolari.

Genul acesta de promovare negativă e exact opusul reclamei. Cum fac şi criticii în recenziile lor batjocoritoare, tipărite doar ca să arate cât de deştepţi şi de acri au devenit.

Detaliile fiecărei ţinte, inclusiv cuţitul folosit, îmi sunt cu toate atât de proaspete în minte. Poliţia nu va trebui să se spetească prea tare ca să mă facă să mărturisesc, să facă public sortimentul variat de cuţite fabricate de dumneavoastră pe care le-am folosit şi în ce scop.

După asta, pentru totdeauna, oamenii vor vorbi despre „Crimele Kutting-Blok“, sau despre „Omorurile în serie Kutting-Blok”. Compania dumneavoastră e mult mai cunoscută decât persoana mea neînsemnată. Aveţi deja câte un cuţit în atâtea bucătării. Ar fi mare păcat să vedem ani întregi de muncă de

calitate distruşi din cauza proiectului meu.

Să ştiţi, criticii de restaurante nu cumpără multe cuţite. Să batem în lemn, dar în cazul acesta simpatia celor din branşă s-ar putea prea bine să se îndrepte înspre mine. Înspre mine, un erou ieşit din cei umili. N-ai cum să ştii.

Orice mică investiţie pe care vă dă mâna s-o faceţi ne va fi amândurora de folos.

Cu cât îmi puneţi la dispoziţie mai multe resurse pentru a scăpa de arestare, cu atât mai puţin probabil e ca acest fapt nefericit să ajungă vreodată la cunoştinţa consumatorului de cuţite. O donaţie de doar cinci milioane de dolari mi-ar permite să emigrez şi să trăiesc neobservat într-o altă ţară, departe de aria dumneavoastră de piaţă. Banii aceştia îi vor garanta companiei dumneavoastră o creştere susţinută înspre un viitor luminos. Pe mine, banii mă vor ajuta să mă reprofilez într-un alt domeniu, să-mi fac o altă carieră.

Sau, pentru doar un milion de dolari, aş putea folosi cuţite Sta-Sharp – *şi, dacă voi fi arestat, voi jura că am folosit doar produsele lor mediocre în decursul întregului proiect…*

Un milion de dolari. E mult pentru fidelitatea completă faţă de brand?

Pentru a contribui, vă rog să plasaţi o pagină de reclamă în ziarul local, duminica viitoare. Văzând reclama, vă voi contacta pentru a accepta ajutorul dumneavoastră. Până atunci, trebuie să-mi continui munca. În caz contrar, vă puteţi aştepta la o nouă ţintă.

Vă mulţumesc pentru luarea în considerare a cererii mele. Aştept cu nerăbdare veşti grabnice de la dumneavoastră.

În lumea asta, în care atât de puţini îşi dedică vieţile realizării unui produs de calitate, vă aplaud.

Rămân, ca întotdeauna,
cel mai mare fan al dumneavoastră,
Richard Talbott

15

În spatele băruleţului din hol, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei, şi lumina dinăuntru se stinge. Bucătarul Asasin deschide uşa şi scoate farfuria de carton acoperită cu un şervet de hârtie. Ridică şervetul şi aburul se răspândeşte în aerul rece din hol. Pe farfurie, câteva fâşii de carne încă pocnesc şi scuipă, scot aburi din ochiurile de grăsime

topită.

Bucătarul Asasin aşază farfuria pe tăblia de marmură a barului şi zice:

— Cine vrea al treilea supliment?

Răspândiţi prin hol, ici-colo, pitiţi în umbra alcovurilor şi nişelor, la ghişeul garderobei şi la standul portarului, doamna Clark şi Miss America, Contesa Clarviziune şi Contele Calomniei, noi toţi stăm mestecând. Grăsimea ne străluceşte pe bărbii şi pe vârfurile degetelor. Fiecare ţine în mână o farfurie de carton umedă. Mestecăm.

— Repede, până nu se răcesc, spune Bucătarul Asasin. Astea-s cu mirodenii Cajun. Ca să ascundă mirosul floral.

E mirosul parfumului Tovarăşei Lătrău sau al pudrei ei de toaletă, poate al batistei ei de dantelă, un miros dulceag, de trandafiri. Bucătarul Asasin zice că două treimi din simţul gustului se bazează pe mirosul mâncării.

Miss America se apropie şi întinde farfuria. Bucătarul Asasin îşi vâră un cârcel de carne maronie în gură, dar o scoate imediat cu degetele.

— E încă fierbinte, spune, şi suflă în ea.

Cu cealaltă mână pune cârcei mici de carne în farfuria întinsă de Miss America.

Cu farfuria plină, Miss America se retrage în dosul tejghelei de la garderobă, care o ascunde aproape în întregime. Cu spatele la perete şi la rândurile de cuiere de lemn. Toate cuierele sunt goale, fiecare având o mică etichetă cu un număr.

În aer plutesc mirosurile mâncării, de şuncă grasă, de hamburger, de grăsime arsă, de foc pe care s-a prăjit unsoare. Şi stăm cu toţii acolo mestecând. Nimeni nu spune: mergem să mai luăm? Nimeni nu spune: trebuie să împachetăm ce-a rămas şi s-o ducem la subsol înainte să devină un focar de infecţie…

Nu, stăm aici şi ne lingem degetele.

Fiecare dintre noi scrie sau rescrie povestea noastră în clipa asta. Inventăm modul în care domnul Whittier a măcelărit-o pe Tovarăşa Lătrău. Şi ce-a făcut stafia ei ca să se răzbune.

N-o vede nimeni coborând scările. N-o aude nimeni păşind pe covorul foaierului de la balconul al doilea. Nimeni nu priveşte în sus până când spune:

— Aveţi de mâncare?

E Tovarăşa Lătrău. În maldărul ei de rochii de Zână Bună. În grămada ei de şaluri şi peruci. Stă la picioarele marii scări din hol, cu mâinile alb-albăstrii pierdute în faldurile fustei. Îşi

roteşte privirea prin încăpere şi îşi urmează ochii şi nasul.

— Ce gătiţi? Spune: Daţi-mi şi mie…

Nimeni nu zice nimic. Tăcem cu gura plină. Ne scobim bucăţelele de carne rămase între dinţi.

Tovarăşa Lătrău vede farfuria de carton plină cu buclele maronii de carne, aburind acolo pe tejgheaua barului.

Nimeni nu se gândeşte s-o oprească.

Tovarăşa Lătrău se împleticeşte de-a curmezişul holului, căzând o dată pe podeaua de marmură roz, târându-şi fustele, apoi întinzându-se să prindă muchia tejghelei şi să se ridice în picioare. Stând acolo, faţa şi perucile se prăbuşesc în farfurie.

În spatele ei, coborând treptele pe covorul albastru, sunt urmele de sânge ale picioarelor ei.

Fantoma de-aici, care acuma e, acuma nu.

Tot ce vedem noi sunt buclele cărunte săltând deasupra farfuriei de carton de pe tejgheaua de carton. În dosul fustei ei înfloreşte, tot mai mare şi mai mare, o uriaşă floare roşie. Apoi perucile se trag îndărăt, şi se întoarce cu totul dinspre farfuria golită. Strângând încă o fâşie de carne în mâna alb-albăstrie, Tovarăşa Lătrău se linge pe buze şi spune:

— Dumnezeule, e atât de tare şi de amară.

Cineva trebuie să spună ceva. Să fie… bun.

Ţârul de Sfânt Fără-Maţe zice:

— De obicei nu mănânc carne, dar *asta* a fost… chiar delicioasă.

Şi priveşte în jur.

Ridicând palma unsuroasă în semn de stop, cu ochii închişi, Bucătarul Asasin spune:

— Vă avertizez… nu-mi criticaţi mâncarea…

Încuviinţăm cu toţii, da. Delicioasă. Farfuriile tuturor sunt goale. Înghiţim cu toţii, încă mestecând. Ne trecem limbile peste dinţi, ştergând orice rămăşiţă de ulei. De grăsime.

Tovarăşa Lătrău se îndreaptă înspre canapelele tapiţate din centrul holului, chiar în mijloc, sub lucirea îngheţată a celui mai mare candelabru de cristal. Mâinile ei ridică o pernă de catifea albastră, cu franjuri aurii atârnând la colţuri, şi o aşază la un capăt al canapelei. Îşi scoate picioarele din pantofi. Şosetele albe sunt pătate de sânge. Dă să se aşeze, să se întindă pe canapea cu capul pe pernă. Şi Tovarăşa Lătrău tresare. Faţa i se schimonoseşte o clipă, apoi i se relaxează. Duce mâna la spate, pipăind pe sub straturile umede ale fustelor şi jupelor. Se chirceşte de parcă ar vrea să se ridice, şi îi cad ochii pe urmele

de sânge lăsate pe covorul albastru, de la scări la bar şi apoi la canapea.

Ne uităm cu toţii la sângele care i se revarsă din pantofi.

Încă mestecând, rotindu-şi fălcile, rumegând ca o vacă, Tovarăşa Lătrău ne priveşte.

Încearcă să digere scena.

Când îşi scoate mâna de sub fuste, ţine în ea cuţitul de dezosat al Bucătarului Asasin. Cu lama încă mânjită, lăcuită de sânge.

Bucătarul Asasin iese de după bar. Cu palma deschisă, fluturând din degetele unsuroase înspre ea, zice:

— Iau eu ăsta. E-al meu.

Şi Tovarăşa Lătrău se opreşte din mestecat. Şi înghite.

— Am… spune ea.

Tovarăşa Lătrău se uită la cuţit şi la cârcelul de carne pe care încă îl ţine în mână.

Pe bucata de carne e un trandafir tatuat pe care nu l-a văzut niciodată. Decât poate în oglindă. Doar că acum e ceva mai maroniu.

Faţa Contelui Calomniei e ascunsă de farfuria de carton pe care o linge.

Tovarăşa Lătrău spune:

— Am leşinat doar… Spune: Am leşinat… şi voi mi-aţi mâncat curul? Se uită la farfuria de carton de pe bar, goală, unsuroasă, şi spune: Mi-aţi dat să-mi mănânc curul?

Mama Natură râgâie cu mâna la gură şi zice „Pardon”.

Bucătarul Asasin întinde mâna după cuţit, şi sub unghia de la degetul mare i se zăreşte un cerculeţ sângeriu. Se uită în sus să vadă o sută de mii de versiuni minuscule ale Tovarăşei Lătrău scânteind în cristalul prăfuit al candelabrului. Ţinând în mână o sută de mii de trandafiri gătiţi Cajun.

Contesa Clarviziune se întoarce cu spatele, dar continuă să privească propria ei versiune redusă a realităţii, o versiune a Tovarăşei Lătrău cât pe un ecran de film sau televizor, reflectată în oglinda mare din spatele barului.

Cu toţii o vedem pe Tovarăşa Lătrău în propria noastră versiune. Fiecare cu propria poveste despre ce se întâmplă. Cu toţii siguri că versiunea noastră e cea reală.

Verificându-şi ceasul, Sora Justiţiară spune:

— Mâncaţi. Mai e doar o oră până la stingere.

Toate versiunile mai mici ale Tovarăşei Lătrău înghit cu noduri. Obrajii lor albi-albăstrii se umflă. Gâtlejurile se închid

ermetic, înecându-se de amăreala propriei pieli.

Cu toţii ne transformăm realitatea într-o poveste. O digerăm ca să scoatem o carte. Ce vedem că se întâmplă e deja un scenariu de film.

Mitul Nostru.

Apoi, la ţanc, Tovarăşa Lătrău în mărime naturală, cea aşezată pe canapea, alunecă la podea. Cu ochii întredeschişi privind fix candelabrul. Zăcând într-un maldăr de catifea şi brocart pe podeaua de marmură roz. Moare. Cu o mână încă ţinând cuţitul de dezosat. Cealaltă strângând buclişoara maronie provenită din curul ei fript.

Canapeaua tapiţată e pătată cu roşu închis în locul în care s-a aşezat. Perna de catifea albastră păstrează adâncitura capului ei. Tovarăşa Lătrău nu va fi camera din spatele camerei din spatele camerei. Ţinem în mâini adevărul despre ea. Ne-a rămas printre dinţi.

Cu vocea pierdută într-o şoaptă, Tovarăşa Lătrău spune:

— Cred… c-am meritat…

Şi, după un moment de derulare, din reportofonul Contelui Calomniei vocea ei spune din nou „am meritat-o… meritat-o.

Anticipare
Un poem despre Tovarăşa Lătrău

— Mi-am pierdut virginitatea, spune Tovarăşa Lătrău,
prin urechi.
Era atât de mică încât mai credea în Moş Crăciun.

Tovarăşa Lătrău pe scenă, cu mâinile în şolduri, cu braţele îndoite
astfel încât peticele de piele de la coate ies în afară pe laturi.
Cu picioarele depărtate în cizmele cu bombeuri metalice, cu şireturile legate până sus.
Cu pantalonii largi de camuflaj strânşi în jurul gleznelor.
Se apleacă înainte atât de mult încât umbra bărbiei cade pe jacheta ei măslinie de infanterist.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
pancarte de protest şi linii de pichet, guri lăţite
până la urechi
strigând, deschise larg.
De se văd doar dinţii, nu şi buzele.
Guri deschise atât de larg încât efortul îi face pe oameni
să închidă ochii.

— După ce tribunalul a decis custodia comună, spune
Tovarăşa Lătrău, mama mi-a zis…
În toiul nopţii,
când dormi buştean cu capul pe pernă,
dacă taică-tu intră tiptil la tine în cameră:
vii şi-mi spui mie.
Maică-sa i-a zis: „Dacă taică-tu îţi dă vreodată jos pantalonii de pijama şi te pipăie…” vii şi-mi spui mie.
Dacă scoate un şarpe gros şi greu din fermoarul pantalonilor – măciuca aia fierbinte, lipicioasă, care miroase urât –
şi încearcă să ţi-o vâre în gură…
vii şi-mi spui mie.

— În loc de toate astea, spune Tovarăşa Lătrău, tata m-a dus

la grădina zoologică.
A dus-o la balet. La antrenamentul de fotbal.
O săruta la culcare.

Culorile grevelor paşnice, formele de nesupunere
civilă încă mărşăluiesc, mărşăluiesc, mărşăluiesc,
peste faţa ei,
şi Tovarăşa Lătrău spune:
— Dar pentru tot restul vieţii, eram deja pregătită.

Să-ţi spui amarul
O poveste de Tovarăşa Lătrău

Din clipa în care s-a aşezat, am încercat să-i explicăm…

Nu primim bărbaţi. Ăsta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru este să inculcăm şi să întărim în femei un sentiment al intimităţii. Să le permitem să vorbească liber, fără a fi interogate sau judecate. Trebuie să excludem bărbaţii, pentru că bărbaţii le inhibă. Energia masculină intimidează şi umileşte femeia. Pentru bărbaţi, femeia e fie fecioară, fie târfă. Fie mamă, fie curvă.

Când îi cerem să plece, sigur că se face că plouă. Ne zice să-i spunem „Miranda”.

Îi respectăm alegerea. Efortul şi dorinţa pe care le-a depus pentru a ajunge să arate ca o femeie. Dar locul ăsta, îi spunem pe un ton blând, sensibil, locul ăsta e doar pentru femei care *s-au născut* femei.

El s-a născut Miranda Joyce Williams. Aşa zice, şi-şi deschide micul portmoneu roz învelit în piele de şarpe. Scoate un permis de conducere. Îl împinge pe masă, bătând cu unghia lungă, roz, pe litera „F“ înscrisă la categoria sex.

Poate că statul îi recunoaşte noul sex, îi spunem, dar noi alegem să n-o facem. Multe dintre membrele grupului nostru au suferit traume în copilărie din cauza bărbaţilor. Se tem să nu cumva să fie reduse doar la corpul lor. Să nu cumva să fie folosite doar ca nişte obiecte. Acestea sunt probleme pe care el n-are cum să le înţeleagă, fiind născut bărbat.

Zice: m-am născut femeie.

Cineva din grup zice:

— Ne poţi arăta certificatul de naştere?

„Miranda” zice:

— Sigur că nu.

Altcineva zice:

— Ai ciclu?

Şi „Miranda” zice:

— În minutul ăsta nu.

Îşi face de lucru cu eşarfa în culorile curcubeului înnodată în jurul gâtului, o răsuceşte, trage de ea. Cochetează cu o caricatură a comportamentului feminin anxios. Se joacă mereu

cu eşarfa strălucitoare, licăritoare care-i învăluie umerii, lăsând-o să-i cadă pe spate, să-i atârne pe antebraţ. Îşi trece degetele prin franjurii lungi de la fiecare capăt. Trage puţintel de eşarfă într-o parte, apoi în cealaltă. Îşi încrucişează picioarele, un genunchi sub celălalt. Apoi invers. Ridică şi împătureşte haina de blană pe care o ţine în poală. O întoarce, mângâie blana cu palma deschisă, cu unghiile apropiate, vopsite în roz şi scânteietoare ca nişte bijuterii.

Buzele şi pantofii şi gentuţa lui, unghiile şi ceasul-brăţară, toate-s la fel de roz bon-bon ca găoaza unei roşcate.

O femeie din grup se ridică în picioare. Privindu-l încruntată, spune: Aiurea. Îndesându-şi lucrul de croşetat şi sticla de apă în geanta de mână, spune:

— Toată săptămâna aştept chestia asta. Şi-acum s-a dus la dracu'.

„Miranda" rămâne locului, cu ochii umbriţi de genele lungi şi groase. Ochii îi înoată în bălţi verzui-albăstrii de dermatograf. Se rujează. Pune fond de ten peste fond de ten. Bluza tăiată i se ridică pe piept. Mătasea roz pare s-atârne de vârfurile sfârcurilor. Sânii mari cam cât faţa ei se umflă ca nişte baloane din faldurile bronzate ale sternului. I se vede abdomenul tare şi bronzat, un abdomen de bărbat. E o păpuşă sexuală desăvârşită, genul de femeie în care doar un bărbat s-ar putea transforma.

Pentru un grup de beştelit, zice „Miranda", se aştepta la mai multă beşteleală.

Noi stăm şi ne uităm la el.

Prostănacul. „Miranda" ăsta. E fantezia sexuală a oricărui bărbat însufleţită într-un soi de monstru frankensteinian al stereotipilor: sânii perfecţi, mari şi rotunzi. Muşchii tari ai coapselor prelungi. Gura, un botic perfect, uns cu ruj. Fusta de piele roz, prea scurtă şi strimtă pentru orice altceva în afară de sex. Vorbeşte cu vocea răguşită a unei fetiţe sau a unei starlete de cinema. Suflând prea mult aer pentru sunetele stinse pe care le scoate. E vocea şoptită pe care revista *Cosmopolitan* le-o recomandă fetelor, pentru a-i face pe bărbaţii care le ascultă să se aplece mai aproape.

Stăm locului, şi nimeni nu vorbeşte, nimeni nu împărtăşeşte nimic. Nu poţi fi sinceră când ştii că-i un penis sub masă. Chiar aşa, în mijlocul posterelor cu picturi de Frida Kahlo şi Georgia O'Keeffe… al lumânărilor cu aromă de măr şi scorţişoară… lângă pisica de stambă, mascota librăriei.

OK, spune „Miranda", atunci încep eu.

„Miranda”, cu părul ei oxigenat ridicat ca la salonul de coafură, întărit de spray, şi prins cu agrafe.

La serviciu e un tip de care „Miranda” s-a îndrăgostit nebuneşte. Tipul nu-i răspunde la flirt. E un scumpic cum nu s-a mai văzut, un tânăr director de vânzări asociat, cu părul dat pe spate şi cu un Porsche. E căsătorit, dar „Miranda” ştie c-ar vrea să facă sex cu ea în draci. O dată, după program, zice „Miranda”, tipul vine şi pune mâna…

Şi toate o privim fix.

Tipul îi pune mâna pe braţ şi o întreabă dacă n-are chef să bea ceva.

Braţele „Mirandei” sunt subţiri, pe muşchii bronzaţi nu joacă pic de grăsime. Netede ca plasticul. Chicoteşte. „Miranda” efectiv chicoteşte. Îşi roteşte ochii spre tavan.

„Miranda” povesteşte cum tipul ăsta de la vânzări a dus-o cu maşina la un bar foarte întunecos, genul de local în care mergi când vrei să treci neobservat de…

Chestia asta-i aşa de masculină, eu, eu, eu, toată ziua bună ziua.

Noi venim aici să scăpăm de bărbaţi, de soţi care nu vor să-şi strângă ciorapii murdari. Soţi care ne mai trag câte-o scatoalcă, şi-apoi ne înşală. De taţi dezamăgiţi că n-am ieşit băieţi. De taţi vitregi care ne-au pipăit. De fraţi care ne brutalizează. De şefi. De preoţi. De poliţiştii de la circulaţie. De doctori.

De cele mai multe ori nu permitem replicile, dar cineva din grup zice „Miranda”?

Şi „Miranda” se opreşte din trăncănit.

Îi spunem că elevarea conştiinţei porneşte de la a te plânge. În ceea ce mulţi numesc sesiuni de vărsat nervii, în China comunistă, în anii de după revoluţia lui Mao, un rol important în construirea unei noi culturi l-a avut permisiunea de-a te plânge de trecut. La început, cu cât te plângeai mai mult, cu atât trecutul părea mai negru. Dar, vărsându-şi nervii, oamenii au reuşit încet-încet să-şi încheie socotelile cu trecutul. Tot lamentându-se şi lamentându-se, şi-au consumat drama propriilor poveşti de groază. Au început să se plictisească. Abia atunci au fost gata să accepte o nouă poveste pentru vieţile lor. Să pornească la drum.

De-asta venim aici în fiecare miercuri seara, în cămăruţa asta fără ferestre din dosul unei librării, de-asta stăm pe scaunele metalice pliante în jurul unei mari mese pătrate.

Revoluţia a numit acest lucru „a-ţi spune amarul”.

„Miranda” dă din umeri. Ridică din sprâncene, clatină din cap şi spune că n-are poveşti de groază. Oftează şi zâmbeşte şi-şi flutură genele.

Şi cineva din grup zice:

— Atunci nu eşti bine-venit aici.

Toată ideea asta a bărbaţilor de-a crea femei-robot perfecte pentru satisfacţia lor se petrece în fiecare zi. Din cele mai „frumoase” femei pe care le vezi în public, niciuna nu e reală. Sunt doar bărbaţi care perpetuează stereotipul lor pervers despre femei. Cea mai veche poveste din lume. E câte-un penis pe fiecare pagină din *Cosmopolitan,* dacă ştii unde să te uiţi.

„Miranda“ zice că nu suntem prea primitoare

Şi cineva zice:

— Tu nu eşti femeie.

Ne întâlnim în locul de întâlniri rezervat doar femeilor din spatele Cooperativei Cărţilor Femina. În niciun caz nu dorim ca spaţiul să ne fie poluat de opresiva energie falică yang.

A fi femeie e ceva special. E sacru. Asta nu-i un club oarecare, în care poţi intra. Nu poţi pur şi simplu să-ţi faci o injecţie cu estrogen şi să apari aici.

„Miranda” zice: Nu-i nevoie decât de-o mică transformare. Să te faci puţin mai frumoasă.

Bărbaţii n-au cum să înţeleagă. A fi femeie înseamnă mai mult decât doar a te machia şi a umbla pe tocuri. Această mimare a sexului, această maimuţăreală de gen e cea mai gravă insultă. Un bărbat crede că nu trebuie decât să se rujeze şi să-şi taie scula, şi asta-l face o soră de-a noastră.

Una dintre noi se ridică de pe scaun. Apoi o alta, şi amândouă pornesc de o parte şi de alta în jurul mesei.

Ce au de gând? le întreabă „Miranda”.

Şi o a treia dintre noi zice:

— O transformare majoră.

Unghiile roz ale „Mirandei” se reped înspre portmoneu. Scoate un spray lacrimogen şi spune că nu-i e frică să-l folosească. Îşi vâră între buzele roz un fluier argintiu, din acelea folosite de femei când le atacă cineva.

O alta înconjoară masa şi se postează chiar lângă el. Mâna i-a albit de cât de tare strânge spray-ul lacrimogen. Apoi cineva din grup spune:

— Ia să-ţi vedem ţâţele…

În grupul nostru nu există şefă. Regulile elevării conştiinţei nu permit replicile. Nimeni nu poate contesta experienţa unei

alte membre. Fiecăreia îi vine rândul la cuvânt.

„Miranda“ scapă fluierul dintre buze. Buzele lui de Paris Hilton umflate de colagen. Boticul unui supermodel spunând „Joi”.

„Miranda“ spune: Glumiţi.

Tipic, bărbaţii vor toate avantajele feminităţii, dar nimic din mizeriile la care e supusă.

Altcineva spune:

— Nu, pe bune. Arată-ne…

Aici suntem toate femei. Am mai văzut ţâţe la viaţa noastră. Una dintre noi, aflată chiar lângă el, întinde mâna înspre primul nasture al bluzei roz. Bluza din mătase roz, întinsă ca un cort peste sfârcuri. E tăiată, dezvelindu-i abdomenul plat şi neted, şi atârnă în falduri deasupra fustei cu centură. Centura roz din piele de şarpe nu e mai groasă decât zgarda unui câine.

Una din mâinile lui roz o plesneşte pe cea a femeii, ca s-o îndepărteze. Când vede că nimeni nu mai încearcă, „Miranda” lasă să-i scape un mic oftat. În timp ce-l privim, îşi desface singur nasturele de sus. Apoi şi următorul, cu unghiile lui roz. Apoi următorul. Se uită şi el la noi, trecându-şi privirea de la una la alta, până e desfăcut la toţi nasturii, şi bluza se deschide. Înăuntru e un sutien de satin roz brodat cu trandafiri şi cu tiv de dantelă. Pielea îi e roz mai, de parcă ar fi retuşată pe computer, e curată ca într-un poster dintr-o revistă pentru bărbaţi, fără aluniţele, firele de păr sau înţepăturile roşii de insecte pe care le vezi pe o piele adevărată. În jurul gâtului, un colier de perle arată drept în jos, spre decolteul mare, în care sânii se umflă ca nişte fese.

Sutienul e din acelea care se deschid în faţă, şi „Miranda” mai aşteaptă un tempo, ţinând catarama în mână şi trecându-şi privirea de la o femeie la alta.

Şi cineva din grup întreabă:

— Cât estrogen trebuie să bagi în tine ca să-ţi menţii o înaintare ca asta?

Altcineva fluieră. Restul grupului vorbeşte în şoaptă. Sânii sunt prea perfecţi. Amândoi de aceeaşi mărime, şi nu prea depărtaţi. Par fabricaţi.

Unghiile roz răsucesc catarama, şi sutienul cade desfăcut. Sutienul cade, dar sânii rămân sus, tari şi rotunzi, cu sfârcurile îndreptate spre tavan. Exact setul de ţâţe pe care l-ar alege un bărbat.

Cineva din apropiere întinde mâna şi dă să apuce. Mâna ei

strânge carnea. Prinzând sfârcul între degete, spune:

— Puneţi şi voi mâna – Dumnezeule, ce scârbos. Mâna ei strânge şi apoi eliberează. Strângând din nou, spune: Parc-ar fi… nu ştiu… aluat de pâine.

„Miranda” se răsuceşte ca să scape, lăsându-şi corpul pe spate, împingând scaunul.

Dar degetele mâinii care-i prinde sânul strâng tare, şi femeia spune „Nu“.

Altcineva spune:

— Mi-ar plăcea să am şi eu aşa nişte balcoane faine.

Sigur sunt de silicon. O altă mână intră sub bluza descheiată şi prinde al doilea sân, îl rulează, îl împinge înspre colierul de perle, ca să vedem cicatricea chirurgicală de dedesubt.

„Miranda” stă fără să facă nimic, cu braţele îndoite din cot, cu mâinile încă ţinând capetele sutienului, ţinându-l deschis ca să vedem. Dă să închidă sutienul la loc, să sigileze totul din nou.

Şi cineva care pipăie una dintre ţâţe spune:

— Nu încă.

Permisul de conducere e tot pe masă, în faţa noastră, cu litera F tipărită sub „Sex“.

Altcineva spune:

— Ţâţele false nu demonstrează nimic.

Altcineva spune:

— Bărbatu-meu le are mai mari ca alea.

Mâini venite din spatele „Mirandei“ îi smulg eşarfa de pe umeri, trag bluza în jos până când îi alunecă de pe braţe. Pielea îi luceşte, curată ca perlele din cerceii pe care-i poartă. Sfârcurile îi sunt la fel de roz ca portmoneul. „Miranda” nu se împotriveşte.

Cineva aruncă bluza într-un colţ al încăperii.

Şi altcineva spune:

— Ia să-ţi vedem păsărică.

Şi „Miranda” spune „Nu”.

E clar. Nenorocitul ăsta care nu ştie ce-i cu el, săracul, ne foloseşte. Aşa cum un masochist îl incită pe un sadic. Aşa cum criminalul vrea să fie prins. „Miranda” de fapt abia aşteaptă. De-asta a apărut aici. De-asta s-a îmbrăcat cum s-a îmbrăcat. Ştie că fusta scurtă-scurtă şi ţâţele astea cât nişte pepeni scot-din sărite femeile adevărate. În cazul ăsta „nu” înseamnă „da”. Înseamnă „da, te rog”, înseamnă „plesneşte-mă“.

„Miranda” zice:

— Faceţi o mare greşeală.

Şi toată lumea râde.

Îi spunem că elevarea conştiinţei înseamnă să-ţi cunoşti propriile organe genitale. La alte întâlniri, ne-am adus oglinjoare şi ne-am ghemuit deasupra lor. Am folosit toate un specul şi am studiat diferenţele dintre un cervix de virgină şi unul de mamă. Am avut invitaţi de la cooperativa de sănătate a femeilor care ne-au demonstrat extracţia la termen cu o canulă Karman. Da, toate astea chiar aici, pe masa de lemn. Am cumpărat împreună jucării sexuale şi-am studiat punctul G.

Îl îmbrâncim niţel, şi „Miranda" e pe masă. Chiar şi stând în patru labe, sânii îi sunt tot rotunzi şi tari, nu se lasă, nu atârnă. Deschidem cei cincisprezece centimetri ai fermoarului, şi fusta îi alunecă de pe fundul slăbănog. Poartă chiloţi tetra, altă dovadă a faptului că nu e femeie.

Ne privim unele pe altele. Să avem aici un bărbat care să asculte poruncile noastre. Unele dintre noi au fost molestate. Altele, violate. Toate am fost pipăite, cântărite şi dezbrăcate din priviri de către bărbaţi. E rândul nostru, şi nu ştim de unde să începem.

Cineva îi dă jos chiloţii. Altcineva spune:

— Arcuieşte-ţi spinarea.

Niciuna dintre noi nu e surprinsă de cum arată labiile „Mirandei". Pielea e prea dantelată. Look-ul ăla de floare umedă pe care stiliştii se străduiesc să-l obţină în *Playboy* sau *Hustler.* Şi totuşi, carnea nu pare îndeajuns de moale, şi culoarea e prea stinsă, nu e roz sau maro deschis. E culoarea cicatricilor chirurgicale. Părul pubian e ras şi depilat într-o fâşie subţire. E parfumat. Nu aşa trebuie s-arate o pizdă. Cu cât o privim mai mult, cu atât suntem mai convinse că nu e adevărată.

Cineva o atinge pe „Miranda" cu o cheie de maşină. Nici măcar cu degetul. Cineva apasă cutele de piele şi zice:

— Sper că n-ai plătit prea mult pentru asta…

O altă membră a grupului spune c-ar trebui să vedem cât e de adâncă.

Orice-ar fi el, „Miranda" plânge. E prins în mica lui dramă; tot dermatograful şi pudra amestecată cu fondul de ten i se scurg pe obraji până la colţurile buzelor. E aproape gol, chiloţii îi sunt răsuciţi în jurul gleznelor, încă poartă sandale aurii elegante, cu tocuri înalte. Bluza n-o mai are, iar sutienul roz de dantelă e deschis şi-i atârnă de pe umeri. Sânii fermi şi rotunzi tremură la fiecare suspin. Aşa stă el pe masa de discuţii. Haina de blană zace pe jos, împinsă cu piciorul într-un colţ. Părul

blond îi cade peste faţă. Mica lui poveste de groază.

Cineva îi spune să tacă din gură. Să tacă şi să se întoarcă pe spate.

Cineva îl prinde de o gleznă. Altcineva de cealaltă, şi îi răsucesc picioarele până când „Miranda” scoate un mic ţipăt şi se întoarce. E culcat pe spate, cu picioarele depărtate larg, cu sandalele aurii strânse de câte o pereche de mâini.

Asta nu-i femeie. Poate dacă un marţian ar vedea femei doar în *Cosmopolitan,* ar crea aşa ceva. Observăm cum clitorisul e de fapt penisul micit. Cineva spune că bolta vaginală artificială e tot penisul, golit şi îndesat înăuntru, împreună cu o secţiune din intestinul gros care produce mucus, adăugată pentru a da adâncime. Unde ar trebui să fie cervixul, au folosit pielea rămasă de la scrot.

— Ai, dai, n-ai. Ia nu da, să vezi cum ai, spune cineva.

Cineva scoate o lanternă mică din poşetă şi spune:

— Tre’ să văd chestia asta.

Altcineva spune:

— Atâta circ. Se vede că n-a făcut niciodată un examen pelvian.

Privind în urmă, ar fi fost mai bine dacă se cărau toate acasă. O, atâta-s de evoluate politic, până când cineva o păţeşte.

Şi totuşi se întâlnesc aici în fiecare săptămână, se plâng despre cine ce slujbă n-a obţinut. Despre cine se simte împiedicată să avanseze. Cine simte că vânzătorii de la benzinărie şi muncitorii de pe şantier o dezbracă din priviri. Doar gura e de ele. Acum însă au şansa să să-şi ia revanşa.

E un exerciţiu de construire a echipei.

Îl întreabă de ce-a venit. E spion?

Experţii spun că femeile câştigă doar şaizeci de cenţi pentru fiecare dolar câştigat de bărbaţii în posturi similare. Bărbatul câştigă toţi banii ăştia în plus, şi uite cum îi cheltuieşte. Se machiază şi-şi pune ţâţe de plastic. Orice femeie adevărată tre’ să aibă vergeturi. Fire cărunte. Coapse cu pielea de portocală din cauza celulitei.

Îl întreabă ce se aştepta să găsească.

Cineva scormoneşte cu degetele. Cineva ţine lanterna şi o vâră aproape.

Grupul îl întreabă dacă se aştepta la o bandă de lesbiene cât nişte vaci, care urăsc bărbaţii şi se întâlnesc să se mozolească şi să se lângă întinse pe covoraşe.

Lanterna, beculeţul ei cu halogen trebuie că e fierbinte,

pentru că „Miranda” ţipă şi se zbate atât de puternic încât e nevoie de toate pentru a o ţine locului. Pentru a-i ţine picioarele depărtate şi a-i deschide labiile cu forţa ca să se uite înăuntru.

Cineva întreabă:

— Cum arată?

Restul grupului aşteaptă să le vină rândul.

„Miranda” se zvârcoleşte pe masă, şi grupul se apleacă deasupra lui, şiragul de perle se rupe şi mărgele se împrăştie care încotro. Agrafele îi cad din păr. Sânii îi saltă şi se scutură, două movile de gelatină.

Şi cineva ciupeşte un sfârc, îl răsuceşte, spune:

— Scutură-le, mami sexy ce eşti.

Altcineva spune:

— Vrem doar să vedem unde ţi-ai băgat coaiele, curvă ce eşti.

E o juxtapunere interesantă. O relaţie sociopolitică de putere fascinantă, să fii îmbrăcată şi să examinezi un om despuiat şi ţinut strâns, care poartă doar sandale cu tocuri şi bijuterii.

Femeile care-i scurmă între picioare se opresc. Cineva spune:

— Staţi.

Femeia cu lanterna spune:

— Ţineţi-l să nu se mişte, şi se apleacă înainte, vârând lanterna şi mai adânc. Îl întreabă: Asta voiai să se întâmple?

Crăcănat pe masă, „Miranda” se scutură de plâns, încercând să-şi apropie genunchii. Să se răsucească într-o parte şi să se facă ghem.

„Miranda” se scutură de plâns şi zice nu. Zice vă rog, opriţi-vă. Zice doare.

Vai, doare. O laie. Ei, na, te doare.

Femeia cu lanterna se uită cel mai îndelung, mijindu-şi ochii şi încruntându-se, răsucind lanterna şi împingând-o înăuntru. Apoi îşi îndreaptă spatele şi spune:

— S-au terminat bateriile, şi stă acolo, înaltă, privind în jos spre „Miranda”, rămas cu picioarele depărtate în faţa ei.

Femeia se uită la masa mânjită de lacrimi şi fond de ten, la perlele risipite pe jos, şi ne spune să-i dăm drumul, înghite în gol, ochii i se plimbă peste corpul întins pe masă. Apoi oftează şi-i spune „Mirandei” să se ridice. Să se scoale şi să îmbrace. Să se îmbrace şi să se care. Să se care şi să nu se mai întoarcă vreodată.

Cineva spune că poate lanterna doar s-a stins şi-o cere să verifice.

Şi femeia vâră lanterna în poşetă şi spune „Nu“.

Cineva întreabă:

— Ce-ai văzut?

Toate am văzut ce-am vrut să vedem, spune femeia.

— Ce-am făcut adineaori? spune femeia cu lanterna. Spune: Cum de-am *ajuns aşa?*

Din clipa în care s-a aşezat, am încercat să-i explicăm. Nu primim bărbaţi. Asta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru…

16

Pentru unii dintre noi nopţile sunt prea lungi. Pentru alţii, zilele. Luminile se aprind când Sora Justiţiară face să răsară soarele, dar astăzi, în zori, ne scoală din pat mirosul. Visul perfect despre un miros care ne scoate din cabinele noastre în hol. Umblăm ca nişte zombie, conduşi de nas.

Directoarea Tăgadă iese pe coridor şi aproape se prăbuşeşte grămadă înainte să se sprijinească în mâini de peretele opus. Împingându-se în perete ca să rămână în picioare, spune:

— Cora? Pis, pis?

În hol, Reverendul Fără Dumnezeu se chinuie cu ambele mâini să-şi închidă fermoarul pantalonilor de matador, pantalonii care ieri îi veneau bine.

— Fantoma, zice el, ne face hainele să intre la apă.

Colierul cu clopoţei o strânge de gât pe Mama Natură, e atât de strâmt încât ori de câte ori înghite se aud clinchete.

— La dracu', spune ea, n-ar fi trebuit să mănânc şi suplimentul ăla din Tovarăşa Lătrău.

Pe uşa următoare iese Veriga Lipsă, cu capul dat pe spate atât de mult încât perii din nas îi sunt punctul cel mai înalt al corpului. Adulmecă şi trece pe lângă Directoarea Tăgadă şi Reverendul Fără Dumnezeu. Amuşinând în aer, cu nările lărgite ca nişte caverne negre şi păroase, mai face un pas înspre scenă şi amfiteatru.

Directoarea Tăgadă spune „Cora…", şi alunecă la pământ.

De după o altă uşă iese doamna Clark, spunând:

— Azi trebuie s-o împachetăm pe Tovarăşa Lătrău. Trebuie s-o ducem lângă domnul Whittier.

De la podea, Directoarea Tăgadă spune:

— Cora…

— Dă-o-n mă-sa de pisică, spune Miss America.

Îmbrăcată într-o robă lungă de mandarin, brodată cu

dragoni, se apleacă în pragul cabinei ei, prinzându-se de canaturile uşii cu mâinile subţiri ca nişte păianjeni. Faţa îi e palidă în jurul buzelor negre, mânjite, şi spune:

— Îmi crapă capul de durere, frecându-şi faţa cu palma.

Miss America îşi dă halatul de pe un umăr şi strecoară un braţ subţire afară. Îl ridică moale deasupra capului, şi părul negru i se iţeşte la subsuoară. Spune:

— Palpaţi-mi ganglionii. Sunt imenşi.

Braţul ei subţire e brăzdat în sus şi-n jos de zgârieturi roşii. Zgârieturi de pisică, linii paralele apropiate. Pe kilometri întregi, urme de gheare de pisică.

Privind-o în faţă de aproape, Veriga Lipsă zice:

— Arăţi ca dracu'. Zice: Ai limba neagră.

Şi Miss America îşi lasă braţele să cadă inerte pe lângă canaturile uşii. Lingându-şi buzele cu limba îngroşată şi neagră, înnegrindu-şi buzele, spune:

— Mi-era aşa de foame. Azi-noapte mi-am mâncat toate rujurile. Păşind peste corpul Directoarei Tăgadă, spune: Ce-i mirosul ăsta?

Miroase a pâine prăjită şi a ouă fripte în grăsime. Un miros gras. O halucinaţie comună cauzată de înfometare. Miroase a melci şi a cozi de homar. Miroase a brioşe englezeşti, din care picură dulceaţă.

Contele Calomniei îl urmează pe Veriga Lipsă care o urmează pe doamna Clark care o urmează pe Sora Justiţiară. Mergem cu toţii pe urma mirosului, traversăm scena şi ne îndreptăm pe interval înspre holul de la intrare.

Domnişoara Hapciu îşi suflă nasul. Apoi adulmecă şi zice:

— Unt.

Miroase a unt încins.

Fantoma din fiecare cinema.

Fantoma unsuroasă a Tovarăşei Lătrău o vom mirosi de câte ori folosim cuptorul cu microunde. Îi tragem adânc duhul în plămâni. Duhoarea ei dulceagă, de unt, o să ne bântuie.

Celălalt miros e respiraţia Mamei Natură, care a mâncat o lumânare cu aromă de mirt.

La jumătatea culoarului ne oprim.

De afară auzim zgomotul slab al grindinei. Sau al focului de mitralieră. Sau un răpăit de tobe.

O furtună de pocnete şi bufnete amestecate. Răpăitul ăsta rapid şi slab vine din hol.

Noi, încremeniţi în mijlocul amfiteatrului egiptean de ghips

negru, cu stelele prăfuite, împânzite de păianjeni, luminând stins deasupra noastră, ne sprijinim de spătarele scaunelor negre. Stăm şi ascultăm.

Şi focul de armă, grindina, încetează.

Ceva antrenant trebuie să se întâmple.

Ceva uluitor trebuie să se întâmple.

În holul îmbrăcat în catifea albastră, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei.

Fantoma Tovarăşei Lătrău.

Trăgând de colier, Mama Natură se prăbuşeşte într-un scaun negru tapiţat cu mohair aspru.

Sfântul Fără-Maţe se uită la Reverendul Fără Dumnezeu, care se uită la Peţitor, care se uită la Contele Calomniei, care ia notiţe, care încuviinţează, da. Şi o pornesc pe interval, noi ceilalţi urmându-i la câţiva paşi. Spotul camerei ţinute de Agentul Ciripel ne urmează.

Ieşim pe uşile amfiteatrului, şi holul francez e pustiu. Umbre se ascund îndărătul fiecărui scaun, fiecărei canapele. Lumina celor câteva becuri pe care le-am lăsat nu-i îndeajuns de strălucitoare pentru a răzbate până la pereţii din cealaltă parte. Uşile băilor din hol sunt proptite în poziţia deschis, şi podeaua cu dale dinăuntru străluceşte de apa revărsată din toalete. Ici-colo, bucăţi înmuiate de hârtie igienică, solitare în băltoace.

Peste mirosul de toaletă, de *Tetrazzini* de curcan putreziţi, peste mirosul curului fript al Tovarăşei Lătrău, tot se simte… miros de unt.

Prin geamul afumat al cuptorului cu microunde, se vede ceva alb care umple tot aproape tot interiorul.

Veriga Lipsă trage un chiot. Bărbatul nostru păros ca o fiară. Chiuie şi plesneşte tejgheaua barului cu palmele atât de tare încât îşi roteşte picioarele într-o parte şi sare peste ea. În spatele barului, deschide cuptorul şi înhaţă ce e înăuntru.

Mai chiuie o dată şi-l scapă din mâini.

Moment în care Baroneasa Degerătură a sărit şi ea peste tejgheaua de marmură.

Contesa Clarviziune se repede să vadă.

Mama Natură zice:

— Floricele.

Clopoţeii răsună la fiecare cuvânt.

Un alt chiot vine din spatele tejghelei, şi ceva alb saltă sus în aer. Îi urmează mâini care plesnesc punga albă de hârtie ca la volei, nelăsând pe cineva s-o înhaţe. În lumina videocamerei,

mingea devine o lună albă, care se învârte aburind.

Domnişoara Hapciu râde şi tuşeşte. Contesa Clarviziune plânge pe sub ochelari. Ne întindem cu toţii după minge. Ne întindem să-i prindem mirosul aiuritor, unsuros şi fierbinte.

Peţitorul strigă:

— Nu putem. Fluturându-şi braţele, strigă: Nu putem mânca niciun pic din asta!

Mingea de hârtie lovită de mâinile noastre se roteşte şi saltă până aproape de tavan.

Şi Contesa Clarviziune strigă:

— Are dreptate. Strigă: S-ar putea să fim salvaţi chiar azi!

Cu un salt de om-fiară, Veriga Lipsă a prins mingea cu ambele mâini.

Veriga i-o pasează Contesei, care i-o pasează Peţitorului, care dă fuga la baie.

Noi ceilalţi – Sfântul şi Miss America şi Sora şi Baroneasa – îl urmărim ţipând şi plângând. În urma noastră vine Agentul Ciripel cu videocamera, spunând:

— Hai să nu ne certăm. Hai, vă rog. Vă rog…

Contele Calomniei derulează deja reportofonul să audă răpăitul de tobe al popcornului fierbinte în cuptorul cu microunde. Apoi micul „ding“ care anunţă că e gata.

Doar Bucătarul Asasin şi doamna Clark au mai rămas în spatele barului.

Pentru Mama Natură, fantoma e prietena ei, Lentil. Pentru domnişoara Hapciu, fantoma e profesoara ei de engleză, bolnavă de cancer. Tot aşa cum am stricat mâncarea, fantoma noastră ar putea fi rezultatul combinat a două sau trei persoane. Oricare dintre noi.

De la baie se aude apa la toaletă. Apoi încă o dată. Ecoul unui cor de gemete răsună din podeaua cu dale, prin uşile deschise. Un val de apă proaspătă iese pe uşă, lovindu-se uşor de marginea covorului albastru.

Apa presărată ici-colo cu hârtie înmuiată. Cu hârtie şi floricele. Un alt dar de la fantoma noastră.

Privind încă fix în cuptorul cu microunde, doamna Clark spune:

— Tot nu-mi vine să cred c-am ucis-o…

Adulmecând încă mirosul de unt din aer, Agentul Ciripel spune:

— Ar fi putut fi şi mai rău.

În apa revărsată din toaleta înfundată, purtate şi lăsate pe

covor, se văd smocuri de păr. Dintr-o blană tărcată de pisică. Şi o zgardă subţire de piele neagră. Şi nişte oase subţiri cât un creion.

Directoarea Tăgadă ne-a ajuns de-acum din urmă. Chiar la timp ca să vadă craniul cu dinţi micuţi, curăţat de carne de către cineva şi apoi vomat de toaletă.

Pe zgardă e gravat un nume: „Domnişoara Cora“. Întorcându-și ochii de la grimasa de pe faţa Directoarei Tăgadă, privindu-i imaginea mai mică reflectată în oglinda din spatele barului, doamna Clark spune:

— Cum? Cum să fie şi mai rău, când ai ucis pe cineva?

Vacanţe americane
Un poem despre Agentul Ciripel

— Americanii iau pastile, spune Agentul Ciripel, pentru
că nu
se descurcă prea bine cu timpul liber.
În schimb iau Percodan, Vicodin, OxyContin.

Agentul Ciripel pe scenă, ţinând cu o mână camera
ca pe o mască,
îşi ascunde jumătate din faţă.
Restul e îmbrăcat într-un costum maro luat de-a gata.
Pantofi
maro.
O vestă galben-muştar. Părul castaniu, lins, pieptănat
pe spate.
Un papion galben şi o cămaşă albă cu gulerul prins în nasturi.
Acolo, pe albul cămăşii licăreşte un model cu vedete de cinema.

În locul luminii unui reflector, Agentul Ciripel e un ecran
pentru filmări de duzină:
un cadru cu publicul dintr-un cinema.
Şiruri după şiruri de oameni, cu toţii aplaudând fără sunet.

Agentul Ciripel stă pe scenă, sprijinindu-şi greutatea pe dreptul,
aplecându-se puţin câte puţin, mereu spre dreapta.
De unde-ar trebui să-i fie ochiul, priveşte lumina roşie
a ledului
RECORD.
În loc de ureche, pe partea aceea e microfonul
integrat. Ca să nu se audă decât pe sine.

Agentul Ciripel zice:
— Americanii sunt cei mai buni din lume la a-şi face treaba.
La studiu şi la competiţii.
Dar suntem pastă când e să ne relaxăm.

Nu există profit. Nici trofeu.
La Jocurile Olimpice nu există premiu pentru atletul cel mai lejer.
Nimeni nu sponsorizează cel mai leneş nu-ştiu-ce din lume.

Cu ochiul camerei pus pe autofocus, spune:
— Suntem tari
la a învinge sau a pierde.
Şi la frecatul ridichii,
dar nu la a accepta. Nu la a ridica din umeri şi a fi
toleranţi.

— În schimb, îşi spune el sieşi, avem marijuana
şi televizor. Bere şi Valium.
Şi asigurări de sănătate.
Şi reţete de medicamente, reînnoite după necesităţi.

Olog

O poveste de Agentul Ciripel

Chiar în clipa asta, Sarah Broome se uită la cel mai bun făcăleţ pe care-l are. Îl leagănă încoace şi-ncolo, încercându-i greutatea. Îl loveşte tare de palmă. Scormoneşte pe raftul de deasupra maşinii de spălat, printre conserve şi sticle, scutură recipientul de înălbitor să vadă cât a mai rămas.

Dacă m-ar putea auzi, dacă m-ar asculta, i-aş spune că e în regulă să mă ucidă. Ba chiar i-aş spune cum s-o facă.

Maşina mea închiriată e parcată mai încolo pe drum, cam la un cântec distanţă dacă asculţi radioul. Cam la două sute de paşi, dacă numeri paşii când ţi-e frică. S-ar putea duce până acolo s-o aducă. Un Buick roşu-închis, prăfuit de trecerea atâtor maşini pe pietriş. Ar putea parca aproape de şopronul pentru unelte sau pentru grădină, sau ce-o fi chestia asta în care mă ţine închis.

În caz că-i pe aproape, că mă poate auzi, strig:

— Sarah? Sarah Broome? Strig: N-are de ce să-ţi pară rău.

Închis aici, aş putea s-o instruiesc. S-o învăţ. Să-i spun cum. Va trebui să facă rost de-o şurubelniţă şi să scoată clemele care fixează furtunul ca un acordeon acoperit cu foiţă de aluminiu din spatele uscătorului de haine. Apoi poate folosi aceleaşi cleme ca să prindă un capăt al furtunului de eşapamentul maşinii. Furtunurile astea se lungesc mai mult decât crezi. Rezervorul e aproape plin. Poate are o bormaşină, să dea nişte găuri în peretele sau în uşa şopronului. Femeie fiind, poate găuri unde n-o să se vadă mai târziu.

E important cât de bine aranjată îi e casa. Cum arată lucrurile pe care le are.

— Viaţa mea a fost ca a ei, spun. Înţeleg care crede ea că e situaţia.

Poate fixa capătul furtunului de perete cu bandă izolatoare. Ca să grăbească lucrurile, poate arunca o folie de plastic peste şopron, şi apoi s-o lege strâns cu frânghii la margini. Să transforme chestia asta într-o mică afumătoare ermetică. În cinci ore va avea o sută de kile de salam de vară.

Cei mai mulţi oameni n-au ucis în viaţa lor nici măcar o găină, darămite un om. Oamenii habar n-au cât de greu o să fie.

Promit să inspir adânc.

În raportul de la compania de asigurări scrie că o cheamă Sarah. Sarah Broome, patruzeci şi nouă de ani. A fost brutăreasă la o brutărie cu vânzare timp de şaptesprezece ani. Lua pe umăr un sac cu făină, greu cât un copil de zece ani, îl ţinea acolo în timp ce smulgea sfoara de la gura sacului, vărsând făina, puţin câte puţin, într-un mixer rotativ. Conform relatării ei, în ultima zi de lucru podeaua era încă umedă după ce fusese ştearsă în seara dinainte. Nici lumina nu era prea bună. Greutatea făinii a răsturnat-o pe spate, de-a dat cu capul de marginea rotunjită a unei mese de oţel, cauzând pierderea memoriei, migrene, şi slăbiciune generală care o face inaptă pentru orice fel de muncă.

Tomografiile n-au arătat nimic. Nici rezonanţa magnetică. Nici radiografiile. Dar Sarah Broome nu s-a mai întors la muncă.

Sarah Broome, căsătorită de trei ori. Fără copii. Primeşte ceva ajutor social. Plus, în fiecare lună, suma modestă din înţelegerea cu brutăria. Primeşte douăzeci şi cinci de miligrame de OxyContin ca să-şi trateze durerea cronică de cap şi spate, care radiază în ambele braţe. În unele luni, cere Vicodin sau Percodan.

La nici trei luni după înţelegere, s-a mutat aici, la dracu-n praznic, unde n-are niciun vecin.

Chiar acum, închis în şopronul ei, piciorul meu drept pare răsucit. Genunchiul e sigur rupt, tendoanele şi nervii dinăuntru răsuciţi pe jumătate. Sub genunchi nu simt nimic. E prea întuneric să văd, dar unde stau miroase a bălegar. Chestiile alea netede de plastic pe care ating trebuie să fie saci cu îngrăşământ pregătiţi pentru noua ei grădină. Rezemate de perete sunt o lopată, o sapă şi o greblă.

Săraca Sarah Broome, chiar în clipa asta îşi inspectează uneltele electrice. I se face greaţă la ideea de-a mă tăia cu drujba. În loc de rumeguş, lama rotativă scuipând o coadă de cocoş făcută din sânge şi carne şi os. Asta dacă are un prelungitor destul de lung. Citeşte etichetele de pe cutiile de vopsea, de otravă pentru melci, de lichid de curăţat, căutând semnul cu un craniu şi oase încrucişate. Căutând faţa verde şi încruntată a domnului Yuck[16]. Sună la numărul verde al

[16] Mr. Yuck (sau Yuk). Logo (o faţă verde, schimonosită, cu limba scoasă) aplicat pe produsele toxice, pentru a le atrage atenţia copiilor să nu le ingereze.

centrului local de toxicologie şi întreabă cât combustibil pentru *barbecue* trebuie să bea un bărbat ca să moară. Când experţii în otrăvuri o întreabă de ce, Sarah închide imediat.

Ştiu toate astea… fiindcă acum zece ani distribuiam butoiaşe de bere la o groază de băruleţe şi taverne. Erau localuri prea mici ca să aibă o zonă de descărcare a mărfii, aşa că parcai în dreptul altor maşini. Sau pe banda sinucigaşilor din mijlocul străzii, între benzile de circulaţie care treceau prin faţa şi prin spatele tău. Luam butoiaşul în cârcă. Clădeam lăzi de bere într-un cărucior şi aşteptam o pauză în trafic destul de mare ca să pot fugi pe cealaltă parte. Mereu în întârziere, până când, absolut din întâmplare, un butoiaş s-a rostogolit din suport şi m-a făcut piftie pe trotuar.

După aia, mi-am luat un cuibuşor aproape la fel de drăguţ ca ăsta. Un camper Winnebago ruginit, care o terminase cu deplasările, parcat lângă o budă turcească, într-un luminiş din pădure, la marginea unui drumeag de pietriş. Ca să merg în oraş, aveam un Ford Pinto cu patru cilindri şi transmisie manuală. Aveam o pensie de invalid cu gradul I de handicap, şi tot timpul de pe lume.

Pentru tot restul vieţii, nu mai trebuia decât să-mi menţin maşina în stare de funcţionare. Mă făceam pastă cu atâta Vicodin încât o simplă plimbare la soare făcea cât un masaj. Ba chiar cât un masaj plus o labă.

Doar să privesc păsărelele la platforma pe care li se punea hrana. Păsările colibri. E-o viaţă destul de bună, să pui alune în pădure, drogat, şi să râzi văzând cum se bat pe ele veveriţele roşcate şi cele dungate. Visul american de-a trăi fără un ceas deşteptător. Fără să trebuiască să-i opreşti soneria, sau să porţi o nenorocită de plasă de păr. O viaţă de vis, în care nu trebuie să ceri permisiunea unui cretin ca să te duci să te caci.

Nu, până în după-amiaza asta, Sarah Broome n-a avut nimic de făcut decât să citească romane împrumutate de la bibliotecă. Să privească păsările colibri. Să înghită pastiluţele albe. Un soi de vacanţă de vis care n-ar trebui să se sfârşească vreodată.

Ce-i naşpa e că, olog sau nu, tot tre’ să te prefaci olog. Tre’ să şchiopătezi sau să-ţi ţii ceafa ţeapănă, să se vadă că nu-ţi poţi întoarce capul. Chiar şi cu analgezicele zvâcnind în tine, ăsta-i genul de prefăcătorie care te face să te simţi ca naiba. Ia simulează un simptom o perioadă destul de lungă, şi-o să vezi că începe să te doară pe bune. Şchiopătezi o vreme şi-apoi genunchiul începe să te doară de-adevăratelea. Şezi pe cur toată

ziua şi-o să te transformi într-o matahală grasă şi cocoşată.

Visul american al timpului liber devine repede plictisitor. Şi totuşi, eşti plătit să fii olog. Să stai la televizor. Să zaci într-un hamac, uitându-te la afurisitele alea de animăluţe. Dacă nu munceşti, nici nu poţi dormi. Zi şi noapte eşti pe jumătate treaz şi plictisit de moarte.

Îţi dai seama cine urmăreşte programele TV din timpul zilei după cele trei tipuri de reclame. La clinici pentru beţivii care încearcă să rămână pe sec. La firme de avocatură pentru victimele accidentelor care cer daune în instanţă. Şi la şcoli care oferă cursuri vocaţionale prin poştă, ca să te facă bibliotecar. Sau detectiv particular. Sau lăcătuş.

Dacă te uiţi la TV în timpul zilei, ăsta-i profilul tău demografic. Eşti fie beţiv. Fie olog. Fie idiot. După vreo două săptămâni, lenevitul e naşpa.

N-ai bani să călătoreşti, dar nu te costă nimic să dai cu sapa. Să-ţi repari maşina. Să-ţi faci o grădină de legume.

Într-o seară, după lăsarea întunericului, în jurul becului de pe verandă s-a strâns un nor gros de ţânţari şi tăuni. Stând în Winnebago, cu o cană de ceai fierbinte şi nişte Vicodin în sânge, îmi ridic privirea din carte să mă uit pe fereastră la gângănii. Şi-aud un sunet. O voce de bărbat, strigând din întuneric, undeva în pădure.

Cineva strigă după ajutor. Vă rog. Ajutor. A căzut şi s-a lovit la spate. Dintr-un copac, îmi spune.

E miezul nopţii, şi el e îmbrăcat într-un costum maro, cu o vestă galben-muştar, purtând pantofi de piele maro, cu găurele în bombeu, şi zice că a venit să observe păsările. La gât îi atârnă un binoclu. De-astea te-nvaţă în cursurile pentru corespondenţă. Dacă eşti prins de un suspect, să zici că te uiţi la păsări. Mă ofer să-i duc servieta. Apoi ne trecem câte-un braţ pe după umeri şi facem o cursă de melc, pe trei picioare, spre becul de pe veranda rulotei mele.

Aproape am ajuns, când tipul vede buda şi întreabă dacă ne putem opri un minut. Tre’ să se cace neapărat, zice. Îl ajut să intre.

De-abia am închis uşa, de-abia i-am auzit catarama curelei căzând pe podea, că-i şi deschid servieta. Înăuntru o grămadă de hârtii. Şi o cameră video. Deschid trapa laterală şi înăuntru e o casetă. Când închid trapa, caseta porneşte de la sine şi micul ecran se aprinde.

Pe ecran, un omuleţ scoate roata din spate a unui Pinto

rablagit.

Nimic altceva. Nicio pasăre. După un interval cu pureci, pe ecran apar eu în versiune pitică, fără cămaşă şi ridicând o canistră plină cu propan. O car până în faţa camperului, după care iau una goală.

Dacă Sarah îmi seamănă cât de cât, chiar în clipa asta pune mâna pe un cuţit de pâine dintr-un sertar. Dacă-mi dă câteva Vicodine într-un pahar cu apă, poate reuşeşte să mă adoarmă. Chiar acum, priveşte de aproape, cruciş, lama zimţată a cuţitului, să vadă cât e de ascuţită. E atât de uşor să secţionezi un pui, să tai o beregată nu poate fi mult mai greu. Poate o să-mi arunce un prosop pe faţă, prefăcându-se că taie o franzelă. O franzelă sau o friptură, până când taie o venă, şi inima încă pompează, aşa că sângele ţâşneşte în jeturi mari. Chiar în clipa asta pune cuţitul la loc în sertar.

Poate are un cuţit electric pentru carne, pe care I-o fi primit cadou de nuntă, acum hă-hă câţi ani, şi pe care nu l-a folosit niciodată. E încă în cutia elegantă, împreună cu broşurică despre cum să tai un curcan… să dezosezi o şuncă… să secţionezi o pulpă de miel.

Nu scrie nimic despre cum să dezmembrezi un detectiv.

Trebuie să aveţi în vedere că poate am vrut să fiu prins.

Răul, nemernicul de mine, spionând-o pe sărmana Sarah Broome şi familia ei de pisici.

Trebuie să aveţi în vedere că poate *ea* a vrut să fie prinsă. Toţi avem nevoie de un doctor să ne smulgă din uterul nostru perfect. Gemem şi ne căinăm, dar ne convine că Dumnezeu ne-a scos în şuturi din rai. Ne plac greutăţile prin care trecem. Ne venerăm duşmanii.

În caz că Sarah Broome e pe-aproape, strig:

— Te rog, nu-ţi face sânge rău pe chestia asta…

Nu există încuietoare ca să ţii pe cineva închis într-o budă, aşa că am trecut o funie de trei ori în jurul ei, strâns, şi-am făcut un nod triplu. Înăuntru, tipul grohăia, vărsându-şi murdăria în gaura deasupra căreia stătea. Dând cu palma la o parte ţânţarii şi tăunii care zumzăiau în întuneric, prea ocupat să mă audă legând funia şi ducându-i servieta în camper, s-o examinez mai îndeaproape.

În servietă sunt foi scoase la imprimantă cu nume, tipul handicapului, adresă. Bărbaţi cu sindromul tunelului carpian. Cu afecţiuni non-specifice la ţesuturile moi ale spatelui. Cu dureri cronice la vertebrele cervicale. Sunt înşirate şi

organizaţiile care plătesc ajutorul pentru handicap, şi companiile de asigurare. Şi analgezicele prescrise în fiecare caz.

Şi, pe foaie, iată-mă şi pe mine: Eugene Denton.

În servietă, un set gros de cărţi de vizită legate cu elastic; pe toate scrie „Lewis Lee Orleans, detectiv particular”. Şi un număr de telefon.

Când îl formez, un celular din servietă începe să sune.

Afară, Lewis Lee Orleans urlă să-l ajut să deschidă uşa la budă.

Dacă ar ajuta-o pe Sarah Broome să nu se simtă aşa prost că mă ucide, i-aş spune cum a plâns detectivul. Printre suspinele înăbuşite cu mâna, mi-a spus că are nevastă şi trei copii. Mici. Dar nu purta verighetă, şi n-avea poze în portofel.

Oamenii spun că simt când cineva ascuns îi urmăreşte. E ca şi cum ţi-ar intra furnici în pantaloni. Eu însă nu. În după-amiaza aia, mi-am schimbat cauciucurile între ele, am verificat uzura plăcuţelor de frână. Am schimbat uleiul, trecând de la greutatea de iarnă 10-10, la cea de vară 10-40. Aici, pe micul ecran al camerei video, iată-mă trăgând o cutie de ulei de motor de sub rulotă şi luând-o sub braţ. Eu, invalidul, ologul, care meritam să-mi petrec tot restul vieţii tras pe linie moartă. Aşa cum apar pe ecran, la bustul gol, cu sudoarea de la subsuori lăsând o urmă întunecată de umezeală pe cutia de carton, parc-aş fi omul de fier de la circ.

Trăind pe-afară când e vreme bună, mâncând moderat, dormind tun toată noaptea, omuleţul ăsta musculos şi bronzat arată ca mine la nouăsprezece ani.

Asta era cea mai fainã viaţă pe care o cunoscusem, şi tipul închis în budă era pe cale să mi-o distrugă.

Cele mai multe procese de handicap sunt mereu în apel. Cei de la companiile de asigurare pentru angajaţi vor să-şi urmărească oamenii ani de zile. Să obţină o înregistrare video clară, de doar câteva minute, în care unul ridică de pildă o grapă rotativă şi o pune în spatele camionetei sale. Pun banda la tribunal şi gata, au închis cazul. Cererea de handicap e refuzată. Reclamantul acuma-i aranjat pe viaţă, cu o sumă bunicică în fiecare lună, asigurare de sănătate, plus tot Vicodinul, Percocetul, OxyContinul de care are nevoie să-şi îndulcească zilele. Avocaţii apărării arată filmul respectiv în sala de judecată – grapa rotativă ridicată în furgonetă – şi gata, omul rămâne cu buza umflată.

Are în jur de patruşcinci, cincizeci de ani şi e acuzat de

fraudarea asigurării. Nici vorbă să mai primească altceva decât salariul minim pentru tot restul vieţii. Fără beneficii. Fără timp liber până la şaizeci şi ceva, când poate ieşi la pensie.

Chiar în clipa asta, pentru Sarah Broome, condamnarea la închisoare pe viaţă pentru crimă sună mai bine decât să întârzie cu plata taxelor pe proprietate, să-şi piardă maşina şi să ajungă în stradă, împingând un cărucior.

Când am fost în situaţia ei, tot ce aveam la îndemână erau patru fumigene pentru insecte. Winnebago-ul avea un cuib de viespi dedesubt. Instrucţiunile fumigenelor ziceau să agiţi bine, apoi să spargi duza de la un capăt, şi-o să scoată fum otrăvitor până se goleşte.

Eticheta spunea că ucide tot.

Săracul detectiv. M-am urcat pe o scară şi-am aruncat toate patru fumigenele prin conducta de aerisire. După care am acoperit gaura cu mâna, să nu iasă nimic. Cocoţat acolo, eram Adolf Hitler gazându-l pe detectiv, ascultându-l cu tuşeşte şi cerşeşte o gură de aer. Doar auzindu-l cum se îneacă în vomă, apoi bucăţile căzând pe podeaua de lemn, şi-mi venea să urlu. Mirosul de sulf al fumului pentru insecte şi mirosul de vomă. Fumigenele au tot fâsâit până când rotocoale albe au început să iasă prin toate crăpăturile şi găurelele. Un fum care duhnea a benzină ieşea pe ambele laturi când detectivul se izbea de pereţi, apoi de uşă, încercând să iasă. Zdrobindu-şi braţele într-o pastă vânătă în costumul său maro, cu bureţi la umeri. Extenuându-se.

Cum stau aici, cu piciorul zvâcnind de durere până la şold, aşteptând-o pe Sarah Broome să se joace de-a rezolvatul problemei, sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun. Cum insecticidul abia dacă ne-a făcut greaţă amândurora. Cum e să loveşti pe cineva în ţeastă cu un levier. Cum primele zece-douăsprezece lovituri, chiar lovind cu ambele mâini, fac doar un terci de păr şi sânge, nu prea spargi osul. Cum sângele face levierul atât de alunecos încât abia poţi să-l ţii în mână, şi trebuie să găseşti ceva curat ca să termini treaba.

Dacă nu eram handicapat înainte să-l omor pe respectivul domn Lewis Lee Orleans, am ajuns după aia. Omorâtul e muncă grea. Grea şi scârboasă. Grea, scârboasă, zgomotoasă, cu tipul care urlă şi cuvintele lui parcă nu înseamnă mai mult decât mugetul unei vaci la abator.

Din câte-mi dau seama, chiar dacă nu l-aş fi ucis eu pe băgăciosul de detectiv, noaptea lungă şi friguroasă ar fi făcut-o

cu siguranţă. Tăunii şi şocul piciorului rupt ar fi făcut-o. Când eşti mort eşti mort, şi în felul ăsta niciunul dintre noi n-a avut de suferit. Prea mult.

Chiar dacă nu m-ar prinde niciodată, uciderea detectivului mi-a stricat pofta de-a mai fi olog. Acuma ştiam că sunt urmărit, văzusem tabelul, un alt detectiv avea să mă viziteze într-o bună zi.

Aşa că, dacă nu-i poţi înfrânge, treci de partea lor.

La următoarea reclamă TV pentru un curs prin corespondenţă, am sunat. Te învaţă cum să pândeşti un suspect. Cum să scormoneşti prin gunoi în căutare de probe. Într-o lună jumate eram detectiv particular cu patalama. După care am primit şi eu un tabel cu profitori pe care să-i spionez. Despre care să-mi fac micile documentare ca să-i demasc. Le spun „hăitui-tare“.

Ieşi din belea dacă eşti şmecher şi te întorci împotriva semenilor tăi ologi. De cele mai multe ori, nici nu trebuie să te duci la tribunal. Îţi trimiţi pur şi simplu decontul pentru motel, maşina închiriată, mesele la restaurant, şi primeşti cecul prin poştă. Plus comision.

Până azi am urmărit-o pe doamna Broome timp de cinci zile, şi nimic. Când filmezi un hăitui-tar eşti efectiv căsătorit cu suspectul. O urmăreşti când se duce la poştă să-şi ridice scrisorile. La librărie să mai împrumute o carte. La băcănie. Chiar şi dacă stă toată ziua în rulotă, cu perdelele trase, uitându-se la televizor, chiar şi atunci parchez mai încolo pe drumeag, mă afund în scaun şi mă reazem de o pernă proptită de portiera din dreapta. Ca să ţin uşa sub supraveghere. Chiar dacă nu se întâmplă nimic.

E-o căsnicie.

Toată după-masa am stat ghemuit în tufişuri, strivind ţânţari pe dealul din spatele rulotei ei. Urmărind-o prin obiectivul camerei video, aşteptam ocazia să pot apăsa pe RECORD. Tot ce avea de făcut Sarah era să se aplece şi să ridice o canistră cu propan. Doar o înregistrare de cinci minute cu ea descărcând din vechea ei maşină cu haion pungi grele, pline cu mâncare pentru pisici, şi treaba ar fi fost gata. Nu mai rămânea nimic de făcut decât să-mi predau maşina închiriată şi să prind următorul avion spre casă.

Mă aflu acum în şopronul ei pentru că, desigur, m-am împiedicat şi-am căzut. M-a găsit după lăsarea întunericului, după ce ţânţarii au devenit mai groaznici decât orice – gloanţe,

tăieturi de cuţit – mi-ar fi putut ea face. A trebui să strig după ajutor, şi ea mi-a petrecut un braţ pe după talie şi pe jumătate m-a cărat ea până aici. M-a aşezat în şopron. Ca să se odihnească o clipă, a spus.

Nimeni n-a zis că-s original. Mă uit la păsări, îi spun. Zona e faimoasă pentru ploierul păros cu creastă roşie, în perioada asta a anului, fazanii cu gât albastru vin aici să se împerecheze.

Ea are camera şi se joacă cu micul ecran rabatabil şi zice:

— O, te rog, arată-mi şi mie. Camera scoate un bâzâit, un clic, şi butonul roşu PLAY se aprinde strălucitor. Ea se uită zâmbind la ecran, încremenită.

Îi spun: nu. Mă întind după cameră, s-o iau, dar prea repezit. Îi spun: nu. Cu voce prea tare.

Şi Sarah Broome face un pas înapoi, trăgându-şi braţele, îndepărtând camera de mine. Cu lumina ecranului licărindu-i stins pe faţă, ca o lumânare, zâmbeşte şi continuă să privească.

Continuă să privească, dar faţa i se relaxează, zâmbetul i se pleoşteşte, obrajii îi atârnă pe fălci.

E o înregistrare cu ea ridicând saci cu îngrăşământ, saci alunecoşi de plastic plini cu bălegar de vacă. Pe fiecare sac e tipărit cu litere negre: Greutate netă 25 kg.

Cu ochii încă aţintiţi la ecran, toţi muşchii feţei i se strâng în mijloc. Şi sprâncenele. Şi buzele. Iată cele cinci minute care o să pună capăt vieţii ei aşa cum o ştie. Micul meu „hăitui-tar“ care o s-o arunce înapoi în sclavia clasei muncitoare.

Poate i s-o fi vindecat spatele. Poate că s-a prefăcut tot timpul, dar e clar că nu-i invalidă. Cu braţele alea, ar putea câştiga o pâine luptându-se cu aligatori.

Sarah Broome, vreau doar să-ţi spun că înţeleg. În clipa asta, în timp ce citeşti instrucţiunile de pe spatele unei cutii de otravă pentru şobolani, vreau să ştii – că prima mea săptămână de olog, cu totul neajutorat şi invalid, a fost fără discuţie cea mai tare săptămână din toată viaţa mea de adult.

E visul oricărui fermier. Al fiecărui acar şi al fiecărei chelneriţe care şi-a luat vreodată o vacanţă de o săptămână ca să meargă în munţi, la camping. Într-o zi norocoasă, un tren de marfă ia curba prea repede şi deraiază, sau ea alunecă pe un milkshake vărsat pe jos, şi ajung să trăiască la marginea unui drumeag fără nume. Ologi fericiţi.

Poate că nu-i Viaţa Cea Mai Bună, dar e o Viaţă Destul de Bună. Cu maşina de spălat şi uscătorul de haine aranjate pe o platformă acoperită, lângă rulotă. Toate vopsite metalic, cu

băşici şi pete de rugină.

Dacă m-ar asculta, i-aş spune doamnei Broome cum să-mi găsească artera carotidă. Sau în ce loc să mă lovească în cap cu barosul.

Nu, Sarah Broome îmi spune doar să aştept puţin, închide uşile şopronului şi mă lasă acolo. Încuietoarea păcăne.

Chiar în clipa asta, ascute un cuţit. Caută printre hainele ei, printre pantaloni şi bluze, blugi şi sfetere, o costumaţie pe care n-o să vrea s-o mai poarte după aia.

Aşteptând-o, îi strig să nu se simtă prost. Strig că e-n regulă ce face. E singura cale perfectă pentru a sfârşi cu toate astea.

Stând în spatele barului, Agentul Ciripel ne spune:

— Se pare c-a fost mai deşteaptă decât mine Sarah Broome asta.

În loc să-l ucidă, a lăsat camera să meargă. A înregistrat toată povestea trecutului lui pe casetă. Uciderea lui Lewis Lee Orleans. Şi după ce a ascuns caseta, l-a dus cu maşina la spital.

— Asta, ne spune Agentul Ciripel, o iau drept un happy-end…

17

Unele poveşti, ar spune domnul Whittier, le spui şi le consumi. Altele, te consumă ele pe tine.

Miss America îşi ţine burta cu ambele mâini, ghemuindu-se pe unul din scaunele galbene de strană din fumoarul gotic, legănându-se înainte şi înapoi, cu un şal aruncat pe umeri. Nu-i uşor de spus dacă i-a crescut burta sau dacă e doar îmbrăcată cu prea multe bulendre. Se leagănă, cu braţele împânzite de umflăturile şi crustele roşii ale zgârieturilor de pisică. Spune:

— Aţi auzit de CMV, citomegalovirus? E fatal pentru femeile însărcinate, şi pisicile îl poartă.

— Dacă ai remuşcări din cauza pisicii, spune Veriga Lipsă, aşa şi trebuie.

Ţinându-se de burtă şi legănându-se, Miss America spune:

— Situaţia era aşa: sau pisica, sau eu…

Stăm cu toţii în „Camera lui Frankenstein”, în faţa şemineului cu flăcări de sticlă galbene şi roşii. Ne privim unii pe alţii, reţinem flecare gest şi replică. Peste fiecare moment, eveniment, emoţie, le înregistrăm pe următoarele.

Aşezat într-un scaun galben de strană, Veriga Lipsă se întoarce spre Contesa Clarviziune, aşezată alături, şi spune:

— Aşa, şi? Tu pe cine-ai ucis de-ai ajuns aici?

Toată lumea se preface că habar n-are despre ce vorbeşte.

Toţi încercăm să fim camera video, nu subiectul.

— Nu vi se pare că toţi ne ascundem de ceva? spune Veriga Lipsă. Cu nasul lui lung, cu sprâncenele dense unite ca într-o marchiză, spune prin barbă: Altfel de ce-ar fi intrat nişte oameni normali pe uşa aia cu Whittier, un om pe care nu-l cunoşteau?

Pe tapetul de mătase galbenă dintre ferestrele înalte cu ogive şi vitralii lucind de lumina eternă a becurilor de cincisprezece waţi din spatele lor, pe tapetul galben Sfântul Fără-Maţe a marcat cu liniuţe zilele petrecute aici. Ţine un creion de colorat între degetul mare şi arătătorul care i-au mai rămas la o mână şi trage câte-o liniuţă pentru fiecare zi în care Sora Justiţiară aprinde lumina.

Pe podeaua de piatră neşlefuită, Agentul Ciripel se dă înainte şi înapoi pe roata de exerciţii, încercând să slăbească şi mai tare.

Centrala termică e defectă – din nou. Şi boilerul la fel. Toaletele sunt înfundate şi blocate cu popcorn şi pisica moartă. Din maşina de spălat şi din uscător ies firele cablurilor smulse sau tăiate de atâtea ori.

Ne pişăm în oale şi le vărsăm la chiuvetă. Sau ne ridicăm fustele şi ne pişăm în vreun colţ din încăperile mari.

Purtând peruci şi catifele ca din poveşti, petrecând toate zilele în camere reci şi pline de ecouri, în duhoarea de urină şi sudoare, cam asta era viaţa şic de la curte pentru aristocraţia de acum câteva secole. Toate palatele şi castelele care par elegante şi curate în filme; în realitate, când erau noi-nouţe, erau împuţite şi friguroase.

Conform Bucătarului Asasin, bucătăriile din castelele franţuzeşti erau atât de departe de sufrageriile regale încât mâncarea ajungea rece la masă. De-aia au inventat francezii enşpe mii de sosuri groase, drept pături care să ţină mâncarea fierbinte până ajungea pe masă.

Noi am găsit toate obiectele din vânătoarea necrofagă: bila de bowling, roata de exerciţii, pisica.

— Umanitatea noastră nu se măsoară prin felul cum ne purtăm cu ceilalţi, spune Veriga Lipsă. Pipăind cu degetul stratul de păr de pisică de pe mânecă, spune: Umanitatea noastră se măsoară prin cum ne purtăm cu animalele.

Se uită la Sora Justiţiară, care se uită la ceas.

Într-o lume în care drepturile omului sunt mai evoluate decât

în orice altă epocă din istorie… într-o lume în care nivelul mediu de viaţă e la vârf… într-o cultură în care fiecare persoană e responsabilă pentru propria viaţă – aici, spune Veriga Lipsă, animalele sunt tot mai mult singurele victime adevărate. Singurii sclavi, singurele prăzi.

— Prin animale, spune Veriga Lipsă, definim umanul.

Fără animale n-ar exista umanitate.

Într-o lume doar cu oameni, oamenii n-ar însemna nimic…

— Poate că aşa s-au abţinut ăia de la Villa Diodati să nu se omoare unii pe alţii în zilele ploioase în care stăteau închişi în casă, spune Veriga Lipsă.

Având o colecţie largă de câini şi pisici şi cai şi maimuţe care să-i facă să se comporte ca oamenii.

Uitându-se la Miss America, la ochii ei înroşiţi şi faţa asudată de febră, Veriga Lipsă spune că, în viitor, oamenii care protestează în faţa clinicilor – ăia cu pancarte înfăţişând bebeluşi zâmbitori, ăia care înjură şi scuipă gravidele – într-o lume mizerabilă, aglomerată, spune Veriga, „Ăia se vor coaliza împotriva puţinelor femei egoiste care vor mai hotărî să-şi ţină copilul…”.

În lumea aia viitoare, lumea de dincolo de zidurile astea, singurele animale vor fi cele de la zoo şi din filme. Orice nu e uman va fi doar o aromă de mâncare: pui, vită, porc, miel sau peşte.

Miss America îşi strânge burta în mâini şi spune:

— Dar trebuia să mănânc.

— Fără animale, spune Veriga Lipsă, n-o să mai existe oameni, nici umanitate.

Privind inelul de logodnă, cu diamantul baban al lui Lady Zdreanţă strălucindu-i pe deget, Mama Natură spune:

— Ce-ai zis de protestele alea cu bebeluşi… e aşa de groaznic, parc-ai fi Tovarăşa Lătrău.

A patra fantomă de aici.

— De acord, spune Sfântul Fără-Maţe, uitându-se la Mama Natură. Bebeluşii sunt… minunaţi.

Mama Natură şi Sfântul – încă-s episodul nostru romantic.

Apoi Veriga Lipsă ridică mâinile şi-şi scuturǎ mânecile, să-i alunece pe braţe. Apăsându-şi tâmplele cu degetele arătătoare, zice:

— Atunci ea vorbeşte prin mine.

E mediumul Tovarăşei Lătrău. Şi, canalizând spiritul domnului Whittier, spune că oamenii trebuie să accepte latura

de animal sălbatic a naturii lor. Avem nevoie de o metodă prin care să ne consumăm reflexele de dă-Sau-fugi. Tot ce-am acumulat în ultimele mii de generaţii. Când nu ne luăm în seamă nevoia de a răni şi de a fi răniţi, dacă o blocăm şi o lăsăm să se acumuleze, atunci apar războaiele. Ucigaşii în serie. Elevii care trag cu puşca în colegi.

— Deci spui că există războaie, întreabă Sfântul Fără-Maţe, pentru că ne plictisim prea uşor?

Şi Veriga Lipsă spune:

— Există războaie pentru că nu recunoaştem că ne plictisim uşor.

Agentul Ciripel îl filmează pe Contele Calomniei, care-l înregistrează pe Veriga Lipsă, şi cu toţii căutăm câte-un amănunt fizic semnificativ pe care să-l putem comunica într-o bună zi unui actor, pe un platou de filmare. Un detaliu care să ne facă versiunea asupra adevărului mai reală.

Vârându-şi o mână pe sub fuste, Miss America îşi roteşte ochii privind în gol spre covor. În timp ce degetele se agită sub fuste, respiraţia ei, ritmul pieptului ei înălţându-se şi căzând, încetează.

Când îşi scoate mâna, degetele îi lucesc umezite de un lichid limpede. Nu de sânge. Îşi duce mâna la nas şi inspiră mirosul. Se încruntă, încreţindu-şi adânc pielea dintre ochii albaştri.

Săraca Directoare Tăgadă s-a oprit de mult din plâns. De atunci doar stă, privind-o pe Miss America. Urmărind-o prin încăperi. Aşteptând.

— Ai o infecţie bacteriană, spune Veriga Lipsă, uitându-se la zgârieturile de pe braţele ei. *Bartonella bacterium,* o infecţie a ganglionilor limfatici.

Şi tace atât cât oamenii să poată lua notiţe. Spune pe litere, B-A-R-T… în timp ce Contele Calomniei scrie cu sârg.

— Şi dacă nu greşesc, spune Veriga, adulmecând în aer, tocmai ţi s-a rupt apa…

Domnişoara Hapciu tuşeşte în pumn, şi, în tăcere, scârţâitul stiloului pe hârtie e sonor ca un tunet.

Când Miss America îşi duce mâna umedă la nas, ochii Directoarei Tăgadă o urmăresc.

Fiecare dintre noi, camera din spatele camerei din spatele camerei.

Scuturându-şi părul de pe mâneci, fără să-şi ridice privirea, Veriga Lipsă spune:

— Denumirea populară e boala zgârieturii de pisică.

— Am o migrenă, spune Miss America, ştergându-şi degetele umezite de şal. Ridicându-şi fustele în mâini, se apleacă în faţă din scaun. Îşi înfăşoară şalul în jurul gâtului zgâriat. Ridicându-se, porneşte înspre scări, spunând:

— Mă duc la mine în cameră.

Şezutul de piele al scaunului e întunecat. Ud. Apă, nu sânge.

Miss America dispare puţin câte puţin pe trepte, şi Directoarea Tăgadă abia acum se mişcă.

Când Miss America a dispărut, Directoarea Tăgadă o urmează în jos pe scări.

Şi restul privim şi luăm notiţe. Felul în care mâinile Directoarei ţin în pumni uniforma, o fustă lungă Clara Barton şi un şorţ cu o cruce roşie pe piept, o şepcuţă pliată de asistentă medicală prinsă în vârful perucii. Degetele îi strâng fusta atât de tare încât se învineţesc. Felul în care bărbia îi cade în piept şi ochii i se rotesc în sus, să vadă pe sub sprâncene. Buzele îi sunt atât de strânse încât colţurile fălcilor s-au umflat ca nişte mingi. Fără să scoată un sunet mai puternic decât stilourile noastre pe hârtie, Directoarea Tăgadă porneşte după Miss America.

Restul aşteptăm ţipătul.

Ceva greu de înghiţit trebuie să se întâmple.

Ceva morbid trebuie să se întâmple.

Mitul Nostru – doar că drepturile se împart la cu unul mai puţin.

Agentul Ciripel cade pleaşcă la podea, întins pe o parte, răsuflând greu, cu faţa strălucind de transpiraţie. Caftanul lasă să se vadă dedesubt şalvarii de harem. Peruca îi e trasă jos pe cap, să-i ţină de cald.

— Ca să-ţi testezi propria teorie, îi spune el Verigăi Lipsă, tu pe cine-ai omorât de eşti aici?

Evoluţie
Un poem despre Veriga Lipsă

— Ce-ai să faci azi? întreabă Veriga Lipsă. Cum ai să justifici?
Muntele de animale moarte şi strămoşi pe care
stai.

Veriga Lipsă pe scenă, ochii lui holbaţi, ochi galbeni,
adânciţi în umbra arcadelor.
Ochii şi nasul i se grămădesc în luminiş, în
micul spaţiu liber
dintre părul stufos de pe frunte şi barba ca o pădure.
Mâinile îi atârnă până prea aproape de genunchi,
Falangele acoperite cu păr negru şi creţ.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Peliculă de şaisprezece milimetri cu un monstru
acoperit de
blană roşie, înalt cât un om călare, cu un creştet
ţuguiat,
fugind de aparatul de filmat.
O zi însorită pe malul râului, cu un fundal de pini.
Monstrul ăsta din documentar suprapus peste Veriga Lipsă,
Monstrul îşi leagănă ţâţele păroase, roşii,
şi îşi întoarce capul să privească în urmă.

Pe scenă, Veriga Lipsă spune:
— Fiecare respiraţie a ta se datorează morţii cuiva.
Ceva sau cineva a trăit şi-a murit ca tu să ai viaţa asta.
Muntele de morţi te ridică la lumină.

Veriga Lipsă spune:
— Eforturile şi energia şi elanul vieţii lor…
Cum vor ajunge la tine?
Cum te vei bucura de darul lor?
Pantofii de piele şi puiul fript şi soldaţii morţi sunt
o tragedie doar dacă le iroseşti darul
stând la televizor. Sau blocat în trafic. Sau
prins într-un aeroport.

— Cum vei arăta toate făpturile din istorie? spune Veriga Lipsă.
Cum vei arăta că naşterea şi lucrul şi moartea lor fost
În zadar?

Teză de doctorat
O poveste de Veriga Lipsă

Şi nici măcar nu-i o întâlnire pe bune.

Sigur, o bere la tavernă cu o fată drăguţică. O partidă de biliard. Muzică la tonomat. Doi hamburgeri cu ouă prăjite şi cartofi pai. Mâncare de întâlnire.

E prea curând după moartea Lisei, însă mă simt bine. Mai ies şi eu.

Şi totuşi, fata asta nouă nu-şi întoarce privirea de la mine. Nici măcar spre partida de fotbal de la televizorul de deasupra barului. Greşeşte toate loviturile cu tacul pentru că nici nu-şi poate ţine ochii pe bila albă. Ochii ei parc-ar scrie după dictare. Ar stenografia. Ar face poze.

— Ai auzit de fetiţa aia care a fost omorâtă? zice. Nu era din rezervaţie? Zice: Ai cunoscut-o?

Pereţii din lemn de cedru negeluit au strâns ani de fum de ţigară. Pe jos rumeguşul e gros ca să absoarbă scuipatul amestecat cu tutun. Beculeţe de Crăciun se întind încoace şi încolo pe tavanul negru. Roşii, albastre şi galbene. Verzi şi portocalii. Unele clipesc. E genul de bar în care nu-ţi pasă că-ţi aduci câinele sau pistolul.

Şi totuşi, în ciuda aparenţelor, e mai degrabă un interviu decât o întâlnire.

Chiar şi când fata face o afirmaţie, îi iese tot ca o întrebare:

— Ştiai, zice, că Sfântul Andrei şi Sfântul Bartolomeu au încercat să convertească un uriaş cu cap de câine? Nici măcar nu încearcă să-şi fixeze tacul pentru următoarea lovitură, în timp ce zice: Scriitorii catolici timpurii au descris uriaşul ca fiind înalt de doisprezece picioare, cu o faţă de câine, coamă de leu, şi dinţi ca nişte colţi de mistreţ sălbatic.

Ratează, desigur, dar nu se lasă. Tot bla bla bla.

— Ai auzit de expresia italienească *lupa manera*? zice ea.

Aplecată peste masă, dă în bară şi cu lovitura următoare, una uşoară, bila doi aliniată fix pentru gaura din colţ. În timp ce zice:

— Ai auzit de familia Gandillon din Franţa? Zice: În 1584 au fost toţi arşi pe rug…

Fata asta, Mandy Nuştiucum, se-nvârte prin campus în

ultimele două luni, poate de prin vacanţa de Crăciun, în fuste scurte şi cizme cu tocuri ascuţite ca un vârf de creion. Nu-s haine pe care o fată şi le-ar putea cumpăra de pe-aici. La început freacă menta pe la catedra de antropologie. E asistenta profului la cursul de „Popoarele lumii, o introducere”, şi de-atunci începe să se tot holbeze la mine. Apoi freacă menta pe la catedra de engleză, întreabă de programele de pregătire pentru drept. E p-acolo în fiecare zi. Mă salută în fiecare zi. Dar tot spionând. Ochii ei parcă fac poze. Parcă iau notiţe.

Parc-ar fi Mandy Nuştiucum, agent secret.

Ne chiorâm unul la celălalt tot trimestrul de iarnă, şi săptămâna asta zice:

— Nu vrei să mâncăm undeva?

Cică plăteşte ea. Dar cu tot cu hamburgeri, beculeţe de Crăciun şi bere, asta nu-i întâlnire.

Acuma, dând aiurea-n bila şase, zice:

— Sunt mai bună antropoloagă decât jucătoare de biliard. Dându-şi tacul cu cretă, zice: Cunoşti cuvântul *varulf?* Dar Gil Trudeau ştii cine-a fost? A fost călăuza generalului Lafayette în timpul revoluţiei americane? Tot frecând cubuleţul albastru de cretă pe vârful tacului, Mandy Nuştiucum zice: Ai auzit de expresia franţuzească *loup-garou*?

Ochii ei mă inspectează tot timpul. Mă cântăresc. Caută un răspuns. O reacţie.

Antropoloaga din ea vrea să ne întâlnim, să ieşim împreună. S-a mutat aici de la New York, atâta drum doar ca să întâlnească bărbaţi din rezervaţia Chewlah. Da, e o chestie rasistă, zice.

— Da’ rasistă în sensul *bun.* Pur şi simplu găsesc bărbaţii chewlah irezistibili…

Când suntem la hamburgeri, Mandy Nuştiucum se apleacă înainte, cu coatele pe masă, îşi sprijină bărbia într-o mână, cu degetele celeilalte urmăreşte un desen invizibil pe masă. Zice că toţi tipii din tribul chewlah seamănă între ei.

— Bărbaţii chewlah au toţi o sculă mare şi coaie pe faţă, zice.

Vrea să spună că bărbaţii chewlah au bărbia pătrată şi cam prea ieşită în afară. Au bărbia crestată atât de adânc încât parc-ar fi două coaie în scrot. Bărbaţii chewlah trebuie să se bărbierească tot timpul, chiar şi imediat după ce se bărbieresc.

Umbra aia pe care o au tot timpul pe obraz, Mandy Nuştiucum o numeşte „barbă de cinci minute”.

Bărbaţii din rezervaţia chewlah au o singură sprinceană, un

tufiş încâlcit şi negru, de parc-ar avea păr pubian deasupra nasului, pe frunte, şi care se întinde aproape până la urechi.

Între smocul ăsta de cârlionţi negri şi săculeţul aspru al bărbiei se întinde faimosul nas chewlah. Un tub umflat şi lung, turtit în mijlocul feţei. Un nas atât de gros şi pe jumătate întărit, încât vârful lat le ascunde gura. Nasul chewlah atârnă atât de jos încât se suprapune puţintel peste scrotul din bărbie.

— Sprâncenele astea le ascund feţele, zice Mandy. Nasul le ascunde bărbia.

Când te întâlneşti cu un chewlah, la început nu vezi decât păr pubian, o sculă atârnând pe jumătate întărită şi cele două coaie atârnând chiar în spatele ei.

— Ca Nicolas Cage, zice ea, da' mai mult. Ca o pulă şi nişte coaie. Mănâncă un cartof pai şi zice: Aşa-ţi dai seama dacă un tip arată bine.

Masa e zgrunţuroasă de la sarea pe care a vărsat-o peste cartofi. Plăteşte totul cu un card American Express de-o culoare pe care barmanul n-a mai văzut-o. Titaniu sau uraniu.

Teza a adus-o aici. Nu poţi răbda prea mult să-ţi construieşti o ipoteză ca a ei în Manhattan, printre toţi absolvenţi ăia de antropologie care chicotesc pe la spate, nu poţi tolera aşa ceva prea mult timp până când conducătorul de lucrare începe să te sfătuiască să faci nişte cercetare pe teren. În domeniul ei, criptozoologia. Studiul animalelor dispărute sau legendare, precum Yeti, monstrul din Loch Ness, vampirii, Puma din Surrey, Omul Molie, Diavolul din Jersey. Animale care s-ar putea sau nu să existe. A fost ideea îndrumătorului ei să vină aici, să viziteze rezervaţia chewlah, să studieze cultura şi să facă o încălzire de legistă. Să-şi dezvolte ideea pentru teză.

Caută o reacţie, o confirmare, cu ochii jucând în sus şi-n jos.

— Dumnezeule, zice, cu limba scoasă, prefăcându-se în glumă că vomează, chestia asta mă face să par una care vrea să fie Margaret Mead[17]?

La început planul ei era să *locuiască* în rezervaţia chewlah. Să închirieze o casă, sau aşa ceva. Părinţii ei sunt ambii doctori şi vor ca ea să-şi urmeze visul, nu să ajungă ca ei, indiferent cât

[17] Margaret Mead (1901-1978), cunoscută antropoloagă americană. A studiat culturi din Samoa, Noua Guinee, triburi de indieni. Printre lucrările ei cele mai cunoscute se numără „Sex şi temperament în trei culturi primitive", „Continuităţi în evoluţia culturală", „Cultură şi angajare" etc.

ar costa. Chiar şi când vorbeşte despre sine, Mandy Nuştiucum pune întrebări. Povestind despre ai ei, zice:

— De ce nu-şi schimbă cariera? Jalnic, nu-i aşa?

Fiecare propoziţie se termină cu un semn de întrebare.

Ochii ei albaştri sau cenuşii, apoi argintii, mă urmăresc mereu. Muşcă din hamburger, deşi trebuie să se fi răcit. De parc-ai mânca o mortăciune…

Zice:

— Fata aia care-a murit… Apoi: Ce crezi că s-a întâmplat?

Teza ei e despre cum aceleaşi misterioase creaturi uriaşe se întâlnesc în toate regiunile lumii. Uriaşii ăştia sunt numiţi Seeahtik în Munţii Cascadei de lângă Seattle. Li se spune Alma în Europa. Yeti în Asia. În California îi cheamă Oh-mah-ah. În Canada, Sasquatch. În Scoţia, Fear Liath More, faimoşii „Oameni cenuşii" care hălăduiesc pe muntele Ben Macdhui. În Tibet, uriaşilor li se spune Metoh-kangmi, sau Abominabilii Oameni ai Zăpezii.

Toate astea sunt doar nume diferite pentru uriaşii păroşi care cutreieră pădurile, munţii, uneori zăriţi de către excursionişti sau muncitori forestieri, uneori fotografiaţi, dar niciodată prinşi.

E un fenomen care se întâlneşte în mai multe culturi, zice:

— Urăsc termenul generic: Yeti, zice.

Toate legendele astea s-au format separat unele de altele, dar toate descriu monştri imenşi, păroşi, care put de-ţi mută nasul. Monştrii ăştia se feresc de om, dar dacă sunt provocaţi, atacă. Într-o relatare din 1924, un grup de mineri din Pacific Northwest au tras cu puştile înspre ceea ce credeau că-i o gorilă. În aceeaşi noapte, baraca lor de pe muntele Sf. Elena a fost atacată cu pietre de un grup de uriaşi păroşi. În 1967, un tăietor de lemne din Oregon a văzut un alt uriaş lăţos ridicând stânci de peste o tonă de pe solul îngheţat şi mâncând marmotele care hibernau dedesubt.

Dovada cea mai serioasă împotriva existenţei monştrilor e că niciunul n-a fost capturat vreodată. Niciunul n-a fost găsit mort. Cu toţi vânătorii care bat astăzi coclaurii pe motociclete, ar trebui ca vreunul să împuşte un Yeti.

Barmanul vine la masă, întreabă dacă mai vrem un rând. Şi Mandy Nuştiucum tace dintr-odată, de parc-ar vorbi despre un mare secret. Şi zice, în timp ce barmanul aşteaptă în picioare:

— Pe datorie.

Când ăla se îndepărtează, Mandy zice:

— Ştii cuvântul galez *gerulfos?* Zice: Îmi dai voie? Răsucindu-

se într-o parte, îşi vâră mâinile în poşeta aşezată lângă ea, scoate un caiet prins cu elastic. Notiţele mele, zice, şi scoate elasticul, răsucindu-şi-l pe mână. Ai auzit de rasa căreia vechii greci îi spuneau *cynocephali?* zice. Citeşte din caietul deschis. Dar de *vurvolak* ai auzit? De *aswang?* De *cadejo?*

Asta-i cealaltă jumătate a obsesiei ei.

— Toate numele astea, zice, înţepând pagina cu degetul, oameni din toată lumea cred în ele, de mii de ani.

Fiecare limbă din lume are un cuvânt pentru vârcolaci. Oamenilor din toate culturile le e frică de ei.

În Haiti, zice, femeilor însărcinate le e atât de teamă că un vârcolac le va mânca nou-născutul, încât beau cafea amară amestecată cu benzină. Se îmbăiază într-un terci de usturoi, nucşoară, praz, şi cafea. Ca să amestece sângele pruncului şi să-l facă mai puţin apetisant pentru vârcolacii din zonă.

Aici intervine teza ei.

Bigfoot şi vârcolacii, zice ea, sunt acelaşi fenomen. Ştiinţa n-a găsit niciodată un Yeti mort pentru că se preschimbă. Monştrii ăştia sunt de fapt oameni. Se transformă doar pentru câteva ore sau zile pe an. Le creşte părul. Devin *berserk*, cum spuneau danezii. Se umflă, devin uriaşi, şi au nevoie de spaţiu ca să colinde, în păduri şi pe munţi.

Zice:

— Cam ca ciclul menstrual. Zice: Chiar şi masculii au cicluri dintr-astea. Elefanţii masculi trec prin ciclul *must* tot la şase luni. Duhnesc a testosteron. Urechile şi organele genitale îşi schimbă forma, şi-s foarte nervoşi.

Somonii, zice ea, când urcă în amonte să-şi depună icrele, îşi schimbă înfăţişarea atât de mult, li se deformează falca, se schimbă şi culoarea, încât cu greu i-ai recunoaşte drept aceeaşi specie. Sau greierii care devin lăcuste. În cazul lor, întregul corp îşi schimbă forma şi mărimea.

— Conform teoriei mele, zice, gena Yeti e legată fie de hipertricoză, fie provine de la umanoidul *Gigantopithecus,* despre care se crede că a dispărut acum o jumătate de milion de ani.

Domnişoara asta Nuştiucum îi dă înainte bla bla bla.

Bărbaţii au ascultat tâmpenii şi mai mari, încercând să pună mâna pe-o bucăţică.

Primul termen complicat pe care l-a rostit, hipertricoză, e o afecţiune genetică în care-ţi creşte păr din toţi porii şi-ajungi panaramă la circ. Al doilea termen, *Gigantopithecus,* era un

strămoş de-al omului înalt de patru metri, descoperit în 1934 de un doctor pe nume Koenigwald care studia fosila unui singur dinte uriaş.

Bătând cu degetul în caietul deschis, Mandy Nuştiucum zice:

— Îţi dai seama de ce urmele – şi bate cu degetul – fotografiate de Eric Shipton pe muntele Everest în 1951 – şi iar bate – arată exact ca urmele fotografiate pe Ben Macdhui din Scoţia – şi bate cu degetul – şi exact ca urmele găsite de Bob Gimlin în nordul Californiei în 1967?

Pentru că toţi monştrii păroşi din lume sunt înrudiţi.

Teoria ei e că există grupuri izolate de oameni purtători ai genei care-i transformă în monştri, ca parte a ciclului lor de reproducere. Grupurile sunt izolate, locuiesc singure în regiuni sălbatice, fiindcă nimeni nu vrea să se transforme într-o fiară lăţoasă, uriaşă, în centrul Chicagoului, de pildă. Sau la Disneyland.

— Sau, zice, în avionul ăla British Airways, la jumătatea zborului dintre Seattle şi Londra…

Se referă la un zbor de luna trecută. Avionul s-a prăbuşit undeva aproape de Polul Nord. În ultima transmisiune, pilotul spune că e cineva care rupe în bucăţi uşa carlingii. Uşa de oţel ranforsat, antiglonţ, rezistentă la explozii. Pe înregistrarea din cutia neagră, se aud urlete, mârâituri, şi vocea pilotului ţipând „Ce-i asta? Ce se întâmplă? Ce eşti tu?…“.

Autoritatea Aviatică Federală afirmă că n-a fost posibil să se introducă arme, cuţite sau bombe la bordul avionului.

Biroul Naţional de Securitate afirmă că prăbuşirea a fost cauzată cel mai probabil de un singur terorist, dopat cu mari cantităţi din vreun nou drog. Care i-a dat o forţă supraomenească.

Printre pasagerii morţi, spune Mandy Nuştiucum, era o fetiţă de treisprezece ani din rezervaţia chewlah.

— Fetiţa mergea – şi răsfoieşte prin notiţe – în Scoţia.

Teoria ei e că tribul chewlah o trimisese în străinătate înainte să ajungă la pubertate. Ca să poată întâlni şi probabil să se mărite cu cineva din comunitatea Ben Macdhui. Unde, spune tradiţia, uriaşi cu blană cenuşie hălăduiesc pe pantele muntelui, la peste o mie trei sute de metri altitudine.

Mandy Nuştiucum e plină de teorii. Biblioteca publică din New York deţine una dintre cele mai mari colecţii de volume despre ştiinţele oculte, zice ea, pentru că odinioară era condusă de un grup de vrăjitoare.

Mandy Nuştiucum zică că populaţia amish are registre cu toate comunităţile lor de pe pământ. Un inventar al tuturor membrilor bisericii lor. Astfel încât, atunci când călătoresc sau emigrează, să fie, să locuiască, să se împerecheze mereu cu de-ai lor.

— Nu-i chiar aşa de neînchipuit ca populaţiile de Yeti să aibă şi ei asemenea registre, zice Mandy.

Căutătorii n-au găsit niciodată un Yeti mort pentru că transformarea e doar temporară. Şi tot de aceea, ideea de vârcolac apare în toate culturile, în toată istoria omenirii.

Singura înregistrare pe peliculă a fost făcută de un bărbat pe nume Roger Patterson în 1967, şi înfăţişează o creatură bipedă, umblând dreaptă, acoperită cu blană… o femelă cu sâni şi fese enorme, şi un cap ţuguiat. Faţa şi sânii şi fundul, toate acoperite cu un păr lăţos roşcat-maroniu.

Filmul de câteva minute, pe care unii îl numesc o farsă, iar alţii o dovadă de netăgăduit, se prea poate s-o fi surprins pe mătuşica Tilly Yeti în ciclul ei de transformare. Rătăcind prin păduri, mâncând fragi şi insecte, încercând să stea departe de oameni până-i trece.

— Săraca femeie, zice Mandy. Închipuie-ți un film pe care-l văd milioane de oameni, cu tine gol puşcă, când îţi stă părul mai aiurea?

Probabil că familia femeii, de câte ori e dat filmul la televizor, o cheamă în camera de zi şi o tachinează.

— Ceea ce lumii i se pare un monstru, zice Mandy, e doar un film de familie pentru tribul chewlah.

Şi aşteaptă puţin, poate o reacţie. Un râset sau un oftat. Un tremur nervos.

Despre fata din avion, zice Mandy, închipuie-ţi cum s-o fi simţit. Îşi mănâncă porţia micuţă, dar tot îi e foame. Mai foame decât i-a fost vreodată. Îi cere stewardesei nişte snackuri, resturi, orice. Apoi îşi dă seama ce are să se întâmple. Până acum doar a auzit poveşti despre mami şi tati care pleacă în excursie în pădure timp de câteva zile, unde mănâncă sconcşi, căprioare, somon, tot ce reuşesc să prindă. O iau razna câteva nopţi şi se întorc acasă extenuaţi şi, poate, mami e însărcinată. Închipuie-ţi-o pe fetiţă încercând să se ascundă în toaleta avionului, care e încuiată. Ocupată. Stă acolo pe culoar, în faţa uşii şi i se face tot mai foame. Când uşa se deschide în cele din urmă, omul care iese îi spune „Scuze”, dar e prea târziu. Fiinţa din faţa uşii nu mai e umană. E doar foame. Îl împinge înapoi în

toaletă şi se închide acolo cu el. Înainte ca bărbatul să poată urla, făptura care a fost o fetiţă de treisprezece ani îl muşcă de trahee şi i-o smulge.

Mănâncă şi nu se mai opreşte. Îi sfâşie hainele, cum ai decoji o portocală, să mai înfulece din carnea lui suculentă.

În timp ce pasagerii adorm în cabină, fata mănâncă încontinuu. Mănâncă şi creşte. Şi apoi poate că o stewardesă vede sângele lipicios revărsat pe sub uşa încuiată. Poate că stewardesa bate la uşă şi întreabă dacă totul e în regulă. Sau poate că fata chewlah înfulecă şi înfulecă şi tot îi e foame.

Fiinţa care iese pe uşă scăldată în sânge, nici vorbă să se fi săturat. Fiinţa care dă buzna în cabina întunecată a avionului, smulgând cu mâna umeri şi feţe, umblă pe culoar aşa cum ai umbla în lungul unui bufet, ciugulind, ronţăind. Avionul aglomerat trebuie să fi părut ochilor ei înfometaţi şi galbeni o cutie în formă de inimă, cu bomboane de ciocolată.

Un bufet suedez zburător, din care te serveşti singur cu căpăţâni de om, şi mănânci cât poţi.

În ultima transmisiune radio, înainte ca uşa carlingii să fie făcută ţăndări, căpitanul a strigat: „Ajutor, ajutor. Cineva-mi mănâncă echipajul…”.

Mandy Nuştiucum se opreşte aici, cu ochii rotunzi ca nişte cercuri, apăsându-şi cu o mână pieptul care-i palpită, şi-şi trage răsuflarea. Răsuflarea-i miroase a bere.

Uşa barului se deschide şi intră un grup de bărbaţi îmbrăcaţi cu toţii în portocaliu. Tricourile. Vestele. Jachetele. Parcă-s o echipă sportivă, dar de fapt sunt muncitori la reparatul şoselei. Pe televizorul de deasupra barului e o reclamă la înrolarea în marină.

— Îţi închipui? zice Mandy.

Ce-o să se întâmple dacă ea demonstrează că toate astea sunt adevărate? Dacă doar apartenenţa la o rasă te face o armă de distrugere în masă? Oare guvernul îi va obliga pe toţi purtătorii genei să ia medicamente care s-o suprime? Naţiunile Unite îi vor pune pe toţi în carantină? În lagăre? Sau le vor fi implantate radio-emiţătoare, aşa cum fac pădurarii cu urşii periculoşi pentru a-i urmări?

— E doar o chestiune de timp, zice, nu crezi, până când o să apară FBI-ul să facă investigaţii în rezervaţie?

În prima săptămână, Mandy s-a dus cu maşina la rezervaţie şi a încercat să discute cu oamenii. Plănuia să închirieze o locuinţă şi să le observe viaţa de zi cu zi. Să facă o baie de

cultură chewlah, să vadă cum îşi câştigau oamenii existenţa. Să culeagă legendele şi istoria lor orală. S-a dus acolo înarmată cu un reportofon şi casete însumând cinci sute de ore. Şi nimeni n-a vrut să stea de vorbă cu ea. Nu venise nici de-o oră, când şeriful i-a spus că exista un consemn pe timp de noapte, şi că trebuia să iasă din rezervaţie până la apusul soarelui. Şi la cât e de lung drumul, i-a spus el, ar fi mai bine să pornească imediat.

I-au dat un şut în fund.

— Chestia e, zice Mandy Nuştiucum, că aş fi putut să împiedic tot ce s-a întâmplat.

Furia înfometată a fetiţei. Prăbuşirea avionului. Sosirea FBI-ului peste doar câteva zile. Apoi lagărele de concentrare. Purificarea etnică.

De atunci se tot învârte pe la colegiul local, încercând să agaţe un bărbat chewlah. Pune întrebări şi aşteaptă. Dar nu aşteaptă răspuns. Aşteaptă aplauze. Aşteaptă să aibă dreptate.

Cuvântul pe care l-a spus mai înainte, *varulf,* înseamnă vârcolac în suedeză. *Loup-garou* e în franceză. Tipul ăla, Gil Trudeau, călăuza generalului Lafayette, e primul vârcolac menţionat în istoria americană.

— Spune-mi că am dreptate, zice, şi o să încerc să vă ajut.

Dacă vin cei de la FBI, zice, povestea n-o să iasă niciodată la lumină. Toţi oamenii suspecţi că ar purta gena o să dispară, luaţi în custodie de autorităţi. Pentru binele public. Sau se va întâmpla un accident oficial care va rezolva problema. Nu genocid, cel puţin nu oficial. Dar există motive întemeiate pentru care guvernul a fost atât de necruţător cu unele triburi, distrugându-le cu pături infectate cu virusul variolei, sau închizându-i în rezervaţii îndepărtate. Desigur, nu toate triburile purtau gena Yeti, dar cu un secol în urmă, cum să-i identifici pe cei cu potenţial de risc?

— Spune-mi că am dreptate, spune Mandy Nuştiucum, şi te pot băga la TV în programul matinal de astăzi.

Poate chiar în segmentul A…

O să dea în vileag povestea. O să creeze un val de simpatie publică. Poate o să-i implice şi pe cei de la Amnesty International. Asta ar putea fi următoarea mare bătălie pentru drepturile omului. Una globală. A identificat deja celelalte comunităţi, triburi, grupuri din lume care e cel mai probabil să poarte teoretica genă a monstrului. Răsuflarea ei duhnind a bere spune „monstru” destul de tare ca muncitorii portocalii să se uite încoace.

Are tipi din toată lumea cu care ar putea flirta. Chiar dacă întâlnirea asta e un eşec, o să găsească ea pe cineva care-o să-i spună ce vrea să audă.

Că vârcolacii şi Yeti există. Şi că-s unul şi acelaşi lucru.

Bărbaţii au ascultat tâmpenii şi mai mari, încercând să pună mâna pe o bucăţică.

Chiar şi bărbaţii chewlah cu sculele pe faţă.

Chiar şi eu. Dar îi spun:

— Pe fetiţa aia de treisprezece ani o chema Lisa. Îi spun: Era surioara mea.

— *Nu* exclud, zice Mandy Nuştiucum, posibilitatea sexului oral…

Oricine ar fi un prost să n-o ducă acasă, în rezervaţie. Poate s-o prezinte familiei. Toată tărăşenia.

Şi, ridicându-mă, îi spun:

— Poţi vedea rezervaţia – astă-seară – dar înainte trebuie să dau un telefon.

18

La Miss America în cabină, între pereţii de ciment gri cu ţevi neacoperite, îngenuncheată lângă pat, doamna Clark spune că a avea un copil nu-i întotdeauna visul pe care ţi l-ai închipuit.

Noi, ceilalţi, spionăm din coridor. Ne e tuturor teamă să nu ratăm vreun eveniment crucial şi să trebuiască să credem pe altcineva pe cuvânt.

Miss America e încovrigată pe pat, pe o parte, cu faţa înspre peretele gri, şi n-are nicio replică în scena asta.

Şi, îngenuncheată lângă ea, cu sânii ei imenşi şi secaţi aşezaţi pe marginea patului, doamna Clark spune:

— Îţi aminteşti de fiica mea, Cassandra?

Fata care s-a uitat în Cutia Coşmarurilor.

Care şi-a tăiat genele şi apoi a dispărut.

— Când a dispărut, am observat prima oară anunţul domnului Whittier.

Vârâtă într-o carte, în dormitorul părăsit, era o foaie de hârtie pe care Cassandra scrisese: „Tabără pentru scriitori. Abandonaţi-vă viaţa timp de trei luni”.

Doamna Clark spune:

— *Ştiu* că domnul Whittier a mai făcut asta în trecut.

Şi Cassandra a fost aici – prizonieră în locul ăsta – ultima dată când s-a întâmplat.

Copiii, zice ea. Cât sunt mici, cred orice le-ai spune despre lume. Ca mamă, tu eşti almanahul *Lumea* şi enciclopedia şi dicţionarul şi Biblia, toate laolaltă. Dar după ce trec de o anume vârstă, ca prin farmec, e exact opusul. După aia, eşti fie mincinoasă, fie proastă, fie rea.

Cum scriem cu toţii de zor, aproape nu se mai aude nimic de zgomotul stilourilor pe hârtie. Scriem cu toţii: *fie mincinoasă, fie proastă.*

Din reportofonul Contelui Calomniei auzim „…fie rea“. Tot ce ştie într-adevăr doamna Clark e că, la trei luni după dispariţia Cassandrei, au găsit-o. Poliţia a găsit-o. Îngenuncheată lângă pat, doamna Clark spune:

— Am fost de acord să-l ajut pe Whittier pentru că am vrut să ştiu ce i s-a întâmplat copilului meu… Doamna Clark spune: Am vrut să ştiu, şi ea n-a vrut să-mi spună…

Cap de afiş

O poveste de doamna Clark

La trei luni după ce a dispărut, Cassandra Clark s-a întors. Un navetist de dimineaţă care venea spre oraş pe autostradă a văzut o fată aproape goală, şchiopătând pe pietrişul de lângă banda de urgenţă. Părea să poarte o cârpă neagră în jurul şoldurilor, mănuşi şi pantofi negri. Avea un soi de baveţică sau o eşarfă neagră legată în jurul gâtului care îi acoperea pieptul. Până când şoferul a reuşit să întoarcă maşina şi să sune la poliţie, se făcuse destulă lumină ca să vadă că fata era de fapt goală puşcă.

Pantofii şi mănuşile, cârpa şi baveta erau de fapt sânge uscat, gros, pe care roiau muşte negre, zumzăitoare. Muştele se plimbau pe ea formând un strat gros ca o blană.

Capul fetei era jupuit şi plin de răni. Smocuri de păr zdrenţuit se iţeau din spatele urechilor şi în creştet.

Şchiopăta pentru că ultimele două degete ale piciorului drept fuseseră amputate.

Medicii de la urgenţă au spălat cu alcool baveta aia, stratul de sânge de pe piept, blana de muşte, şi au descoperit un joc de X şi 0 scrijelit în pielea de deasupra sinilor. Câştigase jucătorul cu X.

Când i-au curăţat mâinile, au văzut că lipseau ambele degete mici. Unghiile de la celelalte degete fuseseră smulse, lăsând vârfurile umflate şi vinete.

Sub sângele uscat, pielea ei era alb-albăstrie. Toată faţa îi era compusă doar din proeminenţele osoase ale bărbiei şi pometţilor, şi de creasta nasului. La tâmple şi deasupra maxilarelor, pielea se afunda în găuri umbrite.

În separeul de perdele de la urgenţă, doamna Clark s-a aplecat peste barele cromate ale patului Cassandrei şi-a spus:

— Puiule, o, puiule drag… cine ţi-a făcut asta?

Cassandra a râs şi s-a uitat la acele înfipte în braţe, la tuburile transparente de plastic vârâte în venele ei, şi-a spus:

— Doctorii.

Nu, a spus doamna Clark, cine îi tăiase degetele?

Şi Cassandra şi-a privit mama şi i-a spus:

— Crezi că aş lăsa pe *altcineva* să-mi facă aşa ceva? S-a oprit

din râs şi-a zis: Eu mi-am făcut asta.

Şi atunci a fost ultima oară când Cassandra a râs.

Poliţiştii, spune doamna Clark, au găsit probe. Au găsit aşchii de lemn, subţiri ca nişte ace, înfipte în pereţii vaginului ei. Şi în anus. Legiştii au scos cioburi din tăieturile de pe piept şi braţe. Doamna Clark i-a spus fiicei sale că tăcerea nici nu intra în discuţie.

Trebuia să ştie toate amănuntele pe care Cassandra şi le amintea.

Poliţiştii au spus că oricine era făptaşul, avea să răpească o altă victimă. Dacă ea nu-şi înfrunta teama şi nu-i ajuta, atacatorul ei n-avea să fie găsit niciodată.

În pat, scăldată în lumina care intra pe fereastră, Cassandra stătea sprijinită în perne şi se uita la păsările care se avântau încoace şi-ncolo în cerul albastru.

Cu degetele înfăşurate în mari feşe albe, cu pieptul căptuşit de bandaje, mâna în care ţinea creionul a desenat doar păsări, zburând încoace şi-ncolo. Pe un bloc de desen sprijinit de genunchi.

Doamna Clark a spus:

— Cassandra, scumpo? Trebuie să le spui tot domnilor de la poliţie.

Dacă era util, un hipnotizator putea să vină la spital. Asistenţii sociali o să aducă păpuşi *cu anatomie detaliată* pentru a fi folosite la interviu.

Şi Cassandra se uita după păsări. Făcea schiţe.

Doamna Clark a spus „Cassandra?” şi şi-a aşezat mâna pe una din mâinile ei bandajate.

Şi Cassandra şi-a privit mama şi a spus:

— N-o să se mai întâmple. Întorcându-şi din nou privirea spre păsări, a spus: Cel puţin nu mie… A spus: Am fost propria mea victimă.

Afară, în parcare, ştiriştii de la televiziuni se pregăteau să transmită prin satelit, fiecare dubiţă îşi alinia antena de pe acoperiş. Gata de pasa primită de la moderatorul din studio. Reporteriţa de teren ţinea microfonul în mână şi-şi vâra UFI în ureche.

Timp de trei luni, oamenii din oraş lipiseră afişe pe stâlpii de telefon. Fiecare afiş cu poza Cassandrei Clark în uniforma ei de majoretă, zâmbind şi scuturându-şi părul blond. Timp de trei luni, poliţiştii îi interogaseră pe elevii de la liceu. Pe angajaţii de la autogară, de la gară, de la aeroport. Radioul şi televiziunea

locală au dat pe post anunţuri gratuite, în care o descriau ca având 55 de kilograme, un metru şaizeci şi cinci, ochi verzi, păr lung până la umeri.

Câinii salvamontului îi amuşinaseră fusta de majoretă şi urmăriseră mirosul până pe banca unei staţii de autobuz.

Jandarmii în bărci cu motor dragaseră fiecare iaz şi lac şi râu pe o distanţă de o zi de mers cu maşina.

Paranormali au sunat la poliţie să spună că fata era în siguranţă. Ba că fugise şi se măritase. Ba că era moartă şi-ngropată. Ba că fusese vândută ca sclavă, scoasă din ţară şi dusă în haremul unui magnat al petrolului. Ba că-şi schimbase sexul şi că în curând avea să se întoarcă acasă băiat. Ba că era prizonieră într-un palat, sau într-un fel de castel, împreună cu un grup de necunoscuţi, şi că toţi se mutilau. Paranormalul ăsta din urmă a scris trei cuvinte pe o foaie de hârtie şi le-a trimis doamnei Clark. În interiorul hârtiei împăturite, cele trei cuvinte tremurate erau:

Tabără de scriitori

După trei luni, toate panglicile galbene pe care oamenii şi le legaseră de antenele maşinilor se decoloraseră până la alb. Steaguri de capitulare.

Nimeni nu le-a dat prea mare importanţă paranormalilor, erau atâţia.

La fiecare necunoscută găsită de poliţişti, arsă, putrezită sau mutilată până la a nu mai putea fi identificată, doamna Clark îşi ţinea respiraţia până când dantura sau testele ADN arătau că nu era Cassandra.

În a treia lună, Cassandra Clark zâmbea şi-şi scutura părul pe faţa laterală a cutiilor de lapte. De-acuma întâlnirile de rugăciune la lumina luminărilor încetaseră. Fondul pentru recompensă de la filiala locală a unei bănci era singurul aspect al cazului care mai stârnea interesul.

Apoi – minune – apare goală, şchiopătând pe marginea autostrăzii.

În patul ei de spital, pielea îi părea violetă de la vânătăi. Avea capul ras. Pe brăţara de plastic de la încheietură scria: C. Clark.

Doctorul legist a luat mostre, căutând celule peniene – care, a spus el, sunt alungite, spre deosebire de celulele vaginale rotunde. I-au luat mostre, căutând spermă. Echipa de detectivi i-a aspirat scalpul şi mâinile şi picioarele căutând celule străine. Au găsit fibre de catifea albastră, mătase roşie, mohair negru. I-au badijonat interiorul gurii şi au cultivat ADN-ul în vase petri.

Consilierii de la poliţie au venit şi-au stat pe marginea patului, spunând cât era de important ca ea să-şi verse suferinţa vorbind. Să-şi spună amarul.

Echipele de radio şi televiziune, reporterii de la ştiri sau de la ziare au stat în parcare, transmiţându-şi reportajele pe fundalul ferestrei de la camera ei. Unii s-au dat în spate să filmeze alte echipe care filmau alte echipe care îi filmau fereastra. Să arate ce circ devenise toată tărăşenia, de parcă ăla era adevărul ultim.

Când sora îi aducea somnifere, Cassandra scutura din cap, nu. Adormea de cum închidea ochii.

După ce Cassandra n-a vrut să vorbească, poliţia şi-a vărsat amarul pe doamna Clark, spunându-i cât îi costase pe contribuabili toată ancheta. Detectivii au scuturat din cap şi au spus cât de furioşi erau, cât de trădaţi se simţeau, munciseră din greu, le păsase aşa de mult de fata asta care nu dădea un sfanţ pe durerea şi greutăţile pe care le provocase propriei familii, comunităţii, autorităţilor, îi făcuse pe toţi să plângă şi să se roage. Toată lumea ura monstrul care o torturase, şi toţi voiau să-l vadă prins şi judecat. După toate cercetările şi eforturile lor, meritau cel puţin atâta. Meritau s-o vadă la tribunal, plângând în timp ce povestea cum monstrul îi tăiase degetele. Cum îi scrijelise pieptul. Cum îi vârâse o ţepuşă de lemn în fund unei fete înfometate.

Şi Cassandra Clark se uita la detectivii înşiraţi lângă patul ei. La feţele lor, la ura şi furia îndreptate înspre ea pentru că nu le dădea un suspect. Un adevărat demon. Diavolul de care aveau atâta nevoie.

Procurorul a ameninţat că o dă în judecată pentru obstrucţionarea justiţiei.

Mama ei, doamna Clark, era şi ea printre feţele alea mânioase.

Cassandra a zâmbit şi le-a spus:

— Nu vedeţi că sunteţi dependenţi de conflicte? A spus: Asta e happy-end-ul meu. Întorcându-şi privirea spre fereastră, la păsările care zburau, a spus: Mă simt minunat.

Era încă în spital când a cerut un acvariu cu un peştişor auriu. După care stătea sprijinită în perne, privindu-l cum înoată în cerc. Îl desena. La fel cum mama ei urmărea program după program la televizor, toată noaptea.

Ultima dată când s-a dus doamna Clark s-o viziteze, Cassandra şi-a ridicat ochii de la peştişor doar cât să spună:

— Nu mai sunt ca tine. Să spună: Nu trebuie să mă laud cu durerea mea…

După care Tess Clark n-a mai mers s-o vadă.

19

În cabina ei, Miss America ţipă.

În pat, cu fustele sumeţite şi ciorapii în jurul gleznelor, ţipă:

— Să nu lăsaţi vrăjitoarea aia să-mi ia copilul…

Îngenuncheată lângă pat, ştergându-i transpiraţia de pe frunte cu un prosop, Contesa Clarviziune zice:

— Nu-i un copil. Nu încă.

Şi Miss America ţipă din nou, fără cuvinte.

În pragul uşii, pe coridor pute a fecale şi sânge. E primul scaun pe care unul dintre noi l-a avut în ultimele zile, poate în ultimele săptămâni.

E Cora Reynolds. O pisică din care a rămas doar o duhoare. Excremente.

— E acolo, aşteaptă, gâfâie Miss America, muşcându-şi pumnul.

Durerea îi împinge genunchii la piept. Crampele o chircesc într-o parte, în cearşafurile şi păturile mototolite.

— Aşteaptă copilul, zice Miss America.

Lacrimile se scurg pe perna ei, cenuşii.

— Nu-i copilul, spune Contesa Clarviziune. Stoarce o cârpă şi se apleacă să şteargă sudoarea. Spune: Să-ţi zic o poveste. Ştergându-i faţa cu cârpa umedă, spune: Ştiai că Marilyn Monroe a pierdut două sarcini?

Şi o clipă Miss America tace, ascultă.

Din camerele noastre ascultăm cu toţii, şi scriem. Cu urechile şi reportofoanele ciulite înspre conducte.

Din coridor, îmbrăcată în uniforma ei de soră de la Crucea Roşie, Directoarea Tăgadă strigă:

— Să punem apa la fiert?

Şi, îngenuncheată lângă pat, Contesa Clarviziune spune:

— Da, te rog.

Tot din coridor, capul Directoarei cu tichiuţa ei de soră medicală se iţeşte prin uşa deschisă, şi spune:

— Bucătarul Asasin ar vrea să ştie… când să pună morcovii la fiert?

Miss America ţipă.

Şi Contesa Clarviziune strigă:

— Dacă-i o glumă, nu-i *deloc* amuzantă…

Morcovul invizibil, povestea rămasă de la Sfântul Fără-Maţe.

Şi, din coridor, Bucătarul Asasin strigă:

— Calmează-te. Bineînţeles că-i o glumă. Zice: *N-avem* nici morcovi, nici cartofi…

Miopie

Un poem despre Contesa Clarviziune

— Un senzor electronic de urmărire, spune Contesa
Clarviziune, scuturându-şi brăţara de plastic.
O condiţie a eliberării ei condiţionate
din închisoare.

Contesa Clarviziune pe scenă, strânsă în plasa
unui şal negru de dantelă.
Cu un turban de catifea albastră înfăşurat în jurul
capului.
Purtând inele cu pietre de culori diferite pe fiecare deget.
Turbanul, prins în faţă cu o piatră neagră, lustruită,
onix sau agat sau sardonix,
o piatră care absoarbe totul. Care nu reflectă nimic.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Umbrele vedetelor de cinema moarte, un reziduu
de electroni care-au ricoşat din trupurile lor
cu o sută de ani în urmă.
Electronii au trecut printr-o peliculă de celuloid,
schimbând compoziţia chimică a oxidului de argint şi
recreând curse de care, pe Robin Hood şi Greta Garbo.
— Radarul, spune Contesa. Sistemele de poziţionare globală,
radiografiile…
Cu două sute de ani în urmă te-ar fi ars pe rug pentru astea.
Cu o sută de ani în urmă, ar fi râs de tine. Ţi-ar fi spus că eşti
un prost sau un mincinos.
Chiar şi azi, dacă prezici viitorul sau citeşti trecutul din indicii
pe care nu le sesizează toată lumea…
în cele din urmă ajungi la închisoare sau la azil.
Lumea îi va pedepsi întotdeauna pe cei puţini care au talente
speciale
pe care noi, ceilalţi, nu le recunoaştem drept reale.

La audierea pentru eliberare, un psiholog a numit crima
comisă de ea

„psihoză acută indusă de stres”.
Un „episod izolat, atipic”.
O crimă pasională.
Care n-o să se repete în vecii vecilor.
Batem în lemn.
Până atunci făcuse patru ani din sentinţa de douăzeci.
Soţul o părăsise, luând copiii.

Peste câteva sute de ani, când ce-a văzut, a citit şi ştiut,
când toate astea vor fi înţelese,
Contesa va fi doar un număr de deţinut.
Un dosar.
Cenuşa unei vrăjitoare.

Ceva-ceva tot o ieşi[18]

O poveste de Contesa Clarviziune

Claire Upton sună din WC-ul aflat în spatele unui magazin de antichităţi. În spatele uşii încuiate, ecoul vocii ei răsună din pereţi şi din podea. Îşi întreabă soţul:

— Cât e de greu să desfaci o cameră video de supraveghere? Să furi caseta dinăuntru? zice şi izbucneşte în plâns.

Săptămâna asta e a treia sau a patra oară când Claire se află în magazinul de antichităţi. Unul dintre magazinele în care poţi intra doar dacă-ţi laşi până şi portmoneul la casă. Trebuie să-ţi laşi şi haina, dacă are buzunare încăpătoare. Şi umbrela, fiindcă unii lasă să cadă lucruşoare, piepteni, bijuterii, mărunţişuri, în faldurile ei. Lângă bătrânul casier e o bucată de carton gri pe care cineva a scris cu o carioca neagră: „Nu ne place când furaţi de la noi!“.

Scoţându-şi haina, Claire zice:

— Nu-s hoaţă.

Bătrânul o măsoară din priviri. Plescăie din limbă şi zice:

— Şi de ce-ai fi tu o excepţie?

Îi dă câte-o jumătate de carte de joc pentru fiecare lucru pe care ea îl lasă la intrare. Pentru poşetă, asul de inimă roşie. Pentru haină, nouă de treflă. Pentru umbrelă, treiul de pică.

Casierul îi priveşte mâinile, buzunarele de la piept şi linia ciorapilor, căutând umflături care să indice vreun lucru furat. În spatele tejghelei, în tot magazinul sunt agăţate mici inscripţii care te avertizează să nu furi. Camerele video supraveghează toate culoarele şi ungherele, înfăţişându-le pe un mic ecran dintr-o serie de alte ecrane aliniate astfel încât bătrânul să poată sta la casă şi să le vadă pe toate.

Îi putea urmări fiecare mişcare, în alb-negru. Va şti unde se află Claire în orice clipă. Va şti tot ce ea atinge.

Magazinul e una din cooperativele alea de antichităţi în care se strâng mai mulţi vânzători sub un singur acoperiş. Bătrânul casier era singurul care lucra în ziua respectivă, şi Claire era singura clientă. Magazinul era mare cât un supermarket, dar

---

[18] *Something's got to give,* titlul ultimului film (neterminat) în care a jucat Marilyn Monroe.

împărţit în standuri mici. Pretutindeni erau orologii care produceau un fundal sonor, un vacarm de tic, tac, ticăieli. Peste tot erau trofee de bronz, de un portocaliu închis, murdar. Pantofi de piele chirciţi şi crăpaţi. Bomboniere din mozaic de sticlă. Cărţi cu blăniţă moale de mucegai cenuşiu. Balansoare şi coşuri de picnic din răchită. Pălării de pai.

Pe un dreptunghi de carton, lipit cu bandă adezivă de marginea unui raft, scrie: „Încântătoare la privit, minunate la atingere, dar dacă le spargi, le CUMPERI!“.

Un alt semn spune „Vezi. Încerci. Spargi. CUMPERI!“.

Un altul: „Dac-o spargi aici… O DUCI ACASĂ!”.

Chiar şi cu toate camerele video care o urmăresc, Claire se comportă în magazinul de antichităţi ca într-o menajerie cu animăluţe pentru paranormali. Ca într-un muzeu în care poţi atinge toate exponatele.

După Claire, toate lucrurile văzute vreodată într-o oglindă sunt tot acolo. Strat peste strat. Toate lucrurile care s-au oglindit vreodată într-un glob de Crăciun sau într-o tavă de argint, ea spune că le poate vedea. Tot ce oglindeşte e un album foto paranormal sau un film cu imaginile a ceea ce s-a petrecut în jur. Într-un magazin de antichităţi, Claire poate pipăi obiecte toată după-masa, citindu-le aşa cum alţii citesc cărţi. Căutând trecutul încă reflectat acolo.

— E o ştiinţă, spune Contesa Clarviziune. Se numeşte *psihometrie.*

Claire te va sfătui să nu iei în mână un cuţit cu mâner de argint pentru că ea vede încă, în lama lui, imaginea victimei unei crime ţipând. Vede sângele de pe mănuşa poliţistului în timp ce acesta scoate cuţitul din pieptul moartei. Claire vede întunecimea din camera probelor. Apoi o sală de judecată cu lambriuri. Un judecător în robă neagră. O spălare îndelungată în apă caldă, cu săpun. Apoi licitaţia de la poliţie. Toate astea sunt reflectate în lamă. Următoarea imagine e chiar cea de acum, a ta într-un magazin de antichităţi, gata să iei cuţitul şi să-l duci acasă. Te gândeşti doar că-i drăguţ. Nu-i cunoşti trecutul.

— Orice lucru drăguţ, spune Claire, e de vânzare doar pentru că nu-l vrea nimeni.

Şi dacă nimeni nu vreau un lucru drăguţ, lustruit şi vechi, e dintr-un motiv îngrozitor.

Cu toate camerele împotriva hoţilor îndreptate spre ea, Claire ţi-ar putea spune totul despre supraveghere.

Când s-a întors să-şi ia haina, i-a dat bătrânului cele trei

jumătăţi de cărţi de joc. Asul de inimă roşie. Nouă de treflă. Trei de pică.

Din spatele casei de marcat, bătrânul o întreabă:

— Doreai să cumperi ceva?

Îi dă poşeta peste tejghea, dând din cap înspre rândul de monitoare. Dovada faptului că o urmărise cum atingea toate lucrurile.

Atunci îl vede, în vitrina unui bufet în care stau grămădite solniţe şi păhăruţe de porţelan, înconjurat de bijuterii ieftine, un borcan plin cu un lichid alb, tulbure. Prin pâclă, un pumn minuscul cu patru degete perfecte atinge sticla.

Claire arată cu degetul, plimbându-şi privirile de la bufet la bătrân, şi zice:

— Ce-i aia?

Omul se întoarce să se uite. Ia un breloc de chei de pe un cârlig ascuns după tejghea şi se duce să deschidă bufetul. Vârând mâna printre bijuterii şi păhăruţe, zice:

— Ce crezi c-ar putea fi?

Claire habar n-are. Ştie doar că borcanul emite o energie formidabilă.

Bătrânul îi aduce borcanul, şi lichidul alb murdar plescăie înăuntru. Capacul e din plastic alb, înşurubat şi sigilat cu o bucată de bandă adezivă în dungi albe şi roşii. Bătrânul îşi sprijină cotul pe tejghea, şi îi apropie borcanul de faţă. Cu o mişcare din încheietură, răsuceşte borcanul până când Claire vede un ochi mic şi negru privind afară. Un ochi, şi linia unui năsuc.

Peste o clipă, ochiul dispare, pierzându-se înapoi în lichidul tulbure.

— Ghici, zice bătrânul. Zice: N-o să ghiceşti niciodată. Ridică borcanul, să-i arate fundul, de sticla căruia sunt lipite două fese minuscule şi cenuşii.

Bătrânul zice:

— Te dai bătută?

Aşază borcanul pe tejghea. Pe capacul de plastic alb e lipită o etichetă. Pe care e tipărită cu cerneală neagră inscripţia: „Spitalul Cedars-Sinai“. Dedesubt, de mână, cu roşu, nişte cuvinte, poate o dată, pe care hârtia umedă le-a dizolvat. E doar o mâzgăleală care nu se poate citi.

Uitându-se la etichetă, Claire clatină din cap.

Oglindiţi în sticla borcanului, vede ani din urmă, zeci de ani: o încăpere cu dale verzui. O femeie desculţă, cu picioarele

desfăcute, peste care e aşezată o pânză albastră. Picioarele femeii prinse în scări. Deasupra unei măşti de oxigen, Claire vede părul blond-platinat al femeii, sub care se văd rădăcinile castanii.

— E veritabil, spune bătrânul. Am testat ADN-ul cu ajutorul unui fir de păr autentificat. Toţi indicatorii se potrivesc.

Încă mai ai ocazia să-i cumperi părul pe Internet, zice omul. Resturile platinate, tăiate la coafor.

— După voi, astea care ardeţi sutiene în public, spune bătrânul, nu-i un copil – e doar ţesut. Ar putea la fel de bine să-i fie apendicele.

Citind sticla, straturile de imagini reflectate acolo, Claire vede: o lampă pe noptieră. Un telefon. Sticluţe de medicamente.

— Părul cui? întreabă ea.

Şi bătrânul zice:

— Al lui Marilyn Monroe. Zice: Dacă te interesează, să ştii că nu-i ieftin.

Asta-i o relicvă a lumii filmului, spune bătrânul. O relicvă sacră. Sfântul Graal al colecţionarilor de suveniruri din filme. Mai tare decât papuceii cu rubine din *Vrăjitorul din Oz* sau decât sania pe nume Rosebud[19]. Ăsta e copilul pierdut de Marilyn Monroe pe când filma *Unora le place jazzul,* când Billy Wilder a pus-o să alerge pe peronul gării, dublă după dublă, pe tocuri.

Omul ridică din umeri.

— Am luat-o de la unul – care mi-a spus şi povestea adevărată a morţii ei.

Şi Claire Upton a continuat să privească filmul vechilor oglindiri în peretele bombat al borcanului.

Iată un suvenir, o relicvă asemeni mâinii unui sfânt, mumificată şi adorată într-o răcliţă de cristal dintr-o catedrală din India. Sau asemeni unei şuviţe de păr. Sau doar o fiinţă umană moartă. Băieţelul sau fetiţa care i-ar fi putut salva viaţa lui Marilyn Monroe.

Bătrânul spune:

— Pe internet poţi vinde orice.

Omul care i-a vândut borcanul i-a spus că Monroe a fost ucisă. În vara lui 1962 fusese concediată de producătorii filmului *Ceva-ceva tot o ieşi.* George Cukor o vorbea de rău şi

[19] Sania pe care o avea Charles Foster Kane pe când era copil, în celebrul film al lui Orson Welles, *Cetăţeanul Kane* (1941).

şefii de la studio erau supăraţi că fugise de la filmări să-i cânte „La mulţi ani“ lui Kennedy. Tocmai împlinise treizeci şi şase de ani. Familia Kennedy nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Îmbătrânea şi n-avea pe nimeni, n-avea nimic. Cariera îi era distrusă, şi Liz Taylor atrăgea toată atenţia publicului.

— Aşa că face pe şmechera, spune bătrânul.

Monroe atrage revista *Life* de partea ei, convingându-i să publice un articol extins despre ea. Îl convinge pe Dean Martin să părăsească filmările la *Ceva-ceva tot o ieşi,* când studioul o înlocuieşte cu Lee Remick. Şi convoacă o întâlnire. La apartamentul ei din Brentwood, o mică întâlnire doar cu vârfurile aisbergurilor care sunt studiourile de producţie. Cu fiecare studio care deţine vreun film de-al ei.

— O fată deşteaptă ca ea, spune bătrânul, te-ai aştepta să aibă o armă la îndemână. Ceva cu care să se apere.

Cu toţi mahării de la studiouri aşezaţi în jurul mesei ei mexicane, Monroe bea şampanie şi le spune că plănuieşte să se sinucidă. Dacă n-o reangajează pentru *Ceva-ceva tot o ieşi,* şi dacă nu-i oferă un nou contract de un milion de dolari, o să ia o supradoză. Simplu ca bună ziua.

— Ăştia de la studiouri, zice bătrânul, nu se sperie ei aşa uşor.

Rechinii ăştia au stors-o deja de tot ce avea mai bun. Monroe îmbătrâneşte, şi publicul s-a cam plictisit de ea. Dacă se sinucide, fiecare film al ei pe care-l au în arhive va fi aur curat. Îi spun: dă-i drumul, doamnă, sinucide-te.

— Tipul care mi-a vândut borcanul, spune bătrânul, a auzit asta direct din gura unui mahăr care-a participat la întâlnire.

Monroe se ameţeşte cu şampanie. Zmeii ăia de la studiouri aşezaţi pe scaune. Avea binecuvântarea lor. Trebuie că i-a frânt inima.

— După care, spune bătrânul, face pe şmechera cu ei.

Îşi schimbă testamentul, le spune ea. E adevărat că înţelegerile ei sunt foarte proaste în ce priveşte profitul de pe urma filmelor, dar tot primeşte câte puţin la fiecare relansare a producţiilor mai vechi. Filmele astea din arhive o să fie vândute într-o bună zi la televiziune. Şi-o să se vândă în continuare, mai ales dacă se sinucide. Ea ştie asta. O ştiu şi ei.

Moartă, o să rămână mereu sexy. Publicul o să iubească mereu imaginea ei, pe care o deţin studiourile. Filmele astea sunt bani siguri, dacă nu cumva…

Bătrânul zice:

— Şi aici intervine testamentul ei.

O să înfiinţeze o fundaţie: Fundaţia Marilyn Monroe. Şi toate veniturile ei vor intra acolo. Şi fundaţia va distribui fiecare bănuţ unor organizaţii alese de ea. Ku Klux Klan. Partidul Nazist American. Asociaţia Nord-Americană pentru Amorul Liber dintre Bărbaţi şi Băieţi.

— Poate că unele din astea nu existau pe atunci, spune bătrânul, dar pricepi ideea.

Când publicul o să afle că din preţul fiecărui bilet la unul din filmele ei, câţiva cenţi, poate chiar cinci, se duc la nazişti… S-a zis cu vânzările. Cu sponsorii la TV. Filmele n-or să mai valoreze o ceapă degerată.

Şi pozele cu ea goală la fel. Marilyn Monroe o să devină doamna Hitler a Americii.

— Ea-şi construise imaginea, le-a spus şefilor de studiouri. Şi tot ea putea s-o distrugă, spune bătrânul.

Claire îşi ridică privirea de la borcanul aşezat între ei, şi spune:

— Cât costă?

Bătrânul se uită la ceas. Zice că nu l-ar vinde în vecii vecilor, dar că-i bătrân. Ar vrea să se pensioneze, nu să stea aici toată ziua şi să fie furat.

— Cât? spune Claire, cu poşeta deschisă pe tejghea, cu mâinile înmănuşate scormonind după portofel.

Şi bătrânul zice:

— Douăzeci de mii de dolari…

E cinci şi jumătate şi magazinul se închide la şase.

— Hidrat de clor, îi spune bătrânul.

Picături de anestezie, aşa a omorât-o tipul. În noaptea aia de august a găsit-o pe jumătate adormită de pastile, şi i-a vărsat o sticluţă pe gât. Sigur, un Mickey Finn se vede în ficat la autopsie, dar toată lumea a spus că şi-l cumpărase din Mexic. Chiar şi doctorul care-i scria reţetele pentru pastile a zis că din Mexic. Chiar şi el a zis că a fost sinucidere.

Douăzeci de mii de dolari.

Şi Claire spune:

— Stai să mă gândesc. Cu ochii aţintiţi la lichidul tulbure, s-a îndepărtat de tejghea, spunând: Trebuie să…

Bătrânul a pocnit din degete, cerându-i poşeta şi haina şi umbrela.

Fără să mai ia cărţile de joc, Claire i-a înmânat lucrurile peste tejghea.

Claire Upton se uită la un trofeu lustruit şi poate vedea un tânăr bărbat reflectat acolo, zâmbitor şi transpirat, ţinând în mână o rachetă de tenis sau o crosă de golf. Îl poate urmări cum se îngraşă, căsătorit şi cu copii. După care, trofeul nu mai arată nimic, decât interiorul unei cutii de carton. Apoi iese, ţinut în mână de un alt tânăr. Fiul celui dintâi.

Dar borcanul ăsta era o bombă aşteptând să explodeze. Arma unei crime aşteptând să mărturisească. Doar atingându-l cu degetul simţeai un şoc electric. Un fel de avertizare.

În timp ce cutreiera prin magazin, bătrânul o urmărea pe monitoare.

În lentilele întunecate ale unor ochelari de soare, Claire vede un bărbat luptându-se să pună o femeie la pământ şi să-i desfacă picioarele.

În tubul aurit al unui ruj vechi vede o faţă turtită înăuntrul unui ciorap de nailon, şi două mâini în jurul beregatei unui om culcat în pat, apoi aceleaşi mâini luând mărunţişul, portofelul şi cheile de noptiera pe care se află rujul. Martorul.

Claire Upton şi bătrânul casier sunt singuri în magazinul întunecos, plin cu perne de dantelă îngălbenită. Cu prosoape de veselă împletite manual. Cu suporturi croşetate pentru oale. Cu seturi de farfurii de argint năclăite de un maroniu închis. Cu capete de cerbi cu coarne mari, agăţate pe pereţi.

În lama de oţel a unui brici drept, în mânerul cromat, rotunjit şi greu – Claire îşi vede viitorul oglindit acolo.

Acolo, printre cănile pentru spumă de bărbierit şi pensulele din păr de cal. Printre ferestrele cu vitralii, ca de biserică. Printre poşetuţele cu mărgele.

Singură în magazin cu copilul pierdut al lui Marilyn Monroe. Singură în acest muzeu al lucrurilor nedorite de nimeni. Toate murdărite de oglindirile unor fapte îngrozitoare.

Povestind acum, închisă în toaletă, Claire spune că a luat briciul şi s-a plimbat pe toate culoarele, uitându-se mereu la lamă, să vadă dacă arăta aceeaşi scenă.

Povestind acum, în baia din dosul magazinului, Claire spune că nu-i uşor să ai însuşiri paranormale.

Adevărul e că soţului ei nu-i e uşor. De pildă sunt la restaurant, şi ea îl ascultă, dar dintr-odată o cuprinde un tremur în tot corpul. O mână se repede să-i acopere ochii, şi capul i se lasă pe spate, întorcându-se în cealaltă parte. Tremurând, se uită la tine printre degete. Peste o clipă, oftează şi-şi duce pumnul la gură, muşcându-se de deget şi privindu-te fără un

cuvânt.

Când o întrebi ce are, Claire răspunde:

— Mai bine să nu ştii. E aşa de groaznic…

Şi când o pisezi să-ţi spună… Claire spune:

— Promite-mi. Promite-mi să nu te apropii de vreo maşină în următorii trei ani…

Adevărul e că şi ea ştie că se poate înşela. Ca să verifice, ia o cutie de ţigarete din argint lustruit. Şi viitorul ei e oglindit acolo: ea ţinând în mână briciul.

La ora închiderii, se duce spre tejghea, şi-l vede pe bătrân întorcând pancarta cu „Deschis” pe partea cu „Închis”. Bătrânul trage jaluzeaua care acoperă geamul de la uşă. În vitrină sunt înghesuite suporturi pentru ouă. Halate pufoase de baie şi lenjerie de pat. Sticle de parfum în forma unor domnişoare din Sud, purtând fuste bufante. Fluturi morţi înrămaţi sub sticlă. Colivii ruginite. Lămpi feroviare cu sticlă verde şi roşie. Evantaie pliante din mătase. Nimeni de pe stradă nu poate vedea înăuntru.

— Te-ai hotărât? întreabă bătrânul.

A pus borcanul la loc, în vitrina încuiată de lângă casa de marcat. În lichidul tulbure se întrezăreşte un ochi negru şi o urechiuşă.

În timp ce bătrânul îi povestea cum fusese omorâtă Marilyn Monroe, Claire văzuse şi altceva, o imagine deformată de suprafaţa rotunjită a borcanului: un bărbat care vărsa o sticluţă printre buzele cuiva. O faţă care se răsucea în perne. Bărbatul ştersese buzele cu mâneca. Ochii i se opriseră pe noptieră. Pe telefon şi pe lampă şi pe borcan.

În vedenia lui Claire, faţa bărbatului se apropie. Cele două mâini se întind uriaşe până când învăluie borcanul în întuneric.

Faţa e a bătrânului casier, însă fără riduri. Cu păr bogat, castaniu.

În spatele tejghelei, borcanul aşteaptă pulsând de energie. Strălucind de putere. O relicvă sacră încercând să-i spună ceva important. O capsulă a timpului plină de poveşti şi fapte irosite aici, închise într-o cuşcă de sticlă. Mai captivante decât orice serial de la televizor. Mai adevărate decât orice documentar. Un izvor istoric primar. O miză mare. Copilul aşteaptă, aşteaptă să fie salvat de Claire. Să fie ascultat de Claire.

Vrea dreptate. Vrea răzbunare.

Urmărită de camerele de supraveghere, Claire ridică briciul. Spune:

— Vreau să cumpăr asta, dar nu-i văd preţul nicăieri…

Şi bătrânul se apleacă peste tejghea să se uite mai de aproape.

Dincolo de vitrină, strada e pustie. Camerele video arată magazinul, toate culoarele şi ungherele pustii.

Pe monitor, bătrânul cade pe spate, făcând ţăndări sticla bufetului, apoi alunecă la podea într-un noian de cioburi şi sânge. Borcanul se clatină, cade, se sparge.

Sunând acum, din toaletă, Claire Upton îi spune soţului ei:

— Era o păpuşă. Un bebeluş de plastic.

Poşeta şi haina şi umbrela îi sunt stropite cu sânge lipicios.

La telefon zice:

— Ştii ce înseamnă asta?

Şi întreabă din nou cum e mai bine să distrugă o cameră video.

20

Baroneasa Degerătură se apleacă mai aproape, ţinând în mână un bol de lichid aburind, şi spune:

— Nu sunt morcovi. Nici cartofi. Acuma bea-l odată.

Şi, chircită în pat, în lumina camerei video, Miss America spune „Nu“. Se uită la noi ăştilalţi adunaţi în prag, cu tot cu Directoarea Tăgadă, apoi îşi întoarce faţa la perete, spunând:

— Ştiu eu ce e aia…

Baroneasa Degerătură spune:

— Încă mai sângerezi…

Înclinându-se puţin înăuntrul încăperii, Directoarea Tăgadă spune:

— Trebuie să mănânci imediat, altfel o să mori.

— Atunci să mor, spune Miss America, cu faţa înfundată în pernă.

Noi, cu toţii în hol, ascultăm. Înregistrăm. Suntem martori.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Baroneasa Degerătură se apleacă şi mai tare cu supa. În aburul care se ridică din ea, buzele ei desfigurate se reflectă în grăsimea fierbinte şi scânteietoare de la suprafaţă, şi Baroneasa zice:

— Dar noi nu vrem să mori.

Tot cu faţa la perete, Miss America spune:

— De când? Voi, ceilalţi, o să împărţiţi pur şi simplu povestea la mai puţini.

— Nu vrem să mori, spune Reverendul Fără Dumnezeu din prag, fiindcă nu avem congelator.

Miss America se întoarce să se uite la bolul cu supă. Ne priveşte fix pe noi toţi, pe jumătate intraţi în camera ei. Cu dinţii noştri care abia aşteaptă. Cu gura apă.

Miss America spune:

— Congelator?

Şi Reverendul Fără Dumnezeu se bate cu pumnul în frunte, ca într-o uşă, şi zice:

— Alo ! Zice: Trebuie să rămâi în viaţă până ni se face iar foame.

Bebeluşul o să fie felul întâi. Miss America felul principal. Desertul, cine ştie?

Reportofonul din mâna Contelui Calomniei e gata să înregistreze următorul ei ţipăt peste cel dinainte. Camera Agentului Ciripel e focalizată să filmeze peste tot ce-a fost, ca să surprindă următorul eveniment important.

Însă Miss America întreabă: deci aşa vor merge lucrurile? Cu vocea tremurată şi ascuţită, ca un cântec de pasăre. Aşa o să fie, o întâmplare groaznică după alta şi după alta – până murim toţi?

— Nu, spune Directoarea Tăgadă. Scuturându-şi părul de pisică de pe mânecă, spune: Doar unii dintre noi.

Şi Miss America spune că nu se referă doar la noi, aici, în Muzeul Nostru. Ci la viaţă în general. Oare întreaga lume e formată doar din oamenii care se mănâncă unii pe alţii? Care se atacă şi se distrug unii pe alţii?

Şi Directoarea Tăgadă spune:

— Am înţeles ce-ai vrut să spui.

Contele Calomniei scrie replica ei în carneţel. Noi ceilalţi încuviinţăm.

Mitul Nostru.

Ţinând bolul cu supă, privindu-şi imaginea reflectată în grăsimea de la suprafaţă, Baroneasa Degerătură spune:

— Într-o vreme lucram într-un restaurant, în munţi. Ia o lingură din supa fierbinte şi o apropie de Miss America. Mănâncă, spune Baroneasa. Şi-ţi spun cum mi-am pierdut buzele…

Iertare

Un poem despre Baroneasa Degerătură

— Chiar dacă Dumnezeu n-o să ne ierte, spune Baroneasa Degerătură,
noi tot Îl putem ierta.
Ar trebui să ne arătăm mai mărinimoşi decât El.

Baroneasa pe scenă, le spune oamenilor: „Afecţiune a gingiilor”,
când ei se uită prea lung la ce-a rămas din faţa ei.
Buzele sunt marginea zdrenţuită a pielii ei,
dată cu ruj unsuros, înăuntru, dinţii ei:
fantomele îngălbenite ale fiecărei ceşti de cafea şi ţigări
din viaţa ei pe jumătate trecută.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
Culorile schimbătoare, căzătoare, ale fulgilor de zăpadă.
Nu sunt două asemenea, micile umbre albastre.
Restul corpului ei înfofolit, înfăşurat în pleduri, izolat termic
părul vârât sub o căciulă tricotată,
dar niciodată n-o să-i fie
destul de cald.

În mijlocul scenei, Baroneasa Degerătură spune:
— Ar trebui să-L iertăm pe Dumnezeu…
Pentru că ne-a făcut prea scunzi. Sau prea graşi. Sau prea săraci.
Ar trebui să-L iertăm că ne-a dat chelia.
Fibroza cistică. Leucemia juvenilă.
Ar trebui să-l iertăm indiferenţa şi faptul că
ne-a părăsit:
Noi, proiectul Lui pentru Expoziţia Ştiinţifică, lăsat să mucezească.
Peştişorii Lui aurii, uitaţi până când ajungem să ne mâncăm
propriile excremente de pe fundul acvariului.

Cu mâinile în mănuşi groase de bucătărie, Baroneasa arată
înspre faţa ei, spunând:

— Oamenii…
Oamenii cred că odată era răpitor de frumoasă.
Pentru că arată atât de rău acum.
Oamenii au nevoie de un sentiment al dreptăţii. De ceva care să echilibreze.
Oamenii cred că are cancer, că-i vina ei, că e pe deplin meritat.
Un dezastru cauzat chiar de ea.

Aşa că le spune:
— Folosiţi aţa de dinţi. Pentru numele lui Dumnezeu, folosiţi-o zilnic
Înainte de culcare.
Şi în fiecare seară Baroneasa iartă alţi oameni.
Se iartă pe sine.
Şi-L iartă pe Dumnezeu pentru dezastrele astea care pur şi simplu
par să se întâmple.

La ceaun

O poveste de Baroneasa Degerătură

— Când venea februarie, obişnuia să spună domnişoara Leroy, orice şofer beat era o binecuvântare.

Orice cuplu aflat în căutarea unei a doua luni de miere care să le repare căsnicia. Oamenii care adormeau la volan. Oricine trăgea pe dreapta să bea ceva putea fi convins de domnişoara Leroy să închirieze o cameră. Jumătate din slujba ei era să-i îmbrobodească. Să-i facă să mai bea un pahar, apoi un altul, până când nu puteau să nu rămână peste noapte.

Desigur, uneori cazi în capcană. Alteori, obişnuia să spună domnişoara Leroy, te aşezi şi nu mai pleci cât trăieşti.

Majoritatea oamenilor se aşteptau la mai mult de la camerele din Cabană. Cadrele metalice ale paturilor jucau, balamalele barelor şi tăbliilor erau uzate. Şuruburile slăbite. La etaj, toate saltelele-s pline de gâlme ca nişte deluşoare, iar pernele-s plate. Cearşafurile sunt curate, dar apa de fântână de-aici de la altitudine e dură. Ţesăturile spălate în ea devin dure ca şmirghelul din cauza mineralelor şi prind miros de sulf.

Baia comună de la capătul coridorului e ultima picătură. De obicei, când călătoreşti nu-ţi iei halatul cu tine, şi asta înseamnă că trebuie să te îmbraci doar ca să urinezi. Dimineaţa când te trezeşti şi vrei să faci o baie, te pomeneşti cu o cadă de fontă albă şi rece, plină cu apă puţind a sulf.

Pentru ea e o plăcere să-i îndrume pe străinii ăştia din februarie spre marginea prăpastiei. Mai întâi opreşte muzica. Cu mai bine de-o oră înainte să înceapă să vorbească, dă volumul mai încet, cu o gradaţie la fiecare zece minute, până când vocea lui Glen Campbell nu se mai aude. Când nu mai trece nicio maşină pe şoseaua de afară, dă şi căldura mai încet. Una câte una trage de sforile care sting reclamele de neon la diverse mărci de bere. Dacă arde focul în şemineu, domnişoara Leroy îl lasă să se stingă.

Timp în care îi strâng ca pe-o turmă, îi întreabă ce planuri au. În februarie pe White River nu ai absolut nimic de făcut. Poate să te plimbi prin zăpadă cu palete de explorator în picioare. Să faci ski fond, dacă ţi-ai adus schiuri. Domnişoara Leroy îi lasă pe oaspeţi să aducă vorba. Toată lumea ajunge

până la urmă la aceeaşi idee.

Şi dacă n-ajung, aduce ea vorba de baia „la ceaun“.

Opririle de pe propria ei Cale a Crucii. Îşi plimbă ascultătorii pe harta poveştii ei. Mai întâi le arată cum era ea însăşi cu aproape toată viaţa ei în urmă, la douăzeci de ani, în vacanţa de vară, venită cu maşina aici pe White River, cerşind o slujbă pe vacanţă care pe vremea aia era o slujbă de vis: barmaniţă aici la Cabană.

E greu să ţi-o imaginezi pe domnişoara Leroy slabă. Dinţii ei subţiri şi albi, înainte ca gingiile să înceapă să
i se retragă. Înainte să arate ca azi, cu rădăcina maronie a fiecărui dinte expusă, semănând cu nişte morcovi plantaţi prea înghesuit, care se scot unii pe alţii din pământ. E greu să-ţi imaginezi că vota cu democraţii. Ba chiar că-i plăceau oamenii. Domnişoara Leroy cu umbra neagră a mustăcioarei deasupra buzei de sus. E greu să-ţi imaginezi studenţi aşteptând la coadă câte-o oră s-o fută.

Pomenind lucrurile astea vesele şi triste despre sine o face să pară sinceră.

Îi face pe oameni s-o asculte.

Dacă ai îmbrăţişa-o acum, spune domnişoara Leroy, n-ai simţi decât sârma ascuţită a sutienului ei.

Baie la ceaun, spune ea, făceau grupurile de tineri în excursiile lor pe falia de lângă White River. Îţi duci berea şi whisky-ul cu tine şi găseşti un izvor cu apă fierbinte. Majoritatea bazinelor au între 65 şi 95 de grade Celsius tot timpul anului. La altitudinea asta, apa fierbe la 92 de grade. Chiar şi iarna, la fundul vreunei râpe îngheţate, cu malurile acoperite de zăpadă, bazinele sunt destul de fierbinţi ca să te fiarbă de viu.

Nu, aici pericolul nu sunt urşii. Nu vezi lupi, coioţi sau pume. În aval, da, la un singur clic al kilometrajului, la distanţă de doar un cântec pe şosea, motelurile îşi încuie pubelele cu lacăt. Acolo jos, zăpada e împânzită cu urme de animale. Nopţile sunt pline de haite urlând la lună. Aici însă, zăpada e neatinsă. Chiar şi pe lună plină e tăcere.

În amonte de Cabană, singurul lucru de care trebuie să te temi e să mori opărit. Puştii de la oraş care s-au lăsat de facultate, unii stau pe-aici chiar şi câte doi ani. Au modul lor de-a transmite care bazine sunt în regulă, şi cum să le găseşti. Pe unde să nu umbli, fiindcă-i doar o crustă subţire de calcar sau gresie, care pare solidă ca stânca, dar abia aşteaptă să te prăbuşeşti prin ea şi să fierbi într-o supapă termală ascunsă.

Poveştile de groază se transmit şi ele. Cu un secol în urmă, doamna Lester Bannock, venită în vizită din Crystal Falls, Pennsylvania, s-a oprit o clipă să-şi şteargă ochelarii de soare aburiţi. Vântul s-a schimbat, suflându-i abur fierbinte în ochi. A făcut un pas greşit şi a ieşit de pe cărare. A mai făcut unul, şi-a pierdut echilibrul şi-a aterizat pe spate în apa opărită. Încercând să se ridice, a căzut cu faţa în apă. A început să ţipe şi nişte străini au tras-o afară.

Şeriful care a dus-o în oraş a rechiziţionat şi ultima picătură de ulei de măsline din bucătăria Cabanei. Dată prin ulei şi împachetată în cearşafuri, a murit la spital trei zile mai târziu, ţipând fără încetare.

Doar cu trei ani în urmă, un puşti din Pinson City, Wyoming, abia îşi parcase camioneta când ciobănescul lui german a țâșnit din maşină. Câinele pleosc drept în mijlocul unui bazin, şi-a murit scheunând şi dând din labe. Turiştii care-şi muşcau degetele îngroziţi i-au spus băiatului să n-o facă, dar el a sărit.

A ieşit la suprafaţă o singură dată, cu ochii albi, fierţi, holbaţi. Învârtindu-se orb. Nimeni nu l-a putut atinge ca să-l înşface, după care a dispărut la fund.

Tot restul anului l-au pescuit cu plasele, bucată cu bucată, aşa cum se curăţă frunzele şi gângăniile moarte din piscină. Cum iei grăsimea de pe-o oală de supă.

La barul Cabanei, domnişoara Leroy se opreşte ca să-i lase pe oameni să vadă o clipă imaginea în minte. Resturile din corpul băiatului învârtindu-se toată vara în apa fierbinte, ca nişte cartofi prăjiţi sfârâind şi prinzând o culoare maro deschis.

Domnişoara Leroy îşi fumează ţigara.

Apoi, ca şi cum abia acum şi-ar fi amintit, spune:

— Olson Read. Şi râde. Ca şi cum n-ar fi lucrul la care se gândeşte în fiecare minut, fiecare ceas când e trează, domnişoara Leroy spune: Ar fi trebuit să-l întâlniţi şi voi pe Olson Read.

Marele, grasul, virtuosul Olson Read, cel fără de păcate.

Olson fusese bucătar aici la Cabană, un alb gras şi palid, cu buzele prea mari, umflate de sânge şi viermuind ca bucăţile de sushi pe pielea albă şi lipicioasă ca orezul a feţei sale. Olson privea adeseori bazinele fierbinţi, îngenunchea lângă ele cât era ziua de lungă, privind bulbucii maronii, care ardeau ca un acid.

Un pas greşit. O alunecare rapidă pe o pantă înzăpezită, şi apa fierbinte ţi-ar fi făcut ce făcea Olson cu mâncarea.

Somon copt. Tocană de pui cu măruntaie. Ouă răscoapte.

În bucătăria Cabanei, Olson cânta imnuri atât de tare încât îl auzeai din sala de mese. Olson, uriaş în şorţul lui alb care flutura pe la margini, cordonul legat tăind adânc în talia lui groasă, stătea în bar, citindu-şi Biblia în penumbră. În mirosul de bere şi fum al covorului roşcat. Dacă venea la masa ta în camera personalului, Olson îşi pleca faţa în piept şi se lansa într-o binecuvântare delirantă în faţa sendviciului cu salam.

Cuvântul lui preferat era „înfrăţire”.

Într-o noapte, Olson a intrat în cămară şi-a găsit-o pe domnişoara Leroy sărutându-se cu un recepţioner, un tip care studiase ştiinţele umane la Universitatea din New York, dar se lăsase. Olson Read le-a spus că sărutul este primul pas rânduit de diavol înspre păcatul trupesc. Cu buzele lui de cauciuc, Olson le spunea tuturor că el aşteaptă până după căsătorie, dar adevărul era că n-avea cu cine.

Pentru Olson, White River era Grădina Raiului, dovada că lucrul lui Dumnezeu era frumos.

Olson privea izvoarele fierbinţi, gheizerele şi căldările cu mâl aburind, aşa cum oricărui creştin îi place ideea de iad. Aşa cum în orice Paradis trebuie să existe un şarpe. Privea apa opărită scoţând aburi şi bolborosind, aşa cum se uita prin ferestruica din bucătărie la chelneriţele din sala de mese.

În ziua lui liberă, îşi lua Biblia şi hoinărea prin pădure, prin norii şi pâcla de sulf. Cânta *Neînchipuită Îndurare* sau *Mai aproape, Doamne, de Tine,* însă doar strofele a cincea şi-a şasea, părţile atât de ciudate şi de puţin cunoscute încât ai fi zis că le născocise el. Umblând peste depozitele de calcar, pe crusta subţire care se formează ca gheaţa la suprafaţa apei, Olson păşea în afara pasarelei şi îngenunchea la marginea adâncă a unui bazin împuţit şi bolborositor. Îngenuncheat acolo, se ruga cu voce tare pentru domnişoara Leroy şi pentru recepţioner. Se ruga Domnului său, Dumnezeul Atotputernic, Făcătorul Cerului şi-al Pământului. Se ruga pentru sufletul nemuritor al fiecărui picolo, şi-i amintea pe nume. Inventaria cu voce tare păcatele fiecărei cameriste. Vocea lui se ridica împreună cu aburul, şi se ruga pentru Nola, care-şi scurta prea tare tivul fustei şi comitea acte de sex oral cu orice client al hotelului dornic să se despartă de douăzeci de dolari. Cu familiile de turişti stând în siguranţă pe pasarela din spatele lui, Olson cerea îndurare pentru chelnerii Evan şi Leo, care se dedau la acte neruşinate de sodomie în fiecare noapte în dormitorul bărbaţilor. Olson se tânguia şi striga în gura mare despre Dewey şi Buddy care

trăgeau aurolac dintr-o pungă de hârtie maro în timp ce spălau vasele.

Acolo, la porţile iadului, Olson îşi ţipa părerile către cer şi pământ. Întocmindu-și raportul către Dumnezeu, Olson ieşea după schimbul de seară şi-ţi striga păcatele către stelele atât de strălucitoare încât luminile lor se contopeau în noapte. Cerşea îndurare lui Dumnezeu în numele tău.

Nu, nimeni nu-l avea la inimă pe Olson Read. Nimănui, orice vârstă ar avea, nu-i place un ciripel dintr-ăsta.

Cu toţii auziseră poveştile despre femeia împachetată în cearşafuri muiate în ulei de măsline. Despre puştiul făcut ciorbă împreună cu câinele lui. Şi Olson le asculta cu mare luare aminte, cu ochii strălucitori ca zahărul ars. Erau dovada a tot ce preţuia. Adevărul credinţei lui. Dovada că nu-ţi poţi ascunde faptele în faţa lui Dumnezeu. Că nu le poţi îndrepta. În iad o să fim vii şi treji, dar suferind în chinuri atât de groaznice încât ne vom dori să putem muri. O să petrecem o veşnicie în suferinţă, undeva unde nimeni n-o să vrea să fie în locul nostru.

Când ajunge aici cu povestea, domnişoara Leroy se opreşte. Îşi aprinde o altă ţigară. Îţi mai umple o halbă.

Unele poveşti, spune ea, cu cât le spui de mai multe ori, cu atât le consumi mai repede. În cazul lor, dramatismul se stinge, şi fiecare versiune pare tot mai prostească şi mai ternă. Poveştile de celălalt fel te consumă ele pe tine. Cu cât le spui de mai multe ori, cu atât devin mai puternice. Poveştile astea îţi amintesc mereu cât de prost ai fost. Şi eşti. Şi vei fi întotdeauna.

Să spui unele poveşti, zice domnişoara Leroy, e ca şi cum te-ai sinucide.

Ajunsă aici, munceşte din greu să facă povestea plictisitoare, spunând că apa încălzită la 70 de grade Celsius provoacă arsuri de gradul trei într-o secundă.

Fenomenul termal tipic al faliei White River îl reprezintă supapele care se deschid înspre un bazin, ale cărui margini sunt acoperite cu o crustă subţire de mineral cristalizat. Temperatura medie a fenomenelor termale din lungul White River e 96 de grade Celsius.

Dacă stai o singură secundă într-o apă atât de fierbinte, când îţi dai ciorapii jos ţi se duce şi carnea de pe picioare. Pielea coaptă de pe mâini se lipeşte de tot ce atingi şi se desprinde perfect, ca o pereche de mănuşi de piele.

Corpul încearcă să se salveze, trimiţând fluidele înspre arsură pentru a disipa căldura. Transpiri şi te deshidratezi mai

tare decât în cel mai grav caz de diaree. Pierzi atât de mult lichid încât tensiunea scade. Intri în stare de şoc. Rapid, unul după altul, organele vitale încetează să mai funcţioneze.

Arsurile pot fi de gradul unu, doi, trei sau patru. Pot fi superficiale, de adâncime medie sau totală. În arsurile superficiale sau de gradul unu, pielea se înroşeşte fără să facă băşici. Gândeşte-te la o arsură la plajă, şi la descuamarea ulterioară a ţesutului necrotic – pielea moartă, care se desprinde. Arsurile de adâncime totală, sau de gradul trei arată ca pielea albă, uscată a falangelor atinse din greşeală de elementţii de încălzire când scoţi o prăjitură din cuptorul electric. În arsurile de gradul patru, eşti fript mai adânc decât grosimea pielii.

Pentru a determina suprafaţa unei arsuri, medicul foloseşte „Regula lui nouă“. Capul reprezintă nouă la sută din suprafaţa totală a pielii. Fiecare braţ e nouă la sută. Fiecare picior optsprezece la sută. Faţa şi spatele trunchiului reprezintă fiecare optsprezece la sută. Plus un procent pentru gât şi obţii sută la sută.

O singură înghiţitură de apă atât de fierbinte provoacă edem al laringelui şi moarte prin asfixiere. Gâtlejul ţi se umflă şi se înfundă, şi mori sufocat.

E o adevărată poezie s-o auzi pe domnişoara Leroy ţesându-şi povestea. Scheletizare. Desprinderea pielii. Hipocalemie. Cuvinte lungi, care-i duc pe cei din bar departe, departe, într-o lume a abstracţiunilor inofensive. E o pauză bine-venită în povestea ei, înainte să te confrunţi cu momentele cele mai grele.

Poţi să-ţi petreci întreaga viaţă construind un zid de fapte între tine şi realitate.

Într-o noapte din luna februarie, cu mult timp în urmă, domnişoara Leroy şi Olson, bucătarul, erau singuri în Cabană. În ziua precedentă căzuse un strat de zăpadă de aproape un metru, şi utilajele de deszăpezire nu sosiseră încă.

Ca în fiecare seară, Olson Read ia Biblia în mâna lui grasă şi o porneşte la hoinăreală prin zăpadă. Pe vremea aia, coioţii erau încă un pericol. Şi pumele şi râşii. Cântând: *Neînchipuită îndurare* cale de o milă, fără să repete vreun vers, Olson cutreieră, o pată albă în zăpada albă.

Cele două benzi ale drumului numărul 17 sunt acoperite de zăpadă. Reclama de neon verde a Cabanei e cocoţată pe un stâlp de oţel, ancorat în ciment, cu o bordură joasă de cărămizi în jur. Ca în fiecare noapte, lumea de-afară e doar întunericul

uşor albăstriu luminat de lună, şi umbrele verticale ale brazilor din pădure.

Tânără şi subţirică, domnişoara Leroy şi l-a scos din minte pe Olson Read. Nici nu şi-a dat seama cât timp trecuse până când a auzit urletele lupilor. Îşi inspecta dinţii cu ajutorul unui cuţit lat de întins untul, ca să vadă cât de drepţi şi de albi erau. Se obişnuise să-l audă pe Olson strigând în fiecare noapte. Vocea lui strigându-i numele, apoi un păcat real sau imaginar, răsuna din pădure. Fumează, striga Olson. Dansează senzual. Olson striga la Dumnezeu în numele ei.

Când povesteşte acum, te face să-i smulgi urmarea. Ideea că e prizonieră aici. Cu sufletul în purgatoriu. Nimeni nu vine la Cabană cu gândul să rămână toată viaţa. La dracu', zice domnişoara Leroy, sunt lucruri pe care le vezi mai rele decât moartea.

Lucruri care se întâmplă, mai rele decât un accident de maşină, care te lasă naufragiat. Mai rele decât să rupi osia maşinii. Când eşti tânără. Şi rămâi barmaniţă la dracu-n praznic tot restul vieţii.

Cu ani şi ani în urmă, domnişoara Leroy aude urletele lupilor. Lătrăturile coioţilor. Îl aude pe Olson zbierând, nu numele ei sau vreun păcat, ci doar zbierând. Se duce până la uşa laterală a sălii de mese. Iese, aplecându-se peste zăpada căzută peste tot, şi îşi întoarce urechea într-acolo să audă mai bine.

Îl miroase pe Olson încă înainte să-l vadă. E mirosul miculuidejun, costiţă friptă în aerul rece. Mirosul de costiţă sau slănină tăiată gros, sfârâind crocantă în propria untură.

Când ajunge aici cu povestea, radiatorul electric de pe perete porneşte întotdeauna. În clipa aia în care încăperea s-a răcit cât de mult se poate. Domnişoara Leroy cunoaşte clipa asta, o simte cum îi zbârleşte firele de păr din mustăcioară. Ştie când să se oprească o secundă. Să lase un moment de linişte, şi apoi – vuuum – vuietul tânguitor al aerului cald suflat de radiator. Ventilatorul scoate un geamăt stins, îndepărtat la început, apoi puternic şi apropiat. Domnişoara Leroy s-a asigurat ca barul să fie întunecos în clipa asta. Radiatorul porneşte, geme încet, şi oamenii îşi ridică privirea. Tot ce văd în ferestre e propria lor imagine. Feţele lor pe care nu le recunosc. Uitându-se înapoi la ei e o mască palidă plină de găuri întunecate. Gura e o gaură întunecată, atârnând deschisă. Ochii lor, prea apropiaţi, sunt nişte găuri negre, holbate înspre noaptea din spatele lor.

Maşinile de-afară parc-ar fi la o sută de kilometri friguroşi

depărtare. Chiar şi parcarea li se pare prea îndepărtată pentru a merge până acolo pe jos.

Când l-a găsit, faţa lui Olson Read, gâtul şi capul, ultimele zece procente din corp erau încă neatinse. Chiar frumoase, în comparaţie cu restul trupului descojit, copt.

Încă zbiera. De parcă stelelor le-ar fi păsat. Ce mai rămăsese din Olson se târa pe malul râului. Apoi s-a împiedicat, cu genunchii tremurându-i, s-a clătinat şi a părut că se dezmembrează.

Deja unele părţi lipseau. Picioarele sub genunchi, fierte şi târşâite pe gheaţa spartă. Muşcate şi smulse, mai întâi pielea, apoi oasele. Sângele a fiert înăuntru, aşa că Olson nu lasă în urmă decât o dâră din propria-i grăsime. Fierbinte, topind adânc zăpada.

Puştiul din Pinson City, Wyoming, ăla care-a sărit să-şi salveze câinele. Se zice că atunci când l-au tras afară, braţele i s-au făcut bucăţi, încheietură după încheietură, dar încă trăia. Scalpul i se desprinsese de craniul alb, dar încă era pe deplin conştient.

Bulbucii fierbinţi aruncau stropi în culorile curcubeului din cauza grăsimii topite a băiatului, grăsime care plutea la suprafaţă.

Câinele a fiert până a ajuns o blană perfectă în formă de câine, cu oasele deja curăţate aşezându-se în adâncul centrului geotermal al lumii, şi ultimele cuvinte ale puştiului au fost:

— Am futut-o. N-am ce să fac. Ce să fac?

Aşa l-a găsit domnişoara Leroy pe Olson Read în noaptea aia. Dar mai rău.

Zăpada din urma lui, pudra proaspătă din jur era amestecată cu bale.

În jurul ţipetelor lui, răspândiţi pretutindeni, domnişoara Leroy a văzut un roi de ochi galbeni. Zăpada bătută de labele coioţilor devenise gheaţă. Amprentele cu patru degete ale lupilor. Plutind în jurul lui erau craniile prelungi ale câinilor sălbatici. Gâfâind în dosul răsuflărilor lor albe, cu buzele negre răsfrânte pe bot. Dinţişorii lor încleştaţi, trăgând de zdrenţele pantalonilor albi ai lui Olson, de cracii sfârtecaţi şi aburind de conţinutul care fierbea încă înăuntru.

Într-o clipă ochii galbeni au dispărut şi a rămas ce-a rămas din Olson. Zăpada împroşcată de labele lor scânteiază încă în aer.

Sunt doar ei doi, învăluiţi de mirosul cald de costiţă. Olson

pulsa de căldură, ca un cartof uriaş, fiert, afundându-se tot mai tare în zăpadă, lângă ea. Pielea îi era acum plină de cruste, încreţite şi dure ca pielea de pui fript, dar desprinse şi alunecând pe muşchii de dedesubt, care se zvârcolesc copţi în jurul oaselor calde.

Mâinile lui i-au strâns degetele, şi când domnişoara Leroy a încercat să şi le retragă, pielea s-a rupt. Carnea fiartă a rămas lipită, aşa cum ţi se lipesc buzele de stâlpii de metal ai leagănelor când e ger afară. Când a încercat să se retragă, degetele lui s-au desfăcut până la os, coapte şi lipsite de sânge înăuntru, şi el a urlat şi-a strâns-o tare pe domnişoara Leroy.

I-ar fi fost prea greu ca să-l mişte, aşa, adâncit în zăpadă.

Era ancorată acolo, la doar douăzeci de paşi de uşa sălii de mese. Prin uşa deschisă vedea mesele aranjate pentru micul-dejun. Şemineul enorm cât un munte de piatră din sala de mese, cu buştenii arzând înăuntru. Vedea, dar era prea departe ca să simtă căldura. A dat din picioare, alunecând, încercând să-l tragă pe Olson, dar zăpada era prea mare.

În loc să se mai mişte, a rămas liniştită, sperând ca el să moară. Rugându-se la Dumnezeu să-l omoare pe Olson Read înainte ca ea să îngheţe. Lupii îi urmăreau cu ochii lor galbeni de la liziera pădurii. Umbrele brazilor se ridicau până-n cer. Stelele de deasupra curgeau unele într-altele.

În noaptea aia, Read Olson i-a spus o poveste. Povestea lui secretă cu fantome.

Când murim, astea-s poveştile pe care le avem pe buze. Poveştile pe care nu le spunem decât străinilor, într-un loc intim, o celulă căptuşită a nopţii. Poveştile importante, pe care le repetăm ani de zile în minte, dar nu le spunem niciodată. Poveştile astea-s fantome, readuc morţii la viaţă. Pentru o clipă. Pentru o scurtă vizită. Orice poveste e o fantomă. Asta e a lui Olson.

Topind zăpadă în gură, domnişoara Leroy a scuipat apa pe buzele grase şi roşii ale lui Olson. Faţa lui era singurul loc pe care-l putea atinge fără să se lipească. A îngenuncheat lângă el. Primul pas rânduit de diavol înspre păcatul trupesc. Sărutul lor, momentul pentru care Olson se păstrase neprihănit.

Aproape toată viaţa, n-a spus nimănui ce zbierase Olson. A fost o mare povară să ţină totul în ea. Acum spune oricui şi nu-i e mai bine.

Fiinţa aia de pe malul râului, fiartă, nenorocită, strigase:

— De ce-ai făcut asta? Strigase: Ce-am făcut?

— Lupi de pădure, spune domnişoara Leroy şi râde.

Nu ne fac necazuri. Nu aici, spune. Nu ne mai fac.

Olson a murit de ceea ce se numeşte mioglobulinurie.

În arsurile foarte extinse, muşchii eliberează proteina mioglobulină. Influxul de proteină în sânge excedează rinichii. Aceştia se blochează şi corpul se umple de fluide şi de toxinele din sânge. Insuficienţă renală. Mioglobulinurie. Când domnişoara Leroy rosteşte cuvintele astea, parc-ar fi un magician care face un truc. Cuvintele parc-ar fi vrăji. Incantaţii.

În felul ăsta îţi trebuie o noapte întreagă să mori.

A doua zi dimineaţă a sosit plugul de deszăpezire. I-a găsit şoferul: pe Olson Read mort şi pe domnişoara Leroy adormită. Pentru că topise zăpadă în gură toată noaptea, gingiile îi erau albe. Degerate. Mâinile moarte ale lui Read erau încă prinse de ale ei, protejându-i degetele, calde ca o pereche de mănuşi. Timp de săptămâni, pielea îngheţată de la baza dinţilor s-a desprins moale şi cenuşie de rădăcinile maronii, până când dinţii au ajuns să-i arate aşa cum arată astăzi. Până când n-a mai avut buze.

Descuamarea ţesutului necrotic. Altă vrajă.

Nu există nimic în pădure, le spune domnişoara Leroy oamenilor. Nimic malefic. E doar ceva foarte trist şi singur. E Olson Read, care încă nu ştie ce-a greşit. Nu ştie unde se află. Atât de cumplit şi de singur încât până şi lupii, până şi coioţii au dispărut de acolo.

Aşa funcţionează o poveste de groază. Face să răsune o frică străveche. Recreează o spaimă de demult. Ceva de care ne-ar place să credem că am trecut. Dar care încă ne înspăimântă până la lacrimi. E ceva ce-ai sperat că se vindecase.

Rătăcesc până aici în fiecare noapte. Hoinarii ăştia care nu pot fi salvaţi, dar nici nu vor să moară. Îi auzi noaptea ţipând, pe partea asta a faliei White River.

În unele nopţi din februarie, se mai simte încă mirosul de grăsime încinsă. De costiţă crocantă. Olson Read, care nu-şi mai simte picioarele, dar e tras înapoi. Urlând. Cu degetele înfipte ca nişte gheare în zăpadă, tras înapoi în întuneric de toţii dinţişorii ăia încleştaţi.

21

Conform doamnei Clark, o persoană arde în medie şaizeci şi cinci de calorii pe oră în timpul somnului. Când eşti treaz, arzi

şaptezeci şi cinci de calorii. Umblând încet arzi două sute. Doar ca să supravieţuieşti ai nevoie de 1650 de calorii pe zi.

Corpul poate înmagazina doar aproximativ 1200 de calorii din carbohidraţi – majoritatea în ficat. Doar rămânând în viaţă, îţi arzi aproape toate caloriile stocate în mai puţin de o zi. După care arzi grăsimi. După care muşchi.

De-acum începe corpul să se umple de cetone. Concentraţiile de acetonă-ser cresc brusc, şi respiraţia începe să-ţi miroase. Sudoarea îţi miroase a clei de aeromodele.

Ficatul şi splina şi rinichii se scofâlcesc şi se atrofiază. Nefiind folosit, intestinul scurt se umflă şi se umple de mucus. Ulcerele fac găuri în peretele colonului.

Pe măsură ce inaniţia se prelungeşte, ficatul transformă muşchi în glucoză ca să-ţi ţină creierul în stare de funcţionare. În timp, durerile de foame dispar. După aceea, doar te simţi obosit. Tot mai des eşti ameţit. Nu prea mai observi lumea din jurul tău. Nu te mai cureţi.

După ce ai ars între şaptezeci şi nouăzeci şi patru la sută din grăsimea corpului, şi douăzeci la sută din muşchi, mori.

Pentru majoritatea oamenilor, asta se întâmplă în şaizeci şi una de zile.

— Fiica mea, Cassandra, spune doamna Clark, nu mi-a spus niciodată ce i s-a întâmplat.

Cele mai multe dintre lucrurile pe care le ştim despre inaniţie, spune doamna Clark, provin de la observarea prizonierilor din Irlanda de Nord în timp ce făceau greva foamei.

Când suferi de inaniţie, uneori pielea ţi se decolorează şi prinde o nuanţă albăstrie. Uneori ia o culoare maro închis. O treime dintre suferinzi se umflă – dar doar cei cu pielea palidă.

Pe peretele din fumoarul gotic, Sfântul Fără-Maţe a numărat patruzeci de zile. Patruzeci de liniuţe trase cu creionul.

Profiturile poveştii adevărate despre supravieţuirea noastră curajoasă, în pofida unor chinuri crude, foarte crude, se împart doar la treisprezece. Acum că Miss America a sângerat până a murit.

Cei mai mulţi dintre noi nici nu mai încercăm să stricăm centrala după ce o repară fantoma. Totuşi, nu ne spălăm hainele. În unele zile, de la aprinderea până la stingerea luminilor, zăcem în pat în cabinele noastre din spatele scenei. Fiecare îşi recită povestea pentru sine.

Dacă am avea putere, am putea împrumuta un cuţit de la

Bucătarul Asasin şi să ne retezăm părul chiar lângă scalp. O altă umilinţă la care am fost supuşi de domnul Whittier. Un alt mod de a ne face pozele *de după* mai îngrozitoare în comparaţie cu cele de *dinainte,* care chiar acum sunt lipite de stâlpii de telefon sau imprimate pe cutiile de lapte.

Reverendul Fără Dumnezeu rupe un picior de scaun şi-şi vâră lemnul în cur, ca poliţia să găsească nişte aşchii. O idee bună, furnizată de fiica doamnei Clark, Cassandra.

După lăsarea întunericului, auzim paşi. Uşile scârţâie. Paşii fantomelor de aici. Domnul Whittier. Lady Zdreanţă. Tovarăşa Lătrău şi Miss America.

După ce fantoma i-a făcut ce i-a făcut Ducelui Vandalilor, cu toţii ne încuiem uşa după stingere. Nimeni nu se aventurează decât în grupuri de câte doi sau trei, fiecare martor cu un alt martor, pentru a fi în siguranţă. Fiecare are la el câte unul din cuţitele Bucătarului Asasin.

După ce s-a întors acasă, spune doamna Clark, fiica ei nu s-a mai îngrăşat. Unghiile i-au crescut la loc, dar nu şi le-a mai vopsit. Părul i-a crescut la loc, dar Cassandra doar îl spăla şi-l pieptăna. Nu l-a mai ondulat, nu l-a mai aranjat, nu l-a mai accentuat. Desigur, dinţii care-i lipseau n-au mai crescut la loc.

Hainele ei erau mărimea zero. N-avea şolduri. N-avea sâni. Doar genunchi şi umeri şi pomeţi ca din lagărele de concentrare. Cassandra ar fi putut purta orice, dar în fiecare zi erau aceleaşi două-trei rochii lungi. Fără bijuterii. Fără machiaj. Era aproape absentă, şi o bucată de carne stricată ar fi fost de ajuns ca s-o ucidă. Doar un pumn de pastile amestecate cu terciul de ovăz. Dac-ar fi mâncat.

Desigur, doamna Clark a dus-o la un dentist. A plătit bani buni pentru o proteză parţială. S-a oferit să plătească pentru implanturi dentare în locul dinţilor lipsă. Pentru implanturi mamare. A făcut cercetări despre anorexie.

Doamna Clark minţea şi-i spunea că e drăguţă aşa subţirică. Cassandra nu ieşea din casă pentru ca pielea ei să fie altfel decât albăstrie.

Nu, Cassandra nu mergea decât la şcoală, unde nimeni nu vorbea cu ea. Toată lumea vorbea despre ea, poveştile despre cum fusese torturată deveneau tot mai oribile cu fiecare trimestru. Chiar şi profesorii îşi lăsau imaginaţia lor mizerabilă să zburde. În cartier, toţi o opreau pe doamna Clark ca s-o bată încetişor pe mână şi să-i spună cât de rău le părea. Ca şi cum Cassandra ar fi fost găsită moartă.

Toţi cei care se ocupaseră de caz, căutaseră cu câinii poliţişti, au încetat să-i mai ceară amănunte. S-au plictisit ca doamna Clark să le tot răspundă „Nu ştiu. Nu ştiu. Nu *ştiu...*“.

În primul an de când s-a întors la şcoală, notele Cassandrei au crescut. N-a încercat să mai fie majoretă. Nu juca nici baschet, nici fotbal. Citea şi se întorcea acasă, atâta tot. Se uita cum zburau păsările. Se uita cum înota peştişorul auriu.

Şi totuşi nu voia să poarte proteza chiar şi când doamna Clark o implora sau o amenința – o amenința că-şi face rău. Doamna Clark putea şi să-şi stingă ţigări pe mână, şi fiica ei ar fi stat şi s-ar fi uitat. Trăgând mirosul pe nări.

Cassandra asculta în timp ce doamna Clark o implora sau ţipa la ea, rugând-o să facă un efort ca să fie drăguţă. Să se facă îndrăgită de ceilalţi. Să discute cu un psiholog. Să revină la o viaţă normală. Orice. Şi Cassandra doar o asculta.

— Propria mea fiică, spune doamna Clark, era la fel de prietenoasă ca o plantă de apartament.

Un robot care a luat numai 10 într-a doişpea, dar n-a mers la banchet. N-a avut nicio întâlnire. Nicio prietenă. O Cutie a Coşmarurilor care ticăia undeva pe raftul de sus.

— Stătea toată ziua, spune doamna Clark, cum stau oamenii la biserică.

Tăcută. Cu spatele drept. Cu ochii scânteietori. Dar nu cânta, nu dădea nici cel mai mic indiciu despre ce se petrecea în mintea ei. Cassandra doar privea şi asculta. Nu era fata pe care o ştia maică-sa, era altcineva. O statuie care privea în jos de pe un altar. O statuie sculptată într-o catedrală cu o mie de ani în urmă. În Europa. O statuie care ştia că fusese sculptată de Leonardo da Vinci. Aşa le părea Cassandra oamenilor.

Doamna Clark spune:

— Mă înnebunea.

Alteori era ca şi cum ar fi trăit cu un robot. Sau cu o bombă. În unele zile, doamna Clark se aştepta să sune cineva de la vreun cult, sau vreun alt ţicnit, şi s-o ceară pe ea la telefon. În unele nopţi, doamna Clark dormea cu un cuţit sub pernă şi cu uşa dormitorului încuiată.

Nimeni nu ştia ce-ar fi putut să devină fata asta tăcută. Trecuse prin lucruri pe care ei nici nu şi le puteau închipui. Atâtea chinuri şi orori încât nu mai trebuia să le pomenească oamenilor de ele. Ea nu va mai avea nevoie de drame sau bucurie sau durere cât va trăi.

Puteai intra în cameră, deschide televizorul şi mânca o pungă

de popcorn, şi abia apoi îţi dădeai seama că era aşezată alături de tine pe canapea.

Chiar *într-atât* îţi dădea fiori Cassandra.

Odată, la cină, doar ele două aşezate la masă, doamna Clark a întrebat-o dacă-şi amintea de Cutia Coşmarurilor. Seara aceea de la galerie avea de-a face cu dispariţia ei?

Şi Cassandra i-a răspuns:

— M-a făcut să vreau să devin scriitoare.

După asta, doamna Clark n-a putut dormi. Voia ca fata să plece. La facultate. În armată. La mănăstire. Oriunde. Doar să plece.

Şi, într-o zi, doamna Clark a sunat la poliţie să anunţe că fiica ei dispăruse.

Desigur, o căutase în toată casa. Doamna Clark ştia cum reuşea Cassandra să se facă invizibilă în tapet sau printre dungile canapelei. Dar dispăruse de-adevăratelea.

Cu panglicile galbene fluturând încă pe maşinile tuturor, ca nişte steaguri ale capitulării, Cassandra Clark dispăruse din nou.

Cassandra

O altă poveste de doamna Clark

Dacă există vreun şiretlic atunci când ai slujbă pe care o urăşti… spune doamna Clark, găseşte-ţi alta pe care s-o urăşti şi mai tare.

După ce-ţi găseşti o sarcină mai grea de făcut, treburile mai mărunte ţi se vor părea floare la ureche. Încă un motiv pentru care e bine să ai un diavol la îndemână. Îi face pe demonii mai mici… suportabili. Altă scolie a doamnei Clark la o teorie de-a domnului Whittier.

Iubim dramele. Iubim conflictul. Avem nevoie de-un diavol sau ne creăm noi înşine unul.

Nu-i prea grav. E pur şi simplu felul în care funcţionăm. Aşa cum păsările zboară şi peştii înoată.

După ce fiica ei a dispărut a doua oară, doamna Clark a înmuiat un beţişor cu vată într-o cutie cu ulei mineral şi a astupat toate şănţuleţele dintre dalele din baie. I-a luat aproape un weekend întreg.

A şters cu o cârpă de praf toate stinghiile înguste ale fiecărei jaluzele.

Toate muncile astea anoste i s-au părut suportabile din cauza telefonului pe care se aştepta să-l primească. De la poliţişti, să-i spună că dăduseră peste rămăşiţele Cassandrei. Sau, şi mai rău, că o găsiseră în viaţă.

Fata-robot care-şi petrecea toată ziua pictând gaiţele albastre care îi piuiau în faţa ferestrei. Sau urmărind nenorocitul ăla de peştişor auriu înotând în cerc prin acvariu.

Străina aia… cu degete lipsă la mâini şi picioare.

Ce nu ştie doamna Clark era că poliţia a găsit-o pe Cassandra. Un cercetaş lupişor s-a întors dintr-o excursie în pădure, şi nu mai vorbeşte. Nu suflă un cuvânt despre secret, despre descoperirea pe care o făcuse. În pădure, urcând pe valea unui pârâu, căţărându-se peste stânci în locurile în care apa băltea înainte să se reverse şi să creeze un alt mic bazin mai în jos, lupişorul căutase un bazin mai măricel în care ar fi putut găsi păstrăvi. Stâncile erau împresurate şi acoperite ici-colo de muşchi verde, copacii parcă se ţineau unii pe alţii la distanţă cu crengile ca nişte braţe. La umbră, Cassandra Clark era întinsă

pe o parte, cu mâinile unite sub obrazul ei supt şi palid, de parcă dormea. Cassandra era goală pe patul ei de muşchi gros şi moale, sub frunzele unui arbust de păducel care atârnau peste ea ca o draperie.

Lupişorul îi povesteşte unui om mare, care cheamă şeriful. Înainte de căderea serii, un şir întreg de detectivi urcă pe valea pârâului. Până când se lasă întunericul s-au întors deja acasă, un grup de oameni care nu povestesc nimic despre ce-au văzut în ziua respectivă la slujbă.

Niciunul n-o sună pe doamna Clark. Acasă, aşteptând, ea întoarce toate saltelele pe partea cealaltă. Spală geamurile de la etajul al doilea. Şterge praful de pe plintele de la baza pereţilor. Orice treabă care de obicei te agasează e o nimica toată în comparaţie cu aşteptarea. Doamna Clark curăţă şemineul, ţinând telefonul aproape, să-l poată apuca de cum sună prima dată.

La a doua dispariţie, nimeni n-a mai legat panglici galbene nicăieri. Nimeni n-a mai mers să caute din poartă-n poartă. Nimeni n-a mai aprins luminări. Niciun paranormal n-a mai dat telefon.

N-au mai venit nici măcar televiziunile pe la doamna Clark, care curăţă şi curăţă.

Încă o noapte a aşteptat Cassandra în canion, dincolo de pârâu, la jumătatea unei pante stâncoase, departe de orice drum forestier. Cărarea nu e marcată de nicio urmă de picior, iar picioarele ei goale erau curate, de parcă fusese cărată în braţe.

Deja e prea târziu să-i mai măsoare potasiul din umoarea apoasă. Braţele i se puteau îndoi, aşa că murise de mai bine de două zile. *Rigor mortis* venise şi trecuse.

Detectivii din prima echipă au atârnat un microfon în perdeaua din crengi de păducel. Aşa cum ascund după înmormântare câte un microfon la mormântul victimelor unor omoruri. Pentru că ucigaşul trebuie să se întoarcă. Ucigaşul trebuie să vorbească, să-şi spună povestea până când o consumă.

Alte poveşti te consumă ele pe tine.

S-o spună unicului public în faţa căruia poate risca, propriei victime.

Cassandra pe patul ei de muşchi. Microfonul atârnă deasupra ei, legat la un reportofon şi la un transmiţător pe care-l recepţionează un ajutor de şerif cocoţat pe stânci în vârful canionului. Destul de departe ca să poată strivi ţânţarii fără să

se dea de gol. Ascultă mereu, cu căştile pe urechi. Aşezat pe pământul pe care mişună furnicile.

În căşti îi cântă păsările. Vuieşte vântul.

Nici n-ai crede câţi ucigaşi se întorc să-şi ia rămas-bun. Ucigaşul şi victima au împărtăşit ceva, şi ucigaşul vine să stea la mormânt şi să vorbească despre lucruri din trecut.

Toată lumea are nevoie de public.

În căştile poliţistului bâzâie muştele negre, venite să-şi lase ouăle în pielea umedă a pleoapelor Cassandrei, ale cărei buze albastre sunt întredeschise. Muştele îşi lasă ouăle în nasul şi anusul ei.

Acasă, doamna Clark a tras cu greu frigiderul de lângă perete ca să aspire bobina compresorului.

Pe patul de muşchi, sângele Cassandrei s-a lăsat în partea inferioară a corpului, lăsându-i părţile aflate la vedere, sânii şi mâinile şi faţa, albe ca varul. Ochii îi sunt deschişi şi lipicioşi, supţi de limbile insectelor. Părul ei blond. Părul i se revarsă blond şi bogat de la ceafă, dar lipsit de strălucire, aşa cum arată părul tăiat şi mort pe podeaua unei frizerii.

Celulele ei se digeră singure, încercând să-şi facă treaba. Disperate după hrană, enzimele din interior încep să consume membranele, şi gălbenuşul fiecărei celule se varsă afară. Pielea palidă începe să alunece pe muşchii de dedesubt. Pielea de pe mâini i se încreţeşte, i se ridează, arătând ca o pereche de mănuşi largi din bumbac.

Pe piele îi apar nenumărate bubiţe, ca un câmp de minuscule cicatrici de cuţit, şi fiecare bubiţă se mişcă, păscând între piele şi muşchi. Fiecare bubiţă e larva unei muşte negre. Mănâncă stratul subţire de grăsime subcutanată, săpând tuneluri chiar sub pielea ei. Toată suprafaţa corpului, pielea de pe mâini şi picioare, o constelaţie de umflături mobile.

În căştile poliţistului zumzăitul muştelor lasă locul hârşâitului larvelor care se deplasează cu fiecare îmbucătură.

Acasă, la un pas de telefonul tăcut, doamna Clark sortează decoraţiuni de Crăciun în praful sufocant din pod, aruncând unele şi reîmpachetându-le pe celelalte. Pune etichete pe fiecare cutie.

Bacteriile aspirate în plămânii Cassandrei, bacteriile din intestine, din gură şi din nas, se divizează şi iar se divizează pentru că limfocitele nu le mai opresc. Apoi înfulecă grăsimea subcutanată şi proteinele galbene care se varsă din celulele distruse. Numărul lor explodează, umflând stomacul palid până

când umerii sunt împinşi în spate. Picioarele i se depărtează. Abdomenul Cassandrei se umflă şi devine dur, gravid de gazele prinse înăuntru, un univers de bacterii care mănâncă şi se înmulţesc.

Limba i se umflă, deschizându-i fălcile şi ieşind printre buzele umflate, groase cât nişte cauciucuri de bicicletă. Bacteriile sapă tuneluri prin cerul gurii, intră în craniu, unde le aşteaptă creierul, moale şi comestibil.

Acasă, doamna Clark duce telefonul din cameră în cameră, freacă pereţii şi spală abajururile lămpilor, pline de muşte moarte.

După încă o zi, creierul Cassandrei i se scurge roşu-maroniu pe nas şi urechi. Masa moale se topeşte şi iese cu bulbuci prin orbitele în care ochii s-au prăbuşit.

Microfonul captează sunetul. Ca zgomotul floricelelor în cuptorul cu microunde, dar mai în surdină. Ca şi cum ai intra în apa fierbinte a unei băi, plină cu spumă, sunetul constant al spargerii bulelor. E sunetul unei ploi puternice pe o terasă de ciment. Al grindinei lovind acoperişul unei maşini. Asta e sunetul viermilor, care sunt deja graşi cât bobul de orez. Microfonul prinde sunetul unei ruperi şi al unui ţiuit, sunetul pielii care crapă, şi al intestinelor care se dezumflă.

Sosesc gândacii carnivori. Şoarecii şi coţofenele. Păsările cântă în pădure, fiecare şir de note strălucind ca nişte beculeţe colorate. O ciocănitoare ascultă cu capul plecat insectele de sub scoarţa unui copac. Bate cu ciocul să dea o gaură. ,

Pielea Cassandrei se lasă ca o pânză pe oase, în timp ce măruntaiele îi curg afară, îmbibând pământul. Lasă în urmă doar umbra asta de piele, cadrul de oase năclăite de propria lor tină.

În căştile poliţistului, şoarecii ronţăie gândaci. Şerpii înghit şoarecii chiţăitori. Fiecare încearcă să fie ultimul în lanţul trofic.

Acasă, doamna Clark sortează hârtiile din camera fiicei ei, din sertarele biroului. Scrisorile pe hârtie roz. Vechile felicitări primite de ziua ei. Şi, pe o bucată de hârtie cu marginea perforată, smulsă dintr-un caiet cu linii, copiat de mâna Cassandrei cu creionul:

Tabără pentru scriitori: Abandonaţi-vă viaţa timp de trei luni…

Şi doamna Clark a aruncat peştişorul auriu încă viu la WC. După care şi-a luat paltonul de iarnă.

În noaptea aceea, în căştile poliţistului, o voce de femeie a

spus „Acolo te-ai dus? La *tabăra* asta de scriitori, acolo te-au torturat?”.

Era vocea doamnei Clark spunând: „Iartă-mă, dar nu trebuia să te întorci. Când te-ai întors, nu mai erai aceeaşi”. Spunând: „Te-am iubit mult mai mult când erai pierdută…”.

Astă-seară, spunându-ne povestea în holul de catifea albastră, doamna Clark spune:

— Am făcut-o cu somnifere. Stând la jumătatea scărilor albastre şi largi, spune: în clipa în care am văzut microfonul atârnat acolo, am rupt-o la fugă.

În noaptea aia, îl auzea pe poliţist alergând printre arbuşti, venind s-o aresteze.

Nu s-a mai întors în casa ei curată, unde terminase toate treburile pe care le ura.

Doar cu haina pe ea şi cu poşeta în mână, doamna Clark a sunat la numărul de pe biletul scris de Cassandra. L-a întâlnit pe domnul Whittier şi pe noi toţi.

Plimbându-şi privirea de la mâinile noastre bandajate la părul smuls şi la obrajii noştri scofâlciţi, doamna Clark spune:

— Nu i-am fost… nimic. Nu l-am iubit niciodată pe Whittier. Doamna Clark spune: Am vrut doar să aflu ce s-a întâmplat cu fata mea.

De fapt, domnul Whittier o ucisese pe fata pe care-o născuse ea.

Spune:

— Am vrut doar să aflu *de ce.*

20

Când dăm peste el, Peţitorul e singur în salonul renascentist italian. În majoritatea silelor, cât sunt aprinse luminile, stă acolo lângă masa lungă de lemn negru, cu fermoarul desfăcut şi satirul într-o mână. În ochii lui, întrebarea: să tai sau să nu tai?

Hârrrr-şşştiu, sunetul din ritualul familiei lui.

Dovada faptului că într-o zi şi cele mai rele spaime pot să dispară pur şi simplu. Oricât de îngrozitor ţi s-ar fi părut un lucru, mâine s-ar putea să nu mai existe.

Peţitorul nu ne mai roagă să dăm cu satirul. De ce l-am ajuta să fie în centrul atenţiei? Nu, dacă vrea să fie sculptat atât de rău – s-o facă singur.

Fiecare picior al mesei e sculptat în forma unor bile de

mărimi diferite, îmbinate şi împletite într-un stâlp drept. Bilele care ating pământul şi tăblia mesei sunt cam cât nişte mere. Bila din mijlocul fiecărui picior e cât un pepene. Toate patru picioarele au acelaşi culoare neagră, unsuroasă. Lungă şi îngustă ca un sicriu, masa pare sculptată din ceară neagră. Lungă şi plată şi năclăită, astfel încât nu reflectă nimic.

Ca întotdeauna, Peţitorul stă cu satirul pregătit. Cu bărbia în piept. Se uită la scula care-i iese prin fermoarul deschis aşa cum se uită pisica la o gaură de şoarece.

Salonul are acelaşi tapet vechi de satin verde de când ne-a lăsat dubiţa albă pe alee. Parcă am fi aici dintotdeauna. Satinul verde pare umed. Alunecos. Marginile de vopsea aurie scot în evidenţă spătarele sculptate ale scaunelor şi plintele mucezite şi aplicele rotunjite de pe care se înalţă luminări electrice pe lângă peretele de satin verde.

În nişele şi firidele de satin verde căscându-se ca nişte mici peşteri în pereţi se găsesc statui de oameni goi, atât de căptuşiţi cu muşchi încât par umflaţi. Mai înalte decât statura unui om, sunt aşezate pe piedestaluri vopsite într-un negru-verzui care se vrea malachit. Unele au suliţe şi scuturi. Altele îşi scot în afară cururile de ghips alb, stând cu picioarele apropiate şi crupa arcuită. Fie muşchi, fie buci, de la tălpi în sus ghipsul e năclăit de amprente şi cicatrici, sfârtecat adânc cu unghiile până la carnea albă şi curată, însă doar până la înălţimea la care ajunge un om, cam până la talia statuilor.

Noi urcăm dinspre promenada imperială chineză, fugind dinspre roşu înspre verde, şi azi Peţitorul şi-a scos puia de tot.

Gâfâind, tuşind, cu o mână la inimă, Reverendul Fără Dumnezeu zice:

— Vin, oameni buni… sunt afară, pe alee.

Din spatele camerei, Agentul Ciripel spune:

— Dac-o tai, tai-o *acuma.*

Şi, cu satârul în mână, Peţitorul spune:

— Ce?

Sărmanul Peţitor, faţă de arătarea holbată care a ajuns, cu nas mare şi obraji supţi, puia îi e mare cât o statuie. E ultimul dintre noi încă intact. E aşa de murdar încât se lipeşte de cămaşă, pielea întinsă parcă i-ar fi crăpată şi fărâmată de venele şi vinişoarele de pe mâinile lui osoase. Venele umflate îi viermuiesc pe frunte sub piele. Tendoanele zvâcnesc şi saltă, prinse în pielea grumazului ca într-o plasă.

— Sunt nişte oameni afară, zice Veriga Lipsă, cu gura

ascunsă de vârful cărnos al nasului, care se opreşte puţin deasupra scrotului din bărbia lui păroasă. Zice: Găuresc încuietoarea cu burghiul. Suntem pe cale să devenim *celebri.*

Peţitorul e singurul fără nicio cicatrice, n-are cum dovedi că a făcut şi altceva în afară de a nu mânca.

În jurul capului cenuşiu al sculei sale, lemnul mesei e împânzit de lovituri de încercare, fiecare în alt unghi. Lemnul sfârtecat, înmuiat de sângele nostru, transformat într-o pastă plină de aşchii şi ţepi, care s-a revărsat pe podea.

Urechile şi degetele noastre mâncate de pisică. Pisica mâncată de Miss America. Miss America şi copilul ei, mâncaţi de noi. Un lanţ trofic complet.

Fiecare dintre noi se luptă să fie ultimul în lanţul ăla.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Contele Calomniei ridică mâna, fluturându-şi cele trei degete care i-au mai rămas, cu unghiile smulse, spune:

— Hai, dă-mi mie toporişca, repede. Zice: Mai am timp să mai îndur un chin.

Bucătarul Asasin se prăbuşeşte într-un scaun imperial aurit, şi-şi azvârle pantofii din picioare. Prinzându-şi şosetele în dreptul degetelor mari, le întinde tot mai tare, tot mai mult, până când îi zboară din picioare. Privindu-şi degetele de la picioare, spune:

— Eu primul. Mi-au rămas mult prea multe degete.

Sărmanul Peţitor, cu şoldurile lipite de lemnul negru al mesei, cu puia zăcând pe masă, spune:

— Nu mă grăbiţi. Cu sudoarea ţâşnindu-i din porii frunţii, spune: Voi aţi avut ocazia să suferiţi. Acum e rândul meu.

— Atunci *suferă* odată, spune Bucătarul. Pocneşte din degetele care i-au mai rămas, şi spune:

— Sau dă-mi satârul înapoi. Ala-i satârul *meu…*

Şi stă cu mâna întinsă.

Contele se apropie de masă, ţinând reportofonul în mâini, cu microfonul metalic gata să înregistreze sunetul loviturii peste tot trecutul.

— Fii *bărbat,* spune Contele. Spune: Asta-i *ultima ta şansă.* Fii bărbat şi taie-ţi puia.

Veriga Lipsă, cu pieptul doar o claie de păr negru şi scara coastelor ieşite în afară prin cămaşa desfăcută, spune:

— Când se deschide uşa aia, o să fie prea târziu pentru noi toţi. Spune: Aşa că *grăbeşte-te.*

Şi Peţitorul se priveşte pe sine oglindit în lama lată a

satârului. Îi întinde satârul Reverendului, şi zice:

— Mă ajuţi?

Reverendul ia satârul, strânge mânerul cu ambele mâini şi sfârtecă şuierând aerul de câteva ori.

Peţitorul oftează adânc, inspiră şi expiră şi-şi împinge şoldurile în masă.

— Nu-mi spune când, pur şi simplu fa-o, spune el.

Şi Reverendul spune:

— Ţine minte. Spune: O fac *doar* ca pe un hatâr.

Peţitorul închide ochii. Îşi pune mâinile în creştetul capului, cu degetele împreunate.

Şi… apoi… şi: *Hârrrr-şşştiu.* Satârul s-a înfipt în lemnul negru. Masa s-a oprit din vibrat şi din rezonat, şi ceva a ţâşnit şi-a căzut de partea cealaltă. Ceva roz, neclar, propulsat de un gheizer fierbinte de sânge. În timp ce din prohab îi explodează încă sângele aburind, Peţitorul întinde o mână după obiectul pierdut. Să-l prindă. După care genunchii i se înmoaie.

Se prinde cu ambele mâini de marginea mesei, dar degetele îi alunecă. Se loveşte cu bărbia de masă, şi dinţii îi clănţănesc puternic. După care atât Peţitorul, cât şi penisul lui sunt sub masă. Amândoi, doar o carne cenuşie.

Sărmanul nostru Peţitor, acum e doar un decor pe care-l putem include în povestea noastră. Noua noastră păpuşă. Povestea lui de familie cu lagărul şi felaţiile e acum povestea noastră.

Veriga Lipsă se apleacă sub masă. Se ridică şi ţine în mână bucata retezată, cenuşie, cu pielea ridată de atâtea treceri de la flasc la erecţie. La capătul retezat de satâr e doar carne obişnuită, rozalie…

— Pui-pui, al meu, spune Veriga. Îl miroase o dată, de două ori, cu nasul ridicat şi nările fremătând, aproape atingând carnea. Dă din umeri, zicând: Orice găteşti în cuptorul ăla tot a floricele miroase…

Chiar şi Veriga ştie că dacă mănâncă penisul retezat, o să fie invitat la toate talk-showurile de noapte din lume, în intervalul de mare audienţă. Doar ca să descrie ce gust a avut. După care o să urmeze reclamele la sosuri pentru friptură şi la ketchup. După care propria sa carte de reţete inedite. Emisiuni şoc la radio. După care, concursuri televizate pentru tot restul vieţii.

O victimă, cineva cu degete lipsă la mâini şi la picioare ca să arate cât a suferit, va primi OK-ul întregii lumi să fie mereu de prost-gust.

Şi, cu braţele ridicate, cu palma dreaptă în semn de stop, domnişoara Hapciu spune:

— Nu se poate să faci asta.

Privindu-ne din nişele lor de satin verde, statuile despuiate sunt publicul nostru.

— Stai numa' să vezi, zice Veriga Lipsă şi-şi dă capul pe spate, cu gura deschisă larg înspre tavanul verde.

Ridică mâna drept în sus şi lasă gâlma de carne să-i cadă pe limbă. O înghite întreagă.

Mai înghite o dată şi ochii îi ies din cap. Mai înghite o dată şi faţa păroasă i se umflă, se înroşeşte. Cu ochii închişi, zbătându-se sub singura lui sprinceană. Se prinde cu mâinile de grumaz şi lacrimile îi ţâşnesc pe obrajii fierbinţi. Veriga Lipsă se ţine de grumaz, nu respiră. Dă roată camerei, târându-şi picioarele ca Frankenstein, un pas, apoi un altul, apoi un altul.

Faţa lui înspăimântată cască, buzele şi dinţii lui de vârcolac nu scot niciun sunet. Cade în genunchi pe covorul verde îmbibat de sânge, şi strânge pumnii. Îngenunchеat, se loveşte cu pumnii în stomac. Toată strădania lui – plânsul, loviturile, implorările – fără un sunet.

Nu mai e nimic pe care reportofonul Contelui să-l înregistreze după „Stai numa' să vezi".

În genunchi, Veriga Lipsă se înclină într-o parte. Cade şi zace tăcut, cu ochii închişi, cu pumnii adânciţi în burtă.

Bucătarul Asasin se uită la Conte, care se uită la domnişoara Hapciu, care adulmecă şi spune:

— Poate reuşesc să-l salveze ăia care vin să ne scoată de aici…

Şi Reverendul Fără Dumnezeu clatină din cap.

La parter, nu-i nimeni pe alee care să găurească încuietoarea cu burghiul. Nu-i nicio echipă de salvare. N-a venit nimeni să ne scoată de aici. Am minţit pentru că ne săturaserăm de Peţitorul care stătea toată ziua cu satârul în mână.

De-acuma, împărţim banii la mai puţin cu doi. Am rămas doar unsprezece.

Baroneasa Degerătură urcă scările cu paşi grei, ţinându-şi fusta cu amândouă mâinile. Buzele ei roz, zdrenţuite ca nişte cicatrici, zâmbesc până-l văd pe Peţitor căzut la podea, cu hainele înnegrite de sângele îmbibat. Lângă el, Veriga Lipsă, cu ochii închişi strâns, ca în *rigor mortis,* pe faţa cenuşie şi păroasă.

Căscând încreţitura ei unsuroasă, Baroneasa spune:

— Care dintre voi, căcaţii dracului, l-aţi omorât pe Peţitor?

Niciunul dintre noi, spunem. A făcut-o singur. După atâta timp, şi-a tăiat în sfârşit scula.

Şi Veriga, săracul, s-a înecat încercând să înfulece scula retezată.

Veriga Lipsă – ultima verigă din lanţul trofic. Ultima dacă nu punem la socoteală microbii şi bacteriile de care ne-a povestit doamna Clark şi care-au mâncat-o pe fiică-sa.

Deja ne dăm seama cum o să sune scena asta la radio. Deja ne întrebăm dacă poţi spune „penis” la televiziunea publică. Scena asta valorează mai mult decât cărţi întregi care pretind că „spun tot adevărul”, şi am văzut-o doar noi. Repetiţia cu costume pentru o vedetă de cinema care într-o zi o să se sufoce cu scula tăiată a altei vedete de cinema.

Să mori sufocat, cu gâtlejul înfundat de un penis, e genul de scenă care câştigă la Oscar.

Doar noi şi poate Baroneasa am văzut-o.

Doar că versiunile noastre vor spune că doamna Clark a tăiat penisul şi l-a obligat pe Veriga Lipsă să-l mănânce întreg. Adevărul e aşa de uşor când toată lumea cade de acord pe cine să dea vina.

— Nu vreau să vă stric cheful, zice Baroneasa Degerătură, dar avem nevoie de un alt personaj negativ.

Diavolul a murit – avem nevoie de-un nou diavol.

Baroneasa face slalom până la masa de lemn şi smulge cu ambele mâini satârul din tăblia sfârtecată. Spune că a ucis-o cineva de doamna Clark.

— Oricine-ar fi fost, spune Baroneasa, acuma nu prea îi e foame.

Ucigaşul a mâncat mare parte din piciorul ei stâng. Restul e în cabina ei din spatele scenei, înjunghiat în stomac.

Bucătarul Asasin scuturǎ pumnul înspre Contele Calomniei şi spune:

— *Cretin* lacom ce eşti.

Şi Contele zice:

— Stai. Zice: Ascultă…

Tăcem cu toţii şi îi auzim stomacul. Stomacul Contelui chiorăie şi ghiorţăie, cu fantoma bebeluşului fiert înăuntru. N-a fost el.

Şi totuşi doamna Clark – diavoliţa noastră care plesnea din bici şi ne scotea unghiile – e moartă. Ce-a rămas din ea acum, doar nişte resturi.

Următorul punct pe ordinea de zi va fi să ne alegem noul diavol.

După ce mâncăm.

După cină, domnişoara Hapciu îşi suflă şi-şi trage nasul, tuşeşte şi zice că neapărat, neapărat trebuie să ne spună o poveste…

Interpretul
Un poem despre domnişoara Hapciu

— Bunica mea a făcut bani, zice domnişoara Hapciu,
spunând „Te iubesc”.
În cât de multe feluri era posibil. Pentru oameni care
nu puteau.

Domnişoara Hapciu pe scenă, din mânecile puloverului îi răsar
colţurile şi cutele şerveţelelor murdare îndesate înăuntru.
Şerveţele îngălbenite, mânjite cu secreţii nazale.
Îi curge nasul, lucind de muci şi sânge, şi din ochii
injectaţi, cu mici fulgere roşii, i se scurg lacrimile pe obraji.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvenţă de film:
o scenă dintr-un serial medical, cu doctori şi asistente
În halate albe, ţinând în mână eprubete,
ocupaţi să găsească un leac.

Trăgându-şi nasul, tuşind, domnişoara Hapciu spune:
— Până la moarte, bunica a făcut bani spunând
„La mulţi ani“ oamenilor.
Spunând „Sincere condoleanţe”.
Spunând „Felicitări”. Şi „Suntem atât de mândri de tine!”.
Şi „Crăciun fericit”.
Bunica ei a spus „O aniversare fericită” în câte feluri era posibil.
Şi „La mulţi ani de Ziua Tatălui”.
Şi „La mulţi ani de Ziua Mamei”
pentru o companie care producea felicitări.

Suflându-şi nasul şi vârând batista înapoi în
mânecă, domnişoara Hapciu spune:
— Slujba bunicii era să interpreteze lucruri pentru care ceilalţi
n-aveau cuvinte.
Dar fiecare „La mulţi ani“,
absolut fiecare felicitare o scria gândindu-se la

domnişoara Hapciu.
Publicul ţintă ideal al bunicii.
Şi suportul cu felicitări e contul ei în bancă,
economiile ei de cele mai bune urări, lăsate nepoatei.
Astfel încât, după ce murea, domnişoara Hapciu a ei să vină şi
să găsească un „Te iubesc”
sau un „Sfântul Valentin fericit” pentru momentul acela
din viitorul îndepărtat.
Mult, mult după moartea bunicii ei.

— Şi totuşi, spune domnişoara Hapciu, există o felicitare,
o ocazie
specială care a rămas neacoperită.
Trebuie să existe una care să spună: îmi pare rău.
Te rog, buni.
Te rog, iartă-mă.
N-am vrut să te ucid.

Spirite rele

O poveste de domnişoara Hapciu

Se aude interfonul. Mai întâi fâşâitul unui bruiaj, apoi o voce puternică de femeie, spunând:

— Veşti bune, drăguţo. E vocea lui Shirlee, de gardă noaptea, ieşind din difuzorul cu grilaj metalic, spunând: Sunt şanse mari să ajungi să ţi-o pui înainte să mori…

Săptămâna asta, spune Shirlee, a fost internat un alt purtător de virus Keegan, tipul 1. Noul rezident e asimptomatic şi, pe deasupra, are o pulă enormă.

Shirlee e cea mai bună prietenă pe care o poţi avea într-un loc ca ăsta.

Ai auzit de băiatul ăla care trebuia să trăiască într-o sferă de plastic pentru că n-avea imunitate la nimic? Ei bine, locul ăsta e exact opusul. Cei care locuiesc aici, pe insula Columbia, rezidenţii permanenţi poartă germeni care ar putea ucide pe toată lumea. Virusuri. Bacterii. Paraziţi.

Şi eu mă număr printre ei.

Din câte spune Shirlee, tipii din guvern, ăia cu trese de bronz de la marină, numesc locul ăsta Orfelinatul. I se spune Orfelinatul pentru că – dacă eşti aici – familia ta e moartă. Probabil şi profesorii tăi sunt morţi. Toţi vechii tăi prieteni sunt morţi. Toţi cei pe care i-ai cunoscut sunt morţi, şi tu i-ai ucis.

Ştiţi, guvernul e oarecum la ananghie. Sigur, ar putea să-i ucidă pe toţi – pentru binele public –, dar oamenii ăştia sunt nevinovaţi. Aşa că pretind că pot găsi remedii. Ţin oamenii închişi aici, şi le iau sânge în fiecare săptămână pentru analize. Le dau aşternuturi curate în fiecare săptămână şi trei mese pe zi.

Fiecare picătură de urină care iese din ei, autorităţile o sterilizează cu ozon şi radiaţii. Fiecare răsuflare e filtrată şi curăţată cu ultraviolete înainte ca aerul să se întoarcă în lumea de-afară. Locuitorii de pe insula Columbia nu răcesc. Nu ajung niciodată atât de aproape de cineva care ar putea să le dea o răceală. În afară de faptul că fiecare poartă câte un germen care ar putea provoca pandemii, sunt cei mai sănătoşi oameni pe care nu vrei să-i întâlneşti vreodată.

Şi cade în slujba marinei să se asigure că nici n-o să-i

întâlneşti.

Mai tot ce ştiu provine de la Shirlee, care e paznic de noapte. Shirlee spune că n-ai de ce să te plângi că eşti închis aici. Spune că oamenii din lumea de-afară trebuie să muncească toată ziua, în fiecare zi, şi tot nu obţin nici jumătate din ce-şi doresc.

Shirlee îmi zice să comand un ondulator cândva în zilele astea. Să mă fac frumoasă. Pentru viitorul meu mire. Pentru tipul ăsta nou internat, purtător de virus Keegan, tipul 1.

Aici te pui la computer şi scrii o listă cu ce-ţi doreşti. Dacă bugetul permite, sunt ale tale. Cel mai serios obstacol e când ai prea multe lucruri. Cărţi. CD-uri cu muzică. DVD-uri cu filme. Ţi le dau cu lopata, dar după ce le atingi, devin toxice. Cea mai mare problemă e cum să le transforme în cenuşă sterilă.

Ca să evite chestia asta, Shirlee te pune să ceri lucruri pe care *le vrea ea.* Lui Shirlee îi plac căcaturile alea învechite de Elvis Presley sau de Buddy Holly. Le pun pe listă, şi Shirlee le bagă-n buzunar când sosesc. Simplu şi eficient. Nu se acumulează tot felul de nimicuri toxice în cameră.

Tipii de la marină spun că nu pot deconta cărţi de poezie. Dacă vreo organizaţie care urmăreşte finanţele publice ar vedea de pildă volumul *Fire de iarbă* pe vreun document eliberat prin legea accesului la informaţie, s-ar isca un scandal monstru. Aşa că Shirlee îmi cumpără cărţi din banii ei. Şi eu o răsplătesc comandând CD-uri cu Elvis pe care nu le vreau. De multe ori, Shirlee vrea să mă înveţe despre ce se mai petrece în lume, cine bombardează pe cine şi cine-i noul cântăreţ sau noua cântăreaţă pe care toată lumea vrea să-i fută.

În schimb, eu vreau s-aud lucrurile pe care Shirlee nu mi le poate spune. Chestiile pe care am început să le uit – de pildă cum e să simţi ploaia pe piele? Sau lucruri pe care nu l-am aflat niciodată – de pildă cum e sărutul franţuzesc?

Vorbim prin interfon. Apeşi un buton când vorbeşti, apoi îi dai drumul ca să-l auzi pe celălalt. Chiar şi acum, când încerc să-mi imaginez faţa lui Shirlee, nu văd decât grilajul metalic al difuzorului de pe peretele de lângă pat.

Shirlee mă întreabă mereu cum am ajuns aici.

Îi spun c-a fost ideea strălucită a tatălui meu.

Shirlee mă tot cicăleşte să-mi epilez picioarele. Să comand un solar. Să pedalez pe bicicleta mea ortopedică o mie de kilometri înspre nicăieri. Vocea lui Shirlee îmi spune din difuzor:

— O singură dată-i prima dată.

Am douăzeci şi doi de ani şi sunt încă virgină. Până azi, era

aproape sigur c-o să rămân virgină toată viaţa.

Totuşi, nu-s chiar aşa handicapată social. Aici avem voie să ne uităm la televizor. Să intrăm pe internet. Sigur, n-ai voie să trimiţi mesaje. Poţi sta în camerele de chat, citind tot ce se vorbeşte, dar nu poţi participa. Poţi citi postările de pe forumuri, dar nu poţi răspunde. Nu, guvernul te ţine la secret în numele Securităţii Naţionale.

Şi vocea lui Shirlee din difuzor spune:

— Cum te-a băgat taică-tău aici?

În clasa a douăsprezecea, oamenii din jurul meu au început să moară. Aşa cum îmi muriseră părinţii cu zece ani în urmă.

Domnişoara Frasure, profesoara mea de engleză, într-o bună zi ţine în mână o lucrare pe care am scris-o, spune clasei cât e de bună, şi în ziua următoare vine cu ochelari de soare, zicând că lumina o deranjează. Mestecă aspirinele alea cu aromă de portocală pe care le dă asistenta medicală fetelor la ciclu. În loc să ne predea, stinge lumina şi ne pune un film intitulat *Cum să garnisim mâncărurile din vânat.* Nici măcar nu e un film color. E singura rolă rămasă în cabinetul audio-video.

E ultima zi în care o mai vedem pe domnişoara Frasure.

În ziua următoare, jumătate dintre colegi îi cer asistentei aspirine cu aromă de portocale. În loc de ora de engleză suntem trimişi la bibliotecă să citim. Jumătate din colegi spun că nu văd clar să citească. În spatele unui raft de cărţi, îl las pe un băiat pe nume Raymon să mă sărute pe gură. Cât timp îmi spune că-s frumoasă, îl las să-şi vâre mâna sub tricoul meu.

A doua zi Raymon nu vine la şcoală.

A treia zi, bunică-mea se duce la urgenţă, spunând c-o doare capul aşa de tare încât vede toate contururile negre. Orbeşte. Chiulesc şi stau în sala de aşteptare a spitalului. Aşezată pe un scaun de plastic, citesc o revistă *National Geographic,* cu paginile moi şi încreţite, în timp ce în jurul meu se îngrămădesc bebeluşi plângând şi bătrâni, când în sala de aşteptare intră un bărbat purtând o targă. Poartă o salopetă albă şi o mască de chirurgie.

Bărbatul are părul tuns perie şi, prin mască, le spune tuturor să iasă. Trebuie să evacueze partea asta a spitalului, zice el. Mă duc să-l întreb dacă buni e bine, şi bărbatul mă apucă de braţ. Poartă mănuşi de latex. În timp ce bătrâneii şi bebeluşii plângăcioşi o iau la picior pe hol, trecând pe lângă targă, omul mă opreşte în sala de aşteptare, mă întreabă dacă eu sunt Lisa Noonan, de şaptesprezece ani, cu domiciliul pe West Crestwood

Drive, la numărul 3438.

Bărbatul ia de pe targă un pachet albastru sigilat în plastic transparent şi îi rupe ambalajul. Înăuntru e un costum anti-contaminare din plastic şi nailon albastru, cu fermoare în faţă şi în spate.

Îl întreb din nou despre buni.

Şi bărbatul cu targa scutură costumul albastru. Îmi zice să-l îmbrac, şi mergem s-o vedem pe buni la terapie intensivă. Costumul, spune el, e pentru a o proteja pe buni, şi îl ţine de umeri, ca să pot intra în el. Un costum anti-contaminare e făcut din trei straturi de plastic, fiecare sigilat cu fermoare. E dotat cu mănuşi şi acoperitori pentru picioare, şi cu o glugă ţuguiată cu o ferestruică de plastic prin care să vezi. Fermoarul din afară se închide la spate ermetic, aşa că eşti prizonier înăuntru.

Când îmi scot tenişii, bărbatul îi ia cu mănuşile lui de latex şi îi sigilează într-o pungă de plastic.

La şcoală umbla zvonul că domnişoara Frasure a făcut o tomografie care a arătat o tumoare pe creier. Tumoarea era de mărimea unei lămâi, şi era plină cu un fluid gălbui, ca urina. Zvonurile spuneau că tumoarea creştea mereu.

Chiar înainte să-mi închid gluga, bărbatul cu targa îmi dă o pastilă albastră şi-mi spune s-o las să se dizolve sub limbă.

Pastila e dulce. Atât de dulce încât gura mi se umple cu salivă, pe care trebuie s-o înghit.

Bărbatul îmi spune să mă urc şi mă întind pe targă, cu capul pe pernuţa de hârtie albă, şi mergem s-o vedem pe buni.

Îl întreb: Buni o să fie bine? Buni m-a crescut de la opt ani. E mama mamei şi a străbătut toată ţara să mă ia, după ce mama şi tata au murit amândoi. Când îi spun astea, sunt deja întinsă pe targă, şi omul mă duce pe coridoarele spitalului. Prin uşile deschise se vede că toate paturile sunt goale, cu aşternuturile date la o parte, dezvăluind adânciturile în care zăcuseră bolnavii. În unele camere mai merg încă televizoarele: muzică sau oameni care discută. Lângă unele paturi sunt tăvile de mâncare, cu supa de roşii încă aburind.

Bărbatul împinge targa aşa de repede încât dalele tavanului încep să se topească unele în altele, atât de repede încât trebuie să închid ochii să nu mi se facă rău.

În difuzoarele spitalului se tot aude „Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi… Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi“.

Şi tot înghit gustul dulce-lipicios al pastilei.

Pastiluţele alea albastre, Shirlee spune că doar două te-ar

ucide.

M-am trezit aici, în camera asta cu vedere înspre estuarul Puget, cu televizorul ăsta cu ecran lat, cu baia curată cu dale bej. Cu interfonul pe peretele de lângă pat. Unele din hainele şi CD-urile cu muzică de acasă erau aici, în cutii de carton sigilate în plastic. Trebuie că mă urmărea o cameră video, pentru că în clipa în care m-am ridicat în şezut, interfonul a spus „Bună dimineaţa”.

Buni era moartă. Raymon era mort. Domnişoara Frasure, profesoara de engleză, moartă. Asta a fost acum patru ani, dar parc-ar fi un film alb-negru pe care l-am văzut acum o sută de ani, dat în reluare la TV.

La orfelinat pierzi noţiunea timpului. Conform fişei medicale, am douăzeci şi doi de ani. Destul de mare ca să beau bere, şi m-am sărutat o singură dată, cu un băiat care a murit.

O zi, două, trei, şi viaţa mea se terminase. Nici n-am absolvit liceul.

Când acumulezi o încărcătură virală destul de mare ca să poţi transmite virusul Keegan de tipul 1, să nu te-aştepţi la un avocat. Sau la un asistent social. Sau la avocatul poporului. Ajungi pe insula Columbia, într-o cameră decentă ca de hotel, ca la un hotel în franciză cum ar fi Ramada Inn sau Sheraton, dar pentru tot restul vieţii. Aceeaşi cameră. Aceeaşi privelişte. Aceeaşi baie. Mâncare prin room-service. Filme pe cablu. O pătură maronie. Două perne. Un scaun maro cu spătar rabatabil.

Sunt oameni închişi aici care au făcut o singură greşeală. Au stat alături de persoana nepotrivită în avion. Sau au mers ceva mai mult cu liftul împreună cu altcineva, cu care n-au schimbat un cuvânt – şi apoi singurul lucru pe care l-au făcut e că n-au murit. Sunt multe feluri în care poţi ajunge să-ţi petreci restul vieţii închis aici. Aici fiind o insuliţă în mijlocul estuarului Puget, în statul Washington, la Spitalul Naval de pe insula Columbia.

Cei mai mulţi ajung aici pe la şaptesprezece-optsprezece ani. Medicul rezident, doctorul Schumacher, spune că am fost expuşi la ceva când eram mici, un virus sau un parazit căruia i-au trebuit ani ca să se acumuleze în corpul nostru. Când a ajuns la încărcătura virală sau la nivelul necesar în serul sângelui, oamenii din jurul nostru au început să moară.

În cazuri dintr-astea Centrul pentru Controlul Bolilor observă un grup de decese, şi vin echipele care te aruncă într-un costum anti-contaminare şi te aduc aici, unde rămâi până la moarte.

Fiecare rezident de pe insula Columbia are alt germen, spune Shirlee. Vreo tulpină unică a unui virus ucigaş. Sau vreun parazit sau o bacterie fatale. De asta fiecare e izolat. Ca să nu se omoare unii pe alţii.

Totuşi, iarna primesc încălzire, zice Shirlee. Vara aer condiţionat. Primesc orice fel de mâncare doresc, peşte şi legume, sau îngheţată, sendviciuri cu şuncă şi caş, totul în limita bugetului.

În zilele toride din august, spune Shirlee, fie şi numai din cauza aerului condiţionat, e fericită că lucrează aici.

Shirlee îi numeşte pe rezidenţi „vaci de sânge". În fiecare apartament există două braţe lungi de cauciuc care ies din perete, dedesubtul unei oglinzi. Braţele sunt ca nişte mănuşi lungi de cauciuc, antiglonţ. Tot la două zile, în spatele oglinzii se aprinde o lumină, dezvăluind un tehnician de laborator care îşi vâră mâinile prin mănuşile de cauciuc, îţi ia o mostră de sânge, o aşază într-o mică incintă presurizată, şi apoi o scoate în siguranţă pe partea cealaltă.

Când se aprinde lumina, când oglinda din cameră se transformă într-o fereastră, vezi camera video care e mereu acolo. Care te urmăreşte mereu. Te înregistrează.

Printre îndatoririle lui Shirlee e şi aceea de-a mâna vacile de sânge la aer, să facă puţină gimnastică.

Tot la câteva zile, angajaţii le dau voie vacilor să-şi pună costumele izolatoare. În costum, singurul miros pe care-l simţi e cel de latex pudrat. Culegi o floare sau te întinzi în iarbă, şi tot ce simţi e latexul. În gluga sigilată îţi auzi doar propria respiraţie. Ceilalţi rezidenţi se joacă cu un *frisbee,* ştiind întotdeauna câte minute mai au înainte ca Shirlee să-i mâne înapoi înăuntru. Sunt mereu conştienţi de lunetiştii bine plasaţi, în caz că vreun rezident ar intra în apă, dorind să evadeze. Purtând un costum izolator, cu sistemul lui integrat de oxigen, ai putea să mergi pe fundul estuarului Puget până în centrul oraşului Seattle. Cu umbrele albastru-închis ale navelor trecându-ţi pe deasupra.

Dacă vă întrebaţi cum am scăpat…

— După ce-am umblat atâta pe sub apă, spune domnişoara Hapciu, sinusurile mele nu şi-au mai revenit.

Şi-şi şterge nasul într-o parte cu mâneca.

Pe insula Columbia, ieşiţi cu toţii pe gazonul spitalului, aruncând discul *frisbee* de la unul la altul, în costumele lor albastre şi largi, parc-ar fi o turmă de animale împăiate.

Albastre din cap până-n picioare. Transpirând sub straturile de nailon cauciucat şi latex. Alergând şi prinzând discul, încadraţi mereu în vizorul carabinei unui soldat la marină. Nu pare prea distractiv, dar îţi vine să plângi când trebuie să intri înapoi în clădire, să-ţi petreci viaţa singur între patru pereţi.

Printre ceilalţi e o fată cu ochi verzi. Un tip cu ochi căprui. În costumele alea nu vezi decât ochii altora. Shirlee zice că băiatul cu ochi căprui e celălalt purtător al virusului Keegan de tipul 1.

Tipul cel nou, cu sculă imensă. Shirlee i-a văzut-o prin oglindă.

Shirlee îmi spune ca data viitoare când vorbesc cu doctorul Schumacher, să-l rog să iniţieze un program de înmulţire. Să vadă dacă se poate da naştere unei generaţii de bebeluşi imuni la tipul 1 de virus Keegan. O posibilitate înfricoşătoare ar fi ca eu şi băiatul să avem tulpini diferite de virus, şi să ne ucidem reciproc.

Sau am putea avea un copil sănătos… şi l-am ucide cu germenii noştri.

— Ia-o-ncet, zice Shirlee. Nu te gândi la copii. Nu te gândi la moarte.

Spune că important e să mă defloreze cineva.

Băiatul şi cu mine, închişi într-o cameră împreună. Amândoi virgini. Camera video din spatele oglinzii ne urmăreşte, medicii speră că vom da naştere unui remediu pe care guvernul să-l breveteze. Oamenii ăia pricepuţi de la companiile farmaceutice. Da, un remediu n-ar fi rău.

Şi nici sexul n-ar fi rău.

Shirlee spune că la orfelinat s-ar putea organiza o seară de dans pentru rezidenţi, dar închipuiţi-vă costumele alea albastre şi largi, îmbrăţişându-se unele pe altele şi legănându-se pe muzică pop, pe un ring de dans… nimeni nu vrea să vadă aşa ceva.

De cele mai multe ori când îl văd pe doctorul Schumacher, nu-i zic nimic. Cum văd eu lucrurile, am doar câteva amintiri şi nu vreau să le consum. Cele mai multe sunt despre salvarea planetei din ghearele unor extratereştri malefici sau despre evadări într-o barcă cu motor din ghearele unor spioni ruşi, dar astea nu-s amintiri adevărate. Sunt din filme. Uit că fata care face toate astea e o vedetă de cinema.

Pe peretele camerei mele e o pancartă înrămată pe care scrie: Eşti ocupată = Eşti fericită.

Shirlee spune că pancarte ca asta sunt în fiecare cameră.

Becurile din fiecare cameră sunt cu spectru plin, simulând lumina naturală, stimulând producţia de vitamina D în piele, şi menţinându-te într-o dispoziţie bună. Shirlee spune că denumirea oficială a camerelor e „apartament rezidenţial”. Al meu de pildă e ‚Apartamentul rezidenţial 6-B“. În toate documentele sunt numită oficial Rezidentul 6-B.

Shirlee spune că, într-un studiu paralel, toate datele colectate despre rezidenţi vor fi folosite pentru a face predicţii despre cum ar putea trăi mai bine oamenii în condiţii de izolare, pe coloniile spaţiale auto-suficiente.

Mda, în unele zile, Shirlee are atâtea informaţii folositoare de împărtăşit.

— Închipuie-ți, zice Shirlee, că eşti un astronaut care trăieşte într-un Ramada Inn, pe o planetă aflată la doar zece kilometri sud-vest de Seattle.

Vocea lui Shirlee se aude prin interfon în toiul nopţii, întrebându-mă despre tata, cum adică am ajuns aici din cauza lui. Apoi Shirlee dă drumul butonului ei, aşteptând să răspund.

Babacul meu n-a avut destulă minte ca să facă o facultate, dar a ştiut cum să facă bani. Cunoştea nişte tipi care aşteptau până în ziua în care plecai într-o vacanţă de-o săptămână, apoi veneau cu o echipă de muncitori şi tăiau alunul negru din curte, vechi de două sute de ani. Îi retezau crengile şi-l secţionau chiar acolo în faţa casei. Le spuneau vecinilor că tu i-ai angajat să facă treaba asta. Pe când te întorceai, copacul era tăiat şi dat prin gater şi tratat într-o fabrică dintr-un alt stat. Poate că era deja mobilă de alun negru.

Era genul de descurcăreţ care-i bagă în sperieţi pe oamenii cu facultate.

Bătrânul avea hărţile lui. Hărţile comorilor, le zicea.

Hărţile astea ale comorilor erau din anii ’30, din timpul Marii Recesiuni economice. Guvernul, prin ceea ce se numea Administraţia Lucrărilor Publice, a angajat oameni să străbată ţara în lung şi în lat şi să înregistreze toate cimitirele abandonate din toate districtele. Din fiecare stat. Atunci, când multe dintre ele erau arate, sau urmau să fie date uitării sub un strat de asfalt. Cimitirele astea vechi ale pionierilor erau tot ce mai rămăsese din oraşele care dispăruseră de pe hartă cu o sută de ani înainte. Oraşe odinioară înfloritoare, acum dărăpănate şi făcute fărâme. Sau arse din temelii de incendiile forestiere. Pe lângă minele de aur secate. Pe lângă linii de cale ferată închise. Tot ce rămânea era un mic cimitir, o parcelă de buruieni şi

lespezi dărâmate. Hărţile cu comori ale bătrânului erau hărţile ALP-ului, indicând unde se găseşte fiecare cimitir, câte morminte erau, cum arătau pietrele funerare.

În fiecare vară când se termina şcoala, eu şi bătrânul ne luam după hărţile astea prin Wyoming şi Montana, în deşert sau printre dealuri, unde pieriseră oraşe întregi. Oraşe ca New Keegan, Montana, unde n-au mai rămas decât lespezile funerare. Era genul de pietre pentru care magazinele de articole pentru grădină de la oraş plăteau bani buni. La Seattle sau Denver. La San Francisco sau Los Angeles. O încărcătură de îngeri din granit sculptaţi manual. Sau câini adormiţi sau mieluşei de marmură. Oamenii vor obiecte vechi şi năpădite de muşchi pe care să pună în grădinile lor nou-nouţe, ca să le dea un aer de vechime. Ca să arate că au bani cu grămada.

În New Keegan, pe nicio piatră de mormânt nu se mai puteau citi inscripţiile.

— Cremă de ras, mi-a spus tata. Cremă de ras sau cretă. Nenorociţii dracului, cum le mai plac cimitirele.

Mi-a povestit că oamenii cărora le place să studieze pietrele funerare, să citească o inscripţie ştearsă, mâncată de timp şi de ploile acide, întind cremă de ras pe faţa lespezii. Apoi şterg excesul cu o bucată de carton, lăsând albul doar în interiorul literelor gravate. Aşa, cuvintele şi datele sunt uşor de citit şi de fotografiat. Chestia naşpa e că în crema de ras există acid stearic. Reziduurile lăsate de oamenii ăia mâncau piatra. Alţi iubitori de pietre funerare le dau cu cretă, colorând toată suprafaţa, astfel încât epitaful gravat să apară mai închis. Praful de cretă e ghips de Paris, ipsos, şi frecându-l de piatră, ajunge în fisurile şi crăpăturile invizibile ale acesteia. Când plouă… ghipsul absoarbe apa şi îşi măreşte de două ori volumul. Cam tot aşa cum vechii egipteni foloseau icuri de lemn ca să crape blocuri de piatră pentru piramide, tot astfel praful de cretă făcea să crape încet faţa unei pietre de mormânt.

Toate informaţiile astea despre acidul stearic şi ghips şi piramidele egiptenilor arată că taică-meu nu era un idiot.

Îmi spunea că toţi ăştia cărora le plăceau cimitirele nu făceau decât distrugă lucrul pe care ziceau că-l iubesc.

Totuşi a fost frumoasă ziua aia pe dealul pe care se aflase New Keegan, Montana, ultima, cea mai grozavă pe care am petrecut-o cu tata. Arşiţa prăjea ierburile moarte. Erau şopârle maronii, dintr-alea pe care dacă le prindeai rămâneai cu coada zbătându-se în mână.

Dacă am fi putut citi lespezile, am fi văzut că aproape întreg oraşul pierise într-o lună. Primul grup de decese cauzate de ceea ce doctorii aveau să numească virusul Keegan. Virusul provoacă tumori cerebrale cu instalare rapidă.

Tata a vândut încărcătura aia de îngeri şi mieluşei unui magazin de articole pentru grădină din Denver. Deja pe drumul de întoarcere mesteca aspirină şi conducea camioneta în zig-zag pe şosea. El şi mama erau morţi la spital încă înainte să ajungă bunica.

După aia, viaţa s-a calmat timp de zece ani. Până la domnişoara Frasure şi tumoarea ei mare cât o lămâie. Până când încărcătura virală m-a făcut contagioasă.

Azi, autorităţile nu mă pot vindeca şi nu mă pot ucide. Pot doar să controleze daunele.

Băiatul cel nou, cel cu scula, o să se simtă cum m-am simţit şi eu când am sosit aici. Familia i-a murit. Probabil a murit şi jumătate din şcoala lui, dacă era popular. Stând singur în cameră în fiecare zi, o să-i fie frică, dar o să spere în remediul promis de ăştia de la marină.

Îi pot arăta cum să tragă sforile. Îl pot linişti. Îl pot ajuta să se adapteze la viaţa din orfelinat.

În ultima zi frumoasă din viaţa mea, tata a condus din Montana până la Denver, Colorado, unde ştia el un magazin care vindea antichităţi de căcat pentru grădină. Căprioare de fontă şi scăldătoare de ciment pentru păsări, acoperite cu muşchi. Cele mai multe, furate. Tipul de la magazin l-a plătit cu bani gheaţă şi l-a ajutat să descarce îngerii din camionetă. Tipul avea un băieţel, un puşti care a ieşit pe uşa din spate a magazinului şi s-a oprit să se uite cum munceau.

Vorbind cu Shirlee prin interfon, apăs butonul şi o întreb dacă noul rezident… n-are cumva păr roşcat, creţ şi ochi căprui.

E de vârsta mea? O întreb dacă nu-i din Denver şi dacă părinţii lui morţi n-aveau cumva un magazin de antichităţi pentru grădină.

23

Lampa pentru stafii e singurul foc de tabără care ne-a mai rămas. Ultima noastră şansă. Becul arzător de la capătul unei tije lungi, aflat în mijlocul scenei. Valva de siguranţă care împiedica vechile teatre iluminate cu gaz să explodeze sau lumina mereu aprinsă într-un teatru nou care să împiedice

stafiile să se stabilească aici.

Noi, cei rămaşi, stăm în cerc în jurul luminii, pe scenă, de unde se văd doar contururile aurite ale scaunelor din amfiteatru, balustrada de alamă şerpuind la marginea fiecărui balcon şi norii de pânză de păianjen care plutesc de-a curmezişul nopţii ăsteia electrice.

În încăperile întunecate de dincolo de alte încăperi, Peţitorul şi Veriga Lipsă sunt morţi în salonul renascentist italian. În subsolul de sub demisol putrezesc domnul Whittier şi Tovarăşa Lătrău şi Lady Zdreanţă şi Ducele Vandalilor. În cabinele lor din spatele scenei sunt Miss America şi doamna Clark. Celulele lor se mănâncă unele pe altele până devin doar un suc gălbui de proteine. Bacteriile frenetice le umflă intestinele şi plămânii.

Aşa că am rămas doar unsprezece, stând în cercul de lumină.

Lumea noastră în care sunt doar oameni, o lume lipsită de umanitate.

Agentul Ciripel s-a tot învârtit în jurul picioarelor, spărgând becurile. La fel şi Contesa Clarviziune şi Directoarea Tăgadă.

Fiecare dintre noi, sigur că doar el face treaba asta. Fiecare dintre noi dorind să-şi facă lumea ceva mai întunecoasă. Niciunul nu ştia că toţi aveam acelaşi plan. Victime ale toleranţei noastre scăzute la plictiseală. Propriile noastre victime. Poate e din cauza înfometării, un fel de halucinaţie, dar am rămas doar cu atât.

Un singur bec. Lampa pentru stafii.

E o lumină fără căldură, aşa că suntem înfofoliţi în surtuce şi blănuri şi halate de baie, cu capetele îngreunate de peruci puse una peste alta şi de pălării cu boruri late. Suntem cu toţii pregătiţi.

Când uşa înspre alee se va deschide, o să fim celebri. Când vom auzi cheia în broască, apoi cilindrii scârţâind, apoi clic-clic şi clic-clic, cineva încercând să aprindă lumina, o să fim gata să ne vindem povestea. Cu pometii noştri ca din lagăr pregătiţi pentru fotografiile din profil.

O să spunem cum domnul Whittier şi doamna Clark ne-au prostit să venim aici. Ne-au luat prizonieri, ne-au ţinut ostatici. Ne-au forţat să scriem cărţi, poeme, scenarii. Şi când n-am vrut, ne-au torturat. Ne-au înfometat.

Stând în cercul nostru, cu picioarele încrucişate pe scândurile scenei, nici nu ne putem mişca sub toate învelişurile de catifea şi stofa în carouri care ne ţin de cald. Ne stoarce toată vlaga să ne repetăm povestea unul altuia: cum doamna

Clark a smuls copilul nenăscut din Miss America şi l-a făcut tocană în faţa ochilor mamei. Cum domnul Whittier l-a pus la podea pe Peţitor şi i-a retezat penisul. Apoi cum a înjunghiat-o domnul Whittier pe doamna Clark şi a înfulecat din coapsa ei până a crăpat. Exersăm cuvântul *peritonită*. În şoaptă, exersăm *hernie inghinală.* Spunem *cartofi tăiaţi cheveu.*

Aşa au murit cei doi demoni, lăsându-ne pe noi să flămânzim.

Creionul Sfântului a trasat o mulţime de liniuţe pe perete. Bastonaşele astea, singura lui capodoperă. Proprietarul sau agentul imobiliar sau altcineva ar trebui să vină să verifice. Poate cineva de la compania de electricitate să taie alimentarea pentru facturile neplătite.

În tăcere, orice comutator va suna tare ca un foc de armă.

Un clic ne face să ne întoarcem. Un zăngănit metalic ne face să întoarcem capetele în aceeaşi direcţie. Înspre aripile clădirii, şi dincolo, înspre uşa care dă în alee.

Se aude un schelălăit şi întunericul explodează.

Într-o lumină atât de strălucitoare, după ce-am stat atâta în întuneric, nu vedem decât alb-negru. Doar nişte forme strălucitoare înspre care clipim.

Lumina e mai puternică, mai orbitoare decât a oricărui bec.

Nu e uşa dinspre alee. Pe scenă lumina explodează ca la amiază, o rază groasă de soare de undeva de deasupra. Atât de strălucitoare încât mijim ochii, ni-i ferim cu palmele. Ziua asta nouă, atât de însorită, ne aruncă umbrele îndărăt. Umbrele noastre chircite, înfricoşate, pe ecranul din spate acoperit cu pete maronii de apă.

Pe ecran ni se văd perucile strâmbe. Trupurile noastre par atât de subţiratice, ca de păianjen, încât Tovarăşa Lătrău ne-ar spune că putem purta *orice.*

E proiectorul, dar fără film, becul proiectorului fixat asupra noastră, ca un reflector uriaş. Strălucitor ca un far. Soarele ăsta izbucneşte în mijlocul nopţii pe peretele din spatele sălii.

Niciunul dintre noi nu se poate încă ridica în picioare. Tot ce putem face e să ne ferim feţele, să ne întoarcem privirile în altă parte.

Proiectorul e atât de strălucitor încât lampa de stafii pare stinsă. Ca o lumânare de tort într-o zi de vară.

— Iar stafia noastră, spune Baroneasa Degerătură.

Copilul cu două capete al Sfântului Fără-Maţe.

Vânzătorul de antichităţi al Contesei Clarviziune.

Detectivul particular gazat şi făcut terci cu ciocanul de

Agentul Ciripel.

Domnişoara Hapciu cască, spunând:

— Încă o scenă bună pentru povestea noastră.

Ca floricelele. Sau centrala termică reparată. Hainele spălate şi împăturite. Toate fenomenele paranormale, toate miracolele sunt doar nişte efecte speciale.

Sfântul Fără-Maţe se întoarce înspre Mama Natură şi spune:

— Acum că suntem episodul romantic… ce-ai zice să-mi faci masajul ăla la picioare?

Agentul Ciripel spune:

— După ce ieşim, o să mă droghez o lună întreagă…

Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Ard toate bisericile care-mi ies în cale…

Suntem doar nişte mogâldeţe de stofă, blană şi păr.

Directoarea Tăgadă spune:

— Îi cumpăr Corei Reynolds o piatră funerară.

Din pereţii de dincolo de lumina strălucitoare, din locul unde ne dor ochii să privim, de atât de departe, se întoarce ecoul cuvintelor „… funerară… funerară”.

Cu toţii încercăm încă să avem ultimul cuvânt. Derulându-şi reportofonul înapoi, Contele Calomniei porneşte caseta la cuvintele „funerară… funerară…”. Şi ecoul înregistrat răsună. Ecoul unui ecou unui ecou.

Răsună, până când o voce de departe, de dincolo de soare, spune:

— Jucaţi cu sala goală.

E o voce din mormânt. E la fel ca în povestea cu Tovarăşa Lătrău care se întoarce din morţi, împleticindu-se pe scări şi cerşind o bucăţică din propriul ei trandafir tatuat. În lumina orbitoare, nimeni nu vede stafia noastră venind pe culoarul amfiteatrului. Nimeni nu-l aude umblând înspre scenă pe covorul negru. Nimeni nu ne poate spune ce se apropie în lumina strălucitoare, până când vocea spune din nou:

— Jucaţi cu sala goală.

E domnul Whittier, bătrânul adolescent, tremurând. Skaterul şi punkerul nostru muribund. Micul nostru diavol pătat.

Umblă. Un cadavru în tenişi. Cu o cască în jurul gâtului veştejit.

— Ia ascultaţi numai ce spuneţi, zice el. Clătinând din cap, scuturându-şi puţinele fire de păr rămase, zice: Sunteţi aşa de prinşi în a vă spune poveştile unii altora. Mereu transformaţi trecutul într-o poveste ca să vă justificaţi.

Ceea ce Sora Justiţiară ar numi o *cultură a vinovăţiei.*

Nimic nu se schimbă, zice el. Celălalt grup pe care l-a adus aici a sfârşit în acelaşi fel. Oamenii ajung să se îndrăgostească atât de tare de propria lor durere, încât nu-i pot da drumul. Ca, de altfel, nici poveştilor pe care le spun. Ne prindem singuri în capcană.

Unele poveşti, le spui şi le consumi. Altele… şi domnul Whittier face semn înspre pielea şi oasele noastre.

— Spunând poveşti, digerăm ce ni se întâmplă, spune domnul Whittier. Aşa ne digerăm vieţile. Experienţele.

Aşa ar spune domnul Whittier. Băieţelul care moare de bătrâneţe.

Pentru o stafie, arată bine. Scalpul lui pătat e pieptănat. Cravata îi e înnodată la gât. Unghiile îi sunt curate, semilune tremurătoare. E un adevărat adult.

— Vă digeraţi şi vă absorbiţi vieţile transformându-le în poveşti, spune el, aşa cum teatrul ăsta pare să digere oameni. Arată cu mâna înspre o pată de pe covor, întunecată şi lipicioasă de la mucegai, cu braţe şi picioare răşchirate.

Alte întâmplări – cele nedigerabile – te otrăvesc. Părţile cele mai rele din viaţa ta, momentele despre care nu poţi vorbi, te fac să putrezeşti în interior. Până ajungi ca umbra umedă a Cassandrei pe pământ. Scufundată în propria ta mâzgă de proteine gălbui.

Dar poveştile pe care le poţi digera, pe care le poţi spune – prin ele poţi prelua controlul asupra momentelor ăstora din trecut. Le poţi modela, le poţi lucra. Le poţi stăpâni. Şi folosi pentru binele tău.

Astea sunt poveşti la fel de importante ca hrana.

Astea sunt poveşti prin care-i poţi face pe oameni să râdă sau să plângă sau să le fie greaţă. Sau să se sperie. Îi poţi face să se simtă aşa cum te-ai simţit şi tu. Le poţi folosi ca să ajuţi la consumarea acelui moment din trecut, atât pentru ei, cât şi pentru tine. Până când momentul e mort. Consumat. Digerat. Absorbit.

Aşa înghiţim tot căcatul care ni se întâmplă.

Ar spune domnul Whittier.

Privindu-l, Contesa Clarviziune spune:

— Satană.

Şi cuvântul sâsâie moale ca vocea unui şarpe.

Dinspre Sora Justiţiară, care-şi strânge Biblia la piept, se aude:

— Diavole…

Auzindu-le, domnul Whittier oftează şi spune:

— Cât ne place să avem duşmani răi…

— Ia-l pe ăsta, spune Bucătarul Asasin şi aruncă un cuţit de tranşat, care zăngăne pe scenă şi se opreşte lângă pantofii negri ai domnului Whittier. Bucătarul zice: Lasă nişte amprente pe *ăla.* Când o să forţeze uşa, vei fi cel mai detestat om din America.

— Corecţie, spune domnul Whittier. Cel mai detestat *infractor minor,* frate…

— Poate recunoşti cuţitul, spune Agentul Ciripel.

Camera video zace lângă el, prea grea s-o ridice.

De pe mânuţa scofâlcită de inaniţie şi atât de osoasă a Contesei Clarviziune, brăţara de urmărire a alunecat şi s-a pierdut, şi Contesa spune:

— Cu cuţitul ăla m-ai măcelărit.

— Şi mi-ai despicat nasul, spune Mama Natură, dându-şi capul pe spate ca să-i arate cicatricile acoperite de coji.

Diamantul lui Lady Zdreanţă i se bălăngăne pe deget încât trebuie să ţină pumnul strâns ca să nu-l piardă.

Şi domnul Whittier îşi trece privirea de la nasul ei despicat la mâinile cu bandaje însângerate ale Contelui Calomniei şi la şoricul cicatrizat care a fost urechea Reverendului Fără Dumnezeu. Bate din palme o dată, cu mâinile la nivelul pieptului, şi spune:

— Ei, bine… vestea bună e că… vi s-au terminat cele trei luni. Caută prin buzunarul pantalonilor şi scoate o cheie, spunând: Sunteţi liberi.

Încuietoarea e tot înfundată cu dintele subţire de plastic al unei furculiţe. Nici vorbă să poţi vârî cheia.

— Noaptea trecută, spune domnul Whittier, fluturând cheia în aer, fantoma care vă e prietenă a curăţat broasca. Vă asigur, merge ca unsă.

Rămânem cu toţii în cercul nostru, unii dintre noi lipiţi de lemnul podelei din cauza sângelui uscat. Hainele, stofa robelor şi sutanelor şi pantalonilor de călărie, ne ţin lipiţi în loc.

Domnul Whittier se apleacă să-i dea o mână de ajutor domnişoarei Hapciu, şi spune:

— Şi Moartea Roşie îşi întinse peste tot şi peste toate nemărginita ei stăpânire…[20]. Fluturându-şi degetele ca ea să le

[20] E A. Poe, „Masca morţii roşii”, traducere de Ion Vinea, în *Prăbuşirea*

apuce, spune: Mergem?

Şi ea nu-l ia de mână. Domnişoara Hapciu spune:

— Te-am văzut murind…

Şi domnul Whittier spune:

— Pe mulţi i-ai văzut murind.

Tetrazzini ăia de curcan i-au crăpat stomacul. A murit urlând. I-am înfăşurat cadavrul în catifea roşie şi l-am dus la subsol.

— Nu-i chiar aşa, spune domnul Whittier.

Cu ajutorul doamnei Clark, i-au înscenat moartea ca să poată urmări cursul evenimentelor. Tot ce-a făcut a fost să privească – ultima cameră – chiar şi când doamna Clark a murit, înjunghiindu-se ca să le câştige simpatia, dar făcând o treabă prea bună. Chiar şi când Directoarea Tăgadă găsise cadavrul şi mâncase jumătate de picior. A privit şi-atâta tot.

Directoarea Tăgadă îşi ridică faţa din piept. Râgâie şi zice:

— Are dreptate.

Din nou, domnul Whittier se apleacă să-şi ofere mâna pătată domnişoarei Hapciu. Spune:

— Îţi pot da toată dragostea pe care-o vrei. Dacă poţi trece peste diferenţa de vârstă dintre noi.

Ea, de douăzeci şi doi de ani. El, de treisprezece – paisprezece luna viitoare.

Contele Calomniei spune:

— N-ai să ne salvezi. Rămânem aici până când ne găseşte cineva.

Mereu facem aşa, spune domnul Whittier. Din acelaşi motiv, copiii copiilor copiilor copiilor noştri vor avea şi ei războaie şi foamete şi boli. Pentru că ne iubim suferinţa. Ne iubim dramele. Dar nu recunoaştem niciodată.

Domnişoara Hapciu se întinde să-i ia mâna.

Şi Mama Natură zice:

— Nu fi proastă. Din maldărul ei de cârpe şi păr, zice: Doar ştie că eşti infectată cu… virusul ăla pe creier. Râde şi clopoţeii răsună şi crustele i se împrăştie peste tot, şi spune: Cum poţi crede că într-adevăr te iubeşte?

Domnişoara Hapciu se uită de la Mama Natură, la Sfânt şi la mâna domnului Whittier.

— N-ai de ales, îi spune domnul Whittier. Dacă vrei să fii iubită.

---

casei Usher. Schiţe, nuvele, povestiri, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 483.

Şi Sfântul Fără-Maţe spune:

— Nu te iubeşte. Faţa Sfântului e numai ochi şi dinţi când spune: Whittier vrea doar să distrugă tot restul lumii.

Cu mâna încă întinsă înspre domnişoara Hapciu, domnul Whittier scutură cheia în cealaltă mână, şi spune:

— Mergem?

Dacă putem ierta ce ni s-a făcut…

Dacă putem ierta ce le-am făcut altora…

Dacă putem trece peste poveştile noastre. Peste faptul că am fost răufăcători şi victime.

Poate doar atunci am putea salva lumea.

Dar rămânem pe loc, aşteptând să fim salvaţi. Cât suntem încă victime, sperând să fim descoperiţi în timp ce suferim.

Clătinând din cap, plescăind din limbă, domnul Whittier spune:

— Ce-ar fi aşa de rău? Să fim ultimii doi oameni din lume? Mâna i se strecoară şi apucă strâns degetele inerte ale domnişoarei Hapciu, şi domnul Whittier spune: De ce n-ar putea lumea să se sfârşească tot aşa cum a început?

Şi o ridică pe domnişoara Hapciu în picioare.

Dovada
Un alt poem despre domnul Whittier

— Cum ai trăi? întreabă domnul Whittier.
Dacă n-ai muri niciodată.

Domnul Whittier pe scenă, stă drept, pe picioare, nu cocârjat.
Nu tremură.
Căştile i se încolăcesc în jurul gâtului,
şi din ele se aude un drum-and-bass dat tare.
Cu picioarele vârâte în tenişi, cu şireturile desfăcute,
bate din picior.

Pe scenă, în locul unei secvenţe de film, lumina unui reflector,
nu un fragment din vreo poveste veche, proiectat ca să-l ascundă.
Un reflector atât de puternic încât îi şterge toate ridurile.
Îi spală petele vârstei.

Şi, privindu-l, eram copiii lui Dumnezeu pe care-i
luase ostatici, ca să-l facă pe Dumnezeu
să Se arate.
Ca să-l forţeze mâna.
Şi dacă am suferi îndeajuns, dacă am muri… dacă Whittier
ar putea să ne chinuie, să ne înfometeze,
poate l-am urî şi de dincolo de viaţa asta.
L-am urî atât de mult încât ne-am întoarce să ne răzbunăm.

Dacă am muri în chinuri, blestemându-l pe Whittier,
ne-ar implora să ne întoarcem.
Să-l bântuim.
Să-i aducem dovada vieţii de după moarte.
Stafiile noastre, ura noastră ar dovedi Moartea Morţii.

Rolul nostru, ne-a spus în cele din urmă: eram aici doar pentru
a suferi şi a suferi,
şi a suferi, şi a suferi,

şi a suferi, şi a muri.
Ca să dăm naştere fie şi numai unei stafii – repede.
Ca să-l alinăm pe bătrânul, muribundul domn Whittier – înainte de moarte.
Asta era adevăratul lui plan.
Aplecându-se deasupra noastră, spune:
— Dacă moartea ar însemna doar să părăseşti scena doar cât să-ţi schimbi costumul şi să te întorci ca un nou personaj…
Ai lua-o mai încet? Sau mai repede?
Dacă orice viaţă e doar un joc de baschet sau o piesă care începe şi sfârșește,
iar jucătorii se duc apoi spre alte jocuri, spre noi puneri în scenă…
În faţa acestui fapt, cum ai trăi?

Fluturând cheia între două degete, domnul Whittier spune:
— Poţi rămâne aici
Dar când mori, întoarce-te
doar pentru o clipă.
Să-mi spui. Să mă salvezi. Cu dovada vieţii veşnice.
Ca să ne salvezi pe toţi, te rog, spune-i cuiva.
Ca să facem pace adevărată pe tot pământul.
Fă-ne pe toţi să fim…
Bântuiţi.

Depăşit

O poveste de domnul Whittier

În ultima lor vacanţă de familie, tatăl lui Eve i-a încărcat pe toţi în maşină şi le-a spus să se aşeze cât mai comod. Călătoria avea să dureze vreo două ore, poate chiar mai mult.

Aveau snackuri, floricele cu brânză şi cutii de suc şi chipsuri cu aromă de friptură. Eve şi fratele ei, Larry, stăteau pe bancheta din spate, împreună cu terierul lor Boston, pe nume Risky. Pe scaunul şoferului, tatăl lor a întors cheia să pornească motorul. A dat ventilatorul la maximum şi a deschis toate geamurile electrice. Lângă el, viitoarea fostă mamă vitregă a Evei, Tracee, a zis:

— Hei, copii, ia ascultaţi aici…

Tracee a fluturat o broşură a guvernului intitulată *Ce grozav e să emigrezi.* A deschis-o, îndoind cotorul spre spate, ca să stea deschisă, şi a început să citească.

— Sângele foloseşte hemoglobina, a citit ea, ca să transporte moleculele de oxigen de la plămâni la celulele din inimă şi creier.

Cu vreo şase luni în urmă, toată lumea a primit broşura asta prin poştă de la Inspectoratul Sanitar. Tracee şi-a scos picioarele din sandale şi şi-a ridicat picioarele pe bord. Citind cu voce tare, a spus:

— De fapt, hemoglobina *preferă* să se lege cu monoxidul de carbon. Vorbea de parcă i-ar fi fost limba prea mare, făcea pe fetiţa. Tracee a citit mai departe: Inspirând gaze de eşapament, o tot mai mare parte a hemoglobinei se combină cu monoxidul de carbon, devenind ceea ce se numeşte *carboxihemoglobină.*

Larry îl hrănea pe Risky cu floricele, împrăştiind pulberea portocalie de brânză peste tot pe banchetă între el şi Eve.

Tatăl ei a deschis radioul, spunând:

— Cine vrea muzică? S-a uitat la Larry în oglinda retrovizoare şi-a spus: O să îmbolnăveşti câinele.

— Minunat, a spus Larry şi i-a mai dat lui Risky o mână de floricele portocalii. Ultimul lucru pe care-o să-l văd o să fie uşa garajului, şi ultimul cântec, unul de The Carpenters.

Dar n-au ce să audă. N-a mai fost nimic la radio de vreo săptămână.

Săracul Larry, el, rockerul *goth* dat cu dermatograf negru pe faţa pudrată, cu unghiile vopsite în negru şi părul lui lung şi aţos vopsit în negru, în comparaţie cu oamenii adevăraţi cărora păsările le ciugulesc ochii, cu morţii adevăraţi cu buzele desprinzându-se de dinţii mari, în comparaţie cu moartea adevărată, Larry parc-ar fi un clovn cu faţa foarte tristă.

Săracul Larry a stat închis în cameră zile întregi după ce-a citit reportajul de pe coperta ultimului *Newsweek.* Titlul, cu litere mari şi groase, anunţa: „E şic să fii mort“.

După toţi anii ăştia în care Larry şi formaţia lui s-au îmbrăcat în zombie sau vampiri în catifele negre, târând după ei giulgiuri murdare, ţopăind toată noaptea prin cimitire înfăşuraţi în rozare şi cape, toate eforturile alea, irosite. Acum şi gospodinele emigrează. Bătrânele bisericoase emigrează. Avocaţii în costumele lor de lucru emigrează.

În ultimul număr al reviste *Time,* povestea de pe copertă era „Moartea e noua viaţă“.

Acum, săracul Larry a rămas cu Eve şi taică-său şi Tracee pe cap, toată familia emigrând împreună într-un Buick cu patru uşi, parcat în garajul unei case din suburbii în stilul unui ranch cu etaj. Respirând cu toţii monoxid de carbon şi mâncând popcorn împreună cu câinele.

Citind încă, Tracee spune:

— Pe măsură ce e disponibilă tot mai puţină hemoglobină pentru a transporta oxigen, celulele încep să se sufoce şi să moară.

Unele canale TV mai merg, dar nu dau decât înregistrarea video primită de la misiunea spaţială de pe Venus.

De la prostia aia de program spaţial a pornit totul. De la misiunea cu echipaj trimisă să exploreze planeta Venus. Echipajul a transmis înregistrarea video a suprafeţei planetei, faţa ei ca o grădină a paradisului. După aia, accidentul n-a fost din vina panourilor izolatoare ciobite sau inelelor O sparte sau din vina pilotului. Nici n-a fost accident. Echipajul a hotărât pur şi simplu să nu deschidă paraşutele de aterizare. Rapidă ca un meteorit, carcasa exterioară a navei spaţiale a izbucnit după scurtă vreme în flăcări. Apoi paraziţi – şi Sfârşit.

Aşa cum al Doilea Război Mondial ne-a dat pixul, programul spaţial a dovedit că sufletul omului e nemuritor. Ceea ce toată lumea numea Pământ era doar o staţie de procesare prin care toate sufletele trebuiau să treacă. Un pas într-un proces de rafinare. Precum turnul de separare folosit pentru a transforma

ţiţeiul în benzină sau kerosen. De îndată ce sufletele oamenilor se rafinaseră pe Pământ, ne încarnam cu toţii pe planeta Venus.

În marea fabrică a perfecţionării sufletelor umane, Pământul era ca un tambur din acelea folosite la lustruirea pietrelor. Toate sufletele vin aici ca să-şi piardă muchiile ascuţite, frecându-se unele de altele. Suntem cu toţii meniţi să fim neteziţi de conflicte şi de chinuri de tot soiul. Să căpătăm lustru. Nu era nimic *rău* în asta. Nu era suferinţă, era *eroziune.* Era doar un alt pas de bază, important, în procesul de rafinare.

Sigur, părea o nebunie, dar exista o înregistrare trimisă de misiunea spaţială care se prăbuşise intenţionat.

La televizor dădeau doar filmul respectiv. Pe măsură ce vehiculul de aterizare orbita tot mai aproape şi mai aproape de suprafaţă, căzând printre straturile de nori care acopereau planeta, astronauţii au trimis imagini filmate cu oameni şi animale trăind în pace, zâmbind cu toţii atât de larg încât feţele păreau să le strălucească. În filmul transmis de astronauţi, toată lumea era tânără. Planeta era Grădina Raiului. În peisajul cu păduri şi oceane, cu pajişti înflorite şi munţi impunători, era mereu primăvară, a afirmat guvernul.

După care astronauţii au refuzat să deschidă paraşutele. S-au prăbuşit, buf, drept în florile şi lacurile cu apă dulce ale Planetei Venus. Au mai rămas doar câteva minute de filmare neclară, plină de paraziţi. Cu nişte fiinţe care păreau super-modele îmbrăcate în tunici sclipitoare dintr-un viitor SF. Bărbaţi şi femei cu plete şi picioare lungi, tolăniţi, mâncând struguri pe treptele unor temple de marmură.

Era raiul, dar cu sex şi băutură şi cu permisiunea lui Dumnezeu.

Era o lume în care cele zece porunci erau: Chefuiţi. Chefuiţi. Chefuiţi.

— Începând cu migrene şi greţuri, citeşte Tracee din broşura guvernului, simptomele includ un puls tot mai rapid, pe măsură ce inima încearcă să trimită oxigen creierului muribund.

Larry, fratele Evei, nu se obişnuise cu ideea de viaţă veşnică.

Larry avusese o formaţie pe nume Wholesale Death Factory[21]. Avea şi o curviştină care se ţinea după el, pe nume Jessika. Obişnuiau să se tatueze unul pe altul cu ace de cusut vârâte în cerneală neagră. O luaseră atât de mult înaintea timpului lor, Larry şi Jessika, încât ajunseseră la marginea celor

[21] „Fabrica de moarte angro”.

mai marginalizaţi. După care moartea a ajuns să fie tendinţa dominantă. Doar că nu se mai numea sinucidere. Acum i se spune „emigrare”. Trupurile moarte, putrezite, ale oamenilor nu mai sunt cadavre. Mogâldeţele împuţite, umflate, care zac grămadă la baza oricărei clădiri înalte, sau otrăvite şi întinse pe băncile din staţiile de autobuz, se numesc acum „bagaj”. Bagaje uitate.

Aşa cum oamenii priviseră noaptea Anului Nou ca un fel de linie trasă pe nisip. Un soi de nou început care de fapt nu se petrecea. Tot aşa priveau oamenii emigrarea, dar numai dacă *toată lumea* emigra.

Exista dovada adevărată a vieţii de după viaţă. Conform estimărilor guvernului, un număr de aproape 1 760 042 suflete fuseseră eliberate şi o duceau tot într-un chef pe planeta Venus. Restul umanităţii va trebui să treacă printr-o lungă serie de vieţi, de suferinţe, înainte de-a fi destul de rafinaţi ca să emigreze.

Să se rostogolească, erodându-se în Marele Tambur de Pietre.

După care guvernul a ţinut o mare şedinţă de brainstorming:

Dacă toată umanitatea murea deodată, atunci nu vor mai exista utere şi nicio modalitate de a reîncarna suflete pe Pământ.

Dacă omenirea se stingea, atunci vom emigra cu toţii pe Venus. Fie că suntem iluminaţi, fie că nu.

Dar… dacă rămânea şi numai un singur cuplu capabil să se reproducă, naşterea unui copil ar fi chemat un suflet. De la doar o mână de oameni, întreg procesul ar putea începe din nou.

Până în urmă cu două zile puteai urmări la televizor cum rezolva mişcarea pentru emigrare problema celor care nu se supuneau. Vedeai populaţiile retrograde, nealiniate la mişcare, le vedeai forţate să emigreze de membrii Echipelor de Asistenţă la Emigrare, îmbrăcaţi în alb şi purtând mitraliere albe şi curate. Sate întregi au fost rase cu ajutorul bombelor pentru a fi trecute la etapa următoare din proces. Nimeni n-avea să lase un cârd de ţărănoi care-şi fluturau Bibliile să ne ţină pe toţi ceilalţi aici, pe planeta asta murdară şi învechită, pe planeta asta fără pic de stil, când am fi putut să ne repezim direct la următorul mare pas din evoluţia noastră spirituală. Aşa că ţărănoii au fost otrăviţi pentru a fi salvaţi. Sălbaticii din Africa au fost ucişi cu gaz paralizant. Hoardele chineze au fost nimicite cu arme nucleare.

Le băgaserăm pe gât pasta de dinţi cu fluor şi alfabetizarea, puteam să le dăm un brânci şi cu emigrarea.

Dacă rămânea un singur cuplu de ţărănoi, ai fi putut deveni copilul lor mizerabil, neştiutor. Dacă un singur trib de orezari dintr-ăia din Lumea a Treia nu emigra, sufletul tău preţios ar fi putut fi chemat înapoi la o viaţă în care omori muşte şi mănânci terci stricat, împănat cu excremente de şobolan, sub soarele arzător al Asiei.

Şi da, desigur, existau riscuri. Să-i duci pe toţi pe Venus, împreună. Acum însă, când moartea murise, omenirea chiar n-avea nimic de pierdut.

Ăsta a fost şi titlul ultimului număr din *New York Times*: „Moartea a murit”.

USA Today a zis: „Moartea morţii”.

Moartea a fost dată în vileag. Ca Moş Crăciun. Sau Zâna Măseluţă.

Acum viaţa era singura alegere… dar acum părea ca o nesfârșită… o eternă… o perpetuă… capcană.

Larry şi Jessika, rockeriţa lui curviştină, plănuiseră să fugă. Să se ascundă. Acum că moartea fusese adoptată în masă, Larry şi Jessika voiau să se revolte rămânând în viaţă. O să facă o liotă de copii. O să fută ei evoluţia spirituală a întregii omeniri. Dar apoi părinţii Jessikăi îi amestecaseră otravă de furnici în laptele cu cereale de la micul dejun. Sfârşit.

După care Larry mergea în oraş în fiecare zi să vâneze barbiturice în farmaciile abandonate. Să ia Vicodin şi să spargă geamuri, a spus Larry, îi ajungea atâta iluminare. Toată ziua fura maşini şi dădea cu ele în magazine de porţelanuri abandonate, venea acasă drogat şi pudrat cu talcul alb al airbag-urilor explodate.

Larry spunea că vrea să se asigure că lumea asta era terminată de-a binelea înainte să se mute în următoarea.

După cum îi spusese surioara lui, Eve, „Maturizează-te“. Îi spusese că Jessika nu era ultima târfuliţă *goth* de pe faţa pământului.

Şi Larry o privise, dus şi clipind cu încetinitorul, şi spusese:

— Ba da, Eve. Jesse chiar era…

Săracul Larry.

De aceea, când tatăl le-a spus să se urce în maşină, Larry a dat din umeri şi l-a ascultat. S-a aşezat în spate, purtându-l în braţe pe Risky, terierul. Nu s-a mai obosit să-şi pună centura. Doar nu plecau nicăieri. Cel puţin nu în sens fizic.

Aveau la îndemână echivalentul spiritual *new age* al ideilor care rezolvă totul, de la sistemul metric la euro. Vaccinările antipoliomielită… Creştinismul… Reflexologia… Esperanto…

Şi nici n-ar fi putut veni într-o perioadă istorică mai nimerită. Poluarea, supra-popularea, bolile, războaiele, corupţia politică, perversiunile sexuale, crimele, dependenţa de droguri… Poate că nu era mai rău decât în trecut, dar acum aveam televiziunea cârcotaşă. Care ne reamintea mereu. O cultură a vinovăţiei. A nesfârşitelor nemulţumiri… Cei mai mulţi oameni n-ar fi de acord, dar se plângeau de toate de când se născuseră. De cum le ieşea căpşorul în lumina strălucitoare din sala de naşteri, nimic nu era în regulă. Aşa că nimic nu era mai confortabil, nimic nu le făcea atâta plăcere ca ideea asta nouă.

Doar efortul necesar pentru a-ţi menţine tăntălăul de corp fizic în viaţă, doar găsirea hranei şi prepararea ei şi spălatul vaselor, doar baia şi somnul, mişcarea şi scaunul zilnic şi perii crescuţi pe sub piele înseamnă prea multă muncă.

Aşezată în maşină, în timp ce gurile de aerisire îi suflă fum în faţă, Tracee citeşte:

— În timp ce inima bate tot mai rapid, ochii ţi se închid, îţi pierzi cunoştinţa şi leşini…

Tatăl Evei şi Tracee s-au întâlnit la sala de fitness şi-au început să se antreneze la culturism în doi. Au câştigat un concurs, pozând împreună, şi-au sărbătorit căsătorindu-se. Singurul motiv pentru care n-au emigrat cu luni în urmă e că se aflau încă în vârf de formă. Nu arătaseră niciodată atât de bine, nu se simţiseră niciodată atât de puternici. Li se rupea inima să ştie că a avea un trup – chiar unul format din muşchi proeminenţi, definiţi, cu doar doi la sută grăsime – era ca şi când ar fi călărit pe un măgar în timp ce restul omenirii zbura peste tot în avioane cu reacţie Lear. Era ca şi cum ai fi comunicat cu semnale de fum, în loc de celulare.

De obicei, Tracee tot mai pedala pe bicicleta ei staţionară, singură în sala mare de aerobic de la club, pedala pe muzică disco în timp ce striga încurajări unui grup de absenţi. În altă sală, tatăl lui Eve lucra cu greutăţi, dar se mărginea la aparate şi la gantere, fiindcă nu era nimeni prin preajmă să-l observe. Mai rău, tatăl şi Tracee nu mai aveau împotriva cui să concureze. Nu mai aveau pentru cine poza. Pe cine să bată.

Tatăl lui Eve le spunea gluma asta:

De câţi culturişti e nevoie ca să înşurubeze un bec?

De patru. Unul ca să înşurubeze becul, şi trei care să se uite

şi să-i spună „Pe bune, frate, eşti *enorm!*“.

Pentru ei doi era nevoie de sute de oameni aplaudând, privindu-i cum flexează şi pozează pe scenă. N-aveai cum să negi, oricât de perfecţionat cu vitamine şi colagen şi silicon ar fi fost, corpul uman se demodase.

Amuzant e că un alt lucru pe care-l spunea tatăl lui Eve era: „Dacă unul sare în fântână, tu ce faci, sari după el?“.

Experţii ne-au explicat că era singurul moment din istorie în care se putea pune în aplicare emigrarea în masă. Avuseserăm nevoie de programul spaţial pentru a ne aduce dovada vieţii viitoare. Avuseserăm nevoie de mass media ca să răspândească dovada peste tot în lume. Avuseserăm nevoie de armele noastre de distrugere în masă ca să fim siguri că toată lumea se supune.

Dacă vor exista generaţii viitoare, ele nu vor şti ce ştim noi. Nu vor avea uneltele pe care le-am avut noi la îndemână. Îşi vor trăi vieţile lor oribile, mizerabile, mâncând excremente de şobolan, neştiind că am putea trăi cu toţii în plăceri pe Venus.

Desigur, mulţi au făcut presiuni să fie folosite armele nucleare împotriva nesupuşilor, dar vaporizarea fiecărui trib de pe insulele din Pacificul de Sud ne-a cam golit depozitele de rachete. Radiaţiile n-au migrat aşa cum am fi dorit. O iarnă nucleară s-a aşternut peste Australia timp de câteva luni. A plouat şi au murit o groază de peşti, dar vremea şi mareele mă-sii au curăţat mizeria noastră otrăvită. Tot potenţialul ăsta de emigrare a fost irosit, întrucât Australia a fost de acord sută la sută încă din primele şase luni.

Tot gazul paralizant şi toate virusurile, toate bombele convenţionale şi nucleare s-au dovedit o dezamăgire. Nici măcar n-am fost aproape de eradicarea omenirii. Oamenii se adăposteau în peşteri. Cutreierau deşerturile vaste în spinarea cămilelor. Oricare dintre idioţii ăştia retrograzi era în stare să se fută. Spermatozoidul întâlneşte ovulul, şi sufletul e supt într-o altă viaţă anostă, în care mănânci, dormi, faci insolaţie. Pe Pământ: planeta suferinţei. Planeta conflictului. Planeta durerii.

Pentru Echipele de Asistenţă la Emigrare, cu mitralierele lor albe şi curate, ţintele cu prioritatea numărul unu printre cei care se opuneau erau femeile între paisprezece şi treizeci şi cinci de ani. Toate celelalte femei erau ţinte cu prioritatea doi. Toţi bărbaţii care se opuneau erau ţinte cu prioritatea trei. Dacă se terminau gloanţele, o echipă în uniforme albe putea lăsa în viaţă şi un sat întreg de bărbaţi şi femei bătrâne, care să emigreze pe cale naturală.

Tracee a fost mereu îngrijorată că era o ţintă cu prioritatea unu, că s-ar putea să fie mitraliată în timp ce se ducea la sală. Dar majoritatea echipelor se aflau la ţară şi prin munţi, locuri prin care s-ar fi putut ascunde retrograzi capabili de reproducere.

Cei mai cretini dintre cretini ţi-ar fi putut deraia complet evoluţia spirituală. Pur şi simplu nu era cinstit.

Toţi ceilalţi, milioane de suflete, erau deja la petrecere. Pe înregistrarea video de pe Venus se vedeau feţele unor oameni celebri care suferiseră destul pe Pământ şi nu mai trebuiau să se întoarcă pentru o altă viaţă. Îi puteai vedea pe Grace Kelly şi pe Jim Morrison. Pe Jackie Kennedy şi pe John Lennon. Pe Kurt Cobain. Pe ăştia-i recunoscuse Eve. Erau cu toţii la petrecere, tineri şi fericiţi pentru vecie.

Printre celebrităţile moarte hoinăreau animale dispărute pe Pământ: porumbei călători, ornitorinci, dodo uriaşi.

La ştirile de la televizor, celebrităţile erau lăudate în clipa în care emigrau. Dacă oamenii ăştia, vedete de cinema şi formaţii rock, puteau emigra pentru binele mai mare al întregii omeniri, dacă oamenii ăştia cu bani şi talent şi faimă, care aveau toate motivele să rămână, dacă ei puteau emigra, atunci puteam cu toţii.

În ultimul număr al revistei *People,* reportajul principal s-a numit „Croaziera celebrităţilor spre nicăieri”. Mii dintre cei mai eleganţi, cei mai frumoşi oameni, designeri vestimentari şi super-modele, moguli informatici şi atleţi profesionişti, s-au urcat la bordul vasului *Queen Mary II* şi-au pornit pe mare, bând şi dansând, traversând în viteză Atlanticul spre nord, căutând, cu toată viteza înainte, un aisberg de care să se lovească.

Avioane cu reacţie închiriate se loveau de munţi.

Autocare se prăbuşeau în ocean de pe faleze înalte.

Aici, în SUA, cei mai mulţi s-au dus la Wal-Mart sau la Rite-Aid şi au cumpărat truse de drum bun. În prima generaţie de truse se găseau barbiturice împachetate într-o pungă de mărimea capului, cu un şnur de strâns în jurul gâtului. În generaţia următoare de truse se găsea o pastilă masticabilă de cianură, cu aromă de cireşe. Atâţia oameni emigrau chiar acolo pe culoarele magazinelor – emigrau fără să plătească trusele – încât cei de la Wal-Mart le-au plasat în spatele tejghelei, împreună cu ţigările, şi te obligau să plăteşti înainte să ţi-o dea. Tot la câteva minute se făcea un anunţ la difuzoare, un apel către clienţi să aibă bunul-simţ să nu emigreze în incinta

magazinului… Mulţumim.

La început, unii au propus să se utilizeze aşa-numita metodă franţuzească. Ideea era să sterilizeze pe toată lumea. Mai întâi chirurgical, dar asta dura prea mult. Apoi prin expunerea organelor genitale la radiaţii focalizate. Însă deja aproape toţi doctorii emigraseră. Doctorii au fost printre primii care au sărit peste bord. E drept, moartea era duşmanul lor, dar fără moarte erau pierduţi. Cu inima frântă. Fără doctori, se ocupau portarii de iradiere. Oamenii s-au ars. Reţeaua de curent a cedat. Sfârşit.

Deja toţi oamenii *cool,* toţi cei frumoşi, emigraseră cu ajutorul cianurii în şampanie, la strălucitoare petreceri *Bon Voyage.* Se ţinuseră de mâini şi săriseră de la petreceri ţinute în mansardele zgârie-norilor. Oamenii deja plictisiţi de viaţă, toate vedetele de cinema şi supersportivii şi formaţiile rock. Supermodele şi miliardari software nu mai existau după prima săptămână.

În fiecare zi, tatăl lui Eve se întorcea şi le povestea cine mai plecase dintre colegii lui de birou. Cine mai emigrase din cartier. Era uşor de spus. Le creştea iarba în faţa casei. Scrisorile şi ziarele se adunau în faţa uşii. Perdelele erau mereu trase, luminile stinse, şi când treceai simţeai un damf dulceag, ca şi cum înăuntru ar fi putrezit fructe sau carne. În aer zumzăiau muşte negre.

Aşa arăta casa de alături, cea a familiei Frink. Şi casa de peste drum.

În primele săptămâni a fost distractiv: Larry se ducea în oraş să-şi zdrăngăne chitara singur pe scena Teatrului Civic. Eve folosea întreg mall-ul drept garderobă personală. Şcoala se terminase, şi n-avea să mai înceapă niciodată.

Se vedea că tatălui lor i se acrise deja de Tracee. Tatăl nu prea se pricepea la nimic de după începutul romantic al unei relaţii. În vremuri normale, cam pe acum ar fi început s-o înşele. Şi-ar fi găsit o nouă puicuţă la birou, în schimb, se uita la filmul de pe Venus cu mare atenţie, aproape atingând ecranul cu nasul în momentele când se vedeau oameni, grupuri de oameni frumoşi ca nişte super-modele, grămădiţi goi unii într-alţii sau legaţi ca într-un lanţ de margarete. Lingându-şi unii altora vinul roşu de pe trupuri. Călărindu-se fără teama de reproducere sau boală sau de osânda lui Dumnezeu.

Tracee făcea o listă de celebrităţi cu care dorea să se împrietenească după ce vor fi ajuns acolo. În vârful listei se

găsea Maica Tereza.

Deja până şi mamele hărţuite de copii îşi strângeau plozii, ţipând ca toată lumea să se grăbească să-şi bea laptele otrăvit şi să-şi mişte odată curul pe următoarea treaptă a evoluţiei spirituale. Acum până şi viaţa şi moartea erau faze care trebuiau zorite, aşa cum îi zoreau profesorii pe elevi din clasă în clasă până la absolvire – oricât ar fi învăţat sau n-ar fi învăţat. Marea cursă înspre iluminare.

În maşină, cu vocea joasă şi aspră din cauza fumului inhalat, Tracee citeşte „Pe măsură ce celulele valvelor inimii încep să moară, cele două jumătăţi, numite *ventricule,* funcţionează tot mai greoi, pompează tot mai puţin sânge prin corp…".

Tuşeşte şi citeşte:

— Fără sânge, creierul nu mai funcţionează. Peste câteva minute veţi emigra. Şi Tracee închide broşura. Sfârşit.

Tatăl spune:

— La revedere, planetă Pământ.

Şi terierul Boston, Risky, înfulecă popcorn cu brânză de pe bancheta din spate.

Mirosul vomei de câine, şi molfăielile lui Risky înghiţind-o sunt şi mai rele decât monoxidul de carbon.

Larry îşi priveşte sora, cu dermatograful întins în jurul ochilor, clipind cu încetinitorul, şi zice:

— Eve, du-ţi câinele să vomeze afară.

În caz că ai ei au plecat până se întoarce, tatăl îi spune că pe tejgheaua din bucătărie se găseşte o trusă de drum bun. Îi spune lui Eve să nu întârzie. O aşteaptă la marea petrecere.

Viitoarea fostă mamă vitregă a lui Eve spune:

— Nu ţine uşa deschisă să iasă fumul. Vreau să emigrez, nu doar să mă aleg cu leziuni pe creier, spune Tracee.

— Prea târziu, spune Eve şi trage câinele după ea în curtea din spate. Acolo, soarele încă străluceşte. Păsările îşi fac cuibul, prea proaste ca să ştie că planeta e depăşită. Albinele intră în trandafirii deschişi, neştiind că întreaga lor realitate e demodată.

În bucătărie, pe tejgheaua de lângă chiuvetă, e o trusă de drum bun, blisterul de plastic al pastilelor de cianură. Cu o nouă aromă, de lămâie. Un pachet pentru întreaga familie. Pe spatele de carton e un mic desen. Un stomac gol. Un ceas cu faţă marchează trecerea a trei minute. După care sufletul tău din desen se va trezi într-o lume de plăceri şi confort. Pe următoarea planetă. Evoluat.

Eve scoate o pastilă mare şi galbenă pe care e desenată o faţă roşie, zâmbitoare. Nu mai contează dacă au folosit o vopsea toxică. Eve scoate toate pastilele. Le duce pe toate opt la baie şi le dă drumul la toaletă.

Maşina încă merge în garaj. Cocoţată pe un scaun de grădină, Eve vede pe fereastră capetele dinăuntru, căzute pe umăr. Tatăl ei. Viitoarea fostă mamă vitregă. Fratele.

În curtea din spate, Risky stă cu botul la crăpătura de sub uşa garajului, adulmecând fumul dinăuntru. Eve îi spune nu. Îl cheamă înapoi la soare. Acolo, unde toată strada e tăcută, cu excepţia păsărilor, bâzâitului albinelor, şi iarba pare că a crescut prea înaltă, e nevoie să fie tăiată. Fără mugetele aparatelor de tăiat iarba, ale avioanelor şi motocicletelor, cântecul păsărilor se aude la fel de puternic ca odinioară zgomotele traficului.

După ce se întinde în iarbă, Eve îşi ridică tricoul şi lasă soarele să-i încălzească burtica. Închide ochii şi-şi freacă vârfurile degetelor în cercuri lente în jurul buricului.

Risky latră o dată, de două ori.

Şi o voce spune:

— Hei.

Din curtea alăturată, o faţă se iţeşte deasupra gardului. Blond şi cu pistrui roz, e Adam, un băiat de la şcoală. De dinainte ca şcoala să fie închisă. Degetele lui Adam prind marginea gardului de lemn, şi băiatul se ridică în mâini până ajunge să se sprijine cu coatele. Cu bărbia pe mâini, Adam spune:

— Ai auzit de prietena fratelui tău?

Eve închide ochii şi spune:

— Sună ciudat, dar îmi e chiar dor de moarte…

Adam îşi azvârle un picior în lături, peste gard. Spune:

— Ai tăi au emigrat deja?

În garaj, motorul maşinii tuşeşte şi unul dintre cilindri dă un rateu. Un ventricul îngreunat. Prin fereastră se văd nori cenuşii de fum. Motorul mai dă un rateu şi se opreşte. Nimic nu se mişcă înăuntru. Familia lui Eve e acum doar bagajul lăsat în urmă.

Şi, întinsă la soare, simţindu-şi pielea întinzându-se şi înroşindu-se, Eve spune:

— Săracul Larry.

Încă trasând cercuri în jurul buricului.

Risky se plasează lângă gard, privind în sus la Adam care-şi

trece pe rând picioarele peste gard, şi sare apoi în curte. Adam se opreşte să mângâie câinele. Scărpinându-l sub bărbie, Adam zice:

— Le-ai spus că o să avem un copil?

Şi Eve nu zice nimic. Nu-şi deschide ochii.

Adam spune:

— Dacă repornim rasa umană, ai noştri o să fie *aşa de sictiriţi* pe noi…

Soarele e aproape deasupra lor. Ceea ce pare vuietul maşinilor e doar vântul suflând printre casele pustii.

Să ai lucruri e depăşit. Banii sunt inutili. Statutul n-are niciun rost.

Va fi vară pentru încă trei luni, şi au conserve să le ajungă o viaţă. Asta dacă Echipele de Asistenţă la Emigrare n-o mitraliază pentru nesupunere. E o ţintă cu prioritate unu. Sfârşit.

Eve deschide ochii şi priveşte punctul alb de lângă orizont. Luceafărul de dimineaţă. Venus.

— Dac-o să am un copil, spune Eve, sper să fie… Tracee.

24

Domnul Whittier o conduce pe domnişoara Hapciu spre uşă. Spre lumea de afară. Ei doi, mână în mână. Aici e lumea noastră fără niciun diavol, Villa Diodati fără vreun monstru pe care să dăm vina. A întredeschis uşa dinspre alee, îndeajuns ca o rază de soare adevărată să intre oblic. Fâşia strălucitoare, opusul fâşiei de întuneric pe care am găsit-o la sosire.

Domnişoara Hapciu, precum Cassandra Clark înaintea ei, mireasa domnului Whittier. Cea pe care vrea s-o salveze.

Becul proiectorului s-a ars. Sau a ars atât de incandescent, atât de mult – aici se întâmplă mereu ceva *dramatic,* se întâmplă mereu ceva *oribil,* se întâmplă mereu ceva *captivant* – încât a declanşat vreun întrerupător.

Baroneasa Degerătură a adormit în maldărul ei de zdrenţe şi dantelă, mormăind cu botul ei unsuros şi rozaliu. Şi Contele a adormit, vorbeşte în somn, derulându-şi în vis scenele din minte.

Parcă am fi cu toţii adormiţi sau inconştienţi sau visând treji, mormăind că nimic nu-i din vina noastră. Noi suntem prada. Tot ce s-a făcut, ni s-a făcut nouă.

Doar Sfântul Fără-Maţe şi Mama Natură mormăind între ei. El tot aruncă priviri piezişe înspre uşă şi înspre dâra de lumină

care se revarsă înăuntru. Domnul Whittier şi domnişoara Hapciu, contururile scheletelor lor negre se dizolvă în strălucirea zilei.

Noi, ceilalţi, ne dizolvăm în costumele noastre, în covor, în podea.

Mama Natură repetă ca un disc stricat:

— Opreşte-i… opreşte-i…

Ar fi un happy-end destul de bun, spune Sfântul Fără-Maţe. Tinerii îndrăgostiţi ieşind la lumina unei zile noi. Ar putea găsi ajutoare şi salva grupul. Ei doi ar putea fi şi victime şi eroi.

Dar Mama Natură şopteşte doar:

— Prea curând.

Trebuie să mai aştepte puţin. Tineri fiind, îşi pot permite să aştepte până mai mor câţiva.

Mama Natură şi Sfântul Fără-Maţe ar putea trăi mai mult decât bătrânul Whittier şi bolnava domnişoară Hapciu.

Privind în jur la noi, ceilalţi, ai putea pune pariu că Agentul Ciripel şi Bucătarul Asasin n-o mai duc nicio zi. Pieptul acoperit cu brocart al Contesei Clarviziune nu se mai mişcă în sus şi-n jos, buzele i s-au învineţit. Chiar sprâncenele pensate ale Reverendului Fără Dumnezeu au capitulat şi nu mai cresc.

Nu, cu cât aşteaptă mai mult, cu atât mai puţini vor rămâne la împărţeala banilor.

Cu clopoţeii răsunând, cu mâinile pictate cu vinişoare de henna, Mama Natură îi scoate Sfântului un pantof din picior. Degetele ei ating doar centrii plăcerii de pe talpă, şi ea îi ţine piciorul, atingerile ei făcându-l să-şi dea ochii peste cap.

Nu, Mama Natură şi Sfântul Fără-Maţe pot lua tot potul. Toţi banii, zice ea, atingându-l în talpă. Toată gloria. Toată mila.

Cu ochii daţi peste cap, orbi, albi ca ouăle răscoapte, cu sprâncenele zbătându-se până reuşeşte să-şi smulgă piciorul, Sfântul Fără-Maţe zice:

— *Mne eto nado kak zubî v zadniţe.*

Pantalonii şi poalele cămăşii i se întind şi se rup unde sunt lipite de scenă cu sânge, şi Sfântul se ridică în picioare şi spune că trebuie să iasă.

Nu încă, spune Mama Natură. Cu vocea şuierând printre dinţii încleştaţi.

Sfântul Fără-Maţe face un pas şi se împiedică. Picioarele i se înmoaie, şi cade în patru labe. Târându-se către uşa deschisă, spune:

— Cum pot eu să-i opresc?

Şi, întinzându-se după el, Mama Natură îl prinde de gleznă şi spune:

— Aşteaptă.

Pe cărarea pe care lumina soarelui îi conduce spre uşă cimentul e mai cald. Târându-se amândoi, închid ochii, orbiţi de strălucire, pipăind calea după podeaua caldă, citind ca în Braille, cu mâinile şi genunchii, până găsesc tocul uşii cu degetele care le-au mai rămas. Găsesc lumina soarelui cu pielea buzelor şi cu pleoapele.

În cerul îngust şi albastru al aleii păsări zboară încoace şi-ncolo. Păsări şi nori care nu sunt din pânză de păianjen. Pe un albastru care nu e catifea sau vopsea.

Cu capul scos pe uşă, Sfântul Fără-Maţe spune:

— Ştiu unde suntem. Mijindu-şi ochii, spune: Ei sunt tot aici. Arată cu mâna şi spune: Domnişoară Hapciu, aşteaptă…

Degetele Mamei Natură îi ţin strâns cămaşa şi turul pantalonilor, şi el continuă să se târască, spunând:

— Te rog, opreşte-te.

Ieşit pe jumătate afară, trăgându-se în mâini prin cioburile şi gunoaiele de pe alee, toate gunoaiele minunate, încălzite de soare, Sfântul Fără-Maţe spune:

— Opreşte-te!

Două siluete se împleticesc spre capătul aleii: fata e aproape, dar bătrânul a ajuns până la strada următoare, şi stă cu braţul ridicat, în timp ce un taxi trage pe dreapta.

Văzându-i, Sfântul strigă:

— Domnişoară Hapciu! Strigă: Aşteaptă!

Domnişoara Hapciu se întoarce să se uite.

Şi… apoi… şi… *Hârrrr-şştiu!*

Cuţitul de pe podea, cuţitul de tranşat pe care Bucătarul Asasin l-a azvârlit înspre domnul Whittier, l-a adus Mama Natură cu ei.

Cuţitul iese din pieptul domnişoarei Hapciu, zbătându-se cu fiecare bătaie a inimii, tot mai slab, în timp ce Mama Natură şi Sfântul Fără-Maţe o trag înapoi în întuneric.

Cuţitul abia se mai zbate în timp ce se ridică în picioare şi forţează uşa să se închidă, cilindrii de metal ţiuie. Cerul se îngustează până când toate păsările şi norii şi albastrul dispar.

Pe alee, vocea domnului Whittier, tot mai aproape, le strigă să se oprească.

Cuţitul se zbate şi mai puţin şi Mama Natură spune:

— Ţi-am spus: Nu încă.

Şi cuţitul nu mai mişcă. Fiinţa micuţă care tuşea, se smiorcăia, strănuta, pe care am aşteptat-o cu toţii să moară de când am ajuns aici – e moartă, în sfârşit.

Nu am salvat lumea, cât ne-am păstrat publicul. Am ţinut în viaţă oamenii care ne vor vedea la televizor, ne vor citi cărţile, vor vedea într-o bună zi filmul despre noi. Baza noastră de consumatori.

Sfântul Fără-Maţe ţine uşa închisă, dar încuietoarea e deschisă cu un clic de afară. Clanţa se scutură. Sfântul o încuie din nou şi din nou e deschisă de afară.

Sfântul o închide şi spune „Nu“. Şi încuietoarea se deschide cu cheia întoarsă de afară.

Înapoi în întuneric, în frig, Mama Natură scoate lama năclăită din domnişoara Hapciu. Mama Natură vâră lama în încuietoare şi o rupe acolo.

Încuietoarea e stricată. Cuţitul, la fel. Săraca domnişoară Hapciu, cu ochii ei injectaţi şi nasul curgându-i mereu, a devenit doar un decor în povestea noastră. O fiinţă transformată într-un obiect. Ca şi cum ai tăia o păpuşă de cârpe şi-ai găsi înăuntru: intestine adevărate, plămâni adevăraţi, o inimă care bate, sânge. Mult sânge încins, lipicios.

Acum suntem mai puţini cu unul cei care împărţim povestea. A ce ni s-a făcut.

Pe moment, suntem tot aici. În cercul nostru întunecos, în jurul lămpii de stafii.

Vocea domnului Whittier plânge dincolo de uşa de oţel. Bate cu pumnii. Vrea să intre. Nu vrea să moară singur.

Pe moment, aşteptăm, ne repetăm povestea în Muzeul Nostru. La repetiţia noastră permanentă cu costume.

Cum ne-a închis domnul Whittier aici. Ne-a înfometat şi ne-a torturat. Ne-a omorât.

Asta recităm: Mitul Nostru.

Şi în curând, într-o zi, lumea va veni să deschidă uşa şi să ne salveze. Lumea ne va asculta. Începând din ziua aia însorită, lumea ne va iubi.